EMILY THIEDE

ACEST HAIR NECROȚĂTOR

STORIA BOOKS
COLECȚIA YOUNG ADULT

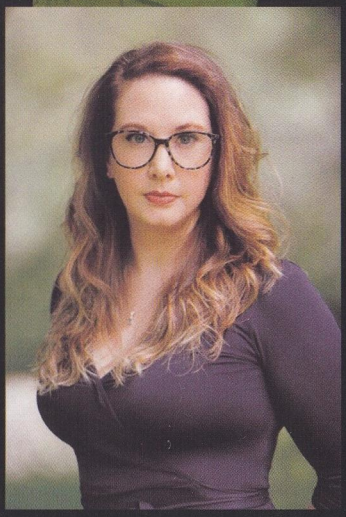

EMILY THIEDE

și-a petrecut copilăria visând cu ochii deschiși și citind în copaci. Fostă învățătoare într-o școală publică, acum predă scriere creativă, face parte din consiliul organizației nonprofit locale Writer House și este una dintre gazdele podcastului Basic Pitches. Lui Emily îi place să ofere mentorat scriitorilor aspiranți prin programul Pitch Wars, să găzduiască pisicuțe comunitare și să se piardă prin pădurile din Virginia, acolo unde locuiește alături de familia ei. *Acest har necruțător* este debutul ei în literatură.

O puteți găsi pe Instagram @ektwrites, Twitter @EKTwrites și pe blogul ei, ekthiede.com.

Acest Har Necruțător

EMILY THIEDE

ACEST HAR NECRUȚĂTOR

Traducere din engleză și note de
Loredana Voicilă

STORIA BOOKS
COLECȚIA YOUNG ADULT

Titlul original: *This Vicious Grace*
Autor: Emily Thiede

Copyright ©2022 Emily Thiede
Published by arrangement with Rights People, London

© Storia Books, 2022, pentru ediția în limba română
Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
THIEDE, EMILY
Acest har necruțător / Emily Thiede ; trad. din engleză de Loredana Voicilă. - București : Storia Books, 2022

ISBN 978-606-9072-95-0

I. Voicilă, Loredana (trad.)

821.111

EDITOR: Adriana Muraru

REDACTOR: Maria Marinescu

CORECTORI: Simona Ștefana Stoica, Paula Rotaru

DESIGN COPERTĂ: Kerri Resnick și Olga Grlic

ILUSTRAȚIE COPERTĂ: Kemi Mai

ADAPTARE COPERTĂ: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoș Tudor

Fetelor mici care vorbesc „prea mult” și
simt „prea intens”.
Nu vă schimbați niciodată!

Și în amintirea unei fete foarte speciale.
Ne lipsești.

ORAȘUL SAVERIO

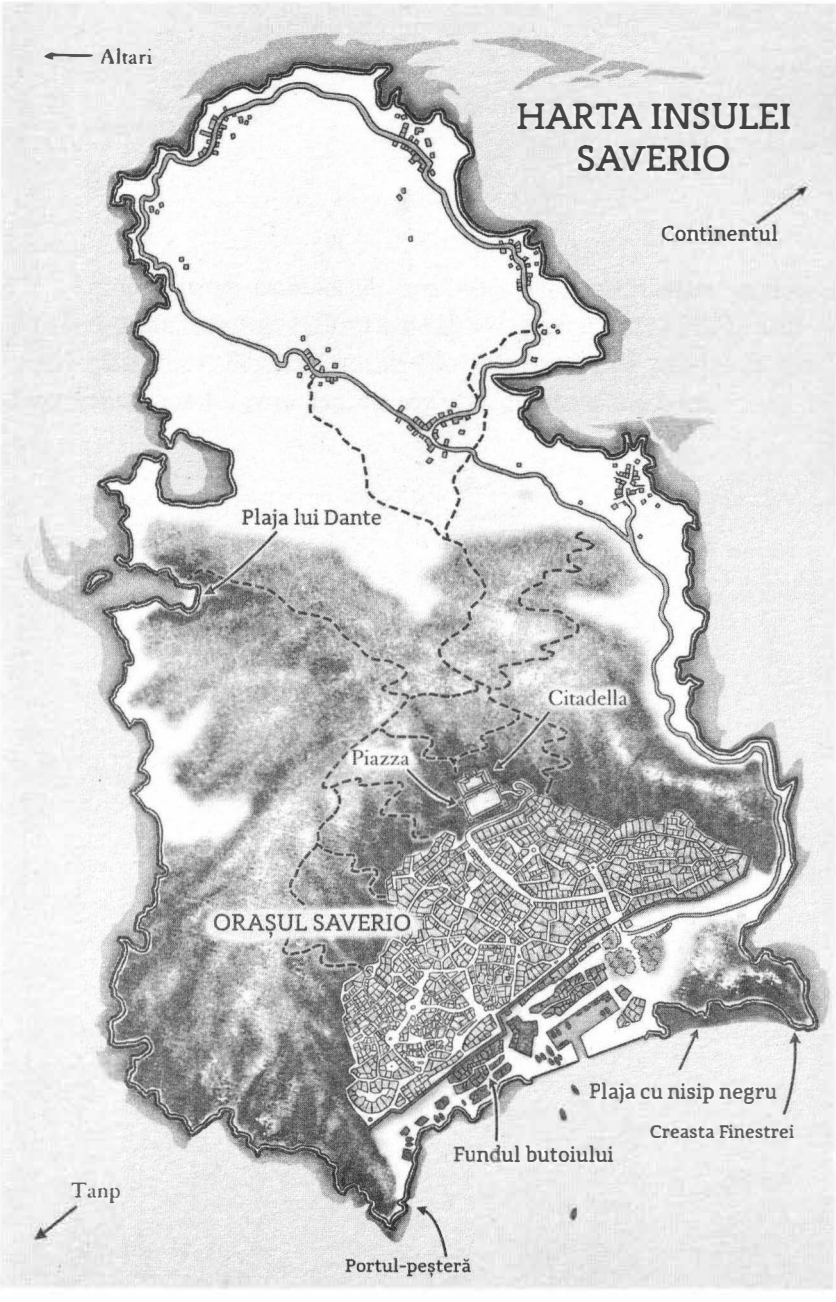
Altari
HARTA INSULEI SAVERIO
Continentul
Plaja lui Dante
Citadella
Piazza
ORAȘUL SAVERIO
Plaja cu nisip negru
Creasta Finestrei
Fundul butoiului
Tanp
Portul-peșteră

Unele dintre subiectele din *Acest har necruțător* includ referințe la moarte, violență și război, precum și aluzii la abuzul minorilor. Pentru mai multe informații cu privire la un conținut posibil sensibil, vă rog vizitați ekthiede.com.

Benedizioni Della Dea
(L'ORIGINALE)
Alla fine del principio,
la Dea creò isole santuario per i fedeli,
benedicendoli con tre doni:
Alcuni nacquero con la magia.
Un salvatore, per proteggerla.
E quando venne il momento della battaglia,
i guerrieri
sarebbero stati forti,
perché Lei diede loro una fonte di guarigione.

Binecuvântarea Deei
(TRADUCERE)
La începutul sfârșitului,
zeița a creat insule-sanctuar pentru cei credincioși,
Și i-a binecuvântat cu trei daruri:
Unii se vor naște cu puteri magice.
Un salvator le va amplifica.
Iar când va veni vremea bătăliei,
luptătorii
vor fi puternici,
pentru că ea le-a oferit o fântână vindecătoare.
– TRADUSĂ ÎN 242 D.I., CĂRTURAR NECUNOSCUT

Capitolul 1

Attraverso la Finestra Divina, la luce riduce i demoni in cenere.
Trecând prin Fereastra Divină, lumina preschimbă demonii-n cenușă.

Trei nunți.

Trei înmormântări.

O persoană mai bună ar fi fost devastată, dar Alessa și-a plecat capul ca să-și ascundă ochii uscați, în timp ce îngenunchea dinaintea altarului, în fața sicriului incrustat cu pietre prețioase. Templul de sub Cittadella mirosea a mucegai și a moarte, iar aerul era înțesat de fire de praf care pluteau în jur ca niște licurici fantomatici.

Avea să plângă. Mai târziu. O făcea întotdeauna. Să rămâi văduvă la optsprezece ani era tragic, până la urmă, și niciunul dintre partenerii ei nu meritase să moară. Cu toate acestea, era dificil să își stoarcă lacrimi pentru a treia oară.

Hugo, cel de-al treilea Fonte și nefericitul trup neînsuflețit dinaintea ei, insistase că doar din cauza emoțiilor îi tremurase mâna în mâna ei. Ea ar fi trebuit să se aștepte. *Se așteptase*. Dar zeii o aleseseră pe ea și ea îl alesese pe el. Prin urmare, chiar dacă știuse că atingerea ei ar fi putut să fie ultima pe care băiatul avea să o simtă, se întinsese spre el pentru a doua oară.

Alessa Paladino, arma divină a zeilor.

Ultima ei rochie de mireasă fusese strânsă și pusă deoparte, schimbată cu una de doliu, cizme înalte până la genunchi și un voal negru pe deasupra părului. Și mănuși,

desigur. Întotdeauna mănuși. Și totuși umezeala rece o pătrundea până la oase. Nici măcar pe o insulă scăldată de soare, razele astrului nu puteau încălzi ceea ce nu atingeau niciodată.

Alessa și-a împreunat mâinile ca pentru rugăciune și a urzit un vârtej mic de vânt în palme. Ecoul slab al darului lui Hugo a durat doar o clipă, dar ea i l-a restituit oricum. Golul pe care acesta l-a lăsat în urmă era ca o penitență.

O dureau genunchii, dar Alessa nu s-a ridicat decât după ce și-a găsit locul și ultimul rătăcit. Nu era ușor. Fiecare clipă de doliu însemna o clipă pe care nu și-o dedica găsirii unui nou Fonte, iar Alessa nu avea timp de pierdut. Și nici un alt Fonte.

Așezați pe una dintre laturile naosului, cei doisprezece membri ai Consiliului o urmăreau cu priviri enigmatice. Mereu o urmăreau. Mereu așteptau. La început, așteptaseră să împlinească vârsta potrivită pentru a-și alege un partener. Apoi, să-și aleagă altul. După aceea, pe următorul. Iar în curând aveau să convoace următoarea ei victimă.

Partener. Următorul ei *partener*.

De data asta trebuia să facă lucrurile așa cum trebuie. Consiglio* ar fi în stare să târască următoarea persoană pe care o alegea până în Cittadella sub amenințarea săbiilor, dacă era cazul, dar ea voia pe cineva care să vină *de bunăvoie*.

În drum spre locul ei, Alessa s-a oprit să facă o reverență dinaintea Renatei Ortiz, Finestra de dinaintea ei, a cărei putere pălise în ziua în care cea a Alessei înflorise, cu cinci ani în urmă. Renata și-a plecat capul, rece și distant, în vreme ce Fontele ei, Tomohiro Miyamoto, i-a oferit un zâmbet înțelegător. Cei doi făceau o pereche bună. O pereche potrivită. Exact așa cum trebuiau să fie o Finestra și un Fonte.

---

* *Consiliu* (it.)

Dinaintea mâinilor lor împreunate, gheara familiară a invidiei amenința să o tragă pe Alessa la fund.

Ar fi dat orice pentru o mână pe care să o poată strânge. Sau pentru o îmbrățișare.

Ar fi *ucis* pentru o îmbrățișare.

Cu adevărat.

Alessa și-a ocupat locul, lipindu-și mâna strânsă de gură, înainte ca respirația ascuțită pe care o trăsese în piept să se preschimbe într-un chicotit sau, mai rău, într-un hohot de plâns. Materialul negru și bățos îi strângea pieptul, în timp ce încerca să-și regleze suflul. Dacă ar fi știut cât de des avea să poarte rochia de doliu, ar fi cerut să i se facă una nouă după prima purtare.

Adrick s-a așezat alături de ea, trăgându-se de revere și încercând să arate pe cât de sobru posibil.

— Nu ai lacrimi pentru bietul Hugo, surioară? a murmurat el, abia mișcându-și buzele. Am avut noroc că locul de lângă tine era liber.

— Lângă mine este întotdeauna un loc liber.

Alessa și-a împreunat strâns mâinile înmănușate, încercând să își încălzească degetele.

De cealaltă parte a naosului, Renata i-a aruncat Alessei o privire plină de mustrare.

Nu era vina *ei* că Adrick nu respecta regulile. Poate că ar fi fost dispus chiar și să o îmbrățișeze, deși ea nu avea să-i ceară asta niciodată. O Finestra nu trebuia să atingă pe nimeni altcineva în afara Fontelui pe care și-l alegea, până după Divorando*. Și era prea periculos să riște. Gândul că fratele ei geamăn ar fi putut să fie întins pe acel altar i-a întors stomacul pe dos.

---

* *Devorarea* (it.)

Adrick ar fi trebuit să stea în altă parte. Lumea se aștepta ca Finestra să rupă toate legăturile cu viața ei anterioară. Să se afle departe de toți și deasupra tuturor. Întotdeauna. Nici nu ar fi trebuit să se mai *gândească* la el ca la fratele ei geamăn și, cu siguranță, nu ar fi trebuit să-i vorbească. *L-ai ales deja pe următorul?* a întrebat-o Adrick în limbajul semnelor, în vreme ce corul se agita să-și găsească locul.

Oarecum în limbajul mimico-gestual. Bunicul lor era surd, așa că erau fluenți, dar semnele vagi pe care fratele ei i le „șoptise" desenându-și-le în poală erau o variantă colocvială a limbajului, pe care doar ea o putea decoda. Tatăl lor ar fi fost consternat. Dar tatăl Alessei nu era acolo. Și nici măcar nu mai era tatăl ei.

Încă mă mai gândesc, i-a transmis lui Adrick în aceeași manieră.

— Ai face bine să te grăbești! i-a răspuns el, șoptind acum răgușit. O duzină de cetățeni au fugit din Saverio în ultima lună.

Alessei i s-a căscat un gol în stomac. Pierduse socoteala celor eligibili pentru titlul de Fonte care se mai aflau pe insulă, dar știa că nu își permite să îi mai sperie și pe alții. A reușit să-și înfrângă pornirea de a se întoarce ca să verifice cine mai rămăsese.

Toți Fonții erau binecuvântați la naștere cu magie defensivă – foc, vânt, apă, aer, pământ, electricitate și așa mai departe – și de aceea erau respectați și priviți cu reverență și erau considerați o resursă prețioasă, fie că erau aleși să servească sau nu. Fiecare Fonte primea o alocație anuală, era scutit de îndatoririle militare și era protejat.

Până la un moment dat.

— Cale bătută! a șuierat Alessa.

Furia era un sentiment mai comod decât teama, iar ea își

cunoștea îndatorirea, care implica faptul că nu putea să își piardă cumpătul când atâția ochi erau ațintiți asupra ei.

— Oricine este dispus să își părăsească poporul nu este demn să fie Fontele meu.

Fără o Finestra, care să îi absoarbă și să îi amplifice puterea, darul unui Fonte era destul de slab, însă cel puțin Fonții *aveau* puteri. Nu ca în cazul ei, care era practic neputincioasă în lipsa unui partener care să o alimenteze.

Așa că nu prea putea să îl contrazică pe Adrick, care i-a răspuns:

— Mai bine un Fonte nevrednic decât niciun Fonte.

Alessa a îndrăznit să-i arunce rapid o privire urâtă. În afara ochilor – verzi într-o zi bună, căprui cel mai adesea –, fratele ei nu-i semăna deloc. Înalt și deșirat, cu piele bronzată și bucle aurii, Adrick trecea prin viață cu un farmec nonșalant, în vreme ce ea moștenise onduleurile întunecate ale mamei lor și pielea albă care se ardea imediat, iar degajarea și voluptatea îi fuseseră înăbușite de anii plini de reguli, petrecuți în izolare.

— Ai putea să mă încurajezi mai mult, a șoptit Alessa.

Adrick a părut să ia în calcul posibilitatea.

— Cineva trebuie să râdă de situație.

— Nu-i de râs.

— Bineînțeles că nu este.

Vocea i-a tremurat ușor.

— Dar, dacă m-aș gândi la ea cu toată seriozitatea, nu aș mai putea să mă scol din pat dimineața.

Alessa a înghițit un nod. După moartea primului ei Fonte, Emer, Adrick stătuse în fața citadelei și îi cântase din toți rărunchii cântece marinărești deșănțate, imitând cu toată iscusința de care putea da dovadă vocea unui pirat, ore întregi, până când bocetele i se preschimbaseră în sughițuri de râs. Adrick nu era niciodată serios, indiferent de cât de

sumbre deveneau lucrurile, însă acum, după ani întregi în care își dorise să îi trateze cu seriozitate situația, Alessa nu era sigură că ar fi putut să îndure dacă ar fi făcut-o.

Un solist a început să cânte *Canto della Dea** în limba comună, apoi curând i s-a alăturat un altul în limba antică, urmat și de alții, până când o duzină de limbi au ajuns să țească o armonie la fel de complexă precum le era și comunitatea.

Împreună, protejăm. *Divizați, ne clătinăm.*

În timp ce ultima notă se destrăma, bătrânul, uscățivul *Padre*** Calabrese a luat-o în sus pe scări, tușind în mod repetat, chiar dacă nimeni nu vorbea.

— Zeii sunt cruzi, dar au milă! a început el.

Lui îi e ușor să vorbească.

— La începuturi, Dea*** a creat umanitatea, dar Crollo**** a insistat că suntem prea păcătoși, prea egoiști pentru a fi tolerați. Când Crollo a trimis focul, Dea a creat apă, ca să îl stingă. El a abătut furtuni și ea a făcut adăposturi. Iar când Crollo a jurat să curețe pământul și să ia totul de la început, Dea i-a ținut piept, pentru că a avut încredere în noi. „Singur", a spus ea, „un om este ușor de stârpit. Interconectați, suntem suficient de puternici încât să supraviețuim."

Alessa s-a foit pe banca tare. La norocul ei, avea să amorțească de la talie în jos și să se prăbușească atunci când se va ridica, la plecare. Dea ar fi trebuit să-și îndulcească târgul presărând și niște anduranță pentru disconfortul care venea odată cu măreața și ucigătoarea putere.

Simțind că părintele Calabrese își întoarce atenția spre ea, Alessa s-a îndreptat.

---

* *Cântecul zeiței* (it.)

** *Părinte* (it.)

*** *Zeiță* (it.)

**** *Haos, colaps* (it.)

— Astfel, Dea și Crollo au făcut o înțelegere: Crollo își putea trimite supușii ucigași, dar Dea avea să ridice insule-sanctuar din mare, pe care cei credincioși urmau să trăiască în armonie, dovedindu-și vrednicia și sfidând criticile lui Crollo. Și, pentru că ne iubește, Dea și-a înarmat copiii cu daruri...

Alessa s-a străduit să arate pe cât de mult posibil ca un dar, în vreme ce din sală alunecau spre ea priviri furișe.

Deși totul era *adevărat* și era clar că îi erau datori Deei, zeița *ar fi putut* să aleagă o soluție mai simplă. Un scut impenetrabil, poate. Sau ar fi putut să facă insulele invizibile. Poate că ar fi fost mai bine să negocieze cu Crollo *o singură* apocalipsă planetară, pentru că astfel ar fi scăpat cu jumătate de secol în urmă. *Ah!* Dar, *nu*! În infinita ei înțelepciune, Dea hotărâse să își învețe copiii despre comunitate și parteneriate creând salvatori care nu puteau salva de unii singuri.

Perechea divină exista pentru a le aminti în mod constant că puterea împărțită era calea spre mântuire. Prin urmare, o Finestra putea doar să amplifice darul *altcuiva*.

Dacă ținea de mână un cântăreț de operă, o Finestra putea să îngenuncheze până și cel mai aspru critic. Dacă atingea câteva minute un arcaș, o Finestra putea să lovească orice țintă. Iar dacă făcea pereche cu un Fonte, o Finestra putea să înfrângă o armată de demoni trimisă de Zeul Haosului.

Cel puțin, așa *ar fi trebuit* să funcționeze lucrurile.

Când Alessa a apărut întâia oară în fața Consiliului, armata de bătrâni sfrijiți făcuse ca lucrurile să sune atât de simplu.

1. Alege un Fonte.
2. *Nu* îl ucide.
3. Amplifică-i magia pentru a-i salva pe toți și a proteja tot ce se află în Saverio – sau fii prima care va muri.

Privirea Alessei a alunecat spre sicriul sclipitor.

Ei bine, nu *prima*.

Chiar și acum, unele persoane insistau că morțile sunt de bun augur. Un lucru teribil de trist, desigur, dar alinător. O Finestra atât de puternică încât își ucisese din greșeală primul Fonte? Aveau să fie foarte bine protejați în timpul atacului. Al doilea Fonte? Ei bine, se mai întâmplă și accidente. Și, în plus, era tânără și astfel de lucruri cereau timp. Cu siguranță, avea să fie mai atentă cu următoarea ocazie. Dar, după trei înmormântări, puterea Alessei nu mai era percepută ca o promisiune a viitoarei victorii și timpul se scurgea cu repeziciune.

Slujba s-a încheiat cu: *Per nozze e lutto, si lascia tutto, però chi vive sperando, muore cantando*. „Nunțile și înmormântările înseamnă renunțare, dar cel care trăiește cu speranță, moare cântând." Era poate cel mai trist lucru pe care îl auzise vreodată Alessa. Hugo cu siguranță nu părăsise lumea cântând.

În vreme ce sicriul era purtat spre ieșire, invitații îndoliați își întindeau mâinile spre el, ca să mângâie suprafața lucioasă.

Alessa nu a făcut-o. Spirit sau fantomă, orice va mai fi rămas din Hugo, cu siguranță prefera ca ea să păstreze distanța.

Sicriul a trecut pe sub o arcadă ornată cu zei ciopliți în piatră și mulțimea a murmurat:

— Odihnească-se la sânul eroilor!

Și dus a fost.

Poate că era *cam mult* să fie trecut în rândul eroilor – nu făcuse decât să moară –, dar cine era ea să comenteze?

Oamenii s-au ridicat, unii netezindu-și jachetele, alții strângându-și fustele cu mâini lenețe, scuturându-și fire invizibile de praf de pe haine.

Alessa a tresărit când a simțit cotul lui Adrick în coaste, în

timp ce inima i-a bubuit în piept din cauza senzației rare pe care i-o dădea contactul fizic.

Ah! Toată lumea trăgea de timp. Și ea nu prinsese apropoul.

I-a arătat fratelui ei un gest nepoliticos pe la spate și s-a ridicat apoi, croindu-și drum spre altarul Deei, în fața templului. Toată lumea putea să fugă în vreme ce ea se prefăcea că se roagă.

O Finestra *atât* de dedicată. *Atât* de devotată. *Atât* de docilă.

Ascunsă în firidă de ochii curioșilor, Alessa s-a așezat alături de zeița din piatră și și-a rezemat obrazul de umărul rece de marmură. Își simțea pieptul greu și pustiu din cauza tuturor lucrurilor care îi lipseau.

Familia – o uitase.

Prieteni – nu avea nici măcar unul.

Nici fortăreața săpată în roca insulei nu era pentru ea. Când avea să vină Divorando, ceilalți oameni – cei care *aveau* familii și prieteni – urmau să se ghemuiască împreună în întuneric, mulțumindu-le zeilor că nu erau în locul ei.

După ce amvonul a început să răsune a gol, Alessa a urcat singură scările masive spre *piazza* de deasupra, străduindu-se să respire în rochia ei încorsetată. Temperatura creștea cu fiecare pas pe care îl făcea și materialul i se lipea de piele, umed de transpirație. Cel puțin Consiglio o lăsase în cele din urmă să își scoată voalul pe durata evenimentelor private, după ce fusese ușor lovită de insolație la cea mai recentă Sărbătoare a Miezului Verii, iar moda actuală a fustelor-pelerină – ample și lungi în spate, dar cu falduri suprapuse care coborau până la genunchi în față – o ajutase să nu pice cu capul înainte zilnic în capitala insulei Saverio, Orașul celor O Sută de Trepte.

Alessa a pășit afară, clipind din gene în lumină, ca să își ocupe locul alături de Tomo și Renata. Gardienii cu fețe

roșii care străjuiau pe treptele late ale citadelei au salutat, asudând în uniformele lor, iar cei din mulțime, până atunci în așteptare, s-au grăbit să își plece capetele și să facă reverențe.

De la locul ei privilegiat – un balcon aflat la al patrulea etaj al citadelei – tinerele elegante din Saverio îi păreau adesea ca niște stoluri de păunițe, care se plimbau prin oraș în rochiile lor de culoarea pietrelor prețioase. Acum, învești mântate în tonuri de negru și cenușiu, se ghemuiau ca niște porumbei murdari pe la marginile piațetei.

Nimeni nu se uita direct spre ea, de parcă ar fi fost prea teribilă ochiului, dar greutatea privirilor o apăsa din toate părțile.

Haide! Plecați-vă dinaintea salvatoarei binecuvântate care vă tot ucide prietenii și rudele.

În fața căutăturii tăioase a Renatei, Alessa s-a înroșit, de parcă ar fi dat glas blasfemiei din mintea ei. În ciuda celor două decade care le despărțea ca vârstă, Renata arăta destul de tânără încât să fie sora Alessei, cu tenul ei de culoarea ambrei, părul auriu și ochii de un căprui intens. Pentru Renata însă, Alessa era o îndatorire, nu un membru al familiei – nu era nici măcar o prietenă. În clipe ca aceasta, devenea dureros de evident.

Expresia lui Tomo a devenit mai caldă, încurajatoare.

— Nu uita: oamenii speriați râvnesc la siguranță.

— Ești încrezăto*are*, a murmurat Renata. *Stăpânești* situația.

Alessa și-a dezvelit dinții, afișând un rânjet „încrezător", care l-a făcut pe unul dintre gardieni să tresară. Așa că i-a mai redus puțin din intensitate.

Sincer, dacă ar fi fost să facă un top al *tuturor* trăsăturilor ei, „încrezătoare și stăpână pe situație" nu ar fi ajuns pe listă.

Când fusese prezentată întâia oară în acea piață, toată

lumea se înghesuise mai aproape, cu ochii strălucind de speranță, cu zâmbete largi și pline de încredere.

Acum era o fată obișnuită. Și apoi: salvatoarea aleasă de Dea! Adorată, importantă și atât de populară încât nici nu știuse încotro să privească mai întâi.

Nu mai era la fel. Acum nimeni nu se mai grăbea să-i devină Fonte. Nimeni nu voia să își împartă darul cu ea. Deși, până la urmă, nu era întocmai vorba despre a împărți, nu-i așa? Dacă ar fi împărțit, ar fi însemnat că și el ar primi ceva înapoi. Ar fi însemnat că amândoi aveau să fie în viață după ce tranzacția avea să ajungă la final. Dar asta era ceva ce ea nu putea promite.

Avea să încerce însă. Mereu încerca.

Chiar și în mijlocul unei mulțimi atât de agitate, era ușor să îi găsească pe Fonți, care erau învăluiți într-o palpabilă miasmă a pieirii. Îi întâlnise de zeci de ori, dar rămâneau în continuare doar străini cu nume familiare.

Kaleb Toporovsky, care își ferea ochii puțin cam prea repede în timp ce-și netezea părul arămiu-strălucitor, cu o privire constant plictisită.

Josef Benheim, impecabil înveșmântat în negru, cu o privire atât de fixă încât aproape că-l putea auzi reamintindu-și mental să nu clipească. Semăna atât de mult cu sora lui mai mare, încât Alessei aproape că i-a sărit inima din piept când a dat cu ochii de el. Se întâmpla arareori ca familiile să aibă mai mult de un Fonte, însă când se întâmpla asta, era văzut ca un semn de putere, ca o binecuvântare din partea zeilor. Tânărul ar fi trebuit să fie unul dintre candidații de frunte pentru Alessa, însă ea le răpise deja părinților lui o fiică.

Ceilalți Fonți o priveau fără tragere de inimă: Nina Faughn, Saida Farid, Kamaria și Shomari Achebe.

Cei mai mulți dintre ei încercau să se piardă în mulțime. Nu putea să-i învinovățească. În timp ce ea abia dacă-i

cunoscuse pe cei pe care îi ucisese, Fonții crescuseră cu toții, împreună.

Acum se presupunea că ar fi trebuit să se poarte ca și cum ar fi fost entuziasmați să fie aleși de o fată a cărei putere era inutilă fără a lor.

Dea, dă-mi un semn.

Avea nevoie de un imbold. Își petrecea ore întregi urmărind lumea de sus, de deasupra orașului, tânjind să se amestece printre oameni, dar, de fiecare dată când scăpa din colivia ei de aur, aripile uitau cum să i se întindă.

Alessa făcuse doar trei pași, când agitația care se iscase brusc în mulțime a oprit-o în loc.

O femeie care își croia drum prin adunare dând din coate a ajuns în cele din urmă în față.

Îmbrăcată într-o robă de un alb pur, ieșea în evidență ca o stea într-o noapte fără lună. Ce fel de persoană trebuia să fii ca să te îmbrâncești la o înmormântare?

Ochii femeii s-au oprit asupra Alessei și privirea i-a luat foc.

Pentru o clipă, Alessa s-a simțit în mod straniu rușinată. Trecuseră câțiva ani de când se întâmplase ca cineva să fie copleșit de fervoare religioasă în prezența ei, iar acela era un moment nepotrivit pentru un episod extatic.

Chipul femeii s-a contorsionat, ochii strălucitori i s-au întunecat, apoi aceasta a luat-o la fugă.

Pulsul Alessei s-a accelerat, în ritmul pașilor care răsunau pe asfalt.

Femeia învești mântată în robă nu a încetinit, nu s-a abătut, nu le-a acordat nicio atenție gardienilor care alergau spre ea din toate părțile. Fără să se oprească din alergat, și-a tras brațul spre spate.

Și a azvârlit.

Ceva a vâjâit pe lângă capul Alessei, cu un șuierat atât de ascuțit încât era dureros.

Gardienii au imobilizat femeia și au pus-o la pământ, înăbușind cuvintele pe care încerca să le țipe.

Alessa și-a dus mâna la gât și vârful mănușilor a început să i se încălzească și să se umezească de sânge.

— Dea, a șoptit ea. Nu *așa* un semn!

Capitolul 2

Chi cerca trova.
Caută și vei afla.

Alessa și-a recăpătat respirația, trepidantă și înăbușitoare, în timp ce-și ștergea stropii fierbinți de pe gât. Sângele nu avea să i se vadă pe mănuși, iar pe chip nu avea să i se citească spaima. Nu era cu putință.

Tânăra a urmărit cu privirea dâra de stropi stacojii de pe piatră până la sclipirea razei care se reflecta în lama unui pumnal. Dacă ar fi fost cu un pas mai spre stânga, pumnalul care îi zgâriase urechea i s-ar fi înfipt în craniu.

Căpitanul gărzii a lătrat niște ordine și soldații lui au format un scut protector în jurul ei. Pentru prima oară în viață, Alessa tânjea după protecția pe care i-o ofereau pereții înalți ai citadelei.

— Așteptați! a exclamat Renata. Lumea trebuie să vadă că nu este rănită.

Alessa și-a încleștat pumnii. Să te ascunzi nu era o opțiune. Nu pentru ea. *Niciodată* pentru ea. O chema datoria, la naiba cu un strop de sânge!

— Fruntea sus, Finestra! i-a murmurat Renata. Arată-le că ***nu*** îți este teamă.

Fata s-a luptat cu impulsul îngrozitor de a râde și și-a ridicat fruntea atât de sus, încât nimeni nu putea să vadă lacrimile care-i ardeau ochii.

Odată ce și-a fluturat degajat mâna, un val de ușurare – cel puțin spera că era ușurare – s-a răspândit în mulțime, și Renata le-a făcut semn să se retragă în cele din urmă.

— Cât de grav este? a întrebat-o Renata de îndată ce porțile au zăngănit în urma lor.

— Ar fi putut să fie mai rău.

Alessa s-a crispat atingându-și rana.

— De ce ar face cineva așa ceva?

Nu avea niciun sens. Era de neînchipuit ca o Finestra să moară înainte de Divorando. Sau, cel puțin, așa își închipuise ea. Câteva fuseseră rănite în timpul bătăliei, însă trăiseră toate îndeajuns încât să urce Creasta Finestrei. Fără o Finestra și un Fonte, Saverio ar fi fost complet lipsit de apărare în fața demonilor.

— Cine poate explica alegerile unei persoane dezechilibrate? a întrebat Tomo, întinzându-i brațul Renatei.

Cei doi au făcut schimb de priviri neliniștite.

— Dacă știți ceva, spuneți-mi!

Alessa i-a urmat pe coridorul boltit, spre curtea interioară. Tomo, înalt și cu o constituție încă atletică în ciuda problemelor de sănătate, o făcea pe Renata să pară și mai minionă prin comparație.

— Nu o poți proteja pentru totdeauna, Tomo.

— Renata, s-a rugat Tomo, pielea lui bronzată căpătând un ton ușor cenușiu. Nici măcar nu știm dacă el are vreo legătură.

El? Persoana care aruncase pumnalul fusese o femeie.

— Cine? a întrebat Alessa.

Nu i-au răspuns. În astfel de momente devenea invizibilă.

— Ți-am spus că ar fi trebuit să îl arestăm! a trosnit de furie vocea Renatei. Să îl legăm de creastă și să-l lăsăm să moară.

Tomo a oftat, de parcă ar fi pus acea întrebare pentru a mia oară:

— Pentru că a vorbit pe la colțuri?

— Pentru că a incitat la violență!

— *Cine?* a întrebat Alessa, mai tare, și ei s-au întors spre ea de parcă atunci s-ar fi ivit brusc de nicăieri. *Cine* nu are vreo

legătură? *Cine* ar trebui lăsat să moară? Spuneți-mi! Sunt Finestra, nu vreun copil speriat!

Tomo și-a fluturat mâna, de parcă ar fi îndepărtat o muscă.

— Un predicator ridicol de pe stradă care-și zice părintele Ivini. Nu face decât să răscolească temerile oamenilor ca să-și umple buzunarele.

— Și ce temeri ar fi acelea?

Alessa și-a cuprins mijlocul, simțind dintr-o dată că îi este frig. Știa de ce îi era *ei* teamă: de roiurile demonice de insecte care vor coborî din cer, în vreme ce toată lumea avea să se bazeze pe *ea* ca să le oprească. Dar era povara Finestrei să țină piept terorii, astfel încât ceilalți să nu fie nevoiți să o facă.

— Baliverne prostești. Toți cei cu capul pe umeri îl ignoră.

Tomo s-a întors spre Renata pentru sprijin, dar ea a ridicat din umeri.

Fata a gesticulat spre propria ureche.

— *Toți*?

— Cu excepția câtorva suflete disperate care caută siguranță într-o lume nesigură. Destul cu acest subiect! Zâmbetul lui Tomo era blând, dar hotărât. Avem lucruri mai importante de care trebuie să ne ocupăm.

Mai importante decât viața ei? Alessa s-a încruntat. Poate că reușise ea să stoarcă un răspuns de la ei, dar asta nu însemna că pusese întrebările corecte.

Renata a oftat.

— Nu se va mai repeta. Nu te mai gândi la asta.

Bun. Mulțimea de lucruri pe care Alessa se presupunea că ar fi trebuit să și le amintească avea tendința să îi scape printre degete ca firele de nisip, dar era puțin probabil să uite pumnalul care-i zburase spre cap.

Renata și-a masat tâmplele.

— Cu cât alege mai curând un Fonte, cu atât mai bine.

— Nici măcar nu am avut șansa să vorbesc cu vreunul, a

zis Alessa. Trebuie să aleg în cunoștință de cauză. *Trebuie* ca lucrurile să funcționeze de această dată. Vă rog!

Vă rog, nu mă puneți în poziția de a ucide din nou! Era ca și când ar fi rostit cuvintele cu voce tare. Știau la ce se referă.

Tomo a făcut un gest, parcă voind să îi apuce brațul, dar și-a netezit în schimb mânecile, jenat.

— Ce zici de o reprezentație? O gală la care toți Fonții eligibili să își poată arăta darurile, iar tu să ai ocazia de a discuta cu fiecare dintre ei în parte.

Speranța a pâlpâit în pieptul Alessei. Se așteptase să-și petreacă următoarele zile în izolare, implorând-o pe Dea să îi dea un semn înainte de a alege o persoană de care să se lege, însă o demonstrație ar fi putut fi exact lucrul de care avea nevoie pentru a se decide în sfârșit asupra Fontelui potrivit.

— Mâine, a dat din cap Renata. Și ea trebuie să arate transcendental! Cu cât mai multe bijuterii, cu atât mai bine. Vreau să strălucească de dovezi ale bunăvoinței Deei.

Alessa și-a dat ochii peste cap mental. Poate că pe vremuri ar fi crezut că bunăstarea și bijuteriile arată valoarea unei persoane, însă acum știa adevărul: zeii ofereau și răpeau din motive doar lor cunoscute și doar nebunii încercau să găsească un sens în asta.

Ea. *Ea* era nebuna. Pentru că încă voia să înțeleagă.

— Perfect, a spus Tomo. Invitații vor pleca de aici vorbind cu înflăcărare despre salvatoarea noastră binecuvântată, care este gata să își aleagă ultimul, *adevăratul* partener. Asta va închide gura cârcotașilor.

Alessa tot nu știa ce anume, mai precis, trebuia redus la tăcere, dar acum redevenise invizibilă, așa că i-a lăsat să-și facă planuri și a urcat scările cu pași grei, ca de plumb.

Adrick știa cu siguranță ce spunea acel individ, Ivini – fratele ei colecționa bârfe, așa cum copiii colecționează roci –, dar nu știa când avea să-l revadă.

Pe afară, Cittadella arăta ca un bloc masiv de piatră, dar, dincolo de fațada austeră, clădirea adăpostea un sediu militar și o proprietate elegantă, cu un atrium superb în centru și grădini luxuriante în spate. Primele două niveluri erau în totalitate dedicate părții administrative, cuprinzând o sală de mese, dormitoarele gardienilor, o sală pentru arme și spații pentru antrenamente, în vreme ce al doilea etaj servea drept centru de comandament militar.

Nivelurile de mai sus erau însă dedicate rezidenței private a *Duo Divino,* perechea divină. *Perechi*, de fapt, la plural, pentru că Finestra și Fontele de dinainte trebuiau să se întoarcă în Citadelă când se ridica la putere o nouă Finestra și rămâneau acolo pe durata celor cinci ani acordați de Dea antrenării succesorilor lor.

Probabil că Dea ignorase însă detaliile ascunse ale contractului divin pe care îl semnase cu Crollo, pentru că, în loc să trimită Divorando la cea de-a cincea aniversare a venirii la putere a noii Finestre, acesta alegea o lună la întâmplare *în* cel de-al cincilea an și nimeni nu știa cu precizie când avea să lovească, până când nu ajungea Întâiul Avertisment.

Acum, în cea de-a șaptea lună din al cincilea și ultimul an, Alessa nu era mai aproape de a-și găsi partenerul de luptă decât fusese în ziua în care Consiliul îi consfințise rolul.

Sala de bal de la cel de-al treilea etaj era goală și întunecată, iar Tomo și Renata încă nu se întorseseră la apartamentele lor, așa că Alessa nu a mai întâlnit niciun suflet până când a ajuns la cel de-al patrulea etaj, care era în întregime al ei și avea să rămână astfel până în clipa în care găsea pe cineva cu care să îl împartă. Cea mai mare bibliotecă din Saverio, o capelă privată și două apartamente pentru o fată singuratică.

Când a ajuns în capul scărilor, Lorenzo, tânărul soldat desemnat să îi păzească apartamentele, a pălit, sub aspectul lui măsliniu. Ar fi trebuit să îi deschidă ușa și să inspecteze

interioarele în amănunt înainte ca ea să intre, dar el, la fel ca toți ceilalți gardieni dinaintea lui, refuza să atingă orice aparținea Alessei.

Așa că și-a deschis singură ușa.

Nu avea să admită cu voce tare niciodată, dar era ca un duș rece ori de câte ori cineva se retrăgea dinaintea ei. Mai ales soldații. Se oferiseră voluntari să facă față unui roi de demoni, dar se purtau de parcă ea ar fi fost ceva chiar mai rău de atât.

Lorenzo s-a învrednicit să arunce o privire rapidă în jur și s-a retras la postul lui, mormăind ceva care suna teribil de mult a *ghiotte*.

Lacoma.

Alessa a dat un picior ușii, închizând-o.

„Nu fi un ghiotte!", obișnuiau să o certe părinții ei, ori de câte ori cerea mai mult decât partea de dulciuri cuvenită. Ei rosteau cuvântul molatic, astfel încât suna aproape afectuos, dar în inima ei se cuibăriseră imagini cu tâlharii lui Crollo. Chiar și acum visa adesea că îi cresc gheare și coarne.

Toți copiii din Saverio creșteau cu povești despre ghiotte. Despre cum Crollo trimisese demoni deghizați în oameni să găsească cel de-al treilea dar al Deei înainte de primul Divorando. Când ghiotte au găsit *La Fonte di Guarigione* – fântâna vindecătoare creată pentru soldați –, i-au furat puterea, devenind astfel aproape imposibil de ucis, și nu au lăsat nimic în urmă pentru trupe. După ce au fost prinși și condamnați pentru păcatul lor, au fost vânați sau aruncați în mare, singura lor moștenire rămânând o pildă care avertiza asupra consecințelor lăcomiei și ale egoismului.

Unii sceptici considerau că povestea era o metaforă, o pildă care să-i țină pe oameni în frâu, dar mai marii bisericii insistau că fiecare cuvânt din sfânta *Verità** era dictat de Dea însăși.

---

* *Adevăr* (it.)

Finestra era întâiul dar al Deei.

Ghiotte îl răpiseră pe cel de-al treilea.

Iar Alessa îl tot ucidea pe al doilea.

Alessa și-a scos mănușile și le-a aruncat alături de celelalte perechi, strânse morman la capul patului ei.

O briză caldă, infuzată cu parfumul citricelor, a adiat dinspre balcon, răsfirându-i buclele negre de pe frunte în timp ce pășea cu tălpile goale spre o masă mică pe care fusese pregătit un platou cu diferite sortimente de pâine, brânzeturi și fructe. Brânzeturile luceau de grăsime în lumina apusului, iar pâinea se învechise. Nu era un ospăț demn de o Finestra, dar nici ea nu era persoana potrivită să se plângă de un serviciu prost făcut.

Apusul se oglindea în oceanul întins la poale, pictând în tonuri de aur roz orașul care se revărsa în josul dealului într-o cascadă de clădiri pastelate, decolorate de soare. Părea că zidurile orașului le țin la un loc, ca să nu se izbească de Creasta Finestrei, care se profila deasupra plajei cu nisip negru, acolo unde ea și partenerul pe care avea să și-l aleagă urmau să își ocupe locurile, în fruntea armatei din Saverio.

Cel puțin închisoarea ei avea o priveliște grozavă.

Ar fi trebuit să se îmbăieze, să spele sângele și sudoarea spaimei. În schimb, s-a ghemuit într-un fotoliu și și-a tras o pătură până sub bărbie. Era prea cald, dar materialul care îi învăluia brațele goale și gâtul trezea senzațiile cutanate după o zi lungă în care îi fuseseră amorțite. Nu era o atingere umană, dar măcar era o atingere. Orice era de preferat semi-senzației statice de a fi acoperită din cap până în picioare.

După o copilărie încărcată de teme școlare uitate, pâini arse și coșuri cu gunoi pe care nu își amintea niciodată să le golească, Alessa își făcuse în cele din urmă mândră mama în ziua în care devenise Finestra și i se impusese să nu îi mai spună „mamă". Dar, chiar și așa, aleasă de zei, îi dezamăgea

pe toți. Desigur, era hotărâtă, încerca mereu să facă pe plac. *Voise* să își îndeplinească îndatoririle, să își amintească lista de cumpărături și să verifice pâinea, iar acum *voia* să își controleze puterea oferită de zei. Nereușitele ei nu mai însemnau acum un drum în plus până la piață, ci moartea Fonților și sângele care i se închega pe piele.

Tatăl ei spunea mereu că problemele arată întotdeauna mai bine la lumina zilei, însă Alessa ar fi avut nevoie de un răsărit teribil de strălucitor ca să și le îndulcească pe ale ei.

Și-a închis ochii și a apucat pătura, pigulindu-i nodurile, trecându-și degetele pe deasupra cusăturilor.

Nu ești singură. Ești vie. Ai fost aleasă.

Ești singură. Vei muri. Poate că Dea a ales greșit.

Era o situație deznădăjduită. Nu-și permitea luxul de a se lăsa prinsă într-un vârtej nesfârșit de griji și singura cale de a ieși la lumină era aceea de a afla răspunsuri.

Alessa s-a ridicat, lăsând pătura să alunece la podea.

Dacă nimeni din Cittadella nu voia să îi spună ce se întâmplă, atunci va găsi ea pe cineva dispus să o facă.

Capitolul 3

Dio mi guardi da chi studia un libro solo.
Să nu ai niciodată încredere într-un om care citește o singură carte.

De când plecase de acasă nu avusese prea multe ocazii de a o face pe rebela, dar acum Alessa recupera timpul pierdut. Cu o pelerină subțire sub braț, ghetele într-o mână și o schiță aproximativă a tunelurilor, înmuiată de sudoare, în cealaltă, Alessa s-a strecurat pe lângă bucătăria în care Lorenzo încerca să flirteze cu bucătăresele care nu se lăsau deloc impresionate.

S-a oprit dinaintea sălii de bal, atentă la tonul conversației dinăuntru, care urca și cobora. Era doar pe jumătate prizonieră, domnea liberă în Cittadella, dar, dacă Renata ar fi citit vina pe care o avea întipărită pe chip, s-ar fi dat de gol. La auzul hârșâitului argintului pe ceramică, Alessa și-a ținut respirația și s-a tras la o parte în vârful degetelor.

— De *unde* – Alessa s-a încordat auzind cuvintele Renatei – începem mâine?

Fata s-a sprijinit de perete până când nu i-au mai tremurat genunchii și apoi a trecut tiptil mai departe. În spatele unei arcade din curtea interioară se afla scara în spirală care lega Cittadella de deasupra de Fortezza* de sub ea. Înguste și întunecate, scările străvechi de piatră se adânceau la mijloc, uzate de nenumăratii pași care le-au bătut de-a lungul secolelor.

Cittadella era grandioasă, dar nu se compara cu bastionul de dedesubt. Labirintul de tunele și peșteri scobite în

* *Fortăreață* (it.)

insulă data din vremea coloniștilor originari, care măriseră tunelele vulcanice pentru a transforma întreaga insulă într-o fortăreață.

O Finestra, prin natura ei, nu făcea explorări. În mod obișnuit, Alessa intra în Fortezza doar pentru a merge la Templu, alături de Tomo și Renata, dar cheia care deschidea toate ușile, pe care nu o mai folosise niciodată, a alunecat cu ușurință în broască.

Tremurând din cauza agitației mai degrabă decât de frig, Alessa și-a tras pelerina pe ea și a ieșit pe prima poartă care marca granița citadelei de deasupra.

Afară, aerul cald și dens purta parfumul dulce al trandafirilor din grădinile citadelei, dar Alessa a întors spatele zidurilor înalte pentru a urma mirosurile simple ale caselor. Soarele apunea deasupra străzilor tăcute și a prăvăliilor închise de cu seară.

Fiecare terasă emana sunete și parfumuri atât de aparte, încât Alessa ar fi putut să cutreiere întregul oraș cu ochii închiși. Într-o zonă în care ardeii și chimionul erau în pârg, niște degete iscusite țeseau o melodie la chitară, în vreme ce un țăcănit din călcâie ținea ritmul. Într-un alt loc, găluște cu usturoi și ceapă verde sfârâiau în ulei încins, iar o voce atât de blândă încât cu siguranță era a unei mame, fredona un cântec de leagăn, care suna ca ploaia de primăvară pe acoperișuri.

Aproape fiecare casă avea câte un lămâi, care se înălța adesea singuratic pe o insuliță de pământ ridicată în mijlocul pietrișului, iar crengile lui uscate atârnau peste praguri, pătând pervazuri altfel impecabile cu picături lipicioase de suc închegat. Se zvonea că astfel sunt ținuți la distanță demonii lui Crollo – care purtau numele de „scarabei", pentru că semănau cu niște gândaci cu coarne –, dar, dacă asta ar fi funcționat cu adevărat, Saverio nu ar mai fi avut nevoie de o Finestra.

Îndemnându-se singură să înainteze, să se poarte ca și cum ar fi fost casa unui străin, Alessa s-a oprit în fața unei ferestre cu obloane albastre.

În bucătăria mică, mama ei era cu ochii pe o oală așezată pe aragaz. Femeia s-a întins după sare și a rămas cu mâna pe ea, de parcă ar fi uitat ce voia să facă. Masa mică din mijlocul încăperii era pregătită pentru doar două persoane. Poate că Adrick refuza să mai ia masa cu ei. Poate că mesele în familie nu mai erau la fel fără ea.

Erau doar visuri pe care Alessa și le făcea. Fratele ei lucra cel mai probabil până târziu.

Cina mirosea a un fel consistent, fiert ore bune, cu miel și vin roșu. Amintirile roiau în jurul Alessei. O masă plină, povești repetate de atâtea ori încât ajungeau să-și piardă înțelesul, preschimbându-se în poezie, copii care adormeau în poale moi...

Alessa și-a șters ochii și a trecut mai departe.

Poate că ea nu avea să mai fie niciodată o fată obișnuită care aduna rozmarin pentru masa de seară, dar ei trebuiau să supraviețuiască.

Aleile au început să se îngusteze în timp ce Alessa le cobora, până când clădirile au ajuns să se îngrămădească unele în altele, iar insula să-și facă simțită prezența prin florile sălbatice care răzbeau prin crăpăturile din asfalt și în plantele agățătoare care se cățărau pe pereți.

În dreptul gardienilor care străjuiau porțile orașului, Alessa și-a tras gluga pelerinei pe cap, dar aceștia nici măcar nu au băgat-o în seamă. Ei se aflau acolo pentru a fi atenți la primejdiile care ar fi putut să vină din afară, nu la fetele care alergau spre docuri, unde lumea își pierdea nopțile și dădea de necaz.

În Saverio, răufăcătorii erau însemnați pentru faptele lor, iar cei care săvârșiseră acte de neiertat erau izgoniți pe

continent, acolo unde aveau să piară la următorul Divorando, lipsiți de Perechea Divină și de armata acesteia. Ceilalți erau pur și simplu obligați să își poarte rușinea, deși, când locuitorii din Saverio se baricadau înăuntrul fortăreței, cei însemnați erau lăsați afară, ca să-și poarte singuri de grijă. După ora stingerii, niciunul dintre cei însemnați nu mai avea voie să treacă de zidurile orașului fără un permis oficial emis de Cittadella.

Nu se mai vedea nimeni pe drumul noroios care ducea spre docuri, dar zgomotele nopții creșteau în intensitate, pentru a umple golul: creaturi mici fojgăind și aripi invizibile zbătându-se în iarbă.

Zumzetul insectelor a fost înlocuit de scârțâitul navelor odată ce drumul s-a lărgit, umplându-se de oameni și de corturile vânzătorilor. Dacă orașul era un banchet cu patru feluri de bucate pentru simțuri, atunci docul era echivalentul unei tocănițe consistente. Vuietul nenumăratelor limbi era îmbătător, iar trupurile strivite unele într-altele făceau ca o fată mică cu pelerină să devină practic invizibilă.

Fiind cea mai mare dintre cele patru insule-sanctuar originare, Saverio adunase cea mai largă varietate de oameni din regiunile vecine înaintea primului Divorando și, chiar și acum, după aproape un mileniu de când primul asediu a lui Crollo transformase continentele în praf și pulbere, saverienii se lăudau că reprezintă întreaga lume în miniatură. O hiperbolă, desigur, însă nu mai rămăsese nimeni care să poată contesta revendicarea acestui titlu.

Alessa și-a încetinit pasul la auzul unor psalmodieri, în același timp o duzină de siluete cu glugi pe cap făcându-și apariția de pe o alee, în robe albe care contrastau puternic cu fundalul întunecat și murdar. Alessa a strâns din gene ca să poată descifra cuvintele pe care le aveau brodate pe spate. *Fratellanza della Verità**.

* *Frăția Adevărului* (it.)

Trecătorii s-au strâns în jurul lor, captivați de spectacol. Nu era greu de înțeles de ce. Murmurul aproape imperceptibil îi ridica Alessei părul de pe brațe, iar glugile care le umbreau chipurile ofereau un mister nepământesc.

Spaima i-a încleștat Alessei tâmplele în clipa în care una dintre siluete s-a desprins de grup și și-a tras gluga pe spate, scoțând la iveală un chip frapant și păr prematur albit. Bărbatul a zâmbit binevoitor și câteva persoane au început să aplaude, deși acesta nu rostise niciun cuvânt.

Învăluit strategic în strălucirea unui felinar stradal, omul a ridicat în aer o carte masivă. Nu era o copie oficială a sfintei *Verità* – Alessa știa mai bine ca oricine să identifice deosebirile dintre un exemplar autentic și unul fals –, dar glifele* de pe copertă erau destul de asemănătoare cu originalul încât să îi poată păcăli pe cei mai mulți oameni.

Femeile adunate în fața mulțimii s-au înghiontit, gata să asculte, privindu-l pe bărbat cu o devoțiune febrilă, și Alessa a prins în cele din urmă un nume șoptit. Ivini.

— Zeii noștri ne spun să avem credință, a spus acesta cu o voce joasă, hipnotică. Că suntem binecuvântați cu salvatori sfinți.

O salvatoare pe care aproape că ai ucis-o astăzi.

— Dar am ajuns să ne complăcem. Să credem orbește. Să fim naivi.

Trăsăturile i s-au îmblânzit, înmuiate de o tristețe atent căutată, deși privirea ascuțită îi era ațintită asupra mulțimii, așteptându-i reacțiile.

— Vă întreb: sunteți convinși că *cinstita* noastră Finestra ne va salva sau vă întrebați și voi dacă nu cumva zeii ne testează?

O copilă îmbrăcată într-o rochie murdară și-a croit drum prin mulțimea din ce în ce mai numeroasă. A întins o pălărie,

* O glifă este un element grafic al scrisului sau o reprezentare grafică a unui semn tipografic, a unui caracter tipografic ori a unui semn diacritic (n.t.).

cerșind, însă cei mai mulți au ignorat-o, strângându-și gențile și evitând să o privească în ochi.

Tonul lui Ivini a coborât, sumbru monoton, și mulțimea a amuțit.

— Textele pierdute ne atrag luarea-aminte că va veni o zi în care se va înălța o falsă Finestra. Una pe care cei cu credință o vor recunoaște pe loc.

Ochii i s-au înfipt în mulțime, dar privirea lui atotștiutoare nu s-a oprit nicio clipă în plus asupra Alessei. Lucru care îi cam demonta teoria. Era un mincinos foarte talentat însă. Ivini și-a scuturat capul, de parcă ar fi regretat ceea ce se pregătea să spună, și și-a dus mâna la inimă.

— Iată, stă acolo, în Cittadella *noastră*, și *ne* măcelărește Fonții, ocrotită în ciuda ticăloșiei sale! Trimisa Deei? Asta ni se spune. Dar oare Dea ar trimite o criminală să ne mântuiască? Nu cred. Nu, faptele poartă însemnul lui Crollo.

Un tânăr cu păr negru răvășit și piele bronzată, care trecea pe acolo, a aruncat o privire disprețuitoare mulțimii, și Alessa și-a relaxat umerii. Cel puțin *o persoană* nu credea povestea pe care bărbatul acela păcătos încerca să le-o vândă.

— Vă întreb, a continuat Ivini, înăsprindu-și privirea, când demonii vor coborî ca să devoreze tot ce are viață în Saverio, *draga* noastră Finestra se va preface măcar că luptă sau va râde doar, în vreme ce soldații noștri sunt masacrați? Le va încuraja pe creaturile care vor roade porțile fortăreței sau le va deschide ea însăși? Și cine va muri mai întâi? Cine va suferi mai mult, dacă nu voi, cei care veți fi încuiați afară?

Micuța cerșetoare s-a împiedicat și monedele i s-au împrăștiat pe pământ. Plânsul ei ascuțit a întrerupt discursul lui Ivini, care s-a oprit cu un oftat sonor și i-a arătat-o pe fetiță unuia dintre oamenii lui înveșmântați în robă.

Alessa nu avea cum să răzbească prin mulțime ca să ajute bietul copil, dar spera că măcar unul dintre cei prezenți avea să o facă.

Bărbatul în robă s-a aplecat și a înșfăcat tunica fetei, forțând-o să se ridice.

— Binecuvântați cei săraci cu duhul, căci nu știu ce fac. Nu ai avea nevoie de monede dacă ai avea bunul-simț de a-i asculta pe cei mai înțelepți decât tine.

Încruntându-se, Alessa a făcut un pas în față, fără să-și dea seama.

— Dă-i drumul! s-a auzit o voce.

Mulțimea s-a împărțit pe din două, ca și cum ar fi fost o bucată de unt tăiată cu un cuțit fierbinte, și tânărul a pășit printre oameni, cu zâmbetul lui disprețuitor mai întunecat acum, înfricoșător. Nu putea fi decât cu câțiva ani mai mare decât Alessa, dar pășea cu autoritatea cuiva care se aștepta ca ceilalți să se tragă în lături din calea lui.

Discipolul lui Ivini s-a îndreptat, strângând-o ferm pe fetiță, în vreme ce degetele acesteia aproape că atingeau acum drumul pietruit.

— E cu tine? Dacă da, atunci ar trebui să o înveți bunele maniere. Zeii nu apreciază...

— Dă-i drumul sau am să te trimit la zeii tăi chiar în clipa asta!

Tânărul a făcut o mișcare aproape imperceptibilă, plecându-și umerii lați ușor amenințător, dar supusul lui Ivini a dat înapoi împiedicându-se, trăgând-o fără să vrea și pe fată după el.

Nu a ajuns prea departe. Tânărul l-a apucat de încheietură și i-a răsucit-o brutal, frângându-i degetele.

Fata s-a eliberat și a țâșnit în spatele salvatorului ei, ca să-l folosească drept scut. Cu ochi mari, copila l-a privit pe agresor îngenunchind cu forța și scâncind de durere.

Tânărul i-a dat drumul acolitului și și-a șters palmele pe pantaloni, cu o privire dezgustată.

Discipolul și-a rotit privirea în jur, strângându-și la piept brațul rănit, dar nimeni nu i-a sărit în apărare, nici măcar liderul lui. Din câte se vedea, fervoarea religioasă a Frăției nu însemna că membrii trebuiau să-și riște siguranța unul pentru celălalt.

— Frate, a grăit Ivini cu glas rece, privirea arzându-i de furie. Să ne arătăm milosi. Chiar și cei mai mârșavi dintre mârșavi ar putea ajunge să vadă lumina. Într-un final.

Străinul cu păr negru a îngenuncheat ca să o ajute pe copilă să își adune monedele împrăștiate, adăugând câteva și din buzunarul lui, apoi s-a ridicat și și-a văzut de drum, trecând pe lângă vitrinele goale, până în punctul în care strada se îngusta într-atât încât rămânea doar o alee. S-a oprit sub o placardă veche pe care scria *Fundul butoiului* și a deschis ușa, lăsând să răzbată afară un noian de voci răsunătoare. De parcă ar fi putut să-i simtă ochii ațintiți asupra lui, tânărul și-a întors privirea și a întâlnit-o pe cea a Alessei, ridicându-și sprânceana în semn de provocare tăcută.

Alessa și-a ferit ochii, roșind.

Ivini a reînceput să predice, canalizându-și astfel furia, iar mulțimea a răspuns aprinzându-se imediat, ca un foc de tabără din lemne uscate.

Fruntea Alessei s-a acoperit de broboane reci de transpirație. Din spusele Renatei și ale lui Tomo înțelesese că era vorba de câțiva disidenți singuratici, dar asta era o revoltă în derulare.

— *Cine* are curajul? a cerut Ivini. *Cine* este destul de curajos încât să lovească falsul profet?

— Eu aș face-o! a strigat o femeie și mulțimea și-a vuit aprobarea.

Alessa s-a retras încet înapoi în umbre.

Moartea se strecura mai aproape, dar acela nu era locul în care avea de gând să o întâlnească.

Capitolul 4

Chi ha fatto il male, faccia la penitenza.
Cum îți așterni, așa vei dormi.

Un clinchet de clopoțel s-a auzit deasupra ușii când Alessa a intrat în drogherie. Din fericire, Adrick era singurul care lucra la acel etaj. Și-a ridicat privirea, cu claia de bucle săltându-i în timp ce era gata să scape borcanul pe care i-l întindea unei cliente mai în vârstă.

Alessa i-a făcut semn că trebuie să-i vorbească.

Ascunzându-și mișcările, Adrick i-a transmis: *Vrei să fiu exilat?*

Pumnal. Capul meu! a spus Alessa în limbajul semnelor și și-a tras părul pe spate, descoperindu-și bandajul.

Fratelui ei i-au fremătat nările și a indicat scurt: *Afară, în zece minute!*, întorcându-se apoi la clienta lui și spunând cu voce tare:

— Aceea este infuzată cu ierburi uscate, dar dacă mă întrebați pe mine...

Alessa s-a prefăcut că trece în revistă produsele din magazin. A scos dopul unei sticluțe și a început să tușească din cauza mirosului rânced dinăuntru.

Adrick și-a îndreptat cu înțeles privirea spre ușa care ducea în depozit și Alessa a ieșit ca să-l aștepte afară.

Un sfert de oră mai târziu, când a părăsit clădirea întunecată, Adrick a ridicat mâna ca să o împiedice să vorbească și și-a întors capul spre drumul principal, luând-o la pas fără să se asigure că sora lui îl urma. Picioarele lui erau

în mod considerabil mai lungi decât ale ei, iar Adrick nu se străduia deloc să-și ajusteze ritmul.

— Știai? a zis Alessa, străduindu-se să țină pasul. Despre acest individ, Ivini, care pretinde că sunt o falsă Finestra?

Tăcerea lui Adrick era destul de grăitoare.

— Adrick! De ce nu mi-ai spus?

— Știam că îți vei face griji.

— Străinii aruncă cu pumnale în mine. *Ar trebui* să îmi fac griji!

— Atunci ce cauți aici? i-a tăiat-o el. Un pumnal aruncat spre capul tău nu ți-a indus destulă adrenalină pentru ziua de azi?

Alessa s-a albit.

— Abia în ultimul timp am renunțat să mai port voalul. Aproape nimeni nu știe cum arăt.

— Seniorul Arguellos știe.

— Păi, el nu m-a văzut.

Pe când erau copii, își petrecuseră ore fără număr zdrobind ierburi pentru vecinul lor, înainte ca Adrick să-i devină ucenic și, chiar dacă Alessa nu putea să-și închipuie că bătrânul acela blând ar fi fost capabil să o trădeze, nu ar fi fost nici cel mai șocant lucru în comparație cu ce i se întâmplase în ultimul timp.

— Spune-mi ce ai auzit.

Alessa s-a oprit brusc, forțându-l pe fratele ei să se întoarcă spre ea.

— Uite ce e, a răsuflat Adrick. Am avut o zi lungă. Drogheria a fost luată cu asalt de oameni care căutau tincturi cu ajutorul cărora să-și scoată tatuajele – lucru imposibil, desigur – și de medici care aveau nevoie de produse cu care să își trateze pacienții care încercaseră să și le ardă sau să și le taie din carne. Oamenii au început să intre în panică gândindu-se că...

— Că nu pot să îi protejez.

Alessa crezuse că era singura care nu putea să doarmă nopțile, temându-se că dezamăgise pe toată lumea. În schimb, temerile ei cele mai adânci erau strigate în gura mare la fiecare colț de stradă.

Adrick și-a frecat urechea.

— Ei bine, poți?

— Tu poți, *te rog*, să ai încredere în mine?

— Am. Doar că...

Adrick a aruncat o privire îngrijorată înainte, spre grupul care începuse să se strângă în jurul unei femei învești mântate în robă.

— Lumea spune tot felul de lucruri: zic că ai fost blestemată de Crollo sau că ești un soi nou de ghiotte, trimisă să furi magia Fonților. Unii cred chiar că ești dovada că Dea ne-a abandonat și că de această dată Crollo va sfârși în cele din urmă totul. La naiba, există un întreg cult care crede că meritățm cu toții să murim și că Dea nu ar fi trebuit să îl sfideze niciodată pe Crollo!

Timp de sute de ani, saverienii supraviețuiseră în ciuda sorții potrivnice, crezând în mântuitorii lor care aveau să-i protejeze când aripile demonice urmau să se coboare. Iar acum lumea începea să se dea bătută. Din cauza ei.

Nu întrebase niciodată dacă vreuna dintre rarele corăbii care veneau să facă negoț adusese de pe celelalte insule vești legate de omologii ei – oricare le va fi fost numele –, așa că era cu putință să nu fie singură-n barca ce se ducea la fund. Poate că undeva, peste mări, mai era cineva care se dădea de ceasul morții ca ea, neputând să-și îndeplinească menirea. Asta nu schimba cu nimic faptul că, dacă Alessa eșua, ea avea să fie singura responsabilă pentru moartea tuturor ființelor din Saverio. Dacă celelalte insule urmau să aibă o soartă mai bună, supraviețuitorii lor aveau să ajungă într-o zi în Saverio

și aveau să găsească ținuturi pustii și ruine părăsite și, dacă ar salva arhivele, Alessa ar rămâne în istoria lor ca o pildă:

Alessa, ultima Finestra.

Cea mai mare greșeală a Deei.

Fata a înghițit un nod, simțind că se sufocă.

— *Tu* crezi că sunt... un nou soi de ghiotte?

Adrick a rânjit.

— Te-am văzut pusă la pat de niște crampe. Un ghiotte ar fi mai rezistent.

Alessa și-a arătat colții.

— Adrianus Crescente Paladino, *tu* ai plânge ca un copil mic dacă ai avea crampe.

Fratele ei s-a prefăcut îngrețoșat la auzul numelui său complet.

— Știu, știu. Tu ești războinica divină, iar eu sunt fratele netrebnic pe care l-ai lăsat în urmă. De ce îți pasă ce cred eu? Tu ești cea cu linie directă către Dea. Întreab-o pe *ea*!

Buzele fratelui ei s-au contorsionat cu ușoară amărăciune.

— Lucrurile nu merg așa.

Alessa a aruncat o privire cerului la apus.

— Tu! a strigat o femeie în robă.

Tânăra a tresărit, dar femeia privea altundeva, dincolo de ea.

Adrick a luat-o repede la pas.

— Ține-ți capul plecat și grăbește-te.

— O cunoști?

— Bineînțeles că nu. Toți sunt așa, insistenți.

Alessa s-a încruntat. Sunase de parcă femeia i s-ar fi adresat unei persoane pe care o recunoscuse. Și-a aruncat privirea peste umăr. Nu îi urmărea. Nu erau alergați de nicio mulțime furioasă. Nu încă.

— Adrick, ce să fac?

— Demonstrează-le că se înșală. Găsește-ți un Fonte și de data aceasta păstrează-l în viață.

— Asta încerc.

— Știu.

Adrick i-a aruncat o privire lungă.

— Întotdeauna încerci.

Luminile pâlpâitoare ale orașului se apropiau în timp ce ei pășeau în tăcere.

Alessa și-a plecat capul și și-a dezvelit încheietura neînsemnată dinaintea gardienilor somnoroși care păzeau zidurile cetății. Adrick i-a salutat viguros și apoi au dat mâna bărbătește.

După ce s-a asigurat că zona era sigură, Alessa a descuiat intrarea de la primul tunel pe lângă care au trecut și a pășit înăuntru.

— Încă nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus despre Ivini.

— *Am zis* că-mi pare rău.

Silueta luminată de lună a lui Adrick apărea fragmentată de drugii din fier.

— Încuie.

Alessa a răsucit cheia cu un clinchet.

— Mulțumit?

— Niciodată. Ar trebui să-ți iau cheile.

— Furtul cheilor de la Fortezza e o fărădelege care se pedepsește cu exilul.

— Ah, *nu*! Nu o *fărădelege*! Nu aș face *niciodată* vreo *fărădelege*, cum ar fi să sfidez edictele bisericii fraternizând cu tine.

— Nu te-ar *exila*. Te-ar închide doar câteva zile.

— Mult mai bine. Acum, că mi-am riscat libertatea, spune-mi pe cine vei alege, ca să pot face niște pariuri.

— Nu m-am hotărât încă și nu ți-aș spune dacă m-aș fi hotărât. De fapt, sper că vei fi ultima persoană care va afla această informație *extrem de importantă*.

Adrick a pufăit.

— Bine. Am meritat-o! Dar toată lumea mă întreabă.

— De ce se așteaptă ca tu să știi? Nu mai sunt sora ta, ai uitat?

Alessa nu-și putea ascunde resentimentele.

— M-ai dat pe mâna zeilor.

— Ei, ei! a intervenit Adrick, ridicându-și privirea. *Verità* ne spune că părinții trebuie să dăruiască un copil ales comunității. Nu zice nimic special despre frați.

— Ah, deci de aceea încă vorbești cu mine, ă? Ai descoperit o portiță frățească?

— Zic și eu, în ochii Deei *eu* nu fac nimic rău aici.

Spre deosebire de Alessa, care încălca regulile sfinte. Cât de bine se potrivea cu firea lui Adrick faptul că profita de o chichiță divină și că o lăsa pe ea cu vina. Fratele ei a știut dintotdeauna cum să se folosească de farmecele lui ca să scape din necaz.

— Ei bine, cu portiță sau fără, mama te-ar mânca de viu dacă ar ști că i-ai întinat sacrificiul divin ținând legătura cu mine.

— Ei, Lessa, nu-i cinstit! Te iubește, dar o iubește și pe Dea și își cunoaște îndatoririle. După ce salvezi Saverio și ești eliberată din cușca ta de aur, ea va fi prima care va alerga să te strângă în brațe.

Privirea lui Adrick s-a rotit, oprindu-se asupra tuturor lucrurilor, mai puțin a surorii sale.

— Bine, poate că nu te va *strânge în brațe*.

— Dacă zici tu.

Vocea Alessei era prea ascuțită, prea subțire.

— Ai face bine să nu plângi. Zeițele nu-și permit să plângă în public.

— Nu sunt o zeiță. Și nu plâng.

— Bun. Acum fuguța înapoi în palatul tău, ordonă unor

gardieni bine clădiți să-ți facă vânt cu evantaiul cât mănânci bomboane sau fă ce-oi face tu acolo toată ziua.

Alessa a pufăit.

— Ah, da! E vorba doar despre lux, tot timpul. Dacă vrei să te oferi voluntar în locul meu, chiar te rog!

Adrick a râs sec.

— Aș face-o, dacă aș putea, surioară. Poate că Dea a greșit ținta în ziua alegerii, ei?

— Ei, am o idee! Adu-mi un coș cu pricomigdale a doua zi, în dimineața de după recepție, și *poate* că îți voi spune pe cine voi alege. Pentru jumătate din câștiguri.

— Jumătate?

Lui Adrick i-a revenit pe chip rânjetul.

— Nicio șansă. Ți-am adus două duzini săptămâna trecută. Ce simplu muritor ar putea da gata atâtea prăjituri, atât de repede? a tărăgănat el sarcastic. Ah, dar tu nu ești o simplă muritoare, nu-i așa?

— Ești groaznic.

— Și tu mă iubești. Sper că Dea a ales geamănul potrivit.

Alessa a pufăit din nou.

— Cum poți să te îndoiești, când totul merge așa bine?

— Hei! s-a auzit o voce bărbătească. Tu, de acolo! Îndepărtează-te!

— Pe data viitoare, surioară! i-a aruncat Adrick din fugă. Încearcă să nu ucizi pe nimeni până atunci.

Capitolul 5

Chi sta alle scolte, sente le sue colpe.
Cei care trag cu urechea nu aud niciodată lucruri bune despre ei.

În seara următoare, Alessa a despăturit straturile de hârtie subțire şi a scos la iveală cea mai frumoasă rochie din câte văzuse vreodată.

Nasturii micuți de pe spate ar fi trebuit încheiați de o altă persoană, dar Alessa s-a descurcat singură întorcând invers rochia, trasă pe jumătate, și apoi rotind-o și strecurându-și brațele prin decolteu.

I s-a tăiat respirația când s-a privit în oglindă și doar în parte din cauză că îi erau încorsetate coastele.

Sclipea ca o mare de diamante. Corsajul structurat era din mătase de culoare crem, brodată cu pietre prețioase, și aluneca într-un decolteu larg, care îi expunea umerii, coborând în dreptul pieptului. Pe dedesubt, faldurile fustei despicate în față luceau mătăsos în argintiu și auriu la fiecare mișcare. Alessa nu mai arătase atât de multă piele în public de când.... Ei bine, niciodată, de fapt.

Când venise în Cittadella, se așteptase la petreceri în fiecare zi și la o garderobă plină de rochii de bal precum aceea. Apoi ajunsese să înțeleagă că urma să-și petreacă zilele studiind, învățând să folosească arme și analizând strategii de luptă, și-și dăduse seama că aproape toate hainele ei aveau să servească o singură funcție, esențială: să acopere fiecare centimetru de piele letală.

Rochia aceasta însă! *Aceasta* era o rochie potrivită pentru o prințesă din povești. Nu fusese în niciun caz făcută pentru o Finestra, ci comandată la cele mai ilustre croitorese și în mod cert undeva, în oraș, o doamnă înstărită era acum pe bună dreptate furioasă.

Cu un oftat trist, Alessa a găsit cele mai lungi mănuși din mătase ca să își acopere brațele până la mânecile-capă și dresuri care păreau potrivite pe sub faldurile suprapuse ale fustei despicate. Nu se putea hotărî dacă un șirag lung de perle sau un colier masiv cu diamant se asorta mai bine cu cerceii albaștri de topaz. Mama ei spunea că trucul pentru a arăta rafinat era să îți scoți o bijuterie înainte să ieși pe ușă, însă Renata își dorea ca ținuta ei să fie țipătoare, așa că, ridicând din umeri, Alessa și-a pus ambele coliere.

Și-a lăsat apoi capul într-o parte și și-a studiat produsele cosmetice. Voia să arate intimidant? Inofensiv? Drăguț? Nu era ușor să găsești un tip de machiaj care să zică: *Bun-venit, pretendenți! Vă rog să concurați pentru mâna mea, iar eu voi încerca să nu vă ucid.*

S-a decis să meargă cu o linie subțire de tuș, buze roz și farduri în nuanțe de bronz pentru pleoape. Strălucitoare, dar abordabilă.

A avut nevoie de un număr inimaginabil de mare de agrafe-bijuterie ca să își strângă buclele, dar era mândră de rezultatul final care arăta, spera ea, mai degrabă „voit răvășit", decât ciufulit. Încă un pumn de agrafe și o cascadă de bucle i-a ascuns urechea rănită. Vârful avea să aibă mereu o formă caraghioasă, dar, după ce spălase sângele, nu mai arăta chiar atât de macabru. Dacă ar fi existat un premiu pentru cei care au reușit să scape nevătămați în urma unei încercări de asasinat public, ea ar fi primit *cel puțin* o mențiune onorabilă.

Pantofii cu tocuri delicate pe care îi scosese la lumină din-tr-un morman de încălțări din fundul dulapului amenințau

să-i aducă glezne scrântite și degete strivite, dar avea de gând să sufere cu stil. În plus, doar nu avea să danseze!

Într-o zi, după Divorando, după ce o să-și înfrângă și să-și supună puterea sau după ce Dea avea să o dea mai departe următoarei biete Finestra, Alessa urma să organizeze o petrecere mai mare și mai grozavă, cu o orchestră uriașă, pahare de cristal și o fântână de prosecco. Avea să stea până târziu, râzând cu Fontele ei, dansând întreaga noapte încălțată cu pantofi stilați și confortabili. Era doar o fantezie, așa că putea să viseze cât de grandios voia!

Era deja radiantă și mai dispunea de încă o oră, mai mult decât suficient timp pentru discursul încurajator pe care îl aveau programat Tomo și Renata înainte să treacă ea la cucerirea noului ei Fonte. A coborât scările încetișor, cu picioarele tremurându-i în pantofii cu tocuri înalte, în timp ce rochia încerca să o sufoce, cu degetele încleștate pe balustradă, astfel încât apariția ei grandioasă să nu culmineze într-o tumbă, printre mătăsuri și paiete.

Porțile de la intrare erau deschise și un puhoi de livratori, soldați și servitori intrau și ieșeau, ducând scaune și pânzeturi stivuite spre piațetă. Doi bărbați zdrențăroși rostogoleau un butoi, iar după ce l-au pus la locul lui, le-au arătat niște gesturi grosolane soldaților care nu-i ajutaseră. În timp ce Alessa se apropia de capătul scărilor, oamenii au început să-și întoarcă ochii spre ea, admirația îngemănându-se cu teama în privirile lor pline de venerație. Alessei i s-au aprins obrajii. De această dată, se pare că Îngerul Morții arăta mai degrabă angelic decât mortal.

Doi tineri soldați, transfigurați, și-au scăpat tăvile în zăngănit de porțelanuri sparte și vocea furioasă a căpitanului s-a ridicat pe deasupra hărmălaiei:

— În numele Deei, ce...

— A fost vina mea, căpitane Papatonis! a strigat Alessa. Toate bijuteriile astea trebuie să-i fi orbit.

Căpitanul Papatonis s-a încruntat, dar pe ea nu putea să o certe. Nici nu putea să nege faptul că era foarte sclipicioasă.

Alessa a renunțat la zgomotul haotic din atrium pentru labirintul tăcut al coridoarelor întunecate, dorindu-și să nu fi fost lipsit de eleganță să-ți arunci pantofii din picioare în timp ce mergi.

Cum își croia drum, blestemând în gând la fiecare junghi care promitea să-i lase băşici, a surprins o licărire de mișcare în capătul unui coridor lung care ducea spre cazarmă.

Un tânăr. Care nu purta uniformă.

— Scuză-mă! i-a strigat Alessa. Invitaților nu le este permis accesul aici.

Băiatul a păşit în lumină, iar umbrele s-au preschimbat în bucle întunecate, într-un maxilar cizelat, în ochi cu pleoape grele și într-o expresie provocatoare, familiară.

— Tu! a spus Alessa, pe un ton acuzator. Nu ai fost invitat.

Tinerii care se luau la harță cu membrii unor culte pe docuri nu erau genul de persoane care să fie invitate la seratele strălucitoare de la Cittadella.

— Nu.

A măsurat-o cu privirea lui plină de dispreț, de la agrafele pline de diamante din păr până în vârful pantofilor aurii.

— *Butoiul* m-a trimis să aduc spirtoase.

Alessa i-a răspuns cu o privire arogantă.

— Asta nu explică ce cauți aici, în spate.

Străinul a păşit încet mai aproape, de parcă ar fi avut tot timpul din lume la dispoziție.

— M-am pierdut.

Un grup de soldați a dat năvală dinspre dormitoarele din capătul sălii, într-o hărmălaie de hohote de râs și coate împărțite, cu coifurile sub brațe. Râsetele s-au stins dinaintea Alessei și a străinului, dar, fără să-și poată explica de ce, Alessa nu le-a ordonat să îl escorteze pe intrus afară.

Soldații au făcut schimb de priviri, apoi și-au văzut de drum, ocolindu-l pe străin, așa cum un râu e deviat de o stâncă.

Alessa s-a lipit de peretele coridorului, ca să le permită să treacă.

Străinul o analiza cu sprâncenele încruntate.

— Ce? s-a răstit ea.

— Încerci să-ți faci scorbură în perete?

Alessei i-au luat foc obrajii. Bine, era adevărat că nu era curajoasă, că nu era puternică și că nu era potrivită pentru rolul de salvatoare, dar el nu avea niciun drept să o privească de parcă *ar fi știut* toate acestea.

— M-am dat din drum.

Străinul a mijit ochii.

— De ce?

— Așa e *politicos*. Un concept care în mod clar nu îți este familiar. Ei au văzut răul pe care pot să-l fac. Nu pot învinovăți pe nimeni pentru că păstrează distanța.

Tânărul i-a aruncat o privire rece.

— Atunci lasă-i să te ocolească!

Alessa nici măcar nu i-a spus încotro să se ducă, dar străinul exasperant s-a îndepărtat oricum, lăsând-o singură în hol. A rămas acolo, tăcută, în semiîntuneric.

Lasă-i să te ocolească!

De parcă ar fi fost așa simplu.

— Ah, Finestra!

Tomo s-a ridicat, ajustându-și tivul sacoului de culoarea smaraldelor, în timp ce Alessa intra în camera arhivelor militare.

— Vasul nostru de cinste, binecuvântat!

Alessa s-a forțat să zâmbească, încordată. Nenorocitul acela de vas din nou! Pe vremuri fusese o persoană. Acum

era o cale de trecere. Un bazin. O lupă. Sau cine mai știe ce metaforă inventată de Tomo ca să o ajute să-și înțeleagă rolul. Însă problema nu era că nu înțelegea. Pur și simplu nu știa *cum* să o facă.

El și Renata avuseseră la dispoziție ani întregi în care să exerseze împreună înainte de bătălia lor, în vreme ce ea avea să-și ofere mâna pentru câteva luni. Bine, poate nu mâna. Avea nevoie de ambele mâini ca să se agațe de Fontele ei și să mânuiască și o armă în același timp. Poate că ar fi putut să ofere un picior. Sau o ureche. Oricum aproape își pierduse una în acea după-amiază și, cu o coafură potrivită, nimeni nu avea să-și dea seama.

Renata și-a ridicat privirea din cartea mare cât masa pe care o avea dinainte.

— I-am spus-o de o mie de ori, dragă. Mă îndoiesc că încă o metaforă va face diferența.

Tomo s-a dezumflat.

— Podul spre înțelegere este construit din cuvinte.

— Îți mulțumesc că încerci, Tomo! a spus Alessa, luând loc. Tu chiar te pricepi la cuvinte.

Tomo a țăcănit cu stiloul în masă.

— Singura reprezentare vizuală la care mă pot gândi este o prismă, care descompune lumina, în vreme ce o Finestra face exact opusul, îmbinând culorile.

Tomo s-a îndepărtat, mormăind ceva despre lungimi de undă.

Poate că în cartea dinaintea Alessei erau înscrise cele mai mari mistere din istorie, dar era scrisă în limba veche, așa că ea nu avea să le cunoască niciodată. Era și prea voluminoasă ca să o închidă, iar încercarea ei dramatică s-a preschimbat într-o luptă cu paginile care se întorceau la loc, în direcția opusă.

Renata a închis tomul antic pe care îl avea în față, împrăștiind în aer un norișor de praf.

— File acoperite de proză poetică, dar niciun sfat *practic*. O adunătură de poeți închipuiți. Jur, dacă le-aș avea în față pe Finestrele din vremurile de demult, le-aș da câte o palmă ca să le trezesc la realitate.

— Ah, lasă-mi mie onoarea! a îndrăznit să zâmbească Alessa. Le-ar durea mai tare.

Renata a traversat camera, fustele de culoarea cerului în miez de noapte despicându-se ca să scoată la iveală dresuri verzi. După moartea lui Ilsi, oamenii începuseră să privească mănușile delicate de dantelă ale Alessei și picioarele ei încălțate în sandale de parcă ar fi fost niște șerpi veninoși, așa că se acoperise. Renata începuse și ea să poarte dresuri pe sub fuste după aceea, insistând că o făcea doar pentru că adora culorile prea mult ca să se mulțumească cu una singură.

— Povestește-mi din nou! a spus Alessa, încercând să sune veselă. Cum ar trebui să se simtă?

Renata a lăsat un scaun între ele și și-a încruntat sprâncenele întunecate, în timp ce-și rezema bărbia în mâini.

— Pentru a ține o notă, un cântăreț trage în piept o cantitate precisă de aer, apoi îi modulează cu atenție volumul.

— Dar cum pot să știu ce cantitate? Cântăreții nu învață să cânte fiind muți.

Tomo a dat drumul unei prisme pe masă.

— Ah, Renata, lasă-mă pe mine să încerc! Trebuie să exerseze cu *cineva*, iar eu nu am mai avut o criză de luni întregi.

Expresia Renatei s-a frânt.

— În niciun caz!

Alessa trasa cercuri invizibile pe masă. Uneori iubirea lor strălucea atât de puternic încât era greu să-i privești.

— Menirea unui Fonte este aceea de a servi.

Tomo a început să îi maseze Renatei umerii.

— De *a-și* servi Finestra. Tu ți-ai făcut datoria.

Renata și-a închis ochii strâns.

— Nu renunțăm la această idee definitiv, dar, te rog, Tomo, nu încă.

Renata avea dreptate – Tomo își îndeplinise îndatorirea dinainte ca Alessa să se nască, iar anii de antrenamente, urmați de o bătălie epuizantă, îi afectaseră inima, astfel încât acum era țintuit la pat adesea, zile întregi. Merita să se retragă liniștit din activitate, nu să fie aruncat înapoi în miezul problemelor ca să antreneze o nouă Finestra, care avea renumele de a scurge viața din toți aceia pe care îi atingea.

— Nu! a spus ferm Alessa. Am nevoie de amândoi în viață. Nu pot face asta fără voi.

— Bine, bine! a cedat Tomo. Finestra, ce-ar fi să iei puțin aer înainte să ajungă oaspeții?

Renata încă nu își deschisese ochii.

Alessa s-a strecurat afară, trăgând ușa după ea, și a așteptat în spatele acesteia, ascultând. Simțise ceva straniu în tonul Renatei.

După o clipă lungă de tăcere, Renata a spus:

— Dacă nu va funcționa nici cu următorul?

— Va merge.

— Nu mai avem timp. Dacă au dreptate și este adevărat că ea chiar nu poate să...

— Ai credință, Renata! Zeii nu ne-ar abandona.

Având în vedere că era o persoană căreia îi plăceau dezbaterile animate, Tomo suna acum aproape furios.

— Să nu mai aduci vorba despre asta.

Renata a oftat.

— Nu *sugerez* nimic, dar trebuie să luăm în calcul toate variantele.

— Cinci sute de ani de tradiție nu pot fi desconsiderați.

— Ah, deci este în ordine să renunțăm la precedente ca să-ți riști sănătatea, dar...

— Una e să ne jucăm cu regulile, a grăit Tomo. Și alta să *ucidem* o Finestra.

Capitolul 6

Dai nemici mi guardo io, dagli amici mi guardi Iddio.
Apărați-mă, zeilor, de prieteni, că de dușmani mă apăr singur!

Cu câteva zile înainte de aniversarea ei de paisprezece ani, Alessa câștigase o cursă și devenise Finestra. Cele două întâmplări nu erau legate, dar se întrebase adesea dacă nu cumva ar fi putut să evite totul citind, în schimb, o carte.

După ce un coleg de clasă, înalt pentru vârsta lui și bine făcut, ca un pui de taur, le convinsese pe fete să îl alerge prin curtea școlii, în loc ca lucrurile să se petreacă invers, o mulțime de școlărițe se prefăcuseră în strategi militari. Unele dintre ele plănuiau să-i fure un sărut, altele se alăturaseră jocului doar ca să se distreze.

Alessa nu era nici cea mai rapidă, nici cea mai motivată dintre ele, dar dăduse colțul potrivit la momentul potrivit. Sau pe cel nepotrivit, în clipa nepotrivită.

Luată pe nepregătite, ținta ei nu avusese nicio șansă: în câteva clipe Alessa îi stătea pe piept, cu obrajii îmbujorați de victorie, gândindu-se că nu avea habar ce ar fi trebuit să facă pe mai departe.

Așa că atinsese fruntea băiatului și declarase:

— Ai pierdut.

Și el a murit.

Sau cel puțin asta crezuse ea. Cu tendoanele încordate ca niște corzi de arc, cu spumă pătată de sânge printre dinții încleștați, se zbătuse spasmodic sub ea. Aproape că-și

mușcase limba din rădăcină și după aceea încă vorbea bâlbâit. Nu *cu ea*, desigur. Urlase atât de tare când gardienii din Cittadella o escortaseră pe lângă casa lui mai târziu în acea zi, încât aceștia se văzuseră nevoiți să se oprească pentru a-i admonesta părinții. Asta era pe vremea când gardienii erau încă ofensați când o Finestra nu era tratată cu respect.

Adrick reușise să se strecoare în convoi, insistând că trebuie să care câteva „obiecte de familie neprețuite", frază pe care o repetase vesel pe tot drumul Alessei spre noua ei casă, în timp ce muta valiza surorii lui dintr-o mână într-alta.

În vreme ce Tomo și Renata o așteptau deja pe scări, Adrick și-a încheiat reprezentația și Alessa se forțase să râdă, în ciuda senzației inconfortabile pe care o avea. Poate că simțise de pe atunci că nu avea să fie ultima oară când atingerea ei aducea durere și că darul Deei promitea să devină un blestem.

Alessa voia ca furia ei să ardă în continuare, ca să o oțelească, dar, în timp ce aștepta sub arcada din curte, furia s-a stins, lăsând în urmă o durere usturătoare.

Tomo și Renata erau deja așezați în capul mesei, fără urmă de teamă sau regret pe chipurile lor mândre.

Alessa știuse de la început că amândoi erau loiali insulei, nu *ei*, dar, chiar dacă nu ar fi fost vorba despre moartea ei – și era greu să ignore *acest* aspect –, datoria pe care o aveau sub jurământ era de a o antrena pe următoarea Finestra, nu de a o ucide.

Iar Alessa crezuse că, poate, chiar țineau la ea. Puțin.

Și-a strâns rămășițele de furie în jurul ei, ca pe o pelerină care să o apere de înfrigurare în timp ce trompetiștii îi anunțau sosirea. O tobă sau o vioară dezacordată ar fi fost mai potrivită.

Cetățenii influenți de pe lista atent întocmită s-au ridicat în picioare în jurul meselor care gemeau de lumânări aprinse,

atât de multe încât era un miracol că nimeni nu luase încă foc.

Nu a zburat niciun pumnal spre ea. Nimeni nu și-a strigat devotamentul față de Ivini. Nimeni nu a arătat vreun semn cum că și-ar pierde încrederea în ea.

Ca un ponei conștiincios la paradă, Alessa a pășit pe lângă stâlpii îmbrăcați în ghirlande de flori, pe sub șiraguri de lumini sclipitoare care îi poleiau pe toți cei de față cu o strălucire caldă, romantică. O lume fantastică desprinsă dintr-o carte cu povești, pentru cea mai puțin îndrăgită prințesă de gheață.

Renata părea mândră, iar Tomo a zâmbit când și-a ocupat locul între ei, în capul mesei.

Alessa nu i-a întors zâmbetul. Poate că, într-o zi, după ce avea să se căsătorească cu următorul ei Fonte și bătălia să se încheie, mentorii ei plănuiau să uite cu totul că se gândiseră la un moment dat să o ucidă. Ea nu avea să uite niciodată.

Cu un gest discret, Alessa și-a aranjat ținuta, pentru că fiecare respirație tremurată îi trăgea în jos corsetul decoltat, puțin câte puțin. Deși un accident vestimentar ar fi putut să-i ademenească pe unii dintre pretendenți, Alessa ar fi izbucnit în lacrimi dacă s-ar mai fi întâmplat ceva rău.

— Chifle? a întrebat Tomo, arătând spre un coș cu pâine aburindă.

Cât de drăguț din partea lui. Cât de gentil. Poate că, în manualul mentorului, *Asigură-te că Finestra are parte de o dietă echilibrată* era trecut chiar sub *Descurajează-ți partenera să o ucidă*.

Potrivit poveștilor, Renata înfruntase armata ei de scarabei fără să clipească, dar eșecurile monumentale ale Alessei o zguduiseră atât de tare, încât acum lua în considerare erezia și crima. Adevărul era că părea aproape impresionant.

Poate că nu era cinstit să fie supărată pe ei. Dea știa prea bine că și *Alessa* avea o mulțime de gânduri care nu ar fi sunat

prea bine dacă le-ar fi spus cu voce tare. Spre norocul ei, ea nu avea cu cine să vorbească.

Nici dacă i-ar fi depins viața de asta – și poate că îi depindea –, Alessa nu ar fi putut să recite meniul după ce au fost eliberate mesele, dar nu avea stomacul gol, așa că bănuia că mâncase ceva.

Acum ar fi trebuit *să spună* ceva. Măcar de-ar fi putut să-și împartă mintea în două și să-și lase o jumătate să se preocupe de situația teribilă în care se afla, în vreme ce cealaltă ar fi mâncat liniștită!

Servitorii cu livrea au început să se învârtă cu tăvi pe care se aflau cupe din cristal cu digestive amărui. Băutura i-a ars gâtul, dar nu a ajutat-o să-și liniștească stomacul.

Nu toate perechile Finestra/Fonte erau romantice, așa că nu trebuia să găsească pe cineva care să fie *perfect* pentru ea. Mulți își luau amanți sau parteneri de viață după Divorando, iar asta nu minimaliza legătura divină. Până la urmă, inima nu era menită să iubească într-un singur fel. Poate că în visele ei voia un Fonte care să-i fie partener în toate sensurile cuvântului, însă în realitate s-ar fi mulțumit cu un prieten.

Adevărul era că, în acest punct, s-ar fi mulțumit cu oricine.

Toată lumea s-a întors să o privească atunci când s-a ridicat, și Alessa și-a dat seama că încă ținea în mână șervețelul pe care îl răsucise până când ajunsese să semene cu o spirală. Și-a îndoit ușor genunchii, până când mâinile i-au ajuns sub nivelul mesei, și i-a dat drumul. Salvată de o față de masă!

— Ăă... Bună! a spus Alessa, un adevărat geniu oratoric. Sunt încântată să vă primesc în strălucitoarea noastră Cittadella, centrul bastionului din Saverio și sediul arsenalului nostru, în care păstrăm cele mai de seamă arme.

Ah, la naiba! *Ea* ar fi trebuit să fie cea mai de seamă armă.

— Vreau să spun, cele mai de seamă arme, pe lângă *oamenii* din Saverio. Așa, ca mine.

Totul se ducea de râpă.

— Și ca Fonții noștri! Miraculoșii noștri Fonți, binecuvântați de Dea ca să ne servească și să ne protejeze. Și, protejându-ne, ne servesc.

De ce o lăsau să deschidă gura?

— Așa că, fără alte introduceri – și fără alte discuții – în cele ce urmează vom fi încântați cu demonstrațiile acestor nobili Fonți.

Alessa a încuviințat din cap, a zâmbit, a încuviințat din nou și apoi și-a dat drumul în scaun cu un bocănit surd.

Tomo, dragul de el, a început să aplaude, dar celorlalți nu le-a luat decât vreo mie de ani ca să i se alăture, bătând anemic din palme.

Fonții s-au ridicat de la locurile lor și și-au croit drum spre ea, ca niște bărci trase împotriva curentului.

Să înceapă jocurile!

Capitolul 7

A conti vecchi contese nuove.
Probleme vechi, dispute noi.

Anunțul lui Tomo a declanșat un nou rând de aplauze.
— Cel care va performa primul în această seară este Josef Benheim!

Lung și deșirat, cu pielea de un brun intens și ochi serioși, Josef fusese dintotdeauna un băiat solemn. Poreclit „micuțul" de profesorii lor, zâmbetele lui rare se răriseră și mai mult după ce își pierduse sora. Sau, mai degrabă, de când Alessa îi răpise sora.

Intrarea lui Josef a fost stânjenită de Nina Faughn, care îl strângea de mână. Ei erau cei mai apropiați de vârsta Alessei, așa că îi cunoștea mai bine decât pe ceilalți Fonți. I se părea că prietenia lor de o viață luase o nouă turnură în ultima vreme.

După ce s-a eliberat din strânsoarea Ninei, Josef a pășit spre centrul spațiului dedicat reprezentației. Broderia de argint de pe tunica lui de un albastru regal a sclipit în lumină când s-a aplecat, ținuta lui fiind un omagiu pentru Ilsi, care purtase aceleași culori în ziua în care Alessa o alesese. Josef nu era dușmănos, așa că știa că nu făcuse asta pentru a o înțepa, dar pe Alessa a usturat-o oricum.

La fel ca Tomo, puterea lui Josef era aceea de a crea frig, sau mai degrabă de a îndepărta căldura, așa cum îi plăcea lui Tomo să îi amintească mereu. *Frigul este doar lipsa căldurii, prin urmare poți îndepărta căldura, dar nu poți crea frig*. Fără să zâmbească, Josef a înghețat conținutul din mai multe

pahare care fuseseră pregătite pentru el. Pe lângă faptul că își aproviziona gelateria familiei pe tot parcursul anului, darul lui Joseph îi transformase familia în principalul furnizor de gheață, iar casa lor era una dintre cele mai frumoase de pe insulă. Nu că familia lui s-ar fi îmbogățit doar de pe urma darului său – asta ar fi fost rușinos –, dar vila lor nu fusese poleită din gheața distribuită săracilor, așa că lucrul nu era pomenit prea des. Dintre toate puterile Fonților, a lui Josef era destul de directă – ținteai, înghețai, priveai scarabeii căzând și sfărâmându-se –, dar avea o rază de acțiune îngustă, iar asta ar fi putut să însemne o bătălie lungă și grea.

După Josef, Nina a traversat sala într-o rochie simplă, albă. Pielea ei palidă era aproape translucidă îndărătul constelației de pistrui, dar obrajii i s-au colorat în trandafiriu de cum au izbucnit aplauzele. Își adusese cu ea recuzita – o colecție de obiecte mici, linguri și pietre – pe care a folosit-o pentru a demonstra cum putea să distorsioneze materia, transformând materialele solide într-unele maleabile, schimbându-le forma. Mulțimea adora reprezentația, însă, cu cât aplaudau mai tare invitații, cu atât mai tare se înroșea Nina, a cărei piele ajunsese să contrasteze cu părul ei blond-roșcat.

Următorul Fonte și-a ratat semnalul.

Tomo și-a verificat notele și a cercetat siluetele ca să își dea seama cine ar fi trebuit să urmeze, iar Alessa și-a lăsat privirea să rătăcească spre culoarele întunecate de deasupra seratei strălucitoare.

A mijit ochii observând o urmă de mișcare. Soldații purtau albastru, iar servitorii, negru, așa că nu ar fi trebuit să fie nimeni în alb la al treilea etaj, mai ales la acea oră.

— Kaleb Toporovsky? a strigat Tomo, mai tare de această dată, iar Alessa și-a îndreptat atenția asupra lucrurilor care se petreceau în fața ei.

Vizibil iritat, Kaleb și-a întrerupt conversația pe care o avea cu un tânăr atrăgător de la masa alăturată.

Alessa și-a încrețit nasul.

Cu păr castaniu, ochi albaștri și piele perfect bronzată, Kaleb era aproape absurd de chipeș – dacă măgarii aroganți ar fi fost genul ei –, dar când se cunoscuseră ea avea treisprezece ani și el cincisprezece, iar dacă acum optsprezece și douăzeci de ani nu păreau niște vârste prea îndepărtate una de cealaltă, nu putea să scape de senzația că tânărul o vedea ca pe un copil iritant, cu care era obligat să interacționeze. Deși el se uita în felul ăsta la cei mai mulți oameni, așa că ar fi putut să nu fie vorba despre ceva personal.

Kaleb nu s-a grăbit să ajungă în fața scenei.

— Finestra, Fonte... nouă Finestra, a tărăgănat el. Onorant, cu siguranță.

Onorant pentru el? Sau zicea că ei au onoarea de a-l avea pe el invitat? Alessa a încercat să îl considere nevinovat până la proba contrarie, dar nu a putut.

Deasupra palmei i-au dansat fulgere, explicându-și astfel sec puterile, parcă iritat că darul lui îl făcea eligibil și pentru altceva decât lenevitul prin oraș. Deși, judecând după hainele lui scumpe, nu renunțase la avantajele pe care ți le aduceau atingerea zeilor.

Urmau Kamaria și Shomari, gemenii cu piele arămie, cu expresii sumbru-hotărâte asortate întipărite pe chip. Shomari a privit-o pe Alessa în ochi cu o mimică impasibilă, în vreme ce în ochii Kamariei a licărit ceva ce Alessa nu știa cum să interpreteze. Deși cei doi erau singura pereche de gemeni băiat-fată pe care o întâlnise vreodată, nu îi prea cunoștea. Merseseră împreună la școală înainte ca ea să devină Finestra, dar Shomari și Kamaria erau cu un an mai mari, erau populari și erau Fonți, în vreme ce Alessa era un

nimeni pe atunci. Îi admirase de la distanță, dar nu încercase niciodată să le vorbească. Iar acum ei erau *nevoiți* să discute cu ea, așa că nu conta.

Shomari a ridicat apa dintr-un pocal și a învârtit picăturile în aer cu ajutorul unor manevre complicate. Kamaria, care avea în mână o lumânare, s-a folosit de puterea pe care o avea asupra focului ca să transforme picăturile în norișori de abur, făcând din când în când cu ochiul la public. Alessa și-a ascuns zâmbetul în spatele paharului. Unele persoane, așa cum erau Kamaria și Adrick, se născuseră cu prea mult farmec, care li se revărsa în jur, indiferent de circumstanțe.

Următoarea la rând, Saida, și-a aranjat bentița de aur care-i ținea buclele bogate pe spate și a creat un vârtej de vânt care a făcut toate șervețelele de pe masa de prezidiu să facă piruete. Și ea era cu un an mai mare decât Alessa, dar când a zâmbit în fața aplauzelor, a făcut gropițe în obrajii rotunzi și a părut mult mai tânără.

Grație lui Hugo, Alessa avea ceva experiență cu puterea vântului, dar nu îndeajuns încât să o transforme automat pe Saida în candidată la primul loc.

Următorii pretendenți erau străini care veniseră cu siguranță din afara orașului. Una dintre fete controla focul, precum Kamaria, iar cealaltă manipula materia, la fel ca Nina, deși nu foarte bine.

A urmat o pauză lungă înainte ca următorul candidat să-și facă apariția. Un băiat slăbuț cu păr negru lucios, care stătea puțin mai departe de restul grupului, a pășit în față, cu brațele lipite rigid de corp și o privire plină de curaj și hotărâre pe chip.

Alessei i s-a făcut rău.

— Jun Cheong? i-a șoptit ea Renatei. Serios?

— Părinții lui nu au fost încântați, dar e destul de mare.

— *Este*?

Jun nu avea cum să aibă mai mult de treisprezece ani și, în vreme ce legătura dintre o Finestra și un Fonte nu era o căsătorie obișnuită, Alessa nu voia să-i fie *mire un copil*.

— Nu. În niciun caz. Am avut grijă de el când era mic.

Renata a protestat, așa cum Alessa știa că avea să o facă, dar Tomo i-a dat dreptate, așa cum se aștepta de la *el*. Și imediat au avut cu un candidat în minus pe listă. Alessa a încercat să le ofere părinților lui Jun un zâmbet liniștitor, dar cum ei nu știau că ea se luptă pentru excluderea fiului lor, au părut și mai îngrijorați.

Odată ce ultima reprezentație a luat sfârșit, Renata i-a lăudat pe Fonți cu efuziune, lucru care era în atât de mare contrast cu caracterul ei, că a făcut-o pe Alessa să se foiască, apoi i-a invitat să se bucure de restul serii, aruncându-i acesteia o privire ascuțită.

Alessa a luat o ultimă gură de apă, revigorantă, și apoi a pășit de pe podium, cercetându-i pe Fonți, ca să vadă cu cine ar fi fost cel mai bine să înceapă. Era prea mult să spere la un zâmbet, dar poate că vreunul dintre ei avea să o privească fără să tresară.

Kaleb și chipeșul lui prieten dădeau târcoale unei mese cu deserturi, iar cum un Fonte cu prăjituri era mai atrăgător decât unul fără, Alessa s-a îndreptat într-acolo mai întâi. Kaleb a întâlnit privirea Alessei în timp ce-și dădea la o parte o șuviță rebelă de păr de pe frunte și fetei i-a tresărit inima în piept. Puterea pe care o avea asupra electricității ar fi putut să-l facă un Fonte puternic, mai ales dacă era nu obligat, ci dispus să își asume rolul. Alessa ar fi putut să facă față unei personalități care lăsa de dorit, dacă el era suficient de puternic încât să reziste atingerii ei. Și, cine știe, poate că era unul dintre acei oameni care *arătau* iritați, dar care se deschideau odată ce ajungeai să îi cunoști.

Buzele tânărului s-au arcuit în timp ce Alessa se apropia,

și Kaleb s-a aplecat ca să-i șoptească celuilalt băiat ceva care i-a făcut pe amândoi să chicotească.

Cu obrajii aprinși, Alessa s-a aplecat ca să se ocupe de problema imaginară pe care o avea la pantof.

Bine. Nu era să fie Kaleb atunci.

A identificat o nouă țintă. În timp ce se apropia de ei, grupul format din Kamaria, Shomari, Nina și Josef s-a strâns mai aproape, deși au rămas cu toții fermi pe poziții.

La încercarea de salut a Alessei, Kamaria și Shomari au au avut un schimb de priviri rapid, dar plin de înțelesuri. Kamaria și-a scos mâinile din sân. Shomari, nu.

După câteva saluturi anemice, s-a așternut liniștea. Ceilalți trăgeau de băuturile lor, dar Alessa nu avea nimic în mâini, așa că și le-a îndesat în buzunarele adânci ale fustei și a început să se joace cu un firicel desprins din cusătură. Dacă moralul întregului Saverio depindea de talentul ei de a face conversație, perspectiva era sumbră.

Nina și-a trecut mâna prin părul lung și roșcat.

— Vreuna dintre cărțile din Cittadella specifică mai exact când va avea loc Divorando?

— Nu, a răspuns Alessa. Nu vom cunoaște data decât abia după Prima Avertizare.

Zeii începeau numărătoarea inversă până la invazia finală cu o lună de mană, inundații, furtuni și lăcuste, astfel încât oamenii să nu uite că îi aștepta ceva cu mult mai rău.

Nina nu părea mai liniștită.

— Dar va avea loc *cândva*, anul acesta. Nu îți faci griji?

— Bineînțeles că nu! a declarat Josef. De aceea trimite Dea Prima Avertizare: ca să știm când trebuie să începem pregătirile, iar cum avertizarea nu a venit încă, mai avem destul timp la dispoziție.

— Exact, a spus Alessa. Nu ne-ar lăsa nepregătiți.

— Corect, a replicat Nina. Cât de mari, mai precis, sunt scarabeii?

Din câte putea să-și dea seama Alessa, Nina nu scăpase de obiceiul ei de a scoate pe gură subiecte de discuție stânjenitoare. Kamaria a oftat.

— Nina, cei mai mulți oameni nici nu vor vedea vreodată unul. Inclusiv tu. Nu-i așa, Finestra?

— Nu dacă te afli în Fortezza, a spus Alessa. Puteți lăsa scarabeii pe mâna mea. Și a Fontelui meu, desigur.

Scarabeii erau ultimul lucru despre care Alessa își dorea să vorbească.

Josef și-a dres vocea.

— Atunci, ai ales?

Fie. *Acesta* era ultimul!

— Încă nu.

Zâmbetul Alessei era încordat precum corzile unei vioare gata să plesnească.

În timp ce tăcerea amenința să se preschimbe din incomodă în dureroasă, Alessa a surprins privirea unui valet, care și-a întins tava pe cât de departe îi permiteau brațele să o facă, și fata a cules un dulce.

— Ar trebui să încercați, le-a spus ea celorlalți, zâmbind prea larg. Mori de bune ce sunt!

Cuvintele i s-au poticnit în gât în vreme ce toți ceilalți au tresărit. Unde erau scarabeii când îți doreai să fii sfâșiată în bucăți?

Alessa s-a scuzat imediat în gând. *Dea, nu am vorbit serios! Te rog să-mi lași la dispoziție cât mai mult timp cu putință.*

Pământul nu s-a deschis ca să o înghită, așa cum își dorea, așa că Alessa și-a întepenit un zâmbet pe buze și s-a scuzat, părăsind grupul.

Saida Farid stătea singură, mâzgălind ceva ce părea a fi o rețetă, într-un carnețel.

Alessa și-a dres vocea, ca să nu o sperie pe fată.

— Ce îți notezi?

Saida s-a înroșit și și-a lăsat carnetul pe picioare.

— Este doar un proiect de suflet. Îmi place să analizez mâncărurile, să încerc să ghicesc ingredientele felurilor, ca să le pot recrea. Visul meu este să scriu o istorie culinară a regiunii Saverio, să conserv culturile strămoșilor noștri prin arta culinară.

— Este un vis ambițios.

— Totul a început de la o temă primită la școală, care m-a făcut să mă gândesc cum cele mai multe familii au feluri de mâncare specifice, pe care le-au transmis din generație în generație și care nu sunt scrise nicăieri. Vreau să mă asigur că sunt notate, în eventualitatea în care...

Vocea i s-a stins.

— Ce-ți mai face..., a arătat ea spre urechea Alessei.

Jenată, Alessa și-a aranjat părul, ca să se asigure că îi acoperea rana, și apoi a luat loc pe un scaun.

— Sunt bine. Serios. Doar o zgârietură.

— Totuși. Trebuie să fi fost înspăimântător.

Compasiunea celeilalte fete i-a adus Alessei lacrimi în ochi. A zâmbit mai larg, ca să le împiedice să îi alunece pe obraji.

— Pumnalele sunt ultima mea grijă, nu-i așa?

Pielea bronzată a Saidei a devenit cenușie.

— Dar ai depus eforturi pentru a... ăă... rezolva situația, nu?

La naiba! Se referea la scarabei, nu la faptul că ucidea Fonți.

— Absolut.

Alessa s-a ridicat rapid.

— Sunt încrezătoare că am totul sub *control*.

Uups! Nu intenționase să declare ultima parte cu voce tare. Cuvintele ei au părut însă să o liniștească pe Saida, așa că,

pentru prima oară, faptul că vorbea cu voce tare nu înrăutățea grav lucrurile.

Era trecut de miezul nopții când Alessa s-a reîntors la pacea aproximativă a camerelor ei. Somnul oferea singura salvare din neliniștea zbuciumată care-i zvâcnea în trup, însă patul ei se profila mai degrabă amenințător decât ademenitor. Insomnia nu i se păruse niciodată atât de inevitabilă ca atunci când s-a așezat în mijlocul monstruozității masive cu baldachin, cu kilometri de spațiu gol de o parte și de cealaltă.

S-a mutat pe canapea.

Încă nu știa pe cine să aleagă. Pe cel mai puternic? Persoana care avea cele mai practice daruri? Dacă Fontele pe care îl alegea nu avea să trăiască suficient încât să participe la luptă, ce mai conta? Ea avea nevoie de un Fonte care să *trăiască*.

Fusese atât de ușor să îl aleagă pe Emer, primul ei Fonte. Înmormântarea lui fusese de neîndurat.

La început fusese foarte iritată pentru că oamenii punctau mereu că este *prea* blând, dar gândul acesta ajunsese să devină o vestă de salvare. Rămânea vina ei că îl alesese, dar poate nu întru totul vina ei că murise.

Propria inimă naivă și egoistă îl dorise pe băiatul de aur cu zâmbet dulce, iar zeii nu fuseseră de acord. Primise mesajul.

Ilsi, sora mai mare a lui Josef, fusese atât de încrezătoare, frumoasă și puternică, încât părea desprinsă din mozaicele din Cittadella. Toată lumea știa că *ea avea* să fie suficient de puternică încât să facă față puterii Finestrei și Alessa crezuse și ea, pentru că fusese vrăjită de fata mai mare, iar pentru o scurtă zi Ilsi luminase Cittadella cu prezența ei carismatică și umorul ei șmecher. Alessa nici nu apucase să își dea seama dacă o *voia* pe Ilsi sau voia *să fie* Ilsi înainte ca fata să moară și ea.

O dată își urmase inima. Și Emer murise.

Apoi își ascultase mintea. Și Ilsi murise.

Așa că aruncase toate regulile pe fereastră și alesese pe cineva cu totul diferit.

Sărmanul Hugo.

Încercase.

Acum ar fi putut să pună numele tuturor Fonților într-o găleată și să o roage pe Dea să îi ghideze mâna. Sau să citească încă o duzină de texte istorice în încercarea de a găsi indicii care nu existau. Poate că ar fi putut să le rearanjeze numele ca să vadă dacă ar putea să scrie ceva amuzant cu literele lor.

Alessa ar fi vrut să-și poată stinge gândurile, așa cum sufli într-o lumânare. Familia ei obișnuia să glumească afectuos despre „creierul ei mare", dar nu era amuzant când gândurile nu voiau să amuțească pentru a se odihni.

Auzise de oameni care se chinuiau să adoarmă pentru că simțeau furnicături în picioare, dar neliniștea care o bântuia pe ea nopțile era împlântată mai adânc. Era o nevoie sâcâitoare, de parcă pielea i-ar fi intrat la apă și nu avea să o mai încapă niciodată.

Pe timpul zilei putea să își ocupe timpul astfel încât să o ignore, dar când noaptea devenea mai tăcută și mai împietrită, clamoarea revenea.

Singurul remediu era mișcarea, așa că își petrecea cele mai multe seri plimbându-se. Chiar și atunci când nu se simțea înecată cu totul de anxietate – rar, dar se întâmpla –, se plimba prin cameră ore în șir. Dar acea seară și-o petrecuse deja în picioare, socializând, asta dacă aveai indulgența de a considera ore întregi de bâlbâit nimicuri „socializare", așa că Alessa și-a închis ochii și și-a îndreptat gândurile spre o plajă nisipoasă. Nisipul fierbinte lipindu-i-se de degete, așteptând ca cineva special să vâslească spre mal, aducând pește proaspăt pentru cină. Soarele orbitor strălucind din spatele

unei bărcuțe disipa trăsăturile vâslașului, dar, în închipuirea ei, Alessa știa exact cine era acesta, și inima i-a crescut...

Cobora întunericul, însă, înainte să se afunde cu totul, Alessa a tresărit, trezindu-se.

Nu putea să respire.

Și-a deschis ochii.

Nu putea să vadă.

Ceva – cineva – o pironise, o prinsese ca într-o cursă, îi strivea pieptul. Zbătându-se, s-a luptat să se elibereze. Degetele i-au alunecat pe piele. Mâini, acoperite de mănuși groase, strângându-se în jurul gâtului ei.

Nu era suficient de puternică.

Alessa s-a forțat să-și întindă degetele, atingând un material aspru, un piept dur, brațe groase – puțină piele dezvelită între guler și masca pe care o avea trasă peste cap.

Strânsoarea bărbatului a slăbit. Alessa a tras aer în piept cu disperare înainte ca acesta să își întindă brațele ca să își ferească de ea partea vulnerabilă a corpului.

— Ușurel, bine? a mârâit el o șoaptă aspră, în timp ce strânsoarea îi devenea mai puternică. Încerc să fiu respectuos. Lasă-te păgubașă și se va sfârși curând.

Alessei i-au explodat stele pe dinaintea ochilor – lumini colorate în întuneric, de parcă ar fi fost artificii care-i celebrau inevitabila moarte.

Capitolul 8

Di buone intenzioni è lastricato l'inferno.
Drumul spre iad este pavat cu bune intenții.

Nu! Refuza să moară astfel.

Alessa s-a arcuit, întinzându-se până când a reușit să-l apuce pe bărbat de guler, smulgându-i-l. Nu trebuia să fie mai puternică decât el. Era îndeajuns o singură atingere.

Și-a apăsat degetul în carnea lui și bărbatul a urlat. Greutatea care o strivea s-a ridicat și Alessa i-a auzit zbaterea printre hârâiturile propriei respirații sacadate. S-a sculat în șezut chiar în clipa în care ușa s-a dat de perete.

— I-intrus, a cârâit ea, arătând spre bărbat cu o mână tremurândă. M-a atacat.

Privirea i s-a acomodat cu lumina suficient încât să vadă ochii holbați ai lui Lorenzo, care își muta privirea de la ea la bărbat. Lorenzo nu era cel mai curajos gardian, dar cel puțin se afla acolo.

Alessa a tușit, crispându-se pentru că durerea o ardea din ce în ce mai tare.

Lorenzo l-a cercetat pe atacator, în timp ce pe chip i se citeau mai multe gânduri pe care ea nu le putea descifra, cu excepția unuia – recunoaștere.

Gardianul l-a ridicat pe bărbat în picioare cu o expresie împietrită, arătând întru totul ca un adevărat soldat, și Alessa l-a iertat pentru toate dățile în care nu-și făcuse treaba.

Asta până în clipa în care și-a trecut brațul bărbatului pe după umăr și a spus:

— Oprește-te din văitat până ieșim de aici.

— Nu m-ai auzit?

Alessa a alunecat de pe canapea.

— A încercat să mă ucidă.

Lorenzo a scuipat pe podea.

— Ar fi trebuit să îl lași să o facă.

Alessa nu a putut face nimic altceva decât să se holbeze în timp ce gardianul ei personal îl scotea târâș-grăpiș afară pe cel care ar fi putut să-i fie asasin. Două perechi de ghete identice au dispărut după colț.

Pereții s-au aplecat, amenințând parcă să o strivească, și Alessa s-a trezit în hol, căutând un adăpost care nu exista.

Partea logică din ea voia să strige după ajutor, să le ceară sfetnicilor și căpitanului Papatonis să pună un batalion de gardieni la ușa ei. Însă aceștia s-ar fi putut strânge cu alte intenții decât aceea de a o proteja. Poate că dăduseră ordin să fie executată. Aveau să fie șocați să audă ceea ce se întâmplase... sau dezamăgiți că era încă în viață?

Cât de adânc se infiltrase trădarea?

Alessa ar fi vrut să fugă, să se ascundă, să se facă atât de mică încât nimeni să nu o mai găsească niciodată. Dar nu putea să fugă și singurul loc în care s-ar fi putut ascunde era capela mică din capătul holului, dedicată rugăciunilor zilnice ale Finestrei. Odată ajunsă înăuntru, a încuiat ușa și s-a prăbușit la podea, lipindu-și obrajii aprinși de piatra rece. Cu ochii închiși strâns, nu era obligată să privească picturile murale ale predecesoarelor în toată gloria lor victorioasă.

Nu a venit nimeni după ea.

Alessa și-a deschis ochii umezi dinaintea unui mozaic care înfățișa în mărime naturală o Finestra idealizată. Angelică. Perfectă. Serenă. Întotdeauna iritantă.

Lumina era prea slabă ca să poată citi literele încondeiate

care încununau ca un halo creștetul preafericit al Finestrei, dar Alessa știa cuvintele pe de rost.

Benedetti siano coloro per cui la finestra sul divino è uno specchio.

Binecuvântați sunt aceia pentru care fereastra spre divinitate este o oglindă.

Dacă ar fi avut o oglindă, ar fi spart-o în bucăți și i-ar fi folosit cioburile ca să scobească cu ele toate bucățile de mozaic opalescent.

Binecuvântată. Ah, da, era *cea mai norocoasă* fată din lume, pentru că se lupta zilnic cu asasini pentru dreptul de a trăi îndeajuns încât să înfrunte un roi de demoni care pofteau să-i roadă oasele.

Vitralii și pietre scumpe ornau pereții, podeaua și tavanul micuței capele, dar în întuneric ar fi putut la fel de bine să fie doar ardezie mată. Cu veacuri în urmă, vreun biet artist petrecuse ani întregi smălțuind mozaicuri care spuneau povestea insulei Saverio, un efort colosal pentru o audiență formată dintr-o singură persoană, iar acum era prea întuneric pentru ca ea să vadă ceva mai mult decât contururi.

Sistemul electric din Saverio slăbise de-a lungul secolelor, pentru că firele care legau moara de apă de oraș fuseseră atacate de paraziți, iar saverienii nu puteau produce aceleași materiale pe care le avuseseră strămoșii lor, așa că Alessa nu se deranjase să anunțe pe nimeni când becurile din jurul camerei se stinseseră, pâlpâind în întuneric, unul câte unul. Părea nimerit ca luminile să moară în timpul domniei sale.

Ochii rubinii ai scarabeilor din onix o priveau cu poftă din colțurile înalte ale capelei, alături de siluetele acelor ghiotte monstruoși, care pândeau printre copaci scheletici. Artistul responsabil cu asta avusese fie niște idei bizare în legătură cu tipul de artă care motiva o persoană, fie un simț al umorului sadic.

Alessa s-a chinuit să se ridice în șezut, zdrobind cu cotul frunzele uscate ale unui buchet depus pe altar. Ofranda *aceea* cu siguranță nu-i fusese de niciun folos.

— Dacă preferi o altă floare, sunt căi mai simple prin care să-mi atragi atenția!

A desprins un boboc uscat de pe tulpină și i-a fărâmițat petalele între degete. Nu merita pedeapsa, dar când protejase vreodată *meritul* pe cineva?

Dacă ar fi murit, o altă Finestra s-ar fi putut înălța pentru a-i lua locul. Fie asta, fie saverienii s-ar fi trezit fără nicio urmă de apărare. Familia ei și-ar fi pierdut fiica și speranța de a supraviețui în aceeași clipă.

Sub tălpile ei goale se aflau reprezentări ale celor trei insule-sanctuar care mai existau încă.

Cea de-a patra nu era înfățișată. Insula pierdută fusese ștearsă de pe hărți, blestemată să se piardă în întuneric după ce căzuse în urma primului Divorando.

Depindea de Alessa dacă Saverio avea să supraviețuiască următorului.

S-a ridicat în picioare, strângând din dinți de durere, și s-a strecurat pe lângă statuie spre racla de sticlă prinsă în perete. Trebuia să dea piept cu dușmanii ei și, dintre toți cei care se alăturau rapid pe lista aflată în continuă creștere, cel puțin acela era mort.

Rămășițele unui scarabeu, stafidit și prăfuit în urma secolelor petrecute în mormântul fără aer, s-au uitat înapoi la ea, cu ochi nevăzători. Ca un fel de variantă enormă, de coșmar, a unui gândac Atlas, avea trei coarne curbate și o carapace lucioasă, care părea neagră la prima vedere, dar era în fapt marmorată cu toate culorile curcubeului, ca o picătură de ulei într-o mare de întuneric. Specimenul uscat, un suvenir din primul Divorando, menit să fie o dovadă a faptului că Saverio supraviețuise, o batjocorea.

Fata și monstrul, față în față. Fata, ucigașul. Monstrul, mort. Sau, poate, fata-monstru, care avea să fie în curând moartă.

Alessa și-a încleștat degetele deasupra sticlei, zgâriind cu unghiile suprafața.

Mii de astfel de... *chestii*... aveau să vină. După ea. După Saverio.

Iar acum trebuia să facă față pumnalelor care se ațînteau spre capul ei și degetelor care ardeau să o sugrume.

Oamenii speriați râvnesc la siguranță.

Ea era speriată, dar, chiar mai rău de atât, îndărătul temerilor, al durerii și al furiei persista o urmă de ușurare. Ani întregi ținuse cu dinții de credința părinților ei. Apoi devenise Finestra binecuvântată și, la început, îi fusese ușor să creadă. Dar acum, după ce convingerile tuturor păliseră, își dădea seama că ei îi lipsea credința proprie.

Dacă Ivini avea dreptate, însemna că își irosise ultimii ani de viață. Nu putea suporta un asemenea gând.

Dacă greșea, moartea ei avea să le aducă tuturor pieirea. Nu putea să-și asume un astfel de risc.

Tatăl ei îi spusese mereu să nu se încreadă în temeri, însă asta era tot ce avea.

Teama. Încăpățânarea. Și furia clocotitoare pe care și-o ținuse în frâu de când pumnalul acela o făcuse să sângereze.

Fiecare nod înghițit îi aducea lacrimi în ochi, dar arsura pe care o simțea pe gât amenința să pornească în pieptul ei un foc care avea să se întindă, să o acopere și să o pârjolească pe dinăuntru până când nu ar mai fi rămas din ea decât un morman de cenușă.

Iar ea avea de gând să îl lase să ardă.

Dacă urma să dea greș din nou, atunci știa răspunsul: era semnul pe care îl așteptase. Dacă mâinile ei aveau să mai

ucidă încă o dată, urma să se sacrifice pentru binele colectiv.

Mai întâi însă, trebuia să încerce încă o dată.

Întoarsă în camera ei, Alessa s-a privit în oglindă tremurând. Cearcănele de sub ochi aminteau de vânătăile pe care le avea în jurul gâtului, dar ochii îi străluceau de hotărâre.

Îmbrăcându-se fără tragere de inimă, și-a pus o rochie largă, apoi și-a înnodat un șal în jurul gâtului, ca să ascundă urmele. Dacă cineva avea să se arate uimit la vederea ei, voia să fie sigură că era pentru că nu se așteptau să o vadă în viață, nu pentru că erau șocați de rănile ei.

A ales două dintre cele mai ascuțite cuțitașe din bucătăria ei și a strecurat cu grijă câte unul în fiecare cizmă.

La parter, o unitate de soldați a mărșăluit pe lângă ea. Ghete. Atât de multe ghete. Fiecare pereche identică cu aceea cu care *el* fusese încălțat.

Alessa a împietrit și mușchii i s-au contractat de groază. Nu văzuse chipul atacatorului. Ar fi putut să fie unul dintre ei, ar fi putut să se plimbe prin Cittadella cu nepăsare.

Unul dintre soldați i-a aruncat o privire rapidă și s-a încruntat. Alessa nu-și putea da seama dacă reacția femeii exprima milă sau dezgust, însă a fost suficient încât să o scoată din starea de transă.

Înainte de a deschide ușa, Alessa și-a reevaluat mental planul. Dacă Tomo și Renata arătau vreun semn de dezamăgire când intra, avea să știe.

A pășit înăuntru, așteptând, în vreme ce ușa se închidea îndărătul ei.

Renata și-a fluturat încet mâna și a căscat în ceașca ei de *espresso*.

— Bună dimineața, Finestra.

Tomo și-a tras scaunul și a făcut o plecăciune.

— Te-ai trezit devreme astăzi.

— Nu avem timp de pierdut.

Detașarea forțată îi înghețа glasul, făcând-o să sune anormal de calm.

Ei nu au observat. Renata și-a golit ceașca, fără să bănuiască nimic, iar Tomo s-a întors la ziarul lui.

Alessa s-a luptat să nu dea drumul unui oftat. Să nu se încreadă. Nu putea să uite. Chiar dacă nu ei ordonaseră asasinatul de peste noapte, puteau să-l ordone pe următorul. Fortăreața ei fusese de la început o cușcă, însă acum i se părea o cursă gata să o prindă. Ar fi proastă să aibă încredere în cineva din Cittadella.

Avea nevoie de cineva care să-i păzească spatele. Cineva care îi apăra pe cei slabi și nu credea teoriile lui Ivini. Cineva care ar fi fost disperat să obțină ceva ce doar ea putea oferi. Cineva care nu dă înapoi – nici nu se trage la o parte – dinaintea nimănui, mai ales a soldaților din Cittadella.

Speranța i s-a aprins în piept, într-atât de strălucitoare încât amenința să o pârjolească.

Trebuia să ajungă la *Fundul butoiului*.

Capitolul 9

Chi ha più bisogno, e più s'arrenda.
Calul de dar nu se caută la dinți.

Fundul butoiului era pe măsura numelui.

Acea parte din Saverio – Alessa și-a acoperit discret nasul când a intrat în localul „rafinat" – era o zonă plină de personaje vulgare. „Nutreț", cum li se spunea adesea. Adică nutreț pentru scarabei. Chiar dacă ar fi putut să ignore duhoarea de spaimă și de sudoare – ceea ce nu putea să facă –, taverna murdară nu avea nici măcar vreun muzicant lipsit de talent care să distreze mușteriii. În schimb, mulțimea era adunată în jurul unei cuști suficient de încăpătoare pentru o duzină de bărbați.

Însă în ea se afla doar unul foarte tânăr.

Cei din mulțime își lipeau fețele de bare, rânjind la silueta singuratică dinăuntru, care nu părea nici măcar să-i observe. Cu piele aurie și pieptul dezgolit, desculț, bărbatul stătea cu spatele la ea, strângând leneș drugii de fier. Părul negru, umed de sudoare, i se ondulase la ceafă, iar mușchii îi erau pătați de sânge.

Luptele până la moarte erau ilegale, însă pe docuri pariurile reprezentau o sursă de distracție des întâlnită. Potrivit lui Adrick, atâta vreme cât ambii combatanți erau în viață când lupta se încheia, nu era considerată crimă. Dacă rănile grave aduceau moartea unuia dintre adversari mai *târziu*... ei bine, atunci era ghinion.

Mulțimea a început să se agite și Alessa s-a făcut mică, folosindu-și pelerina ca pe un scut împotriva trupurilor care fremătau. Oamenii aceia nu o recunoscuseră, nu știau că trebuie să se teamă de atingerea ei. Era o senzație plină de adrenalină și în același timp terifiantă.

Alessa era atât de ocupată să cerceteze mulțimea, încât s-a împiedicat când un bărbat deșirat și cu păr cărunt și-a croit drum, ducând după el o brută monstruoasă. Își țineau privirile pironite asupra cuștii.

Tânărul dinăuntru și-a întors capul, arătându-și profilul, și Alessa a șoptit un cuvânt care cu siguranță nu ar fi trebuit să facă parte din vocabularul Finestrei. Îl găsise pe cel pe care îl căuta, dar, judecând după răgetele însetate de sânge ale mulțimii, era pe cale să fie bătut măr.

Lumina neuniformă îi scotea trăsăturile în relief. Pomeți cizelați, un maxilar puternic și o gură pe care cineva cu mai mult tupeu ar fi numit-o botoasă. Deși nu părea genul care să pună botic. Nici care să aprecieze complimentul. Părea cu desăvârșire dezinteresat de ce se întâmplă, deși ochii îi străluceau. Bărbatul mai matur a intrat în cușcă, mârâind și ațâțându-l, iar tânărul a ridicat doar din sprânceană, de parcă ar fi fost ușor amuzat.

Alessa, pe de altă parte, nu mai putea să respire.

Brațele zvelte și musculoase ale tânărului erau plăcute ochiului, dar ale oponentului său erau groase ca trunchiurile de copac, brăzdate de cicatrici și arsuri, iar mâinile lui uriașe i-ar fi putut sfărâma Alessei capul. Ei bine, nu pe *al ei*, dar pe al oricărei alte persoane.

O persoană cu o piele atât de catifelată, lipsită de semne, nu avea nicio șansă în fața brutei masive, care purta cicatricile luptelor duse.

Avea să fie un masacru.

Crainicul a făcut un adevărat spectacol, ordonându-i namilei dezlănțuite să stea deoparte, și s-a întors spre mulțime.

— Avem o provocare! Va fi cel de-al patrulea meci al Lupului și ultimul sau va putea răpune Ursul? Cine va ieși pe picioarele lui și cine va fi dus pe brațe?

Mulțimea s-a avântat înainte, fluturându-și banii în aer. Nu aveai cum să te ferești din calea puhoiului, iar Alessa nici măcar nu a încercat să o facă. Nu voia să vadă cum un tânăr atât de chipeș e transformat într-un morman de oase însângerate, dar nu-și putea feri privirea.

Clopotul a făcut-o să tresară. S-a ridicat pe vârfurile degetelor, străduindu-se să vadă pe deasupra umerilor care-i blocau parțial vederea.

Bărbatul masiv s-a aruncat, a sărit în spate, apoi s-a prefăcut iar că atacă, batjocorindu-l pe tânăr. Lupul, așa îi spuneau. I se potrivea aproape prea bine. Încordat, dar nemișcat, semăna cu creaturile întunecate care bântuiau prin pădurile de la capătul insulei. Buzele i-au dezvelit canini ascuțiți. Un lup încolțit de un urs, care refuza să arate slăbiciune dinaintea unui oponent mai puternic, letal.

Ursul și-a plecat capul, gata să lovească.

Lupul și-a coborât privirea, cercetându-și unghiile.

Alessa și-a mușcat limba ca să nu țipe.

În ultima clipă, Lupul s-a tras la o parte, bărbatul masiv abia reușind să evite coliziunea cu barele.

Dansul lor a continuat până când Ursul a dat prima lovitură, pumnul izbindu-l pe Lup în falcă.

Lupul și-a trecut mâna în lungul bărbiei și a scuturat-o, împrăștiind sânge pe întreaga podea, apoi i-a tras un pumn bărbatului masiv în pântece, dar următoarea lovitură pe care a încasat-o a părut să-i fisureze câteva coaste. Alessa și-a mușcat pumnii.

Tânărul i-a tras adversarului său un alt pumn, de data asta în falcă, dar, când se pregătea să lovească a doua oară, cineva a spart un pahar de bare, împrăștiind cioburile lucitoare spre el. Lupul a tresărit și s-a întors, acoperindu-și ochiul cu o mână. Mulțimea a huiduit și crainicul a anunțat o pauză.

Ursul l-a ignorat. Cum oponentul lui era întors, l-a lovit în spinare cu pumnul.

Lupul s-a prăvălit.

Alessa nu a fost singura care a scăpat un oftat. Întreaga încăpere părea să-și țină respirația: Ursul s-a îndreptat spre Lup și l-a împins cu piciorul.

În acel moment, fata și-a închis ochii strâns. Nu ar fi trebuit să rămână. Nu avea nevoie de încă o moarte de care să își aducă aminte.

Mulțimea a aplaudat, iar ea și-a deschis ochii și l-a văzut pe Lup chinuindu-se să se ridice în picioare, în timp ce își scutura capul, încercând să și-l limpezească.

Ursul a mârâit, văzând că momentul lui de glorie fusese de scurtă durată.

— Lovește-mă, cățelule!

— Lovește-l! a șoptit Alessa, o rugăminte care se unea cu ecoul celorlalți, oamenii începând să-și schimbe preferințele și să facă noi pariuri.

Lupul și-a lăsat capul într-o parte, de parcă ar fi uitat de ce se afla acolo, și Ursul s-a aruncat asupra lui din nou, blocat însă de un upercut care l-a dat pe spate. Legănându-se, instabil, Ursul s-a scuturat, dar următorul pumn al Lupului a venit prea repede. Încă un pumn. Și încă unul. Bărbatul masiv s-a răsucit, încă în picioare, dar aplecat, cu spatele vulnerabil.

— Lovește-l! a urlat mulțimea, vibrând de nerăbdare să vadă momentul în care Lupul avea să se răzbune și să dea lovitura care îl doborâse pe el.

În schimb, Lupul a făcut un pas înapoi, cu brațele coborâte pe lângă corp.

Ursul a făcut câțiva pași dezechilibrați și apoi a căzut în genunchi.

Lupul și-a ridicat capul.

Ursul și l-a plecat pe al său.

Alessa și-a reamintit să respire.

Mulțimea urla, extaziată și dezamăgită în egală măsură, dar Lupul nu s-a făli și nici nu și-a savurat victoria. A primit un prosop, de care s-a folosit ca să-și șteargă fața, pătând țesătura aspră de sânge.

Apoi porțile s-au deschis și a dispărut în mulțime.

Alessei i-a luat o eternitate să traverseze încăperea și aproape că renunțase să-l mai caute, când l-a identificat pe Lup.

— ... cincisprezece, nu doisprezece! a protestat el, apoi și-a izbit mâna plină de sânge de bar. Patru meciuri, plus un bonus pentru că nu am fost înfrânt niciodată.

Cârciumarul s-a uitat urât la el, lăsând deoparte cârpa mai murdară decât tejgheaua pe care încerca să o șteargă.

— Minus trei pentru camera de noaptea trecută și găzduire.

— Pentru că am dormit pe podeaua din cămară? Nu poți vorbi serios!

— Minus...

Lupul a înjurat.

— Măcar dă-mi un whisky înainte să-mi golești punga.

— Bineînțeles, dacă vrei să dormi în șanț.

Cârciumarul și-a mutat privirea spre Alessa, care lua loc pe un taburet.

— Ce să fie?

— Whisky, vă rog.

— Bun, decent sau ieftin?

Zâmbetul lacom al bărbatului a dezvelit un cimitir de dinți cenușii.

— Bun, vă rog.

Privirea i-a întârziat asupra mănușilor ei, în timp ce Alessa număra banii, făcând-o să se crispeze pe dinăuntru.

În oraș, dacă îți acopereai mâinile, însemna că ai ceva de ascuns. Însă acolo, pe docuri, unde atâția purtau însemnele exilului, unii preferau să păstreze secret tipul de fărădelege pe care îl săvârșiseră. Era întâia oară când faptul că purta mănuși nu o înfiera în mod automat ca diferită, ci o arăta o străină oarecare, rușinată de trecutul ei. Deși pielea neagră și subțire ca satinul nu își găsea locul într-un bar cum era acela.

După ce a turnat cu grijă un deget de lichid chihlimbariu într-un pahar, cârciumarul i-a împins Alessei băutura, fără să se deranjeze să-și ascundă monedele pe care le avea tatuate pe încheietura stângă. *Hoț.*

Alessa a învârtit paharul, privind cum whiskyul mângâie sticla, și a inhalat căldura dulce înainte să soarbă un strop. Nu era cea mai bună băutură pe care o gustase vreodată, dar nici cea mai rea. De sub glugă, Alessa i-a aruncat o privire pe furiș Lupului, care luase loc lângă ea. Își trăsese o cămașă pe el, dar nu și-o încheiase, rămânând la fel de intimidant ca mai înainte, în timp ce se încrunta la barmanul care servea pe toată lumea, în afara lui. Mirosea a sudoare, lucru care ar fi trebuit să fie scârbos, dar nu era.

— Îi voi cumpăra un pahar! a zis Alessa, scoțând două monede strălucitoare din buzunar. Ce aveți mai bun, vă rog.

Ochii negri ai Lupului s-au întors spre ea. A acceptat băutura, a dat-o pe gât dintr-o înghițitură și a trântit paharul pe tejghea cu un mormăit care, a presupus Alessa, însemna mulțumesc. Nici el nu încerca în vreun fel să-și ascundă însemnul.

Pumnale încrucișate, încercuite de sigiliul orașului Saverio. *Ucigaș*.

Alessa s-a cutremurat.

— N-ar trebui să fii aici! a zis tânărul, privind înainte.

— De ce?

— Dacă *eu* mi-am dat seama cine ești, își vor da și alții. Și cei mai mulți oameni din acest loc vor să vadă ce s-ar întâmpla dacă ai muri.

— Dar tu? a întrebat Alessa, ținându-și respirația. *Tu* ce vrei?

Tânărul s-a ridicat.

— Mie nu îmi pasă.

Și-a aruncat o raniță roasă peste umăr și a plecat.

Alessa și-a închis ochii.

Într-un oraș plin de oameni care se temeau de ea sau complotau împotriva ei, indiferența ar fi putut să fie tot ce putea spera mai mult.

El știa cum să se apere, așa că ar fi putut să o apere și pe ea. Poate că nu din devotament sau din loialitate, dar toată lumea are un preț.

Alessa a mai aruncat câteva monede pe tejghea și și-a abandonat paharul abia atins. Cârciumarul avea să-l toarne probabil înapoi în sticlă de îndată ce pleca, dar asta nu era problema ei.

Când a ajuns afară, tânărul traversase deja jumătate de drum, cu degetele înfipte în găicile de la curea.

Ușa s-a trântit în spatele Alessei, cufundând aleea în tăcere. Fără să se întoarcă, băiatul și-a eliberat mâinile. Lumina lunii s-a reflectat în lamele ascuțite pe care le ținea strâns, în semn de avertizare pentru oricine s-ar fi putut gândi să-l urmărească.

— Aș vrea să te angajez! i-a strigat Alessa, de la o oarecare distanță.

Tânărul și-a pus pumnalele înapoi în teci.

— Nu.

— Dar am nevoie de ajutorul tău.

— Îmi pare rău.

Refuzul fusese șoptit suficient de tare încât să ajungă până la ea, înainte ca tânărul să plece mai departe.

— Nu pare să-ți pară rău.

Alessa a încercat să-l prindă din urmă.

— Bine. Nu îmi pare rău. Nici interesat nu sunt.

— Încerc să salvez Saverio.

— Saverio poate să se scufunde în mare, din partea mea.

Alessei i s-a făcut stomacul ghem. Pentru că îl văzuse zeflemisind un predicator pe stradă, a decis că era de partea ei. A presupus că îi va păsa dacă ea va trăi sau va muri, pentru că apărase o fetiță. Era atât de naivă!

S-a cutremurat.

— Am nevoie de protecție până îmi voi găsi următorul – ultimul – meu Fonte.

Alessa și-a pus mintea la contribuție, disperată să găsească un motiv, ceva, orice, ca să-l oprească din mers.

— Te voi plăti. Și îți voi oferi adăpost și hrană.

Tânărul nu s-a oprit nici măcar o clipă.

— Mi-e bine.

Fata a rămas cu gura căscată.

— Bine? Ți-e *bine*? Luptându-te pentru doi bani și bând whisky îndoit cu apă în loc să ai mâncare, adăpost, bani și siguranță?

— Nu vreau siguranță.

Alessa a alergat după el, prea indignată ca să fie precaută.

— Toată lumea vrea siguranță.

— Eu, nu.

— Dacă oamenii greșesc și eu sunt ucisă, toată lumea va muri.

— Atunci nu mai da târcoale pe aici.

Tânărul părea complet lipsit de griji.

Alessa și-a încetinit pașii și distanța dintre ei a crescut pe măsură ce el se apropia de capătul aleii, luând și ultima fărâmă de speranță.

— *Te rog!* a spus Alessa, cu voce frântă.

Tânărul s-a oprit și și-a scuturat capul, de parcă ar fi fost supărat pe el însuși.

Ea și-a tras gluga și și-a desfăcut eșarfa, ridicându-și bărbia. Acum, vânătăile ei căpătaseră o nuanță bolnăvicioasă, mov-verzuie.

— Am nevoie de ajutorul tău.

El s-a întors și privirea i s-a oprit asupra gâtului ei, zăbovind acolo.

— Ai o armată. Poți să...

Tânărul și-a rotit privirea pe strada tăcută și a pășit spre Alessa, coborându-și vocea până la un mârâit aspru.

— Poți să ucizi cu o simplă atingere. Nu ai nevoie de mine.

— Dar am!

Era ușor să lase spaima și neputința să i se strângă nod în gât, să își lase vocea să se îmbibe de toate lacrimile nevărsate.

— Azi-noapte un bărbat a încercat să mă ucidă, iar gardianul meu l-a ajutat să fugă.

Dacă ți se întinde un deget, apucă toată mâna.

Alessa și-a împreunat mâinile sub bărbie și a lăsat lacrimile fierbinți să-i alunece pe obraji. Erau un răsfăț pe care nu și-l permitea în Cittadella, dar, dacă lupii aveau o slăbiciune pentru domnițele la ananghie, era dispusă să joace rolul.

Asta dacă era un rol.

— Nu mai știu în cine să am încredere și cine lucrează pentru cine. Am nevoie de cineva care să lucreze *pentru mine*. Care să-mi păzească spatele. Temporar. Doar până îmi aleg

următorul Fonte. Știu că îmi pot îndeplini misiunea, a mințit ea, dar nu și dacă sunt moartă.

Lumina lunii a aruncat reflexe albăstrii în părul lui în timp ce-și freca ceafa.

— Temporar?

— S-ar putea să fim morți cu toții în câteva săptămâni. Totul este temporar.

Tânărul a ridicat din sprânceană.

— Scuze. Umorul negru este tot ce mi-a mai rămas. Dacă mă ajuți, îți voi obține un loc în Fortezza.

El și-a ciupit rădăcina nasului.

— *Te rog?*

A aruncat o privire exasperată spre cer și, în acea clipă, Alessa a înțeles că l-a prins în plasă.

Capitolul 10

Bella in vista, dentro è trista.
Chip frumos, inimă putredă.

Entuziasmul victoriei i-a pălit repede.

Tânărul era însemnat. Nu putea să îl treacă pe porțile orașului fără să-și dezvăluie identitatea – și incursiunea neautorizată – gărzilor. Alessa avea nevoie de un plan, iar pentru tunelele din afara zidurilor cetății exista o singură intrare.

În fața lor s-a oprit o femeie care purta cu ea un copil înfășat.

— Te rog, domnișoară! Oricât mi-ar ajuta bebelușul să fie în siguranță la Divorando.

Alessa nu avea idee ce legătură aveau banii cu asta, dar și-a apucat geanta și a lăsat câteva monede în palma femeii.

Când s-a întors spre noua ei gardă personală, a observat că tânărul se încrunta la ea.

— Ai de gând să îi ajuți pe toți sau doar pe aceasta?

Alessa și-a întors capul spre femeia care o luase deja rapid la pas, în josul străzii, de parcă s-ar fi temut că fata s-ar putea răzgândi.

— Ce vrei să spui? Copiilor li se permite întotdeauna accesul în Fortezza.

— Și cine îi va primi și va avea grijă de ei dacă părinții lor mor?

Vocea lui era rece, iar privirea de gheață.

— Eu... nu știu.

— De aceea cerșește. Ca să poată plăti pe cineva să aibă grijă de copil înainte de bătălie, știind că s-ar putea să rămână cu copilul acela pe viață!

Vorbele lui mușcătoare ar fi putut să rănească până la sânge.

— Bine ai venit în lumea reală, *Finestra*.

— Nu este vina *mea*. Eu nu vreau să fie ținut nimeni în afara fortăreței. Nu *eu* fac regulile, *eu* doar sunt obligată să le urmez.

— Ei bine, e puțin cam târziu să îți pese acum.

De parcă *el* ar fi fost vreun apărător nobil al sărmanilor.

— Parcă Saverio putea să se prăvălească în mare?

Tânărul a zâmbit cu amărăciune.

— Lăsați toată insula să ardă din temelii sau oferiți-le tuturor aceleași șanse, atâta tot.

Alessa l-a condus pe Lup pe lângă clădirile dărăpănate de pe doc, pe o potecă îngustă care ducea spre întunecimea umedă a unei peșteri imense, folosită pentru a adăposti flota în timpul furtunilor.

S-a auzit un hârșâit și apoi chipul Lupului s-a luminat de la chibritul pe care îl ridicase.

— Mergi mai repede.

Alessa a iuțit pasul, căutând în întuneric luciul unei porți din metal.

În peștera enormă se afla o singură navă, însă în curând aveau să ajungă și altele, pline cu pasageri și mărfuri aduse de pe continent. Cavernele de jos aveau să se umple cu butoaie de vin, semințe, materiale, alimente și animale de fermă – toate rezervele de care ar fi avut nevoie în cazul în care ar fi pierdut totul. Oamenii curajoși care aleseseră să se mute pe continent pe perioada dintre invazii urmau să fie primiți cu brațele deschise în camerele pentru invitați din Saverio, până când avea să sosească momentul în care toată lumea urma să se baricadeze în Fortezza.

Alessa nu fusese niciodată pe continent, dar picturile îl făceau să pară un loc aspru și straniu: numai câmpii sterpe și creste muntoase. Își închipuia că este incredibil să urmărești cum natura renaște între atacuri. Citise pe vremuri o carte în care se vorbea despre cum unele animale se ascundeau când veneau roiurile, dar mama ei i-o luase pentru că nu se mai putea opri din plâns, cu gândul la animalele care nu supraviețuiau.

— Ai să le spui celor care se ocupă de tine că ai bătut coclaurile ca să faci angajări în noaptea asta? a întrebat-o Lupul ironic.

— Nu, a spus ea, deși nu era treaba lui. Nu am nevoie de permisiune ca să angajez un gardian.

— Ah, serios?

— Da, serios. Teoretic. Adică...

Alessa și-a adunat forțele.

— Dacă are cineva vreo problemă, mă voi ocupa eu.

Răspunsul a fost un mormăit sceptic.

Alessa și-a tras gluga pe spate. Dacă aveau să dea de gardieni în tunele, chipul ei era singurul lucru care-i proteja de o pedeapsă rapidă și mortală.

— Ai nevoie de ajutor medical? a întrebat ea.

— Nu, i-a răspuns el cu o privire iritată.

Alessa avea îndoieli. Dar dacă bărbații și lupii preferau să-și minimalizeze rănile, era o pierdere de timp să încerci să discuți cu oricare dintre aceștia.

Lupul se mișca atât de tăcut, încât ar fi putut să-i fie vânător. O făcea să-i vină să o ia la fugă, ca un iepure speriat.

Tatăl ei îi spunea pe vremuri că frica începe acolo unde începe necunoscutul, așa că poate, dacă ar fi aflat mai multe despre băiatul care-i pășea pe urme, ar fi putut să mai stingă din temerile care-i înfiorau pielea.

— Cum te cheamă?

— Mi se spune Lupul.

— Și mie mi se spune Finestra, dar acesta nu este numele meu.

— Am crezut că Finestra nu are nume.

— Nu are, nu până după Divorando, dar măcar tu știi cum să mi te adresezi. Să îți spun Lupul atunci? Domnul Lup? Sau simplu: Lup?

Alessa a aruncat o privire peste umăr și a prins un licăr de amuzament în ochii lui, repede stins.

— Dante.

— Ai vreun nume de familie?

Alessa s-a văzut nevoită să se întoarcă, pentru a nu se izbi de un perete.

— Nu mai am.

— Ei bine, mă bucur să te cunosc, Dante.

— Serios?

Fie abilitățile ei conversaționale erau ruginite din cauza lipsei de exercițiu, fie el era un partener de conversații teribil de dificil. Fie și una, și alta. Însă, chiar dacă poate îi lipseau ei unele trăsături de personalitate, perseverența nu se număra printre acestea.

— De unde ești?

— Nu știu.

— Dacă nu vrei să îmi spui, poți să zici așa.

— Nu mint. Nu știu.

— Ți-ai pierdut memoria din cauza atâtor bătăi?

Alessa se avânta într-o zonă periculoasă, însă acesta părea să fie laitmotivul acelei seri.

— *Tu* îți mai amintești nașterea ta? a întrebat-o el.

— Bineînțeles că nu, dar mi-au vorbit părinții mei despre asta.

— Ei bine, părinții mei sunt morți, a zis el, cu o voce lipsită

de emoție.

La naiba. Alessa s-a crispat.

— *Tu* de unde ești?

Adresase întrebarea ca pe o provocare menită să o împiedice să mai pună și altele, dar Alessa i-a răspuns de parcă el chiar și-ar fi dorit să afle.

— De aici, din oraș. Dintr-unul dintre terasamentele de jos însă, nu din apropierea Cittadellei.

Fiecare poartă părea să zăngănească mai tare și să scârțâie mai mult timp, iar ultima, de dinainte de a intra în Cittadella, a scos un sunet nefiresc, asemănător unui urlet, atât de lung încât ar fi putut să trezească morții din templu. Alessa s-a crispat. Faptul că escorta un tânăr însemnat prin Fortezza – o crimă care se pedepsea cu moartea în cazul oricărei alte persoane în afară de Finestra –, într-un moment în care atât de mulți căutau să-și justifice dorința de a o ucide, părea ca și când li s-ar fi oferit pe tavă, însă, în chip miraculos, coridorul rămânea gol de fantome și de gărzi.

Ultimul chibrit al lui Dante s-a stins când au ajuns la intrarea spre scările de sub Cittadella.

Uneori, când lumea era tăcută, Alessa putea să găsească ecoul puterilor pierdute – o scânteie din fulgerul lui Ilsi, spre exemplu, sau vântul de la înmormântarea lui Hugo. Poate că *ecou* nu era termenul potrivit. Era mai mult o *urmă*. Adâncitura pe care o lăsa cineva într-o saltea pe care dormise ore întregi. Alessa și-a întors palma și a suflat, dând viață unei mici flăcări albăstrii. Lumina a pâlpâit doar câteva secunde, dar a fost îndeajuns ca să o ajute să găsească gaura cheii.

Dante se holba la ea.

— Ce-a fost *asta*?

Alessa s-a îmbujorat.

— Un ecou. Nimic care să te alarmeze.

— Un ce?

— O... rămășiță. Nu am avut ocazia să folosesc puterea pe care am absorbit-o de la Fonții mei, așa că a mai rămas un strop din ea.

— Poți s-o faci din nou?

Alessa a căutat în rezervoarele ei mentale, dar nu a găsit nimic.

— Nu. Acela a fost ultimul strop.

Ultima frântură din Emer. Alessei i s-a frânt inima. Îi arsese lumina și nici măcar nu o folosise pentru ceva important.

— Atunci de ce mai ai nevoie de un Fonte? Atinge-l acum și înmagazinează energia pentru bătălie.

Alessa și-a scuturat capul.

— O Finestra poate să amplifice un dar doar când este în contact cu un Fonte. În cel mai bun caz aș avea suficientă putere încât să întârzii invazia câteva secunde. Probabil nici măcar atât. În mod obișnuit, o Finestra reține puterea altuia un minut sau cam așa.

— A durat mai mult de un minut.

Alessa a oftat și și-a închis ochii.

— Pentru că l-am ucis. Gândește-te că e ca o ultimă suflare. I-am furat ultima suflare magică.

— Dar...

— Crede-mă, am încercat. Lucrurile nu funcționează așa.

În timp ce îl conducea pe Dante pe scara în spirală, încordarea care îi încleștase pieptul ca într-o menghină a început să lase loc unui strop din adrenalina victoriei. O făcuse. Evadase din Cittadella, făcuse față unei taverne pline cu criminali și nelegiuiți și convinsese un lup sălbatic să o urmeze acasă.

În jurul pietrelor din curte, punctate de razele lunii, fiecare scară pentru următorul nivel se înălța după un alt colț,

obligându-i pe cei de la etajele de sus să dea roată întregii structuri, așa că drumul până la cel de al patrulea etaj avea să fie făcut în cea mai mare liniște.

Abia i-a trecut prin minte acest gând, când o siluetă s-a desprins din pragul unei uși întunecate.

Capitolul 11

L'uomo solitario è bestia o angelo.
Omul singuratic e fie o bestie, fie un înger.

Căpitanul Papatonis l-a izbit pe Dante de perete și a strigat:

— Atenție, Finestra! Este înarmat.

I-a ridicat cămașa lui Dante, dezvelindu-i o bucată de piele și tecile de pe o parte și de cealaltă a taliei. Chiar și așa, cu obrajii striviți de perete, Dante reușea cumva să arate iritat. Poate că Papatonis avea control asupra situației, dar asta doar pentru că îl lăsa Dante, deși era clar că nu avea de gând să tolereze prea mult timp agresiunea.

— Pe loc repaus, căpitane! a cerut Alessa, îndreptându-se. E cu mine.

Teoretic, ea *era* capul armatei, iar căpitanul ar fi făcut bine să-și aducă aminte care-i era locul.

— Am dreptul să-mi aleg ofițerul securității, iar eu l-am ales pe el.

Alessa nu văzuse niciodată vreo persoană atât de profund jignită precum era căpitanul Papatonis în acea clipă. Poate că nu era corect să nu mai aibă încredere în toți gardienii din cauza unui trădător, dar acum se afundase deja prea adânc.

Pe chipul bătrânului căpitan s-a reflectat conflictul furios din interior, înainte de a-l elibera pe Dante și a se da la o parte.

Holbându-se la Alessa, Dante și-a aranjat hainele, trăgând de ele brutal de câteva ori.

— Cu tot respectul, Finestra.

Bătrânul burzuluit i-a rostit titlul mușcător.

— *Signora* Renata și *Signor* Miyamoto știu despre asta?

— Desigur.

Căpitanul Papatonis și-a umflat pieptul.

— Nu poate umbla pe aici arătând așa.

— Atunci trimite pe cineva cu niște haine mai potrivite, căpitane.

Bărbatului i s-a înroșit pielea întunecată de sub barbă și, cu un salut brusc, a plecat val vârtej.

Zâmbetul ezitant al Alessei l-a făcut pe Dante să se încrunte și mai profund.

Când au ajuns la apartamentul ei, Alessa a scăpat cheia, s-a chinuit să o recupereze și apoi nu a mai reușit să o scoată din broască.

— Ai nevoie de ajutor? a întrebat-o Dante ironic.

— Nu.

Alessa a tras cu putere și cheia s-a desprins cu un pocnet, făcând-o să alunece pe spate într-un perete de mușchi. A sărit repede în față și a apucat mânerul ușii, apăsându-l cu o forță neîndurătoare.

— Se pare că ai reușit.

Ce ar fi trebuit să-i răspundă? Oare el o neliniștea? Oare tremura încă din cauza confruntării pe care o avusese cu căpitanul? Din cauza faptului că încălcase mai multe reguli și spusese mai multe minciuni într-o singură zi decât o făcuse în ultimii cinci ani și nu era sigură dacă asta o face să fie îngrozită sau încântată?

De îndată ce ușa s-a închis în urma lor, Dante a încuiat-o și și-a fixat privirea asupra belciugelor din fier prinse de o parte și de cealaltă a acesteia.

— Astea sunt menite să creeze o baricadă. Unde este baricada?

— Nu știu.

Dante a pus mâna pe o umbreluță din dantelă și a vârât-o printre belciuge, mormăind.

— O să găsesc ceva mai bun.

Alessa l-a urmărit cu privirea în timp ce-i cerceta apartamentul, ca un animal prins în cușcă.

— Ce faci? l-a întrebat ea în cele din urmă.

— Evaluez situația.

Fata nu știa prea multe despre îndatoririle unei gărzi personale, în afară de faptul că trebuia să „stea în fața ușii încruntat", lucru pentru care părea perfect croit, așa că Alessa și-a mușcat limba în timp ce Dante îi examina toate bunurile.

Nu era tocmai plăcut să îl observe cercetând zona centrală, în care se afla o sufragerie confortabilă și o mică bucătărie, cu o masă de bistrou și dulapuri cu geamuri din sticlă, dar chiar nu a mai putut să își controleze agitația odată ce tânărul a trecut pe lângă ușile de la dulapul ei și de la baie, pe lângă paravanul care îi proteja zona dormitorului.

Dante a deschis ușile de la balcon și a pășit afară, aplecându-se peste balustradă. Alessa și-a permis să-i admire spatele o clipă, fără să își dea seama decât prea târziu că era pe cale să masacreze ceva frumos. Fără să îi pese de trandafirii albi și oranj care se cățărau pe împletitura metalică, a apucat structura și a smucit-o într-o parte și-ntr-alta, slăbind-o, până când șuruburile s-au desprins, odată cu niște bucăți de piatră.

— Hei! a strigat Alessa, alergând spre balcon. Trandafirii aceia au fost plantați de prima Finestra.

— Atunci sunt suficient de viguroși – a strâns din buze – ca să supraviețuiască – o ultimă smucitură – căderii.

Pergola s-a dezlipit de perete și, scrâșnind metalic, s-a prăvălit pe pavajul din piatră de la sol.

Doi gardieni au alergat dinspre colțurile clădirii, au privit pergola pusă la pământ, apoi și-au ridicat ochii spre Alessa.

— E totul în ordine, Finestra?

Alessa le-a făcut încetișor cu mâna.

— O pală bruscă de vânt!

În vreme ce Dante continua să dea târcoale prin cameră, ea a luat loc pe marginea patului și și-a tras ghetele, înjurând printre dinți pentru că șireturile îi alunecau printre degetele înmănușate. Nu l-a auzit apropiindu-se, așa că, atunci când l-a auzit tușind deasupra ei, a fost gata să cadă din pat.

— Probleme?

Alessa a încercat să respire regulat.

— Totul e mai complicat cu mănuși.

— Atunci, scoate-ți-le!

Dante s-a sprijinit de pat ca să verifice dedesubt, degetele lui lungi implântându-se în cuvertura moale.

Alessa a sărit în sus ca arsă.

Mulțumit că nu se ascundea nimeni sub pat, Dante a deschis ușița din colțul camerei și și-a ațintit privirea în întuneric.

— Ce e acolo?

— Scările care duc spre băile de sare.

Noul ei gardian a privit-o incredul.

— Nu băile *publice*. Cittadella are propriile săli, iar singura cale alternativă prin care se poate ajunge la ele este prin camera Fontelui. Care este goală. Evident.

Dante s-a încruntat la ușă de parcă ar fi avut o problemă personală cu aceasta și apoi și-a rotit privirea prin cameră pentru ultima oară. Când a ajuns în dreptul mesei, s-a oprit și a ridicat un plic masiv, gravat.

— E pentru tine.

I l-a întins câteva clipe, însă, dându-și seama că nu îl va lua din mâna lui, l-a aruncat înapoi pe masă.

Alessa știa că plicul avea să vină, dar faptul că îl avea dinainte îi tăia respirația.

Nu ar fi vrut să fie urmărită de privirea pătrunzătoare a lui Dante în timp ce o citea, însă scrisoarea nu se lăsa ignorată, râcâind-o ca un zumzet stăruitor în urechi. Alessa a ridicat plicul, întorcându-l pe o parte și pe alta de câteva ori înainte să desfacă sigiliul și să parcurgă scrisul caligrafic. După ce a ajuns la final, a mototolit hârtia în pumn, strângând-o până când colțurile ascuțite i-au înțepat palma prin mănușile subțiri.

Dante a ochit scrisoarea cocoloșită în pumnul Alessei.

— O scrisoare de dragoste?

— O convocare, a spus Alessa, care a dat drumul cocoloșului boțit de hârtie în gunoi. Consiglio se întâlnește mâine.

Dante a ridicat din sprâncene.

— Au fost rapizi.

— Foarte.

Alessa a înghițit un nod.

— Am crezut că voi mai avea la dispoziție câteva zile, dar se pare că îmi vor trimite pachet următorul suflet amărât, până mâine-seară.

Dante s-a întors spre biblioteca ei, trecându-și degetele de-a lungul cotoarelor învelite în piele, de parcă volumele ar fi fost prețioase ori poate periculoase.

— Gardienii mei stau în fața ușii noaptea, de obicei! a declarat Alessa, îndreptându-se spre paravan. Dar poți să-ți iei un scaun, dacă te ajută să stai mai comod.

În timp ce studia cotorul decolorat al uneia dintre cărți, Dante a arătat spre canapea.

— Am să dorm acolo.

Alessa s-a înecat cu un căscat.

— Ba nu.

— Nu am venit într-un castel ca să dorm pe un scaun.

— Atunci du-ți pernele pe hol. Nu poți dormi aici.

— De ce nu?

— Acestea sunt camerele *mele*.

Sanctuarul ei, locul în care își dezbrăca armura și nu era nevoită să își facă griji că fiecare mișcare îi va fi analizată de ceilalți. Dar Alessa nu putea să spună asta. Refuza să își expună durerea unui străin necioplit.

Dante și-a pus mâinile-n piept, bicepșii lui testând rezistența materialului.

— Cum a intrat înăuntru tipul care a încercat să te ucidă?

Alessa a clipit din gene.

— Pe ușă?

— Sau din balcon.

— Crezi că a escaladat peretele unei clădiri cu patru etaje?

— A avut pergola.

— Care acum s-a dus, mulțumită eforturilor tale pline de îndemânare. Nu pot să țin un *bărbat* în camera mea. Există reguli!

— Tu ești Finestra. Dacă tu nu poți schimba regulile, atunci cine?

— Nu înțelegi cum funcționează poziția mea.

— Și tu nu înțelegi cum funcționează paznicii personali. Vezi tu, *eu* – s-a arătat cu degetul – *păzesc* – a arătat spre ea, desenându-i în aer forma – *persoana ta*.

Alessa s-a arătat pe jumătate de după paravan.

— *Tu* muncești pentru *mine*. Eu dau ordinele.

— Eu nu-mi fac meseria cu jumătate de măsură. Dacă vrei să te păzesc, așa vom proceda.

Dacă trebuia să-și închidă ușile de la balcon ca să-l convingă să stea în hol, și-ar fi petrecut toată noaptea răscolindu-se într-un dormitor încins, sufocant, asaltată de fantasmele mâinilor îmbrăcate în piele care o strânseseră de gât.

— Bine. Dar am ucis trei oameni recent, iar dacă ai de gând să te strecori pe lângă mine neanunțat, în timp ce dorm, vei fi cel de-al patrulea.

Dante a pocnit din călcâie.

— La fel și în cazul meu.

Alessa a mijit ochii la el. Zicea cumva că ucisese trei oameni? Că avea să o ucidă pe ea dacă se furișa? Ambele lucruri?

Privind-o în ochi, de parcă ar fi știut exact la ce se gândește, Dante a început să își deschidă nasturii de la cămașă. Cuprinsă de panică, Alessa a fugit înainte să se facă și mai rău de râs.

Cum ar fi putut să se relaxeze când între ea și un străin pe jumătate dezbrăcat exista doar un panou translucid?

— *Dea*, a șoptit Alessa. Doar nu se dezbracă *de tot*!

Încercând să-i descifreze avertismentul, Alessa și-a îndepărtat cu hotărâre gândurile de la clipa în care îi întrezărise pielea, clipă care îi era acum întipărită în minte, și și-a tras pe ea cea mai voluminoasă cămașă de noapte pe care o avea.

Era un criminal. Poate că îi aduna lucrurile de valoare chiar în acea clipă sau poate că aștepta până când avea să adoarmă ca să îi spargă capul. Ar fi trebuit să-și pună fermoar la gură pe acea alee când își dăduse seama că nu era eroul pe care îl crezuse.

Era ridicol.

Alessa a ieșit de după paravan cu un ferm „ieși afară" pe limbă, dar Dante nu mai era acolo.

Ușa de la intrare era închisă. Baia, întunecată. O cămașă împăturită îngrijit în capătul mesei era singurul semn că trecuse pe acolo.

Alessa și-a rotit privirea prin încăpere și apoi și-a ridicat ochii în tavan, de parcă bărbatul ar fi putut să-și ia zborul. A simțit o adiere caldă pe ceafă și s-a răsucit, dar nu a văzut pe nimeni.

Vântul a foșnit, aducând cu el parfumurile din Saverio.

Balconul.

Dante stătea în spatele ușilor, cu pantalonii atârnându-i pe șoldurile înguste, în vreme ce pumnalele erau încă prinse în tecile lor. Le-a atins, apoi degetele i-au alunecat, căutându-le din nou. A repetat mișcarea, iar și iar, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu dispăreau. Spatele musculos și umerii lați, aproape aurii și atât de plini de viață în ring, păreau marmură poleită cu argint în lumina lunii.

Ar fi putut să fie capodopera unui sculptor: *Bărbat pe balcon*.

S-a încordat la auzul unui sunet îndepărtat – *Bărbat pregătit de luptă pe balcon*.

Treptat, și-a coborât umerii, și-a descleștat mâinile, pieptul palpitându-i ușor, de parcă și-ar fi ordonat singur să se relaxeze, centimetru cu centimetru. A făcut un pas în față, dar s-a oprit, scuturându-și ușor capul, de parcă nu ar fi avut încredere în cerul care se întindea dinaintea lui sau s-ar fi temut că libertatea era o capcană. Masându-și ceafa, s-a întors, privind orașul peste umăr.

Alessa a fugit înainte ca el să se preschimbe în *Bărbat pe balcon care te-a prins holbându-te*.

Dante dormise pe podele în cămările tavernelor. Putea să îl lase să se bucure de o noapte bună de somn. Era clar că tânărul își avea propriii demoni, iar ea nu se număra printre aceștia.

Și, în plus, era vorba doar despre o noapte.

Capitolul 12

Anche in paradiso non è bello essere soli.
Nu există chin mai mare decât să fii singur în paradis.

Alessa era într-un sicriu.

Nu moartă. Nu încă.

Adrenalina i-a inundat venele, acră și ascuțită, de parcă i s-ar fi tăiat respirația.

S-a trezit brusc, tresărind violent. Cu degetele încârligate ca niște gheare, a lovit ceva dur și cald.

O respirație șuierată. În lumina slabă a zorilor, Dante și-a strâns la piept brațul.

— Ce faci?

Alessa și-a tras cearșafurile până sub bărbie.

— Ți-am spus să nu te apropii de mine!

Dante a făcut o grimasă, scuturându-și mâna de parcă ar fi fost opărit.

— Aveai un coșmar. Am crezut că te vei răni singură.

— Atunci ar fi trebuit *să mă lași* s-o fac!

Cuvintele ei, atât de asemănătoare cu acelea ale lui Lorenzo, au lovit puternic.

— Să nu mai faci *niciodată* așa ceva!

Dante i-a aruncat o privire întunecată.

— Crede-mă, nu o s-o mai fac.

S-a auzit un răpăit scurt în ușă și Dante i-a făcut semn Alessei să se tragă înapoi și a ocolit paravanul. Având în vedere cât se împotrivise inițial, acum își lua datoria foarte în serios. *Prea* în serios.

Alessa și-a tras pe ea un halat și l-a urmat.

L-a găsit holbându-se la ușă, cu un teanc de haine în brațe.

— A fugit. Camerista sau cine o fi fost.

— O poți învinovăți? l-a întrebat Alessa, cu inocență. Ești puțin intimidant. Ar trebui să zâmbești mai des.

Dante i-a aruncat *o privire*.

— Dacă te face să te simți mai bine, să știi că fug și de mine.

Fata și-a fluturat mâna spre baie.

— Poți să te speli acolo.

Dante s-a zbârlit și apoi, plouat, s-a pus în mișcare.

Alessa n-a vrut să sugereze că era murdar în general, dar orice încercare de clarificare ar fi făcut lucrurile și mai jenante, așa că și-a mușcat limba. Dacă el voia să se simtă ofensat din cauza fiecărui mic comentariu, era problema lui. Alessa și-a acoperit fața cu o pernă, dar a reușit să nu țipe.

Razele dimineții începeau să se strecoare pe podele, în timp ce Alessa își aduna energia ca să facă față zilei. Membrii din Consiglio se strângeau probabil jos, așteptând să îi audă decizia ca să îi poată invoca următorul Fonte, dar ea încă nu avea nicio idee pe cine să aleagă. Plănuia să le ofere o listă cu numele celor pe care îi eliminase și să îi lase pe ei să ia hotărârea. Era o lașă, dar cel puțin era o lașă care nu dorea să fie responsabilă pentru încă o alegere greșită.

Câteva minute mai târziu, Dante și-a făcut apariția într-o cămașă albă imaculată și pantaloni de uniformă militară. Îi erau puțin strâmți, dar căpitanul îi aproximase destul de bine mărimea, iar Alessa nu putea să se plângă de felul în care îi îmbrățișau trupul. Era însă greu de spus dacă și căpitanul Papatonis avea să fie mulțumit de înfățișarea lui Dante. Cu mânecile suflecate până la coate, cu câțiva nasturi de la cămașă descheiați și mănușile din piele îndesate în buzunar, arăta alarmant de atrăgător, însă trecea cu greu drept respectabil pentru standardele Cittadellei.

Alessa i-a zâmbit încurajator.

— Mult mai bine!

Dante s-a încruntat, de parcă l-ar fi insultat din nou.

Baia era umedă când Alessa a pășit înăuntru. Aproape de fiecare cârlig și suport atârnau bucăți de cârpă, articole de lenjerie intimă pe care le lăsase ea la uscat după ce le spălase de mână. Și nu lenjerie fină, de mătase, ci articole intime practice, de zi cu zi.

Bravo, Alessa!

Noul ei gardian nu avea cu siguranță să mai fie impresionat de autoritatea ei de Finestra după ce făcuse baie printre cele mai plictisitoare articole de lenjerie intimă ale ei. Le-a smuls pe toate și le-a îndesat într-un sertar.

Grijile și oboseala o făcuseră și mai palidă decât era de obicei, ochii i se lărgiseră, iar părul îi atârna în șuvițe lipsite de viață în loc să cadă în onduleurile obișnuite, care se cârlionțau în zilele pline de umezeală. Nu arăta deloc ca o salvatoare curajoasă, lucru conform cu ce simțea, însă de neacceptat!

Faptul că se spăla era un început, dar Dante se afla de cealaltă parte a unei uși fără încuietoare și, dacă din cine știe ce motiv ar fi deschis ușa, Alessa ar fi fost complet expusă. Nu putea să o atingă, cu sau fără voia ei, *dar... Ar fi văzut-o*.

Alessa s-a strâmbat în oglindă. Nu era de parcă ar fi avut vreun interes să o facă.

După baie a început să își cerceteze cosmeticele. Ziua aceea cerea măsuri extreme, așa că, după ce și-a tamponat buzele cu un luciu transparent, Alessa și-a pus fard de culoarea cernelii negre pe pleoape, întinzându-l până când a ajuns să semene cu un înger răzbunător. Nimeni nu avea să-i citească slăbiciunea îndărătul atâtor umbre fumurii. Machiajul acela nu era menit să impresioneze pe nimeni altcineva, era doar pentru ea însăși. Pentru a-i da încredere.

După ce a terminat cu fața, Alessa a început să ascundă vânătăile pe care le avea pe gât, dar fiecare atingere o durea în timp ce își aplica ușor cu degetele straturi de cremă și pudră pigmentată. Cel puțin rochia albă tradițională, dedicată întâlnirilor cu Consiglio, era largă și lejeră, așa că avea să îi ascundă hainele pentru antrenament de dedesubt și nu urma să fie nevoită să se întoarcă în camera ei ca să se schimbe înainte de sesiunea zilnică.

Pe Renata, antrenamentul pentru luptă o elibera de stres. Pentru Alessa era o tortură aprobată de stat. Durerile prin care trecuse îmbrăcându-se o amețiseră și, dacă ar fi ridicat acum o spadă, simțea că ar fi putut să se frângă.

Decolteul adânc i-a alunecat de pe umeri când s-a ridicat, luptându-se să treacă ultimul nasture de satin prin gaica de la gât, care părea în mod intenționat prea mică, și a scăpat un oftat dureros.

— Ești bine? s-a auzit vocea lui Dante.

Una era să plângi în fața unui străin pe o alee – dar acum erau în Cittadella și ea era Finestra. Sau, cel puțin, încerca să fie.

— Sunt bine.

Vocea i-a tremurat. Trădătoarea.

— Nu sună ca și cum ai fi.

— Ești garda mea personală, nu dădaca mea.

O pauză lungă, pași și scârțâit de scaune împinse pe podea.

Alessa a apucat o panglică, crispându-se pentru că această mișcare ușoară o săgeta în claviculă. Ce era cu ea? Uitase cum să accepte bunătatea?

A crezut că experimentase toate aromele singurătății, dar aceasta era nouă. Ar fi trebuit să se simtă *mai puțin* singură, nu mai singură, dar ca o flacără care pare mai strălucitoare în întuneric, izolarea ei tăia mai adânc având un străin care ocupa acum spațiile de obicei goale.

Strângând din dinți, Alessa și-a împletit părul pe spate, într-o coadă, dar, până să reușească să și-o lege, împletitura s-a desfăcut. La naiba cu tradiția, Consiglio îi putea accepta părul despletit!

A ieșit din baie, ajustându-și postura cu degajare, ca să nu arate ca și cum ar poza.

Cu o expresie goală pe chip, Dante stătea dinaintea mesei, jucându-se cu un pumnal pe care-l arunca în aer, iar și iar, atât de repede încât lama părea argint-viu.

Tânărul a ridicat din sprâncene dinaintea transformării ei.

— Îmi pare rău! a spus Alessa. Nu am vrut să mă răstesc la tine. Unele îndeletniciri îmi provoacă încă dureri.

Dante și-a prins pumnalul și l-a poziționat în vârf. Când și-a ridicat mâna, arma a rămas în picioare, în perfect balans.

— Aș putea să ajut.

— Nu. Nu poți.

Doar zeii știau dacă exista cineva care ar fi putut să o ajute, dar cu siguranță acea persoană nu era el.

Alessa și-a tras mănușile, oprindu-se să-și ajusteze un deget răsucit.

— Păstrează-ți banderola tot timpul, mai ales când nu ești cu mine.

— De ce nu aș fi cu tine?

— Nu voi avea nevoie de protecție când sunt cu mentorii mei.

Dante a apucat un capăt al banderolei în gură, ca să își lege materialul în jurul bicepsului, adresându-i-se printre dinți:

— Ai încredere în ei?

Avea? Nu avusese când fugise în oraș și implorase un străin să o protejeze.

— Desigur! a zis, conștientă că îi luase prea mult timp ca să răspundă.

Dante a cules un măr din fructieră și l-a șters pe cămașă, cu o expresie de nepătruns.

— Mai ai și altceva de mâncat?

Alessa și-a mușcat buzele. Nu era genul de persoană care preferă un mic dejun copios, de obicei intra dimineața în bucătărie doar ca să își facă un *espresso* și să rontăie un *biscotto*.

— Avem pâine și brânzeturi. Aș putea să cer ceva mai consistent dacă vrei...

— Nu. E bine.

Dante s-a uitat la ea de parcă s-ar fi oferit să-l lovească, nu să-l hrănească. *Morocănos, morocănos*.

Apoi a făcut tărăboi prin bucătărie, deschizând și închizând dulapurile de parcă ar fi locuit acolo de ani întregi. În ciuda faptului că era un străin, un interlop și un om însemnat, nu ezita să se impună și să se acomodeze într-un loc. Acum, că se gândea mai bine, cei mai mulți bărbați făceau asta. Unii oameni erau retrași, în timp ce alții erau de neclintit, de parcă ar fi avut tot dreptul să existe.

Poate că și ea merita să ocupe un mic loc, nu datorită titlului ei, și nici măcar pentru că l-ar fi câștigat. Ci pur și simplu.

Nu ar fi trebuit să simtă asta ca pe o revelație.

Pumnalul lui Dante a țăcănit pe farfurie în timp ce tăia o bucată de brânză, urmat de mestecatul pâinii – sunetele erau alinătoare, dar și deconcertante după atât de multe mese tăcute.

— Deci, a spus Dante în cele din urmă, cu aerul cuiva care se pregătea să scoată o măsea. Câtă vreme a trecut de când ai atins pe cineva fără urmări criminale?

— Nu este vorba de *crimă*. Și nu știu.

Dante părea sceptic.

Alessa și-a luat un pahar cu apă și s-a așezat pe scaunul din fața lui cu un oftat lung.

— Patru ani, zece luni. Și câteva săptămâni.

— Cine mai ține socoteala, corect? a spus Dante și a împins farfuria spre centrul mesei. Care-i planul tău de data asta?

Alessa a cules o felie de parmezan, subțire ca o coală de hârtie, care i s-a topit pe limbă într-o explozie delicioasă de sare și grăsime.

— Să mă rog?

— Ăsta nu e un plan.

Nici adevărul nu era. Nu se mai rugase de ani întregi. Din clipa în care zeii îi întorseseră spatele și îl lăsaseră pe Emer să moară. Ah, rostea cuvintele, îngenunchea în Templu și își ridica privirea spre cer. Uneori chiar le vorbea. Dar nu se *ruga*. Să te rogi însemna să îți deschizi sufletul ca pe o mână întinsă, având încredere că o entitate invizibilă ți-o va prinde. Ori de câte ori își întindea ea mâna, moartea era cea care i-o strângea.

Nu, nu se ruga.

— Salvarea regiunii Saverio nu este același lucru cu a găsi o metodă nouă prin care să rezolvi probleme matematice, a spus Alessa.

— Există metode diferite?

— Fie că îți vine sau nu să crezi, da. Profesorii mei nu au fost niciodată impresionați de faptul că obțineam toate răspunsurile corecte, dar nu știam să explic cum. *Am obținut* însă întotdeauna răspunsurile corecte. Acum însă, nu mai este vorba despre exerciții matematice și *planul meu* este același ca al tuturor Finestrelor dinaintea mea.

Alessa și-a ridicat paharul.

Dante a zâmbit ușor.

— Și cum merge?

Alessa a izbucnit în hohote necontrolate de râs, vărsându-și apa din pahar.

— În mod clar, nu grozav. Altfel Fontele meu ar fi stat astăzi acolo, în locul tău.

Alessa și-a trecut degetele prin picăturile vărsate, desenând râulețe care se uscau mai repede decât reușea ea să le înlocuiască.

— Atunci, poate că ar trebui să încerci altceva.

— *Grozav* sfat! Îți mulțumesc.

— Crezi că va funcționa de data asta?

— E imperativ.

— Asta nu înseamnă că se va și întâmpla.

Dante vorbea atât de degajat, de parcă nu i-ar fi aruncat în față posibila anihilare a insulei Saverio, chiar înainte să fie nevoită să ia decizii de viață și de moarte.

— Îți mulțumesc pentru încrederea pe care mi-o acorzi! a strâns din buze Alessa, trăgând aer pe nas. Am credință.

— În ce?

— În... În zei?

Războinicilor unși de zei nu li se permitea să aibă îndoieli.

— Dacă aștepți să te salveze zeii, ești deja osândită.

— Asta este blasfemie! a comentat Alessa, fără să poată pune prea mult suflet.

— Ucide-mă atunci. Nimeni nu-mi va simți lipsa.

Alessa i-a aruncat o privire lungă.

— Aș prefera să nu. Îmi place covorul acela și ar fi o adevărată povară să-ți scot sângele din el.

Un început de zâmbet i-a îmblânzit trăsăturile.

— Ești o fată stranie.

— Nu sunt o fată. Sunt o Finestra.

După ce a urcat ultima spirală a scării, Alessei i-a bubuit inima în piept la auzul vocilor mentorilor ei, Tomo și Renata, răsunând din anticamera din fața templului.

Nu i-a contrazis niciodată. Nici pe ei, nici pe altcineva, de altfel. Lumea îi dădea instrucțiuni și ea le urma. Fără explicații. Nici măcar nu știa cum să se certe cu ei, cu atât mai puțin cum să câștige o dispută.

În clipa de față, Tomo și Renata ar fi trebuit să fie rezervele, să le ofere ocazional sfaturi Alessei și Fontelui ei. Însă, de vreme ce Alessa era încă singură, iar armata se temea de ea mai degrabă decât să o respecte, își asumau mai multe responsabilități decât ar fi trebuit să aibă în mod obișnuit, iar vina pe care o simțea o făcea pe Alessa să încerce mereu să nu fie o povară mai mare decât era.

Asta până acum.

— Finestra? a chemat-o Tomo.

— Imediat.

Alessa a descuiat poarta fără tragere de inimă.

Ar fi putut să îi înmâneze niște monede lui Dante și să îl trimită spre cea mai apropiată ieșire. Tomo și Renata nu ar fi aflat niciodată și totul ar fi putut să fie din nou ca înainte.

Când o femeie a aruncat cu un pumnal în ea.

Când Tomo și Renata discutau cu degajare despre asasinarea ei.

Când un bărbat a încercat să stoarcă viața din ea. Un bărbat care ar fi putut să pășească pe holurile din Cittadella chiar în clipa aceea.

Ar fi putut să-l îndepărteze pe Dante și să-și accepte soarta... sau ar fi putut să tragă de timp.

— Încuie după mine și apoi du-te! i-a șoptit ea lui Dante și i-a aruncat cheia.

Dante a prins-o cu o mână.

— Unde?

— Oriunde. Păstrează banderola însă.

Alessa l-a ușuit, dar el n-a făcut decât să-și încline capul

într-o parte, ca un cățel uimit. Ea crezuse că porecla de lup era un compliment, dar poate că se înșelase.

— Ne vedem sus după ce termin.

— Ce fac până atunci?

— Nu știu. Orice vrei.

Alessa nu avea idee ce făceau sau nu gardienii. Simțea ranchiună când se fereau de ea, dar altfel nu se prea gândea la ei. Zecile de oameni care mărșăluiau pe la etajele de jos în fiecare zi abia dacă-i treceau prin minte. Având în vedere că ea însăși era o persoană care ura să se simtă ca și cum ar fi fost invizibilă, era o constatare neplăcută.

— Du-te și împrietenește-te cu ceilalți gardieni sau ceva de genul, l-a îndemnat.

Dante și-a strâmbat buzele cu dezgust.

— Voi da târcoale pe aici ca să aflu de cine trebuie să te păzești.

— Bună idee.

Alessei i s-a făcut stomacul ghem amintindu-și ghetele grele și mâinile neiertătoare.

— Consiglio *așteaptă*, Finestra! a strigat Renata. Sper că ai luat decizia.

Dacă tu nu poți să schimbi regulile, atunci cine?

— Am făcut-o, a spus Alessa, ridicându-și apoi vocea. *Am luat* o hotărâre.

Spera că nu îi auziseră tremurul din voce.

Dante a privit-o atât de intens, încât Alessei i s-a făcut teamă că-i putea citi gândurile.

Capitolul 13

L'occasione fa l'uomo ladro.
Ocazia face dintr-un om hoț.

Padre Calabrese ar fi putut să vorbească toată ziua dacă l-ar fi lăsat.

— Ne-am adunat astăzi pentru a consfinți uniunea sfântă, pentru a completa cercul sacru...

Templul era mai puțin solemn și nu la fel de aglomerat cum fusese la înmormântarea lui Hugo, dar Alessa stătea îngenuncheată dinaintea altarului, din nou. Ceilalți membri ai consiliului o priveau de sus, aplecată ca și cum ar fi fost o cerșetoare, nu salvatoarea.

Înainte nu se arătase afectată de condescendența pe care aceștia o aveau gravată pe chip, dar Alessa se săturase să mai fie respectuoasă, se săturase să se mai simtă mică, înfrântă, să simtă că greșește. Indiferent de ceea ce avea să se întâmple în săptămânile care urmau, nu va putea să-i poată ține piept cu spatele încovoiat.

— Aș dori să vorbesc, a spus Alessa, cu inima bătându-i de două ori mai repede în piept.

Renata și Tomo au schimbat priviri furișe între ei în spatele părintelui.

Alessa a tras adânc aer în piept.

— Mi-ar plăcea să mă antrenez cu toți Fonții eligibili.

Padre Calabrese și-a scuturat capul.

— Tradiția cere o nuntă înainte ca Finestra să pună mâna pe cineva.

— Cu tot respectul, tradiția a murit odată cu Emer Goderick.

Durerea pe care o simțea pronunțându-i numele amenința să-i taie răsuflarea.

— Dar ne-am adaptat atunci și putem să o facem din nou. Până la urmă, acea uniune era menită să dureze o viață întreagă, însă zeii au avut în mod clar alte planuri. Primul Avertisment ar putea veni în orice clipă. Nu mai avem timp pentru reguli și ritualuri.

Tomo s-a foit în scaun, fără să trădeze prin expresia de pe chip dacă tăcerea lui era în semn de sprijin pentru Alessa sau dezaprobatoare.

— Poate că, a spus Renata, dacă se va antrena cu toți, vom descoperi cine poate face față darului ei înainte să aleagă, evitând astfel o nouă tragedie.

— Nu, nu, nu! a protestat Calabrese, care și-a fluturat mâna, îndepărtând ideea. Oamenii sunt deja agitați, nu pot face față schimbării bruște a celor mai sacre tradiții.

— Tradițiile nu ne vor salva de scarabei, a zis Alessa.

— Oamenii *sunt* agitați, *Padre*! a aprobat Renata. Iar moartea unui nou Fonte ar putea fi chibritul care să aprindă incendiul.

— Nu putem să abandonăm...

— Nu vom abandona nimic! a spus Alessa, împreunându-și mâinile într-un gest asemănător rugăciunii. Vom schimba doar ordinea evenimentelor puțin.

— Nu trebuie ca lumea să știe, a adăugat Renata. Le putem spune tuturor că Finestra a ales un Fonte, dar că, din respect pentru cei răposați, pregătim o ceremonie privată, care va fi mai apoi urmată de o dezvăluire măreață.

— Și cum sugerați să împiedicăm oamenii să-și dea seama că niciunul dintre Fonți nu și-a părăsit casa?

— Chemați-i pe toți aici! a spus Alessa, străduindu-se să-și ascundă încântarea. Am putea declara că au fost mutați

în locuințe mai sigure sau că stau aici, pentru a-l sprijini pe Fontele ales.

Liderii religioși și aleșii oficiali din Saverio au șoptit între ei, cu îngrijorarea citindu-li-se pe chipuri. Bătrânii clerici nu păreau convinși, dar câțiva dintre politicieni dădeau gânditor din cap.

Alessa s-a ridicat.

— Vă apreciez sprijinul.

Nu permisiunea.

— După cum știți, este de o importanță majoră să ne prezentăm ca un front unit în astfel de vremuri, atât de primejdioase.

— De acord! a zis Renata, deși în privire i se citea un avertisment clar împotriva atitudinii ei rebele.

Tomo a dat din cap.

— Nu putem să mergem pe același drum, la infinit, și să ne plângem că ajungem la aceeași destinație.

— *Padre* Calabrese, stimat consiliu, a grăit Renata. Suntem, ca de fiecare dată, recunoscători pentru îndrumarea și sprijinul vostru.

Tomo i-a sărutat Renatei mâna și s-a ridicat.

— Voi începe imediat pregătirile și voi instrui escortele să aștepte la ușa invitaților până când își vor face bagajele și vor fi gata de drum. Îi vom primi pe toți în această după-amiază.

— Perfect, dragul meu! i-a zâmbit Renata. Finestra, mergem?

Padre Calabrese a părut să-și dea seama prea târziu că lucrurile nu erau în favoarea lui.

— Așteptați! Când va fi luată decizia finală?

Renata a ridicat din umeri.

— La Carnevale. Umăr la umăr, nobilii noștri salvatori vor deschide festivitățile de la balconul Finestrei.

La Carnevale avea să fie perfect. Pregătirile pentru fiecare Divorando implicau adunarea semințelor, a unor plante mici

și a unor animale. Atâta vreme cât *cineva*, oricine, avea să supraviețuiască și să poată deschide porțile mai apoi, Saverio urma să aibă o șansă de a fi reconstruit și ar fi putut renaște. După ce rezervele aveau să fie protejate în spatele unor uși bine încuiate, în subsolurile din Fortezza, oamenii urmau să aibă la dispoziție o noapte în care să petreacă pe străzi în cele mai frumoase haine, pe care nu și le puteau împacheta, îndopându-se cu delicatese mult prea perisabile pentru a fi păstrate în Fortezza și bând în neștire vin și spirtoase. Carnevale era o sfidare colectivă a scarabeilor, care puteau să răpească vieți și să stârpească lumea, dar *nu* aveau să le ia vinul și ciocolata.

— Strălucită idee, draga mea! a spus Tomo. Carnevale este o celebrare a bucuriilor trecătoare ale vieții până la urmă, și ce bucurie poate fi mai mare decât să știi că salvatorii tăi se vor asigura că vei putea să ai parte și de alte bucurii pe viitor? O ceremonie modestă a doua zi, în Ziua Odihnei și a Căinței, când nu avem slujbe, iar prima apariție publică a Cuplului poate fi în ziua următoare, la Binecuvântarea Trupelor. Perfect.

Padre Calabrese a clipit, dar nu a comentat nimic.

Alessa a făcut o reverență adâncă, părul ei despletit ascunzând zâmbetul care îi înflorise pe chip. Câștigase.

Abia se închiseseră ușile templului, că Renata s-a și răsucit spre Alessa.

— Data viitoare când te hotărăști să te răzvrătești, Finestra, te rog adu-ți aminte să ne informezi și pe noi din timp.

Alessa merita o medalie pentru cea mai scurtă victorie din istorie.

A observat o umbră pe podeaua coridorului și și-a înghițit scuzele.

— Am crezut că vreți să fiu un lider. Să fii lider nu înseamnă că trebuie să iei decizii?

— Nu înseamnă că trebuie să ai secrete față de *noi*.

— Ah? și-a coborât Alessa vocea.

Dacă Consiglio nu lua încă în considerare asasinarea ei, nu avea ea să le dea idei.

Tomo s-a încruntat.

— Despre ce este vorba aici?

— Ai încredere în mine, Renata?

Alessa a încercat să o privească pe Renata în ochi, dar privirea îi tot aluneca spre ușă.

— Desigur, a răspuns Renata. Ești Finestra.

— Sunt? Sau poate că ar trebui să fiu ucisă ca să vedem dacă se va înălța una mai bună?

Expresia de pe chipul femeii mai mari abia dacă s-a clintit, însă jocul subtil al gândurilor i-a încordat pielea din jurul ochilor.

— Ți-am zis deja să nu îl iei în seamă pe bărbatul acela ridicol!

— Și, cu toate acestea, *voi* nu ați făcut-o!

Tomo a oftat.

— Renata. Ne-a auzit.

Nu era o întrebare.

— Da. V-am auzit.

Alessa i s-a adresat direct Renatei.

— Am auzit și eu teoriile și nu vă învinovățesc că le discutați. Datoria voastră este să vă pregătiți pentru ceea ce urmează, iar asta înseamnă să cântăriți toate variantele, indiferent de cât de neplăcute ar fi. Dar data viitoare ar trebui să fiu și eu inclusă în conversație.

— Nu luam *cu seriozitate* în considerație varianta aceea, a declarat Renata, fiecare cuvânt tăind în carne vie, dar eu și Tomo avem o responsabilitate față de Saverio.

— Și eu am o responsabilitate față de această insulă. Dacă voi veți decide că moartea mea este prețul pe care trebuie să-l

plătim – dacă voi credeți cu adevărat că este cea mai bună opțiune pe care o avem –, vă voi accepta decizia și o voi face eu însămi. Dar, dacă voi fi atacată fără avertizare, nu voi sta cu mâinile în sân.

Alessa nu fusese niciodată mai încântată că avea buzunare, în care să-și ascundă mâinile tremurânde. Nu le mai ținuse piept mentorilor ei niciodată, dar acum era momentul să o facă. Nu avea să mai aștepte să ucidă sau să fie ucisă.

Renata l-a apucat pe Tomo de braț și s-au întors spre ieșire, dar ușa era blocată.

Alessa a oftat exasperată.

— Tu cine ești? l-a întrebat cu autoritate pe Dante.

— O persoană care *nu știe* să urmeze instrucțiuni, a murmurat Alessa.

A tras aer în piept, adunându-și forțele.

— Este noul meu gardian.

Renata l-a studiat pe Dante așa cum o pisică ar îmboldi o pasăre moartă ca să vadă dacă este destul de proaspătă ca să o mănânce.

— *Ăsta* de ce nu poartă uniformă?

— Ăstuia, a tărăgănat Dante, *nu îi plac* uniformele.

— Și cine, mai precis, ești tu? a întrebat din nou Renata.

Dante i-a zâmbit rece.

— Ai auzit ce a spus. Sunt noul ei gardian.

— Și ce s-a întâmplat cu vechiul tău gardian, *Finestra*? a întrebat Renata, preschimbând titulatura într-un avertisment.

Alessa a încercat să răspundă, însă cuvintele păreau să-i fi fost încuiate într-un cufăr cu cheie.

— Păi... a renunțat la post.

— *Ce* a *făcut*?

Furia care a fulgerat în privirea Renatei a convins-o pe Alessa mai mult decât tot ceea ce spusese până în acel punct.

Dacă ar fi vorbit despre ceea ce se întâmplase, lucrurile ar fi devenit prea reale. Groaza abia îi dăduse drumul din gheare, iar Alessa nu ar mai fi suportat să împungă din nou bestia. Ceva trebuie să i se fi citit pe chip, pentru că Renata a tras aer în piept.

— Îi voi retrage imediat rangul lui Lorenzo.

— Îți mulțumesc.

— Însă, sincer: ai aruncat un bilețel pe geam și ai angajat prima persoană care l-a găsit?

— Nu contează cum l-am găsit.

— Un străin apare în Cittadella, la dreapta Finestrei, iar tu nu vrei să ne punem niște întrebări? a certat-o Tomo cu blândețe.

— Regulile spun că Finestra are dreptul să-și aleagă gărzile din propriul personal de securitate, atâta vreme cât nu îi sunt rude.

Dacă rudenia *ar fi fost* permisă, l-ar fi implorat pe Adrick să vină din prima zi. Însă tocmai de aceea fuseseră stabilite regulile. Faptul că ți se cerea să rupi legătura cu vechea ta viață însemna că nu îți poți târî fratele geamăn după tine.

Tomo și-a masat tâmplele.

— Trupele vor fi singura ta apărare când va veni Divorando, Finestra. Dacă nu ești convinsă de loialitatea lor, ar trebui să luăm măsuri.

Alessa nu era convinsă de loialitatea *nimănui*. Singura persoană ale cărei motivații le înțelegea stătea în fața ei. Dante nu prea avea șanse să supraviețuiască fără ea, când avea să vină Divorando, ceea ce însemna că, pentru el, viața ei era prețioasă.

— Îmi voi pune toată încrederea în trupele noastre când va veni vremea bătăliei! a declarat Alessa, mutându-și privirea de la Renata la Tomo. Însă până atunci mă voi concentra

mai bine asupra îndatoririlor mele știind că am pe cineva de încredere care îmi păzește spatele.

Ani întregi, Alessa fusese imaginea unei armate care, în cel mai fericit caz, o trata ca pe un copil, iar în cel mai sumbru scenariu, ca pe un dușman, însă acum avea în sfârșit ocazia de a conduce pe cineva. Un tânăr puternic care nu îngenunchea dinaintea nimănui – nici măcar a fostei Finestra și a fostului Fonte – și, deși nu era încovoiat nici de autoritatea *ei*, cel puțin îi asculta ordinele. Pe unele dintre ele. Oricum, lucra pentru *ea*.

Renata a tras aer în piept și Alessa și-a îndreptat spatele.

— Este un luptător cu experiență și nu voi discuta mai multe despre asta.

Era prima oară când o vedea pe Renata rămasă fără cuvinte.

Rebeliunea putea să creeze dependență.

Capitolul 14

Senza tentazioni, senza onore.
Fără luptă, nu există glorie.

În timp ce Tomo și Renata se îndepărtau, Alessa l-a fixat pe Dante cu o privire întunecată.

Rezemat de arcadă, Dante și-a dus la gură un măr verde, lucios, ignorând complet concursul de priviri inițiat de Alessa.

— Ți-am spus să mă aștepți sus.

Dante a ridicat din umeri.

— Așa plănuiam, dar se pare că jumătate dintre persoanele din acest loc te vor moartă, așa că m-am gândit că ți-ar prinde bine o escortă.

Singurul sunet care se auzea era ronțăitul indiferent al lui Dante, care ignora cu totul hotărârea ei de a-i scoate ochii prin puterea gândului.

— Ce-a fost *aia*? a întrebat-o el.

Săltându-și capul ca să se asigure că mentorii ei erau destul de departe și nu o puteau auzi, Alessa și-a dat buclele brune după umeri.

— Renata se gândește dacă să mă asasineze sau nu.

Dante a înmărmurit, cu dinții înfipți în pulpa albă a fructului. A mușcat și a înghițit.

— Și?

— *Și?* Asta este tot ce ai de spus?

— Dacă mă ating de ea mă vor spânzura.

— Ei bine, atunci ești în siguranță, pentru că i-am spus

că, dacă moartea mea va deveni o necesitate, mă voi ocupa singură de asta.

Ochii lui Dante au rătăcit în depărtare.

— Ha! Și atunci cum voi fi plătit?

— Nu pot să cred că eu *te plătesc* pentru asta.

Dante a mușcat din nou din măr, vorbind în timp ce-și ronțăia bucata de fruct.

— Dacă ți-ai fi dorit un gardian de genul *da, doamna! – nu, doamna!*, ai fi avut o mulțime din care să alegi.

— Ah, cu siguranță nu mă aștept la *asta* de la tine! și-a dat ea ochii peste cap. Dar puțină simpatie nu te-ar ucide.

— Nu multe lucruri m-ar putea ucide! a comentat Dante, cu un zâmbet dur. Iar simpatia nu era pe lista îndatoririlor pentru post.

— Nici răspunsurile obraznice nu erau.

— Nu mă dau în lături de la nimic, a ridicat el din umeri. Ți-ai ales următoarea victimă?

— Nu! a mârâit Alessa, deși și ei îi trecuse același gând prin minte de mii de ori. Așa cum mi-ai sugerat, încerc ceva nou. Ești dispus să mai rămâi o vreme?

— *Câtă* vreme? a întrebat-o Dante, făcând ochii mici.

— Le-am promis că voi lua o decizie până la Carnevale.

Dante și-a lăsat capul pe spate cu un oftat.

— Biletul pentru intrarea în Fortezza ar fi bine să fie din aur!

— Îl voi semna cu sângele meu. Acum, haide! Renata e întotdeauna mai dură cu mine când e într-o pasă proastă. Nu e cazul să mai și întârzii!

Înainte să intre în sala pentru antrenamente, Alessa și-a dat jos pantofii și a început să-și scoată rochia pe care o purtase în templu, în vreme ce Dante privea înăuntru, prin ușile întredeschise. Cea mai mare parte a încăperii era capitonată, iar pe peretele din capătul sălii erau atârnate de

cârlige și tocuri tot felul de arme, reale și pentru antrenament. Dând cu ochii de colecția de pumnale ceremoniale, Dante a scăpat un oftat molatic, plin de dor.

Rochia de la templu i-a alunecat Alessei destul de ușor până în talie, dar a trebuit să se chinuie puțin să și-o tragă peste șolduri. În vreme ce materialul îi aluneca în valuri spre călcâie, Dante s-a întors, cu ochii aprinși de dorință – pentru *pumnale*, nu pentru *ea* – și Alessei i s-au înmuiat genunchii.

Ridicându-și fruntea, Dante și-a fixat privirea asupra peretelui de deasupra ei.

— Ce fel de antrenament faci?

Alessa nu ar fi trebuit să se îmbujoreze, dar a făcut-o. Ținuta ei subțire, pe corp, fusese croită pentru a-i oferi liberate de mișcare, nu pentru a fi sobră, deși acoperea tot ceea ce trebuia să acopere.

— Scrimă, sper. Am și o spadă și un bo*, dar sunt mult mai grele.

Asta l-a făcut să o privească cu un început de zâmbet curios.

— Știi să mânuiești o sabie?

Într-o lume perfectă, Alessa ar fi smuls o spadă de pe panoplie și i-ar fi lipit-o lui Dante de beregată cu un sardonic *Desigur, tu nu?*, dar, deși chiar avea una la îndemână, adevărul era că i-ar fi cedat brațele încercând să facă asta. În schimb, și-a înfipt mâinile-n șolduri.

— Nu excelez, dar știu cum să mă joc puțin cu ea.

Din sala de antrenamente, Renata s-a auzit dregându-și vocea. A ridicat din sprâncene când l-a văzut pe Dante urmând-o pe Alessa și apoi căutându-și un colțișor în care să se retragă. Fata credea că o să o aștepte în foaier, dar, cum ea nu îi ceruse asta, iar el se invitase deja înăuntru, nu avea să-i dea Renatei satisfacția de a-i citi propria uimire.

---

* Baston lung pentru arte marțiale, armă japoneză străveche.

Renata a pus mâna pe un bo și Alessei i-a stat inima în loc. Arma era mai înaltă decât ea și aproape prea groasă pentru a o putea strânge în mână, iar pe sub învelișul de plută avea un miez solid. Poate că armele folosite la antrenament nu provocau răni serioase, dar tot trebuiau să se antreneze cu ele.

Renata nu era în mod intenționat crudă. Nu știa nimic despre rănile Alessei, însă asta nu însemna că o să o doară mai puțin. Ei bine, nici scarabeii nu o să-i arate milă, așa că nu avea sens să o aștepte din partea Renatei.

Alessa a ridicat arma, extrem de conștientă de audiența din sală. Acum era șansa ei să îi arate lui Dante că era mai mult decât o fetiță plângăcioasă. Nu era *bună* la luptă, nu prea, dar oricum nu avea cum să coboare și mai mult în ochii lui. Nu că i-ar fi păsat!

Lecția a început cu încălzirea, cele două femei șfichiuind și împungând aerul. Fiecare mișcare o săgeta dureros pe Alessa, dar ritmul susținut îi încălzise și îi întinsese mușchii încordați, așa că nu era totul chiar rău.

Renata s-a răsucit, țintind-o pe Alessa în spatele piciorului.

Genunchiul i s-a îndoit și fata a căzut pe covoraș cu un icnet ascuțit.

Vorbise prea repede. Putea însă să treacă peste asta. Avea să o facă. Trebuia să o facă.

Strângând din dinți, Alessa a plasat și ea câteva lovituri înainte ca Renata să o pună din nou la pământ cu o bușitură în pântec. Din fericire, atacul i-a tăiat doar respirația.

Balansa, para, bloca – iar și iar, din ce în ce mai repede, până când fulgerele izolate de durere s-au unit într-o suferință constantă, pulsantă. Alessa a încercat să-și iasă din trup. Nu a plâns.

— Pauză.

Cu pieptul palpitând, Renata a trecut pe lângă Dante, fără să-i arunce nici măcar o privire.

Agățându-se de arma ei pentru sprijin, Alessa s-a lăsat într-un genunchi, cu chipul contorsionat de agonie. Cu spatele la Dante și cu fața acoperită de cortina părului asudat, a sperat că el nu avea să observe.

Bocănitul ghetelor s-a oprit dinaintea ei.

— Ea știe că ești rănită?

— Nu, și nici nu va afla.

— Ești rănită, iar asta nu te ajută.

Nici să vorbesc despre asta nu mă ajută.

S-a ridicat înainte ca Renata să se întoarcă. Apoi, când, câteva clipe mai târziu, nuiaua femeii i-a lovit umărul, Alessa s-a răsucit, cu buzele întredeschise într-un strigăt mut de durere.

Dante a ieșit valvârtej din încăpere.

Șansa ei de a-l impresiona s-a dus pe apa sâmbetei.

După ce, în cele din urmă, Renata a început să strângă materialele de antrenament, bombănind despre servitorii care nu știau cum să lustruiască armele, Alessa a ieșit șchiopătând pe ușă.

Dante stătea rezemat de perete, pe coridor. Dormea. În picioare. Cu ochii închiși, cu buzele pline întredeschise, cu genele lui dese odihnindu-i-se pe pomeți, de parcă peretele de piatră din spatele lui ar fi fost un pat din puf.

Alessa abia reușise să-i convingă pe mentorii ei că era un gardian vigilent și dedicat, iar el dormea în post.

Mormăind, i-a lovit vârful ghetei.

Dante a deschis ochii instantaneu și pumnalele i-au strălucit imediat spre Alessa.

Capitolul 15

L'uomo propone, Dio dispone.
Omul își dorește, Dumnezeu le rânduiește.

Alessa s-a tras înapoi, tresărind din cauza clanței care i s-a înfipt în coaste.

Dante s-a retras și mârâitul i-a amuțit. Și-a pus apoi deoparte pumnalele, evitând privirea Alessei.

— Scuze.

Pentru prima oară, suna ca și cum ar fi spus-o din suflet.

— Se presupune că ar trebui *să mă aperi*, nu să mă ataci! a spus Alessa.

— Te-am avertizat să nu te strecori prin preajma mea.

— *Dormeai*! Pe *hol*! Nu poți să-i înjunghii pe toți cei care au drum pe aici, a spus Alessa, masându-și pieptul, pentru că inima amenința să-i sară cu totul din trup. Porți alea cu tine tot timpul?

— Da.

— De ce?

Dante i-a oferit un zâmbet sarcastic.

— În caz că se furișează cineva pe lângă mine.

Alessa și-a dat ochii peste cap, figură care, cumva, a reușit să-i provoace dureri.

Încă dinainte să fie aproape ucisă de garda ei personală, Alessa simțise că se pierde, frântă, iar acum vânătăile îi zvâcneau și fiecare gură de aer o ustura. Până să ajungă la al patrulea etaj, a trebuit să se oprească și să se agațe de perete,

rugându-se fără cuvinte ca întunericul care-i amenința vederea periferică să se retragă.

— Ești bine? a întrebat Dante.

Alessa a dat din cap, strângând din buze ca să nu-i vomite pe ghete.

— Trebuie să merg la băile saline.

— Ai putea să faci asta fără să te îneci?

— E un risc pe care sunt dispusă să mi-l asum.

Dante a scos un sunet dezaprobator.

A urmat-o însă în josul scării înguste din apartamentul ei. În timp ce coborau, aerul devenea din ce în ce mai cald și mai îmbibat de sare, felinarele din cristal roz răspândind o lumină trandafirie pe piatra albă. Alessei i se condensau picături pe șuvițele părului deja umed de sudoare, răsucindu-i vârfurile în bucle strânse.

— Vezi? E foarte sigur.

Alessa a arătat spre suprafața vălurită a piscinei. Un curent continuu purta apă caldă și proaspătă din izvor înăuntru și elimina apa stătută afară.

Dante a luat loc pe scări.

— Nu mă uit.

Alessa și-a simțit gâtul înroșindu-i-se, dar nu mai avea energia necesară ca să se certe cu el. Trebuia să-l creadă pe cuvânt.

Bazinul o îmbia, promițându-i alinare. Avea nevoie de asta ca să se adune, înainte ca Fonții să ajungă. Apa cu un conținut foarte ridicat de sare o făcea să plutească, așa că se îndoia că ar fi avut *cum* să se scufunde, dar, dacă ar fi ajuns să aibă de ales între a-l lăsa pe Dante să îi târască trupul gol la mal și să se înece, ar fi ales să-și țină gura.

Moartă nu ar fi fost obligată să îndure rușinea și, în plus, nu ar mai fi fost nevoită să primească un grup de Fonți îngroziți peste doar câteva ore.

Aruncând priviri furișe peste umăr, Alessa și-a scos hainele și a pășit în apă. Pietrarii care dăduseră forma bazinului cu secole în urmă știuseră că trupurile nu aveau unghiuri perfecte, așa că suprafețele de sub apă erau cioplite într-un amestec plăcut de adâncituri și curbe. Alessa s-a ghemuit într-o scobitură curbată cu un sunet care ar fi fost un geamăt dacă nu i-ar fi surprins ghetele lui Dante în timp ce-și întindea picioarele. Tânărul nu avea cum să stea confortabil, dar nu se plângea.

Dintr-un borcan din ceramică, acoperit, care se afla lângă bazin, Alessa a luat o palmă de ulei aromatic, care plutea deasupra unui amestec de suc de lămâie și sare de mare aspră, pe care și l-a masat cu delicatețe între gât și umeri.

— Ce e *aia*?

Alessa a tresărit, acoperindu-și pieptul cu mâinile încrucișate, deși Dante nu avea cum să o vadă.

— La naiba! Miroase ca într-o livadă aici.

— Ce ai contra lămâilor? l-a chestionat Alessa.

Singurul răspuns a fost norișorul întunecat de ostilitate pe care Alessa îl simțea prin perete.

A deschis din nou borcanul, scuturându-l agresiv în direcția lui Dante.

— Știi, unii oameni cred că aceste ape încă au proprietăți vindecătoare.

Dacă reușea să-l țină de vorbă, avea să fie avertizată din vreme în cazul în care s-ar fi mișcat.

Dante ar fi preferat probabil să ridice din umeri, însă, cum Alessa nu putea să îl zărească, s-a văzut nevoit să scoată un „Hmm".

— *Nonna** mi-a zis că vindecă genunchii reumatici.

— Miraculos.

---

* Bunica (it.)

Tonul lui Dante sunase atât de sceptic, încât i-a smuls Alessei un zâmbet.

— În orice caz, te face să te simți grozav, a spus fata, care și-a fluturat mâinile prin apă, vălurind-o. *La fonte di guarigione*.

— La *fonte* della *guarigione*! a pronunțat Dante, accentuând tocmai silabele pe care ea nu le scosese în evidență. Și accentul tău este îngrozitor.

— Ei bine, mă scuzați! a răspuns Alessa, puțin indignată. Nu am studiat limba veche decât după ce am ajuns în Cittadella, iar pronunția nu a fost prioritatea mea. Tu vorbești fluent?

— Da.

— Cine te-a învățat?

Tăcere.

Așa-i trebuia pentru că încercase să fie de treabă. Alessa și-a răsucit mâna prin apă ca să creeze o pâlnie.

— Crezi ceva din vechile legende?

— Câte ceva.

— Ce zici de ghiotte? Unii oameni cred că încă bântuie prin lume.

O pauză.

— Ai întâlnit unul vreodată?

— Bineînțeles că nu.

— Dar crezi că dau târcoale prin păduri, așteptând să îi atace pe oamenii buni din Saverio?

— Nu, a răspuns Alessa tărăgănat. Cum au fost exilați pe continent, fie au fost uciși în primul Divorando, fie au pierit de atunci. Nimeni nu ar putea supraviețui atât de mult timp fără o comunitate.

— Poate că au avut propria comunitate. Poate că încă o au.

— Ești extrem de defensiv pentru o persoană care nu are nicio părere. Parcă nu credeai că există.

De această dată, Alessa a trebuit să și-l închipuie ridicând din umeri.

— Ai, probabil, dreptate. Dacă ar fi fost reali, atunci Dea ar fi luat pur și simplu puterea înapoi. De ce ar lăsa pe cineva să păstreze un dar furat?

— Cine știe de ce fac zeii ceea ce fac?

— Știm destul de multe. Ei au creat Finestra și Fontele pentru a proteja insula. Evident.

— Pentru a o proteja de atacul pe care *ei* l-au trimis. De ce Dea nu-i spune lui Crollo să se astâmpere?

— Încearcă să ne facă mai buni. Să ne reamintească de comunitate, de bunătate și de legăturile dintre noi. Două suflete unite într-un parteneriat care creează o fereastră spre divinitate și ne amintesc în plan fizic că toți muritorii pot și trebuie să fie ițe în marea tapiserie a lumii.

— Te-au pus să memorezi discursul ăsta?

— Nu.

Da.

Alessa a plesnit apa, creând valuri furioase.

— Dacă soldații ar putea să bea din fântână, sute de oameni ar putea fi salvați la Divorando. E revoltător că cineva ar putea să fie atât de egoist.

— *Oamenii* sunt egoiști, i-a răspuns Dante. Toți oamenii se prefac doar că le pasă de ceilalți, sperând că nu vor fi descoperiți.

— Cât de încântător de cinic! Cu atât mai justificat să avem ghiotte ca pildă.

Dante a pufăit.

— Care să ne apere de ce? De vindecare?

— De egoism. Am presupus întotdeauna că Finestra este în mod natural altruistă. Însă eu nu sunt așa.

Alessa nu-și putea controla tremurul din voce.

— Cred că de aceea se repetă. Sunt pedepsită.

Dante părea să-și fi epuizat dispoziția pentru conversații.

Alessa și-a ațintit privirea în apă, dorindu-și să fi putut să-și înghită confesiunea și să i-o șteargă lui Dante din minte.

De ce oare când vorbeai cu cineva pe care nu îl vedeai, aveai tendința să împărtășești mai mult decât trebuie?

Chiar când credea că discuția era moartă și îngropată, el a spus:

— Tu chiar și când nu te străduiești ești mai bună decât cei mai mulți oameni.

Alessei i s-au arcuit buzele într-un zâmbet plin de gratitudine.

— De ce ești tu, Dante, atât de drăguț cu mine?

— Nu o fac în mod intenționat.

O clipă lungă de tăcere.

— Ai să stai acolo toată ziua?

— Trebuie să ajungi undeva?

Fata se simțea tentată să mai rămână în apă, doar ca să-l scoată din sărite, dar, dacă mai stătea o clipă în plus, era posibil ca până la urmă Dante să fie nevoit să o pescuiască de pe fund. În plus, Fonții aveau să ajungă curând. Până la lăsarea serii urma să fie cu toții singuri, pentru prima dată. Bine, pentru prima dată singuri cu *ea*. N-avea de unde să știe, dar își putea închipui că ei se adunau în fiecare săptămână ca să discute despre cât de mult o urau.

Alessa s-a ridicat și a privit picăturile de apă care-i alunecau de-a lungul picioarelor, înainte de a se întinde după un halat pufos. S-a înfofolit bine, asigurându-se că era complet acoperită, și a înaintat spre Dante, care stătea rezemat de scări, cu mâinile la ceafă.

Acesta a privit-o pe sub evantaiul genelor lui întunecate.

— Nu te-ai înecat.

— Poate data viitoare.

Capitolul 16

Tristo è quel barbiere che ha un sol pettine.
Nu-ți pune toate ouăle în același coș.

O oră mai târziu, Alessa se plimba prin fața băncii ei preferate, din cel mai îndepărtat colț al grădinii. Ascunsă de crengile încâlcite ale unui lămâi, nu putea să vadă Cittadella – avea dinainte doar frunze și flori. Uneori, ocrotită în acel loc, într-o lume atât de verde și de luxuriantă încât i se părea un paradis, legănată de cântecul păsărilor și al albinelor, aproape că-și putea uita captivitatea. Nu azi.

Arăta cu siguranță ca un pui care încearcă să zboare, cu aripile zbătându-i-se în lături, dar nu îi păsa. Ucisese trei Fonți – *trei* – și planul ei genial pentru a evita să mai ucidă un altul era să îi aducă pe *toți* în Cittadella? Expresia „a-ți pune toate ouăle într-un coș" nu era destul de sinistră pentru a-i putea reda cu acuratețe situația.

— Cauți ceva, Finestra? a întrebat-o Dante, de la locul lui, rezemat de un copac.

Curaj. Hotărâre.

Ar fi trebuit să aranjeze lucrurile astfel încât să îi întâmpine pe Fonți pe rând, primindu-i pe fiecare dintre ei ca pe o picătură de otravă pe limbă, în loc să înghită toată sticla odată.

Dante s-a desprins de copac și s-a întors ca să-l măsoare, scoțându-și unul dintre pumnale din teacă.

Alessei i s-a accelerat pulsul, deși nu pe ea o țintea. Lama s-a înfipt în scoarța netedă, vibrând.

— Mă simt ridicol spunându-ți „Finestra". Fereastră.

— Nu știi? Sunt o *fereastră* spre *divin*! a râs Alessa sumbru. Le ofer oamenilor o fărâmă de perfecțiune și împrăștii lumină sfântă asupra tuturor. Ar trebui să profiți de apropierea mea și să te scalzi în ea.

Dante și-a mijit ochii, încercând să-și rețină un zâmbet.

— De *aceea* e atâta lumină în jur?

— Într-adevăr. Încep însă să cred că fereastra aceasta s-ar putea să aibă câteva fisuri.

Tânărul a pufnit.

— Cu atât mai bine poate pătrunde lumina aceea sfântă, *luce mia*.

Alessa a privit cu dor spre cerul de un albastru pal care se întindea dincolo de ziduri.

— Dacă-ți plănuiești evadarea, să știi că aceea nu este cea mai ușoară rută, a comentat Dante.

Alessa a bătut încet în zid.

— Dacă am să sar peste, te vei preface că nu ai văzut nimic?

— Sunt convins că nu va fi așa rău.

— Iar eu sunt sigură că va fi îngrozitor, a spus ea. Mă urăsc.

— Te cunosc măcar?

— Nici nu e nevoie. Le-am ucis prietenii.

Alessa și-a fluturat mâinile spre Dante.

— Repede! Adu-mi o scară.

Dante s-a întors, auzind uruitul surd al porții.

— Prea târziu.

Renata și Tomo așteptau chiar la intrarea în curtea interioară. În celălalt capăt, încadrat de tunel, membrii unui grup mic se înghesuia ca un banc de pești prinși într-o plasă, cu umerii împovărați de tristețe.

Kaleb a îmbrățișat un bărbat mai în vârstă, bătându-l pe spate cu afecțiune violentă, în vreme ce o femeie de vârsta

a doua plângea alături de ei. Josef și Nina își strângeau cu putere mâinile. Saida stătea lângă părinții ei solemni.

Și-au luat rămas-bun ca niște eroi care intră în fălcile unui monstru. Veniseră, dar nu de bunăvoie. Urmau să își facă datoria, dar nu aveau deloc încredere în ea.

Kamaria stătea de o parte, studiind cu atenție totul și cercetându-i pe toți.

— Celălalt geamăn a fugit noaptea trecută, a țâțâit Renata dezaprobator.

Consiglio nu avea să fie încântat de asta. Poate că nu era cinstit să o judece pe soră pentru trădarea fratelui, dar Alessa nu se îndoia că asta plănuiau să facă. Era dificil de spus dacă fapta era într-atât de gravă încât consiliul să voteze împotriva Kamariei, dacă ar fi fost prima alegere a Alessei, însă avea să-și facă griji pentru asta la momentul potrivit.

Pe Alessa o ardeau tălpile să fugă, dar s-a consolat trăgând de ața desprinsă dintr-unul dintre buzunarele ascunse cu mare artă în pliurile ample ale fustei mov.

— Să îi așteptăm și pe ceilalți?

— Nu mai sunt și alții.

Alessei i-a stat inima în loc. Când se ridicase ea la putere, pe insulă se aflau două duzini de Fonți, mai mult decât suficienți, din care să aleagă, chiar dacă nu i-ar fi pus la socoteală pe aceia care nu se calificau din motive de sănătate, vârstă, sarcină și așa mai departe. Ucisese trei. Restul aleseseră să-și abandoneze casa pentru totdeauna. Probabil că se duseseră pe Altari, cea mai apropiată dintre cele două insule-sanctuar încă locuite.

Și alți oameni fugiseră în ultimii ani, dar *lor* avea să li se permită să se întoarcă după asediu... dacă insula ar mai fi meritat să te întorci pe ea. Pentru cei atinși de zei însă, lipsa credinței însemna trădare, iar trădarea însemna exil.

Cei cinci care mai rămăseseră se aflau dinaintea ei. Ei bine. Cinci însemna puțin mai bine decât niciunul.

Renata a făcut un pas în față.

— Salutări și bine ați venit! Suntem onorați de prezența voastră. Vă rog, poftiți în atrium, unde Finestra a pregătit o recepție încântătoare pentru voi.

Alessa și-a ascuns uimirea. Așa făcuse?

Renata i-a împins pe Fonți de la spate înăuntru, a așteptat ca primul rând de servitori să iasă din bucătărie cu tăvile, și apoi a făcut un adevărat spectacol din a-i urma pe servitorii care duceau gențile la etaj, supraveghind astfel bunurile Fonților.

Tomo s-a retras imediat după aceea, zicând că vrea să verifice cum merg pregătirile pentru banchetul din acea seară, lăsând-o pe Alessa singură cu Fonții. Într-un ocean de tăcere, suficient încât să umple fiecare colț al atriumului întins pe patru etaje.

Veniseră cu toții îmbrăcați lejer, așa cum le ceruse, dar niciunul dintre ei nu părea să se simtă confortabil.

Kamaria, care a renunțat la postura defensivă după ce Renata și Tomo s-au retras, reușea cel mai bine să se prefacă, cu degetele mari înfipte în buzunarele de la pantalonii ei din piele de căprioară și buzele pline arcuite într-un zâmbet care spunea că nu are nicio grijă pe lume. Bluza ei largă, ghetele tocite din piele și unda de culoare din obrajii de aramă o făceau să arate de parcă doar ce ar fi sărit de pe un cal, după o cursă revigorantă. Cu toate acestea, mișcările bruște o făceau să tresară.

Nina, îmbrăcată într-o rochie simplă din bumbac, se agățase de poale cu o mână, iar cu cealaltă, de brațul lui Josef.

Kaleb s-a înfipt într-o tavă cu aperitive, speriindu-l pe servitor, și a început să mănânce în tăcere, înciudat.

Alessa și-a dres vocea.

— Îmi cer scuze pentru că totul s-a petrecut în mare secret, dar nu am vrut să neliniștim lumea.

Restul lumii. Pentru că *ei* erau în mod clar neliniștiți.

— Consiglio mi-a acordat dreptul de a încerca o strategie nouă. Aș vrea să înțeleg mai bine cum funcționează darurile și punctele voastre forte, înainte să începem antrenamentele...

Alessa s-a tras la o parte pentru că un rând de servitori se apropiau cu tăvile pline cu limonadă și *limoncello*.

Josef a luat un pahar, dar din greșeală l-a înghețat, așa că nu a avut ce să mai soarbă prin pai.

— Scuză-mă! a zis Saida. Cum te putem învăța despre darurile noastre dacă tu nu poți să ne atingi?

— Ah! Ei bine, s-ar putea să fim nevoiți să adaptăm câteva reguli.

Saida și Kamaria au schimbat câteva priviri.

Paharul Ninei s-a lărgit deasupra și dedesubtul degetelor ei.

— Scuze. Uneori nu reușesc să mă controlez când sunt agitată.

Și-a relaxat mâna și pocalul din cristal și-a recăpătat forma.

— Așteaptă!

Kaleb părea să-și fi pierdut respirația.

— Vrei să spui că ne vei folosi darurile înainte de a alege un Fonte?

— Păi. Ăă...

— Hai să nu ne facem griji în această privință astăzi! a salvat-o Renata, care cobora scările. Vă vom lăsa timp să vă cunoașteți mai întâi, apoi Fontele Tomohiro Miyamoto va fi...

Renata s-a oprit, încruntându-și sprâncenele. Tropăituri de ghete grele au răsunat din tunel.

Un regiment de soldați a dat năvală în curtea cetății, în frunte cu căpitanul Papatonis, al cărui chip era alb ca varul.

— Finestra, Straja a venit să te vadă.

Pe Alessa au trecut-o fiori pe șira spinării.

Soldații i-au adus dinainte o targă acoperită cu o bucată de material pătat, care ascundea ceva masiv. Când și-au coborât povara de pe umeri, ceva a alunecat de sub prelată.

O gheară, contorsionată și subdezvoltată.

A zvâcnit.

Un soldat din apropierea ei și-a ridicat baioneta și a împuns materialul. Zvâcnetul a încetat și de dedesubt au început să se prelingă stropi de un albastru-închis.

Căpitanul Papatonis și-a dres vocea.

— Stimatul Al Cincilea Regiment se află aici pentru a prezenta Primul Avertisment.

Paharul lui Josef s-a izbit de podea, spărgându-se într-o cascadă de cioburi aurii.

De bine, de rău, Alessa știa în sfârșit cât timp mai avea la dispoziție.

O lună.

O lună ca să își aleagă Fontele.

O lună până când aveau să se înfrunte cu un roi din acele... chestii.

O lună și totul se va sfârși.

Capitolul 17

La morte e la sorte stanno dietro la porta.
Moartea și soarta așteaptă la ușă.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 28

Tusea subtilă a Renatei a făcut-o pe Alessa să își smulgă privirea de la creatură și a forțat-o să-și miște buzele.

— Vă mulțumesc pentru serviciul și vigilența voastră!

Renata avea dreptate: exersând, *chiar* te perfecționai. Răspunsul ceremonial îi alunecase de pe buze atât de ușor, de parcă ar fi primit un buchet de flori, și nu cadavrul desfigurat al unei insecte uriașe, demonice.

Soldații au salutat, armurile lor zornăind în liniștea stupefiată care se așternuse în curtea interioară, și au lovit cu sulițele solul, făcându-i pe toți cei adunați să tresară.

Adunându-și în mod vizibil curajul, căpitanul Papatonis a apucat colțul prelatei și a smuls-o, scoțând la iveală un exoschelet lucios, negru, și ochi de un roșu lichid, bulbucați. Scarabeul era atât de bine conservat, atât de perfect în hidoșenia lui, încât părea adormit.

— Voi cere să fie depozitat după ce vei avea ocazia să îl inspectezi, a spus căpitanul, mărșăluind apoi brusc în timp ce murmura ceva despre pregătiri.

Soldații, cu chipurile împietrite îndărătul coifurilor, s-au plecat și s-au retras, abandonând scarabeul mort în mijlocul a ceea ce cu doar câteva clipe în urmă fusese o petrecere de bun-venit.

Alessa a dat pe gât o gură de *limoncello*.

Se așteptau să îl mute ea însăși? Să îl atârne deasupra patului ei ca pe un dispozitiv pentru monitorizat copiii poate? Ceva la care să se holbeze în nopțile lungi în care stătea întinsă în pat, trează, împietrită de groază?

— Îl va îndepărta cineva, mai târziu, s-a auzit încet vocea Renatei. E vremea să conduci.

— Urâți, nu-i așa? a spart Tomo tăcerea.

Fonții priveau toți cu aceeași expresie de groază îngrețoșată pe chip, în vreme ce Tomo și Renata examinau cu degajare creatura trimisă din iad care zăcea în fața lor într-o băltoacă din ce în ce mai mare din propriul ichor*.

— Mic, însă, a spus Renata dându-i roată și cercetându-l din toate unghiurile.

— Primii întotdeauna sunt mici.

— Totuși. Ar putea fi semn că este un an slab.

Ei făceau conversație, repetând lucruri pe care Alessa le știa deja, în timp ce ea încerca să își adune curajul ca să se apropie de un monstru mai mare decât un om masiv, în puterea vârstei. Mandibulele creaturii se răsuceau în loc să îi țâșnească din falcă, însă erau oricum suficient de late și de ascuțite ca să frângă un om în două.

— Pare, într-adevăr, puțin... moale! a zis Alessa, încercând să pară neimpresionată.

Saida a scos un sunet straniu, între tuse și oftat.

Kamaria și Kaleb își închiseseră ochii și nu era clar dacă Josef o sprijinea pe Nina sau invers, pentru că amândoi arătau de parcă ar fi fost gata să se prăvălească.

Alessa și-a înghițit hohotul de râs isteric. Fie toți anii în care se pregătise dădeau în cele din urmă roade și ajunsese să fie întărită de nenumăratele ore pe care le petrecuse în depozitul rece examinând scarabei mumificați de la alte Divorando, din trecut... fie își pierduse, în sfârșit, mințile.

* Sângele zeilor și al nemuritorilor în mitologia greacă.

Aperitive și un scarabeu decedat. O primire cum nu se poate mai potrivită în Citadela Pieirii.

Dea, sincronizarea ta este de un comic perfect.

— Cleștii sunt, ăă, mai curbați decât la creaturile din cel mai recent lot, nu credeți? Mai asemănători cu cele de la acel Divorando din 431?

Renata a dat din cap, de parcă Alessa ar fi punctat ceva extrem de interesant, lucru foarte curios, mai ales având în vedere că nu fusese niciun Divorando în 431. Ci în 43... 5? 437? Era cu siguranță un număr impar.

Nu conta. Fonții nu păreau să priceapă prea multe oricum.

Alessa a reușit să mai scoată pe gură câteva comentarii ridicole, înainte ca Renata să bată din palme și să anunțe veselă că le va arăta Fonților camerele lor.

Aceștia au urmat-o pe scări ca un cârd de rățuște triste, părând la fel de înfrânți de ideea că trebuiau să se mute acolo, pe cât erau de aceea de a rămâne în preajma monstrului.

— Ei bine, ai avut dreptate! a comentat Dante, pășind spre Alessa. Nu a mers bine.

— Zici? l-a chestionat ea, împingând gheara scarabeului cu călcâiul ghetei.

Mie mi s-a părut că stârvul demonului a mai destins puțin atmosfera.

— E tot mort? a întrebat Dante, apoi l-a lovit cu piciorul și a dat din cap când acesta a scos un trosnet umed. Tot mort.

— Ar trebui probabil să îi spun Renatei să încuie ferestrele, astfel încât Fonții să nu încerce să evadeze.

Alessa și-a ațintit privirea în jos, la gheara aflată la o lungime de brat depărtare de tocul ghetelor ei negre, lucioase. Două forme identic curbate, lucioase și netede, întunecate și ucigătoare.

Se potriveau.

Alessa nu a verificat ferestrele, dar și-a luat un zâmbet politicos de gazdă și a aruncat un ochi în apartamentul Fonților, ca să se asigure că noii candidați nu-și împleteau funii din cearșafuri.

Aceștia s-au oprit din despachetat când au văzut-o în ușă, niciunul dintre ei nepărând dispus să vorbească, așa că Alessa a mormăit ceva despre faptul că ar trebui să rămână prin preajmă și apoi a fugit spre bibliotecă, cu Dante pe urmele ei, ca o umbră ursuză.

Alessa s-a oprit în sala cu boltă, trăgând adânc în piept parfumul de piele, hârtie veche, lemn de santal și o undă de ceva tulburător de atrăgător, pe care nu o mai simțise până atunci.

Biblioteca era încăperea ei preferată din Cittadella și cel mai la îndemână spațiu de evadare, cu cărți și hărți de toate felurile. Din câte știa ea, aici erau adăpostite exemplare ale celor mai importante cărți tipărite în Saverio și multe altele de dinainte ca Dea să fi creat insulele-sanctuar. Și mai grozav era că rafturile ascundeau și o mulțime de cărți mai puțin pompoase, iar Alessa devorase deja sute de povești pe care mama ei cu siguranță nu le-ar fi aprobat.

Dante părea împietrit. Nu mai clipea, cu buzele întredeschise, cu desăvârșire uluit.

Și ea avusese o reacție asemănătoare când văzuse prima oară încăperea opulentă. Grandoarea volumelor și a operelor de artă neprețuite era îndeajuns pentru a tăia respirația oricui, iar în acest moment al zilei, când totul era presărat cu razele curcubeielor reflectate de lumina soarelui care se cernea prin ferestrele înalte cu vitralii, era cu adevărat magic.

Alessa i-a lăsat un minut ca să se acomodeze, prefăcându-se că studiază o hartă enormă a insulei Saverio, atârnată pe cel mai apropiat perete. Toate orașele de pe insulă erau marcate, la fel și sistemul de galerii subterane. Era într-atât de mare

încât cartograful inclusese toate străzile importante din oraș. Tânăra și-a ridicat mâna și a trasat nenumăratele plaje de pe coasta cea mai îndepărtată, oprindu-se asupra unui golfuleț fără nume. Pe vremuri avusese o denumire, dar cuvintele erau atât de decolorate, încât se pierdeau în fundal. Într-o zi avea să le viziteze pe toate.

Dante s-a scuturat și s-a pus în mișcare, străbătând sala pentru a verifica dacă se ascundea cineva în spatele rafturilor. Nu a sărit niciun bau-bau din umbră și, odată convins că erau singuri, a început să își arunce un ochi asupra titlurilor și să scoată cărți de pe raft. În câteva minute avea o stivă înaltă.

— Ce?

Dante i-a aruncat o privire Alessei, de parcă ar fi putut să-i simtă curiozitatea.

— Credeai că nu știu să citesc?

Alessa trebuie să fi arătat pe cât de surprinsă se simțea.

— Nu, i-a răspuns ea. Pur și simplu nu m-am gândit că ești genul care citește *de plăcere*. Ce fel de cărți îți plac?

Era un subiect destul de simplu de abordat, chiar și pentru cineva care părea alergic la conversații.

Dante a ridicat din umeri și s-a întors la rafturi.

— Dacă nu ai nicio preferință, cum alegi?

— Pui multe întrebări.

— Tu oferi prea puține răspunsuri.

Alessa și-a încrucișat brațele.

— Bine. Nu-i nevoie să știu nimic despre tine.

— Nu, nu e.

După ce și-a depus cărțile pe o măsuță, Dante s-a așezat confortabil într-un fotoliu de piele. Stătea într-o poziție la fel de relaxată ca aceea a unei pisici întinse la soare, deși răsfoia carte după carte cu fervoare, lăsând-o pe una jos doar pentru a o apuca imediat pe următoarea, de parcă ar fi vânat ceva.

— N-ai să te afli în acest loc suficient timp încât să le citești

pe toate! a comentat Alessa, enervată de faptul că era scoasă din sărite.

— Ia să vezi.

Îl vedea. Prea îndeaproape.

În timpul care se scurgea între foșnetul moale al fiecărei pagini întoarse, liniștea îi pulsa în timpane. Alessa nu își dăduse seama până atunci că tăcerea avea greutate, un puls, care, paradoxal, aproape că o împiedica să mai audă orice altceva.

Din când în când, vocile Fonților răsunau prin pereți și o făceau să tresară.

Alessa a luat-o spre ușă, cu urechile ciulite.

— *Come la cosa indugia**..., a murmurat Dante.

Alessa a încheiat ea propoziția, pentru el.

— ... *piglia vizo***. *Știu!* Dar nu trăgeam cu urechea, voiam doar să mă asigur că nu au plecat fără mine.

— A-aha. Sigur.

Alessa s-a lăsat pe brațul celui mai apropiat fotoliu, lovind ușor pielea cu călcâiele. Pantofii ei fini nu făceau prea mare zgomot. Și-a balansat picioarele cu mai multă forță, fiecare impact provocând o bufnitură moale.

Dante nu și-a ridicat privirea.

Avea de gând *să evite* o dispută, exact când ea își dorea una. Alessa s-a întins după un glob mic, de pe măsuța alăturată fotoliului, și l-a învârtit împingându-l o dată cu degetul. Continentele erau zugrăvite în umbre gri, arătându-se astfel că erau distruse, în vreme ce insulele erau pictate în culori vii.

Populația retrasă de pe Altari se mulțumea să fie lăsată în plata ei pe insula aceea acoperită de zăpadă, cumpărând puține lucruri și vânzând încă și mai puține. Alessa nu putea decât să-și imagineze cum aveau să reacționeze în fața

* *Pe măsură ce lucrul persistă...* (it.)

** *... devine viciu* (it.)

valului recent de Fonți refugiați. Dacă *ea* ar fi putut să sară într-o barcă și să fugă, ar fi riscat călătoria lungă și plină de pericole spre Tanp, un paradis tropical de la capătul lumii. Membrii echipajelor de pe navele care se întorceau de acolo povesteau despre ape limpezi precum cristalul și fructe care aveau savoarea bucuriei înseși, deși puieții pe care îi aduceau căpitanii nu creșteau niciodată după ce erau plantați în Saverio.

— Te gândești vreodată să pleci? l-a întrebat ea pe Dante.

— Din Saverio? a răspuns el, fără să-și ridice privirea. În fiecare afurisită de zi.

— Mai ai încă timp. Sunt convinsă că sunt destui căpitani care ar prefera să petreacă Divorando sub protecția unei alte Finestra. Am auzit că insula Tanp este frumoasă. Are o climă mai bună decât Saverio și probabil și o salvatoare mai bună.

Dante și-a încruntat sprâncenele.

— Aș prefera să merg pe continent și să-mi port singur de grijă.

— Asta este o idee *foarte* proastă. Scarabeii pun totul la pământ la fiecare Divorando.

— Nu-i adevărat! De obicei se retrag cu mult înainte de a devora totul. Nu au niciun motiv să piardă timpul pe acolo când există o insulă întreagă, plină de oameni delicioși.

— Tu crezi că ai supraviețui fără protecția insulei Saverio?

— Până acum nu a făcut prea multe pentru mine.

— Ce te oprește atunci?

— Nu am monedele necesare. Și în plus: am zis că te voi ține în viață, ca să salvezi Saverio.

Alessa a răsuflat prelung.

— Corect. Să salvez Saverio.

Nervii îi vibrau destul de tare, încât să-i zdrobească oasele, în vreme ce elabora o fantezie mentală complexă în care îi smulgea lui Dante cartea din mâini și o arunca cu suficientă

putere încât să o audă izbindu-se de perete. Orice ca să spulbere tăcerea.

Fără să aibă idee că Alessa îl pironea cu privirea, Dante s-a afundat mai adânc în fotoliul lui.

— Aș putea să plec, dacă ai nevoie de intimitate! a comentat ea.

— Citesc, nu mă îmbăiez.

Alessa s-a lăsat să alunece în fotoliu, până când picioarele au ajuns să-i atârne peste spetează, și și-a tras o pernă de la spate, pe care a strâns-o cu putere la piept.

— Te simți bine? l-a întrebat pe Dante.

— Fotoliul este confortabil. Compania nu e rea.

Fata și-a lăsat bărbia pe puiul de pernă.

— Asta s-ar putea să fie cel mai drăguț lucru pe care mi l-a spus cineva în ultimii ani.

Alessei i-a ghiorțăit stomacul și și-a lipit imediat mâna de el.

Dante și-a coborât cartea.

— Nu poți să suni dintr-un clopoțel ca să ți se aducă mâncare sau ceva de genul? Nu asta fac oamenii cu ifose?

Alessa l-a săgetat cu privirea.

— Da, noi, oamenii cu ifose *adorăm* clopoțeii. Dar în seara aceasta găzduiesc un banchet pentru Fonți și nu ar trebui să-mi stric apetitul. Te invit să cinezi în sala de mese, cu soldații, dacă preferi să nu fii martor la carnajul social.

Dante s-a încordat.

— Și să-mi scot ochii cu o lingură ruginită?

— *Asta* ține numai de tine.

Alessa și-a zis că probabil nu ar fi trebuit să îl încurajeze să-i vorbească de rău pe soldați, dar, dacă Dante simțea nevoia să judece și pe altcineva, atunci ea nu avea de gând să obiecteze.

— Ce au făcut de te tentează să-ți scoți ochii cu o lingură ruginită?

— Se plâng. În mod constant.

Ah! Tot vina ei atunci.

— Da, păi, se așteptau la niște poziții de vază slujindu-i pe Finestra și pe Fonte și în schimb s-au procopsit cu cea mai mare ratată din istoria ținutului Saverio. Nu-i tocmai slujba la care s-au înhămat.

— S-au înrolat. Este datoria lor.

Alessa a oftat.

— Ultima oară când m-am aventurat în oraș, copiii au rânjit la ei și apoi au fugit ca să se ascundă când m-au văzut pe mine.

— Dacă ei nu te tratează cu respect, nu au cum să se aștepte ca alții să o facă.

Alessei i s-a uscat gâtul.

— Nu prea am câștigat respectul nimănui.

— Nu știu ce să zic despre asta. Mentorul tău... domnișoara...

— *Signora Renata*. Finestra anterioară. Îi știi numele.

— Cum zici tu. În fine, a părut impresionată când ai lătrat la ea mai devreme, ca un cățelandru care se dă la un buldog.

— Ei, acesta este plusul de încredere de care aveam nevoie.

— Finestra?

Kamaria stătea în ușă, urmărindu-i cu o privire stranie pe chip.

Alessa a dat perna la o parte și s-a grăbit să se ridice în picioare, blestemându-se în gând că s-a lăsat prinsă într-o poziție atât de compromițătoare.

— Da? Ai nevoie de ceva?

— Coborâm.

— Minunat! Voi veni și eu imediat.

Kamaria a plecat și Alessa și-a îndreptat umerii, simțindu-se de parcă ar fi avut nevoie de o armură.

— *È meglio cader dalla finestra che dal tetto**, i-a șoptit Dante blând.

E mai bine să cazi pe fereastră decât de pe acoperiș. Una dintre zicalele preferate ale mamei Alessei.

— Foarte înțelept. Vrei să zici că ei cad prin mine sau că mă împing pe o fereastră?

Dante s-a ridicat, strecurându-și un carnețel învelit în piele în buzunarul de la spate.

— Există un singur mod prin care putem afla.

* E mai bine să cazi de la fereastră decât de pe acoperiș (it.)

Capitolul 18

Chi vive tra lupi, impara ad ululare.
Cine trăiește printre lupi, învață să urle.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 28

Alessa ocupa locul de onoare în capul mesei, astfel încât să nu piardă nici măcar una dintre privirile jalnice și nicio tresărire de-a Fonților care își ocupau locurile.

La dreapta ei, Nina și-a plecat capul și a șoptit o rugăciune.

Alessa și-a ridicat furculița, iar mișcarea a speriat-o pe Nina, care și-a vărsat paharul cu apă în poală.

De cealaltă parte a mesei, Saida s-a crispat. Kaleb a mormăit.

Ninei i-au tremurat buzele în vreme ce un servitor alerga în ajutor cu un teanc de șervețele.

Alessa și-a scotocit mintea, încercând să găsească vreo amintire de care să se poată agăța.

— Kamaria, încă îți place să cânți la chitară?

Kamaria și-a învârtit leneș furculița.

— Da. De ce?

— Mă întrebam doar. Nina, cum mai e în corul templului zilele astea? Partitura ta de la slujba de săptămâna trecută a fost încântătoare.

— E drăguț din partea ta să spui asta, a mormăit Nina

Vocea lui Josef a răsunat molatec, cu delicatețe:

— Îi tot spun că are o voce de înger, dar ea nu mă crede.

Alessa și-a încercat din nou norocul.

— Saida, cum merge proiectul tău?

— Merge pe cât de bine se poate, presupun. Deocamdată mă concentrez asupra deserturilor.

Alessa a încercat să mențină conversația cât erau servite aperitivele cu pepene și *prosciutto*, dar răspunsurile scurte și chinuite pe care reușea să le smulgă de la Fonți îl făceau pe Dante să pară vorbăreț prin comparație.

Personalul de la bucătărie pregătise un ospăț demn de niște salvatori divini, gândindu-se probabil că Fonții meritau o ultimă cină bogată, însă Alessa era singura care se înfrupta cu adevărat din ea. Fără a-l pune la socoteală pe Dante, care stătea pe un scaun lângă ușile de la bucătărie, devorând cel de-al treilea fel, fără să dea vreun semn că ar fi gata să se oprească.

În timp ce așteptau să vină desertul, Dante și-a întins picioarele și și-a pus mâinile sub ceafă. Mișcarea lui degajată a scuturat tensiunea ca un chicotit în mijlocul slujbei de la templu.

Alessa nu a fost singura care i-a aruncat o privire lungă.

Kaleb a pocnit din degete la Dante.

— Fă-te util și mai adu-ne o sticlă, bine?

Alessa s-a crispat.

— Te rog?

Dante și-a înfipt mâna într-o sticlă din bufetul alăturat și apoi i-a dat drumul pe masă, făcând să zornăie vesela, după care s-a retras înapoi în colțul lui.

— Nu se mai găsesc ajutoare bune pe nicăieri! a bombănit Kaleb, înfigându-și furculița în farfuria lui cu *gnocchi* proaspete, îmbibate cu unt și usturoi.

— E gardian, nu servitor! a punctat Alessa.

— Deci cum se vor petrece lucrurile? a întrebat Kaleb. Ne vei tortura până când va rămâne doar unul, iar *câștigătorul* va fi acela care va rămâne în picioare la sfârșit?

Nina părea gata să izbucnească în lacrimi, fără să bage de seamă că puterile ei îndoiseră lingura pe care o avea în mână.

— Nu spune asta.

— De ce nu? a zis Kaleb. Ar trebui să mă prefac că sunt încântat că ne aflăm aici? Că sunt din cale afară de bucuros că vom deveni următorii miei sacrificați?

— Destul, Kaleb! a intervenit Josef, căruia i s-au aprins mai tare obrajii. Spui blasfemii!

— Și ești mai nesimțit decât de obicei, a completat Kamaria și a mimat o mișcare de înjunghiere cu cuțitul de unt.

— Deci, a răsuflat Saida prelung. Am citit o carte despre puterea gândirii pozitive și vreau să v-o recomand cu toată încrederea.

Kaleb i-a tăiat vorba:

— Gândirea pozitivă nu i-a salvat pe ei. Nici pe Emer, nici pe Ilsi, nici pe Hugo. Și nu o va împiedica să te ucidă și pe tine.

— Nu intenționez să ucid pe *nimeni*, a spus Alessa. Fonții mei anteriori nu au murit din cauza unei simple atingeri. Am... insistat, pentru că ei își acceptaseră rolul și erau devotați cauzei. Vouă nu vă cer asta. Cred – adică, sunt încrezătoare – că timpul și antrenamentele mă vor ajuta să-mi reglez puterile.

— Vezi? a zâmbit Saida cu un optimism feroce. Lucrează la asta. Gândire pozitivă și antrenament. Totul va fi bine.

— Și dacă până atunci cultul acela ne va pune capetele în țepușe? a întrebat Kaleb.

Alessa a renunțat la ultima ei fărâmă de zâmbet.

— Nu vor veni după tine – vor veni după mine. Și, dacă aș crede că astfel Saverio ar fi salvat, i-aș lăsa să facă tot ce vor, a spus ea, apoi a făcut o pauză, astfel încât cuvintele ei să pătrundă adânc. Dar nu avem nicio dovadă că teoriile lor conțin vreun sâmbure de adevăr.

Nina și-a băgat capul între ei.

— Despre ce vorbiți?

Kamaria și-a masat tâmplele.

— Pe tine te țin încuiată într-un turn de fildeș, Nina? Niște nebuni zic că ea nu este adevărata Finestra și că singura cale prin care se poate înălța cea reală este să... știi tu.

Fata a mimat scuze spre Alessa, cu o grimasă pe chip.

— Te referi la *Padre* Ivini? s-a încruntat Nina. A fost în vizită la grupul meu pentru tineri săptămâna trecută și mie nu mi s-a părut că ar fi nebun. Fiecare om comunică cu Dea în felul lui, așa că și el are dreptul la propria interpretare, chiar dacă nu suntem de acord cu ea.

— Nu și când interpretarea lui presupune asasinarea salvatoarei alese de Dea, și-a dat cu părerea Kamaria.

— Sunt convinsă că nu a *spus* nimănui să facă asta.

Josef a tușit tare, salvând-o astfel pe Nina, care se ducea la fund.

Alessa și-a înăbușit un geamăt. Cumva, în niciunul dintre scenariile de groază pe care și le închipuise legate de prima ei cină cu Fonții, nu se gândise că aceasta avea să înceapă cu o discuție degajată despre moartea ei.

— Da, ei bine – a spus Alessa –, nu există nicio dovadă că, dacă moare o Finestra, se va înălța o alta în locul ei, așa că v-ați pricopsit cu mine.

Kaleb a mijit ochii.

— Nici că nu se va ridica nu avem dovezi.

Kamaria și-a înclinat paharul spre Kaleb.

— Dacă încerci să fii eliminat fiind nesuferit, te descurci de minune!

— Încerc să împlinesc așteptările, a zis Kaleb, admirând o scamă microscopică pe care reușise să o prindă între degetul mare și arătător. Ce mai face fratele tău, Kamaria? Ah, stai. A fugit, nu-i așa? Știam eu de ce nu am apetit astăzi. Probabil din cauza putorii trădării care plutește în aer.

Kamaria părea gata să-l ucidă.

— Ei bine, *eu* cred în zei.

Saida și-a înțepenit un zâmbet pe buze.

— Și în Finestra noastră.

Cel puțin o persoană era dispusă să se prefacă.

— Dea nu greșește, a spus Nina cu blândețe, deși suna mai mult a întrebare decât a convingere.

Era un dezastru.

— Mi-aș dori să vă cruț pe toți, le-a zis Alessa. Dar Saverio are nevoie de mine, iar eu am nevoie de un Fonte. Am de gând să mă arăt capabilă, astfel încât, când va veni vremea deciziei finale, unul dintre voi să se ofere voluntar.

— Și dacă nu se va oferi nimeni? a întrebat-o Nina.

— Consiglio va trebui să decidă. Dar eu nu o voi face. Știu ce înseamnă să te alegi cu un rol pe care nu l-ai cerut și nu am de gând să mai fac asta nimănui, niciodată.

— Un toast atunci! a spus Kaleb, turnându-și un pahar plin până în buză. Noroc. Pentru cel care va muri primul!

Capitolul 19

Non è prudente aprire vecchie ferite.
Nu e înțelept să zgândări răni vechi.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 28

Alessa și-a împăturit mănușile și le-a așezat alături de farfurie, privind cu ochi goi la masa plină de platouri cu mâncare abia atinsă și pahare goale. Când servitorul a adus cupe mici acoperite de gheață cu *limoncello*, Fonții s-au scuzat de la masă, declarându-se extenuați. Scaunele lor aproape că lăsaseră șanțuri în podea.

Dante a întors scaunul de lângă ea, l-a încălecat și și-a rezemat bărbia de braț.

— *Chiar* sunt speriați de tine, ei?

— Bineînțeles că sunt!

Alessa și-a strâns palmele în pumni.

— Eu sunt monstrul care le bântuie coșmarurile.

Privirea tânărului a devenit mai blândă. Cu o zi în urmă nu ar fi observat schimbarea, dar acum o vedea.

Dante a ridicat o sticlă de vin, mijindu-și ochii prin recipientul albastru.

— I-am urmărit când au deschis-o, i-a spus Alessa. Nu este otrăvită. Din nefericire.

El a înclinat-o, încercând să prindă ultimele picături, apoi a luat alta. A înfipt un cuțit în dopul de plută și, cu o răsucire abilă, l-a scos. A întins imediat sticla spre Alessa, dar ea și-a scuturat capul.

Nici nu și-a dat seama că se holba la pumnalele pe care el le avea tatuate pe încheietură decât când l-a văzut ridicând din sprâncene.

— Regreți? l-a întrebat Alessa, arătând spre tatuaj.

— Tot timpul.

Nu avea niciun drept să îl judece sau să își bage nasul în trecutul lui. Era o ucigașă care angajase un ucigaș, iar el era însemnat, nu exilat, așa că, oricare-i va fi fost fapta, nu fusese o crimă cu sânge-rece, ci probabil o încăierare pe străzi care se sfârșise nefericit. În acea clipă i-a trecut însă prin minte că, mai mult ca sigur, numai cu Dante vorbise despre ce înseamnă să iei o viață, el știind la rândul lui ce implica o asemenea faptă.

.

— Trebuie să fie îngrozitor să ai un memento al celei mai mari greșeli gravat pentru totdeauna în piele.

Dante și-a trecut absent degetul peste semn.

— Dacă aș uita, ar fi ca și cum ar muri a doua oară. Nu merită asta.

Vina și tristețea fuseseră dintotdeauna o greutate de care Alessa nu reușise să scape, dar el vorbea despre regret ca despre un dar, de parcă i-ar fi păsat suficient de mult încât să vrea să îi păstreze amintirea vie.

— Ei bine, a spus Alessa, încercând să zâmbească și dând greș în mod spectaculos, mă bucur că eu nu trebuie să fiu însemnată. Nu aș mai avea petic de piele gol.

Zâmbetul i s-a stins.

— Vrei să vorbești despre asta?

Doar fantomele ei mai respirau în clipa aceea nesfârșită de tăcere. Purtase cu ea povestea lui Emer prea mult timp, pentru că nimeni nu era dispus să o asculte.

— Prima oară am fost atât de... entuziasmată.

Cuvintele au venit nechemate, ca sângele care înflorește într-o rană.

— După o așteptare atât de lungă, eram ahtiată după orice fel de legătură, îmi doream o simplă atingere măcar.

— Ahtiată?

Alessei i s-au aprins obrajii.

— E cel mai potrivit cuvânt la care mă pot gândi.

— Îl doreai.

— Nu! și-a scuturat ea capul. Nu știu. Poate. Dar nu asta am vrut să spun. Voiam pur și simplu să fac din nou parte din societate, să fiu o fată obișnuită care nu era condamnată să stea deoparte. Era dulce și blând, și am știut că va avea răbdare cu mine până când învățam să îi controlez – să ne controlez – puterile. Am simțit că mi-ar putea fi prieten și, poate, ceva mai mult mai târziu.

— S-a întâmplat rapid?

Alessa a înghițit un nod.

— Nu. Iar eu am înrăutățit lucrurile. Fusesem avertizată că s-ar putea să simt un șoc, așa că, atunci când mi-a sărutat mâna, am așteptat. Nu am băgat de seamă că nu se mișcase. Până în clipa în care s-a prăbușit. Ar fi trebuit să îl las și să alerg după ajutor, dar nu mi-am dat seama că fusese vina mea. Am fost atât de naivă, desigur. Același lucru s-a petrecut atunci cu copilul cu care mă jucam la școală, în ziua în care am devenit Finestra, dar *acel* băiat nu fusese Fonte. A fost doar un băiat care a avut ghinionul să mă atingă când s-a pogorât darul. Așa că am încercat să îl ajut pe Emer. Am strigat după ajutor.

Alessa s-a înecat cu un râs înlăcrimat.

— Am vrut să știe că sunt acolo, cu el, că nu este singur.

Fetei i se albiseră încheieturile de cât de tare își strângea paharul.

— Pentru că eu asta aș fi vrut. Nimeni nu ar trebui să sufere sau să moară singur. Până au ajuns ajutoarele, până am ajuns să înțeleg ce se întâmplă, el era deja mort.

— Ce ai făcut? a întrebat-o Dante blând.

Farfuriile dinaintea ei s-au diluat într-un pastel cu natură moartă.

— I-am ținut strâns mâna.

Dante încă dormea când Alessa a pășit în camera de zi, pustiită și stoarsă de energie.

Dea trebuie să fi știut că avea să-și petreacă viața încercând să fie ursuz, pentru că îi dăltuise un chip care avea să atragă oamenii oricum. Sau poate că a vrut să-l binecuvânteze cu trăsături perfecte și farmec, dar el se răzvrătise, alegând sarcasm și replici înțepătoare.

Dante a deschis ochii și Alessei i-a tresăltat inima.

— Neața, rază de soare! a spus ea cu un zâmbet nesigur. Misiunea noastră ne așteaptă.

Pentru Renata, „împrietenirea" implica arme, așa că prima activitate de pe agenda Fonților era să se lovească unii pe alții cu săbii boante. Alessa se îndoia că asta avea să îi ajute să își consolideze camaraderia. Nu erau o echipă. Erau aproape străini și încercau să nu se privească în ochi.

Și-au ocupat locurile într-un rând lung, cu privirea ațintită în față. Renata a început să se plimbe de la un capăt la altul al șirului, corectându-le postura, instruindu-i să-și închipuie un oponent invizibil, deși Alessa vizualiza fiecare pas și fiecare lovitură de spadă ca pașii unui dans. Nu dansase niciodată *cu adevărat* cu cineva, dar floreta îi devenise partener – răspundea fiecărei atingeri, lăsând în urma ei o dâră argintie în aer. Alessa și-a simțit mușchii cuprinși de o oboseală plăcută și totul s-a pierdut în fundal.

Bătaia din palme a Renatei a speriat-o teribil, de parcă ar fi fost împinsă într-un lac înghețat, și floreta Alessei a țăcănit pe podea.

Au privit-o cu toții rostogolindu-se.

— Ei bine, asta e liniștitor! a mormăit Kaleb în barbă.

Cu un zâmbet chinuit pe chip, Renata a numit-o pe Alessa responsabilă pentru lecție. Plecarea ei a lăsat în încăpere o senzație stranie și neplăcută de intimitate. Alessa a început să își lustruiască floreta cu o fervoare disproporționat de mare.

Kaleb și-a aruncat sabia la podea cu zăngănit.

— Ar putea să-mi spună cineva de ce ne exersăm abilitățile combative când avem magie?

Kamaria i-a aruncat o privire ucigătoare.

— Nu toată lumea trăiește într-o vilă cu ziduri înalte, iar toți cei care sunt mai puțin privilegiați decât tine – cu alte cuvinte, restul lumii – știu că este important să înveți cum să te aperi.

— De câte ori te-ai luptat *tu* cu un atacator? a chestionat-o Kaleb, dându-și ochii peste cap.

— Întreabă-l pe el! l-a arătat ea pe Dante. Fac pariu că *el* are un răspuns.

Dante s-a îndreptat odată ce atenția tuturor s-a întors brusc asupra lui.

— Un răspuns pentru ce?

— Pentru faptul că este important să știm tactici de autoapărare.

— Ah, desigur. Dacă așa alegi să le spui! a zâmbit Dante.

— Ce-i așa amuzant? a cerut să afle Kaleb. Dacă ai vreo problemă, spune-mi-o în față.

— Tu crezi că un scarabeu va spune *en garde* înainte să te mănânce? i-a trântit-o Dante, care se ridicase de pe scaun.

Kaleb i-a aruncat o privire urâtă.

— În fine, noi avem puteri adevărate.

— Nu veți avea suficient timp la dispoziție pentru a le folosi.

— De aceea avem arme..., i-a întors-o Fontele, arătând spre arme.

Dante l-a măsurat pe Kaleb, pufăind disprețuitor.

— O armă are valoarea celui care o mânuiește.

— Dante, l-a avertizat Alessa.

Gărzile personale ar fi trebuit să se piardă în fundal, nu să se dedea la competiții de măsurat cine are cea mai lungă sabie.

Kaleb și-a încleștat pumnii.

— Cel care este ales Fonte ar trebui să aibă la dispoziție ani întregi pentru a se pregăti, dar noi încercăm să îngrășăm porcul în ajun din cauza *ei*.

— Ai grijă! l-a avertizat Dante, dar Kaleb nu i-a luat în seamă privirea oțelită.

— Nu porți uniformă. Nici măcar nu ești soldat. Ce știi tu?

Kaleb s-a înfoiat ca un rățoi jignit și a pășit spre Dante, până când au ajuns nas în nas.

Alessa abia dacă a avut timp să ofteze înainte ca bărbia lui Kaleb să țâșnească în sus, Dante lipindu-și pumnalul de beregata Fontelui.

— Știu cum să găsesc punctul slab al unui oponent.

Ochii lui Kaleb s-au mărit de spaimă dinaintea lui Dante, care și-a ridicat fruntea.

— Destul, a spus Alessa.

Nu o deranja să îl vadă pe Kaleb umilit, dar nu ar fi trebuit să lase lucrurile să ajungă atât de departe.

Dante nu s-a mișcat.

— Lasă-l.

Încetișor, Dante și-a coborât pumnalul, iar Alessa și-a atârnat floreta pe perete.

— Mulțumesc, Dante. Îmi ești de ajutor, ca de obicei.

Nina și-a rontăit vârful cozii împletite.

— Ăă... scarabeii *au* puncte slabe?

Dante și-a flexat degetele.

— Toate ființele au puncte slabe.

Alessa a păşit spre unul dintre scarabeii pictaţi pe perete, încercând să îşi aducă aminte detaliile legate de cadavrele pe care le disecase.

— Nu am fost niciodată prea atentă la punctele lor vulnerabile, dar haideţi să le aflăm împreună.

Alessa a identificat cartea subţirică şi ponosită pe care o căuta pe cel mai înalt raft din bibliotecă, în secţiunea dedicată scarabeilor. Abia reuşea să o atingă cu vârful degetelor, chiar dacă ţopăia. S-a întors ca să caute un scăunel, dintre cele împrăştiate în jur, şi s-a trezit cu trupul cald al lui Dante chiar în spatele ei, prinzând-o între el şi rafturi. Alessa a tras aer în piept şi s-a lipit de cărţi, dărâmând câteva într-un colţ.

Dante i-a aşezat în palme volumul dorit, iar apoi a dat roată raftului, ca să pună la loc cărţile căzute, încruntându-se la ea prin spaţiile goale. Era dispus să lase nişte străini să îl bată măr, dar se ofensa de moarte că nişte cărţi vechi şi ponosite ar fi putut să fie afectate.

Adunându-şi mintea împrăştiată, Alessa a răsfoit paginile în timp ce se întorcea spre Fonţi. Diagramele se începoşau sub degetele ei tremurânde, iar scarabeii realist desenaţi, care alergau pe pagini, păreau atât de vii încât Alessa s-a cutremurat.

— Iată! Vedeţi locul în care li se unesc platoşele armurii?

Folosindu-se de o masă ca barieră între ea şi Fonţi, Alessa a lăsat jos cartea, deschisă la pagina despre care vorbea. Fonţii şi-au întins gâturile ca să vadă mai bine, dar nu au făcut niciun pas ca să micşoreze distanţa dintre ei şi ea, aşa că le-a împins-o mai aproape şi şi-a retras mâna.

— Dante, ai putea să ne spui ce mişcări ai folosi ca să loveşti acele puncte vulnerabile?

Tânărul şi-a făcut apariţia dintre rafturi.

— Mă aflu aici pentru a te ține în viață, nu pentru a face pe profesorul.

— Înfrângerea scarabeilor m-ar *ajuta* să rămân în viață.

Dante a ridicat din umeri.

— Munca mea se va fi încheiat până atunci.

Alessa i-ar fi aruncat cu cartea în cap dacă nu ar fi avut nevoie de ea. Ar fi ratat probabil, dar ar fi meritat să îi vadă expresia îngrozită de soarta sărmanei cărți.

Josef și-a dres vocea.

— Domnule, îmi cer iertare pentru atitudinea revoltătoare a lui Kaleb. Noi, restul, am aprecia orice fărâmă de sfat ne-ați putea oferi.

— Eu sunt luptător de stradă, nu soldat.

— Nici scarabeii nu sunt soldați, a punctat Kamaria. Mă îndoiesc că vor respecta regulile. Ar fi bine să învățăm ceva util. Și nu m-ar deranja să văd din nou trucul acela al tău cu pumnalul.

Nici pe Alessa nu ar fi deranjat-o, însă ea bănuia că din motive cu totul diferite. Dante era plăcut ochiului tot timpul, iar când era gata de luptă arăta fabulos, dar, din câte știa ea, Kamaria prefera fetele.

— Ce arme aveți voie să alegeți? a întrebat Dante.

— Baionete și săbii lungi, nu? a spus Kamaria.

— Exact. Atunci de ce faceți scrimă?

— Așa este tradiția? a încercat Nina.

Expresia de pe chipul lui Dante s-a îmblânzit când s-a întors spre ea.

— În ziua în care va începe Divorando...

— În ziua în care va începe Divorando va trebui să ne folosim puterile ca să îndepărtăm invazia.

Kaleb era acum posac, însă mai puțin pus pe harță.

— Zeii ne-au oferit darurile pentru a ne apăra, așa că pe ele

le vom folosi. Toate armele pe care le vom lua cu noi vor fi doar obiecte ceremoniale.

— Nu-i de mirare că atât de mulți Fonti și Finestre sunt răniți! s-a încruntat Dante. Dacă ar fi după mine, aș prefera să nu aștept să fiu sfârtecat.

— Fonti și Finestre? s-a răstit Kaleb.

— *Si, stronzo!** a comentat Dante. Fonte vine din vechea limbă, iar pluralul este *Fonti*, nu *Fonți*. *Finestre, Fonti, Scarabei*. Nu mă aștept ca un *somaro*** ca tine să știe asta, însă.

— Felicitări, Dante! a intervenit Alessa cu un zâmbet larg. Tocmai ce te-ai ales cu o promovare. Pe lângă gardă personală, acum ești și principalul antrenor pentru lupte din Cittadella.

Dacă privirile lui Dante ar fi fost la fel de ucigătoare ca pumnalele sale, Alessa ar fi sângerat mortal.

— Ai putea *măcar să încerci* să nu amenințe pe nimeni în după-amiaza asta? l-a întrebat pe Dante, în timp ce așteptau în sala pentru antrenamente ca ceilalți să se întoarcă pentru a doua repriză. Situația este destul de dificilă fără să-i mai sperii și tu.

— Kaleb e un măgar.

Alessa s-a luptat să își păstreze o expresie severă pe chip.

— Toată lumea e stresată. Sunt sigură că va deveni mai bun cu timpul.

— Mă îndoiesc, a comentat Dante. Oamenii nu se schimbă.

— Asta nu este adevărat.

— Ba este foarte adevărat. Kaleb s-a născut măgar și va muri măgar.

— Ei bine, e și Fonte, așa că dacă îl rănești te vor trimite pe continent, în timp ce el va continua să trăiască precum un măgar, iar scarabeii vor rontăii la oasele tale, așa că potolește-te!

---

* *Da, idiotule!* (it.)

** *Măgar* (it.)

Dante a căzut pe gânduri.

— Transport gratuit. S-ar putea să merite.

Alessa a arătat spre scaunul dintr-un colț.

Kamaria a ajuns prima, rotindu-și privirea prin sala aproape goală până când a dat cu ochii de Dante, care și-a scos o cârpă cu care să-și lustruiască pumnalele, ignorând în aparență tot ce se întâmpla în jur.

— Finestra, a spus Kamaria în loc de salut.

— Kamaria. Mă bucur să te văd.

— Da, sigur. În legătură cu ce a spus Kaleb noaptea trecută despre fratele meu.

Kamaria avea o undă sfidătoare pe chip.

— Nu a... adică nu cred că...

Fata a oftat.

— Nu a fost niciodată genul care să întoarcă spatele unei provocări, dar prietenii lui... Doar că... sunt sigură că a regretat totul de îndată ce și-a revenit.

— Nu voi pune decizia fratelui tău în cârca ta, dacă de asta îți este teamă.

— Nu, nu e asta.

Renata a intrat agitată în sală și Kamaria s-a întors, lăsând restul lucrurilor nespuse, pentru că Tomo și ceilalți Fonți își făcuseră și ei apariția.

— Ah, Kamaria! Vino să ni te alături! a spus Tomo, îndrumându-le de la spate într-un capăt al sălii, în vreme ce Renata își concentra toată atenția asupra Alessei, ca un general în ajunul unei bătălii.

Fata s-a străduit să se concentreze, privirile alunecându-i înapoi spre Tomo, care era înconjurat de un cerc de Fonți.

Renata a urcat pe o bordură de piatră lipită de perete. Deasupra, un păianjen uriaș alerga pe o pânză pe jumătate lucrată, cu fire sclipitoare care țeseau un model complex. Renata a arătat spre capătul de jos al pânzei.

— Ce s-ar întâmpla dacă aș trage de firul acesta?

— S-ar rupe, a răspuns Alessa sârguincioasă.

— Corect. Urcă.

Alessa le-a aruncat o privire Fonților. Nina și-a ferit repede ochii.

Odată sus, tânăra a urmat indicațiile Renatei și a prins delicat un fir.

— Trage. Încetișor.

Pânza și-a schimbat forma, dar a rămas intactă în timp ce Alessa trăgea în jos de fir.

Cu colțul ochiului, l-a surprins pe Dante privind cum păianjenul se oprește din muncă și se retrage într-un colț.

— Acum dă-i drumul înapoi, fără să strici nimic.

Această parte era mai dificilă, deoarece presupunea ca Alessa să își răsucească degetele pentru a desprinde firul fără să îl rupă, însă în scurt timp pânza a revenit la forma ei originală.

— Iată, vedeți? a zâmbit Renata. Puterea unui Fonte este împletită cu sufletul său și, dacă încerci să o desprinzi, vei afecta fibrele interconectate. Trebuie să extragi îndeajuns din dar pentru a împlini cerințele acelei părți din tine care îți controlează puterea și apoi să îl eliberezi. Nu este o luptă, este dăruire și asumare.

Alessa s-a încruntat.

— Cred că înțeleg.

Poate înțelegea.

— Știu că ești agitată. Am fost în locul tău.

Nu tocmai.

— Finestra? a strigat-o Tomo. Le-am spus Fonților că voi face eu prima demonstrație.

Renata a coborât cu un bocănit surd.

Alessa presupusese că aveau să tragă la sorți care dintre Fonți avea să fie primul. Nu se gândise la Tomo. Iar el nu

adusese vorba despre voluntariat înainte să se afle în mijlocul unei săli pline cu martori, așa că acum Alessa și Renata nu mai puteau să se certe fără să-și dea de gol temerile. Nu aveau de ales: trebuiau să îi urmeze indicațiile.

Renata a dat șovăitor din cap și s-a întors spre Alessa.

— Strategia?

Poate că până în acea clipă Renata nu o înțelesese niciodată pe Alessa cu adevărat, dar acum cineva la care *ea* ținea era în primejdie. Putea să-i simtă teama.

Alessa a recitat din memorie:

— Mâini sigure, respirație regulată, atingere delicată, calm interior.

— Cum?

— Doar cu vârfurile degetelor.

— Când vei simți puterea?

— O controlez și o încapsulez.

Tomo și-a întins mâinile, cu palmele în sus, în timp ce Alessa păși spre el.

Toți ochii din acea sală erau ațintiți asupra Finestrei, care își scotea mănușile. Palmele îi erau umede de sudoare.

Și-a ridicat capul, fără să-l privească însă pe Tomo în ochi. Nu putea să o facă. Gândul că ar fi putut să vadă lumina din ei întunecându-se...

Nu. Nu avea nici măcar să se gândească la asta.

Tomo aștepta.

Cu toții așteptau.

Respirând adânc, Alessa și-a întins vârfurile degetelor spre ale lui Tomo.

Capitolul 20

Chi semina spine, non vada scalzo.
Dacă împrăștii spini, nu umbla desculț.

ZILE PÂNĂ LA DIVORANDO: 27

Vântul începuse să urle afară odată cu lăsarea nopții, dar aerul din camera lui Tomo era la fel de închis ca acela dintr-o criptă.

Rezemat în pat pe un munte de perne, Fontele avea ochii negri ca două lacuri întunecate, în contrast cu pielea lui cenușie.

Renata s-a întors de la capul lui când Alessa a intrat tiptil.

— Se odihnește! a avertizat-o ea.

— Nu stau. Trebuia să văd însă...

— Intră, copilă!

Pe chipul lui Tomo a apărut un zâmbet palid și bărbatul a dat drumul mâinii Renatei.

— Servește-ne niște ceai, te rog, iubire.

Renata i-a aruncat o privire aspră Alessei înainte să iasă din cameră.

— Ia loc, ia loc! Lasă-ți vina la ușă, i-a spus Tomo. Sunt un bătrân slab și am întârziat cu unul dintre tratamentele mele. Prea multă agitație, atâta tot.

Tomo a bătut patul cu palma, îndemnând-o să i se așeze alături, dar Alessa a luat loc pe un scaun îmbrăcat în brocart. O fi vrut el să îi arate că nu se teme de ea, dar ei îi era teamă de ea însăși.

— Nu ești bătrân, Tomo.

El i-a zâmbit.

— Vârsta este relativă. Când eram de vârsta ta, mi se părea că un bărbat de patruzeci de ani este aproape de sută.

— Sunt doar fericită că ești bine. Am crezut că...

Alessa și-a închis ochii strâns, amintindu-și cum culoarea i se scursese din obraji.

— Ai fost foarte curajos să te oferi voluntar.

Tomo a țâțâit din buze.

— Am înrăutățit lucrurile. Renata mi-a spus că a trebuit să anulezi restul lecției.

— Toată lumea își face griji pentru tine. Vom reîncepe de dimineață, cu forțe proaspete.

— Îmi pare rău.

— Să nu îți pară. Odihnește-te. Mă descurc fără tine.

Tomo și-a coborât pleoapele.

— Știu că poți să o faci. Ești menită să aduci oamenii împreună, Alessa.

Cu ecoul numelui ei răsunându-i în urechi, Alessa s-a strecurat afară din cameră, ștergându-și ochii.

— Va fi bine? a întrebat-o Dante.

— Nu știu, dar, dacă Fonții nu erau deja îngroziți, acum sunt.

— L-ai atins măcar? Totul s-a petrecut atât de repede, încât nici măcar nu mi-am putut da seama.

— Abia l-am atins. Nu contează. Astăzi ar fi trebuit să îi încurajăm. În schimb, l-au văzut pe ultimul Fonte suferind un atac de cord în clipa în care l-am atins. Voi fi norocoasă dacă-și vor face apariția mâine, la antrenamente.

În timp ce urcau pe scări, dinspre bibliotecă s-au auzit plânsete, slabe, dar de neconfundat. Alessa și-a ridicat mâna spre Dante în chip de avertizare.

— Mă voi oferi voluntar, s-a auzit vocea lui Josef dinăuntru. Tu du-te acasă, la familia ta.

Alessa a încercat să se retragă, făcând pași mici înapoi, dar s-a izbit de un zid în formă de Dante.

— Și cum rămâne cu familia *ta*? a întrebat Nina. Ei nu au suferit deja destul?

— Sunt convins că persoana pe care o va alege va fi... bine! a spus Josef, pe un ton liniștitor.

— Bine? Sfârșind ca Tomo sau mai rău?

Nina și-a tras nasul cu putere.

— Renata a fost o Finestra *bună* și tot l-a îmbolnăvit. Poți să-ți imaginezi ce va face *asta*?

Asta. Alessa și-a trecut mâinile în jurul mijlocului.

— Sunt mai mare și mai puternic decât tine. Mă descurc.

— Kaleb ar trebui să o facă. Nimeni nu i-ar duce dorul.

După tonul din vocea ei, Kaleb nu s-ar fi oferit voluntar niciodată. Avea să-și ia tălpășița înainte ca Alessa să îi mulțumească aceluia care *ar fi făcut-o*.

— O voi face *eu*.

Ninei i-a tremurat vocea și Alessa a putut să și-o închipuie cu ușurință ridicându-și bărbia mică și ascuțită, cu lacrimi strălucitoare prinse de genele ei de culoarea cuprului. Portretul unei martire.

Dante a dat drumul unui oftat plin de compătimire.

Alessa nu putea să nege unda de invidie care se amesteca în otrava vinii. Sărmana, delicata Nina, al cărei sacrificiu plin de curaj îi făcea pe oameni să vrea să o protejeze.

Nu era cazul Alessei. Lumea o ajuta pe *ea* doar când oferea monede sau pentru că asta era porunca zeilor. Simpatia, bunătatea, dragostea și prietenia – toate aceste experiențe umane prețioase care făceau viața frumoasă – erau menite altor oameni, nu ei.

Fata a încercat să se retragă rapid pentru că se auzeau pași apropiindu-se, dar nu avea cum să ajungă în camera ei înainte ca Josef și Nina să iasă.

Cuplul s-a oprit în loc dinaintea Alessei și a lui Dante.

— Ah, bună! a spus Alessa. Nu am știut că biblioteca este ocupată.

Josef a strâns-o pe Nina de mână.

— Finestra. Cum se simte *Signor* Miyamoto?

— Bine, a dat Alessa din cap. Este bine. S-a trezit și se simte mult mai bine. Din păcate, are astfel de crize des, iar agitația din ultimul timp...

Alessa și-a mușcat buzele.

— În fine, vă rog să le transmiteți celorlalți că vă trimite cele mai bune gânduri, dar că nu va putea să participe la antrenamentele de dimineață. Am cerut să se servească masa sus, așa că nu va fi nevoie să vă pregătiți pentru cină.

Nina nu voia să o privească în ochi, dar Josef i-a mulțumit și apoi și-a dres vocea.

— Știm că nu este vina ta, a spus el. Nimic din toate acestea. Vreau doar să știi că nu te învinovățim pe tine. Eu... eu nu te învinovățesc.

Alessa a înghițit un nod.

— Mulțumesc.

Josef a făcut o plecăciune și a împins-o de la spate pe Nina spre apartamentele Fontelui.

Dacă ar fi putut să coboare scările și să iasă afară pe poartă, Alessa ar fi mers tot înainte până când ar fi ajuns la capătul insulei Saverio, însă deocamdată biblioteca trebuia să-i fie îndeajuns.

Josef nu o învinovățea. Pentru ceea ce se întâmplase cu Tomo? Sau pentru Ilsi? Oricum ar fi fost, se învinovățea suficient pentru amândoi.

Alessa a pășit în biblioteca slab luminată, pierdută în gânduri, și a fost cât pe ce să se izbească de Kaleb.

Acesta a tresărit, cu ochii mari, ieșiți din orbite.

— Rahat, ai auzit și tu?

Tânăra și-a lipit palma de inima care amenința să îi sară din piept.

— Îi spionai?

— Nu, căutam ceva de băut.

Kaleb a ridicat o sticlă de cristal pe care o șterpelise cu siguranță de pe bufet.

— Dar apoi și-au făcut apariția îndrăgostiții aflați sub o stea potrivnică și eu am rămas prins ascultându-le văicărelile. *Tu* îi spionai?

— Bineînțeles că nu! a strâns din dinți Alessa. Îți interzic să îi ridiculizezi.

— Ah, nu te agita atât!

Rânjetul de pe chip nu i se reflecta în privire.

— Am să termin sticla asta și am să uit totul.

Înainte să iasă pe ușă, i-a dat un ghiont lui Dante.

Alessa și-a încleștat pumnii.

— Crezi că îi va șicana?

— Probabil. A fost o durere-n fund din prima clipă în care și-a făcut apariția aici. Mă îndoiesc că se va schimba acum.

— Ah, corect, uitasem!

Alessa și-a dat ochii peste cap.

— Oamenii nu pot să se schimbe.

— Am spus că oamenii *nu se schimbă*.

— E același lucru.

— Nu tocmai.

Dante a bătut ușor în dulap.

— Nu mi-ai spus că e o rezervă de bunuri ascunsă aici.

— Cele mai multe sticle sunt pur și simplu vechi, și nu în sensul bun.

— *Chi ha bisogno s'arrenda**, a comentat el făcând cu ochiul.

Alessa și-a scuturat capul cu un zâmbet slab, zicându-și că trebuia să se intereseze ce însemna asta. Cum era prea

* Proverb italian, cu sensul *„Calul de dar nu se caută la dinți"*.

agitată ca să stea jos, a apucat una dintre scările mobile și a început să urce.

Simțind mișcare jos, și-a coborât privirea spre Dante.

— Încerci să te uiți pe sub fusta mea?

— Nu te flata. Mă asigur că nu se clatină scara și că nu cazi în fund. Nu prea am chef să te prind.

— Ah, Dante! a gângurit Alessa. Tu *chiar* știi cum să faci să tresalte inima unei fete.

Dante a rânjit.

— Dacă aș fi încercat să îți fac inima să tresalte, ai fi știut-o.

Alessa a aruncat o carte, țintindu-i fața iritant de frumoasă, deși știa că avea să o prindă.

— *Asediul din Avalin*, a citit Dante, ținând scara la locul ei cu piciorul, ca să poată deschide cartea.

— Ei bine, asta încapsulează perfect atmosfera din această seară, a comentat ea, încrețindu-și nasul.

Dintre toate cărțile care existau în Cittadella, a ales o consemnare despre un Divorando peste care Saverio aproape că nu reușise să treacă.

— Finestra care a intrat în panică, așa-i?

— Da. A fugit înapoi în oraș și a încercat să se ascundă. Fortezza a fost străpunsă, pe străzi au curs râuri de sânge, sute de oameni au fost masacrați înainte ca Fontele lui să îl convingă să se întoarcă pe creastă. Ah, și te sfătuiesc să sari peste capitolul șapte.

Dante a dat imediat la capitolul șapte, pentru că ce altceva ar fi putut să facă Dante?

— *Orfanii lăsați în urmă*. Nu se compară cu cascadele de sânge sau ce ai mai zis tu. Dacă sunt *orfani* înseamnă că au avut cel puțin norocul să supraviețuiască.

— Și să supraviețuiești este întotdeauna de preferat?

— Ai și tu dreptate.

— Nu este cel mai rău capitol, ci cel mai trist. Au grupat

copiii mici în mai multe case, apoi, în câteva luni, cei mai mulți au încetat să mai plângă și au refuzat să mai mănânce.

Alessa a clipit din gene, ca să-și alunge lacrimile.

— Unui singur grup i-a mers bine.

Alessa a coborât treptele, întorcându-se ca să se rezeme de scară, însă Dante era prea înalt și prea aproape de ea, așa că a rămas pe ultima treaptă și s-a ridicat pe vârfuri, de parcă el nu avea să observe că dintr-odată crescuse cu aproape trei centimetri.

Ochii lui Dante au strălucit descoperind-o brusc mai înaltă și a făcut un pas înapoi.

— Și?

Fata a coborât ultima treaptă.

— Și?... Ah, copiii. Da. Fata care avea grijă de ei își pierduse întreaga familie în timpul asediului, așa că i-a ținut în brațe tot timpul. Le-a cântat, i-a legănat, le-a vorbit. În cea mai mare parte a timpului i-a ținut doar în brațe. A fost îndeajuns. Toată lumea a crezut că aveau nevoie de mâncare și de adăpost, dar cei mai mulți aveau nevoie de atingere. Fără ea, ceilalți micuți au renunțat la luptă, pur și simplu.

Dante și-a mușcat buzele.

— Și tu știi ce au simțit.

Alessa s-a înroșit.

— Nu întru totul, dar pot înțelege. Atâta tot.

Dante și-a bătut cu volumul în palmă.

— Se întâmplă de fiecare dată, *indiferent* de persoana pe care o atingi?

— Da, din câte îmi pot da eu seama, a râs Alessa, strident și cu amărăciune. Ironic, nu-i așa? Aș *ucide* ca să pot strânge mâna cuiva, dar dacă aș face-o, persoana aceea ar muri.

— Și toată izolarea aceasta de care ești înconjurată ar trebui să te facă să apreciezi divina legătură sau ceva de genul?

— Da. Relațiile anterioare ale Finestrei sunt întrerupte pentru a putea evita distragerea atenției, pentru a ne păstra

inima pură și pentru a ne putea dedica trup și suflet misiunii care ne așteaptă. Ar trebui să învăț să apreciez legăturile, fiind văduvită de oricare dintre ele.

— Sună contradictoriu.

— A funcționat. Mă simt extrem de dornică să am un Fonte.

Dante și-a încruntat sprâncenele.

— Te-ai ales cu un târg extrem de prost, Finestra.

— Alessa, a murmurat ea.

Cuvintele aveau un gust straniu, stânjenitor și străin pe buzele ei.

— Numele meu este Alessandra Diletta Paladino.

— Parcă nu trebuia să ai un nume.

— Nu trebuia nici să îmi ucid Fonții sau să am un băiat la mine în cameră.

Dante și-a fluturat mâna spre perete.

— Ai de gând *să le spui*?

— Poate că ar trebui să o fac. Măcar așa ar ști ce nume să blesteme. Dar nu o voi face.

— De ce îmi spui mie?

— Nu știu.

Alessa s-a afundat într-un fotoliu și a strâns un pui de pernă la piept.

— Presupun că m-am săturat să fiu doar un titlu, și nu o persoană. Te rog doar să nu-mi rostești numele când am putea fi auziți.

Dante a cercetat-o, gânditor.

— Alessandra. Protectoarea aleasă de zei.

— De unde știi asta?

— De la prea multă religie în copilărie.

Alessa știa cum e asta.

— Părinții tăi erau devotați?

— Nu!

Expresia de pe chipul lui Dante s-a întunecat.

— Ei bine, numele meu se traduce aproximativ prin *cea îndrăgită de zei, protectoarea curajoasă a umanității*. Dea trebuie să fi simțit că nu are de ales după ce părinții mei m-au pricopsit cu un așa nume.

— Familia ta vine vreodată în vizită? a întrebat-o Dante.

— Sunt Finestra, ai uitat? Eu nu am familie.

— Nu, *Alessa*, nu am uitat.

Numele ei, desprins de pe buzele lui, a înfiorat-o.

— Deci. Familia ta. Ai avut o familie.

Alessa a oftat.

— Da, am avut o familie. Presupun că încă am, depinde cât de pios ești.

— *Ei* sunt pioși?

— Părinții mei, da. Nu au mai vorbit cu mine din ziua în care am plecat. Sunt buni credincioși.

— Și părinți de rahat.

— Nu ești corect.

Dante nu părea convins.

— Ai frați?

— Am – *am avut* – ah, uită! *Am* un frate geamăn pe nume Adrick. Uneori îmi aduce lucruri sau stă de cealaltă parte a zidurilor grădinii și vorbește cu mine, chiar dacă este interzis.

— Deci viața ta... a fost bună? Adică pari atât de...

Dante a ezitat, căutându-și cuvintele, fluturându-și mâna prin aer ca și cum ar fi frunzărit un dicționar mental.

— Singură. De parcă i-ai duce dorul.

— Îmi este dor. Îmi lipsește atât de mult familia mea, încât mă simt de parcă mi-ar fi fost smuls ceva din piept, a recunoscut ea, coborându-și privirea. Tata îmi spunea că sunt pisicuța lui, pentru că nu puteam să rezist îmbrățișărilor, a adăugat Alessa și a râs trist. Am fost *prea* iubitoare uneori. Îl făceam de rușine pe Adrick pentru că încercam să îl țin de mână în fața prietenilor lui.

— Trebuie să fi fost un șoc pentru tine.

— Să devin Finestra a fost ca și cum m-aș fi înecat. Îți trăiești viața, zi după zi, fără să bagi de seamă aerul din plămâni, apoi – brusc – ești scufundat într-o apă adâncă și aerul devine cel mai de preț dar, cel despre care n-ai știut niciodată că ți-a fost oferit ori că ți s-ar putea lua.

— Nu sunt sigur că eu aș observa.

— Asta este trist.

Dante a ridicat din umeri.

— Atunci mi-aș dori să fi fost tu Finestra. Ai fi avut tot spațiul personal din lume, o bătălie legendară și izolare cât cuprinde. În mod clar, zeii au pierdut un candidat perfect.

Tânărul a râs înfundat, fără strop de veselie.

— Zeii nu mă vor.

Alessa nu știa cum ar fi putut să răspundă.

— Deci tu îmi știi tot numele, dar eu încă nu îți cunosc numele *de familie*?

— *Numele de familie*? a articulat Dante, cu o sclipire în ochi. *Luce mia*, tu nu îmi știi nici măcar numele.

— Ia stai!

Alessa s-a ridicat.

— Dante nu este numele tău *adevărat*?

— Este numele meu, doar că nu este numele meu *mic*.

Pe buzele lui Dante a înflorit o urmă de zâmbet șiret în timp ce Alessa se trăgea mai aproape.

— Atunci care este numele tău mic?

Dante a zâmbit.

— Nu spun.

— De ce nu? l-a întrebat Alessa plină de indignare. Doar ca să mă șicanezi?

— Bineînțeles că nu. Deși faptul că te șicanez este un bonus.

— Fac pariu că este un nume îngrozitor, ca Eustice, de exemplu. Poate că am să te strig așa până când îmi vei spune.

Dante a pufnit.

— Strigă-mă cum vrei tu. Dar nu te aștepta să-ți răspund.

— Cum se zice măgar în limba veche?

— *Stronzo*.

— Bastard?

— *Bastardo*.

Dante a luat-o legănat spre ușă.

— Să ți le notez pe ceva?

— Sunt sigură că-mi vor fi de folos.

Dante i-a ținut ușa, ca să poată ieși ea prima. Un *bastardo*, dar și un gentleman.

Capitolul 21

Chi pecora si fa, il lupo se la mangia.
Cel care se preschimbă în oaie va fi mâncat de lupi.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 26

Insula a început să se zguduie la micul dejun, de parcă și ea ar fi fost cuprinsă de teamă. Al doilea cutremur a trimis-o pe Alessa înapoi sus, plină de suc de portocale și bombănind la adresa zeităților care *ar fi putut* să trimită mesaje alcătuite din nori și curcubeie! Dar, nu! Ah, nu! Zeii țineau să se folosească de dezastre naturale ca să numere clipele pe care le mai aveau.

Până a ajuns ea în sala de antrenamente, cu haine curate pe ea, zguduiturile încetaseră, dar acum Crollo părea determinat să toarne un întreg ocean din cer. Alessa s-a pus pe treabă și a început să aranjeze pernele pe care le adusese cu ea ca să facă spațiul mai puțin amenințător – și să împiedice eventuale accidente –, deși nu putea să facă nimic în privința bubuiturilor înfricoșătoare ale furtunii.

În pantalonii ei sport, strâmți și cafenii, Kamaria stătea sprijinită de perete, afișând o plictiseală degajată, chiar dacă se tot juca cu șireturile de la bluza lăsată pe afară. Nina era în spatele lui Josef, imitându-i subtil toate mișcările, ca mareea care răspunde lunii. Rozul pal al rochiei pe care o purta era diferit față de ținuta ei albă obișnuită, deși nu cu mult.

Disprețul afișat în mod obișnuit de Kaleb se topise în posomorâre ursuză și, în cazul în care nu era clar ce părere avea despre faptul că se afla acolo, alesese să se îmbrace în negru din cap până în picioare. Cu tălpile bine înfipte în podea

și brațele încrucișate, se uita urât la toți cei care îndrăzneau să arunce o privire în direcția lui.

Saida a fost prima care a întâlnit ocheada cercetătoare a Alessei și a pășit în față. Îmbrăcată ca și când culorile strălucitoare ar fi putut alunga aerul greu, încărcat de pesimism, fiecare volan al fustei pe care o purta era mai aprins decât celălalt și avea ochii machiați cu fard albastru. Nuanța se asorta perfect cu eșarfa pe care și-o legase în păr, probabil pentru a nu o incomoda când avea să-și folosească puterile.

— Am putea sta jos, dacă preferi! a spus Alessa, arătând spre puii de pernă împrăștiați pe podea.

Saida s-a îndreptat și a privit-o pe Alessa fix în ochi.

— Mulțumesc, dar prefer să am loc de mișcare.

Pentru a putea fugi.

Alessa și-a scuturat degetele, încercând să-și facă sângele să circule, deși ultima grijă pe care o aveau Fonții era o mână rece.

Dintr-un colț, Renata privea cu atenție, mișcându-și buzele odată cu litania șoptită: „delicat, ușor, cu grijă", care se potrivea cu refrenul din capul Alessei.

Avea mâinile atât de asudate, încât se îndoia că ar fi putut să le strângă pe ale Saidei, așa că, atunci când aceasta și-a plecat temător fruntea, Alessa și-a îndoit degetul mare și pe cel arătător în jurul încheieturii Saidei, cuprinzând-o ca o brățară.

Puterea i s-a trezit tumultuos, ca un curent care îi traversa corpul, lacom, tânjind după ceva ce i se refuzase timp îndelungat. Era prea mult, prea repede.

Saida a oftat și Alessa i-a dat drumul. Avea nevoie de o secundă.

— Îți mulțumesc, Saida. Mă voi întoarce la tine. Josef?

Acesta adusese un pahar cu apă pe care Alessa să încerce

să îl înghețe și se gândise să îl lase jos, ca să nu sfârșească în cioburi împrăștiate peste tot.

Alessa a strâns mâinile reci și catifelate ale lui Josef și și-a fixat privirea asupra paharului cu apă. Acesta nu s-a schimbat în niciun fel. Un fior i-a zguduit pieptul Alessei și apoi a început să i se propage spre extremitățile corpului. Ar fi putut să fie darul lui Josef sau panica pe care o simțea din ce în ce mai acut.

Josef a rezistat mai mult decât Saida, șoptind insistent printre dinții încleștați că era bine, de parcă s-ar fi temut că avea să i se facă rău dacă și-ar fi deschis gura.

Era abia prima zi. Aveau timp.

Puțin timp.

Nu destul.

Kamaria a pășit spre ea, cu o lumânare înfiptă într-un sfeșnic din metal.

— Am adus recuzită.

Vocea îi era melodioasă, dar flacăra tremura. Kamaria a așezat-o pe podea și a apucat mâinile Alessei, care nu putea să și le elibereze.

Avea să o rănească pe Kamaria, sau și mai rău...

Concentrează-te! S-a pălmuit mental. A respirat adânc și și-a subjugat puterea până când nevoia nesățioasă s-a domolit. Apoi – abia apoi – a încercat să atingă scânteia din puterea Kamariei. Aceasta i-a atins mintea, dansând ca o flacără în adierea brizei, dar Alessa nu a putut să o prindă.

Renata îi spusese să se gândească la o cântăreață – adevărul era că Alessa începea să piardă șirul metaforelor –, dar încercarea ei de a-și folosi puterea semăna mai degrabă cu aceea de a-ți aminti o melodie uitată sau cu senzația că un cuvânt îți stă pe vârful limbii. Era acolo, înlăuntrul ei, și o parte din ea știa cum ar fi trebuit să funcționeze, dar cu cât încerca mai tare, cu atât era mai greu să o stăpânească.

Kamaria și-a slăbit strânsoarea suficient cât Alessa să se poată retrage, amândouă respirând ușurate. Tremurând ușor, Kamaria a făcut o plecăciune elaborată, cu un zâmbet mândru pe buze.

Nu se întâmplase nimic cu lumânarea.

Trei Fonți, niciun rezultat.

Alessei i-au alunecat pe spinare fiori reci. Fusese atât de îngrijorată că ar fi putut să îi ucidă pe Fonți, încât nu se gândise la toate posibilitățile îngrozitoare în care aceștia trăiau, dar ea nu era capabilă să le canalizeze puterea.

Kaleb și-a târât picioarele până la ea, arătând atât de încordat încât ar fi putut să se frângă în două dacă Alessa ar fi făcut vreo mișcare bruscă. Avea mâini mari și reci – o observație caraghioasă, dar a fost primul lucru pe care l-a remarcat înainte de a-și deschide complet mintea. Un curent electric i-a străbătut brațele, iar Alessa s-a desprins cu un oftat.

Fontele s-a aplecat, strângându-și mâna.

— La naiba, *a durut*!

— Îmi pare rău! a spus Alessa.

Printre degete îi jucau fulgere.

— Nu am vrut să...

— E rândul tău, Pistruiato! a mârâit el la Nina, care se ascundea în spatele lui Josef, șoptind o rugăciune către Dea. Hai odată! Gândacii monstruoși și diabolici se apropie.

— Ești un tiran, Kaleb!

Nina și-a lăsat mâinile în jos, ochii lucindu-i cu lacrimi de furie. A plâns tot timpul, bocetele ei scuturându-le pe amândouă în vreme ce Alessa încerca să mențină o legătură ușoară. Nici măcar nu a încercat să folosească darul Ninei pentru denaturarea materiei. Pas cu pas. Nina trebuia să se simtă în siguranță înainte să aibă vreo șansă să fie un Fonte util.

După încă o rundă despre care cel mai bun lucru care se putea spune era că „nimeni nu a murit", Kaleb a declarat sesiunea închisă și a luat-o spre ieșire, aruncând priviri urâte tuturor celor care îndrăzneau să se uite spre el.

Alessa l-a lăsat să plece. Ar fi fost în stare să dea foc la citadelă dacă ar fi încercat să-i țină un discurs moralizator.

Ceilalți l-au urmat îndeaproape, doar Kamaria a rămas în urmă.

— Aș putea să te rog ceva?

— Desigur.

— Finestra și Fontele au puterea de a ierta pe cineva vinovat de înaltă trădare?

Alessa i-a aruncat o privire cercetătoare.

— Nu îți face griji, nu sunt o criminală în serie sau ceva de genul. Mă refer la fratele meu. Știu ce crede toată lumea, dar Shomari nu este un dezertor, jur. După cum îți spuneam, nu refuză nicio provocare, iar prietenii lui l-au provocat să se strecoare pe o navă. Nemernicii au fugit când s-a trezit echipajul și fac pariu pe orice că Shomari a încercat să se ascundă ca să nu dea de necaz, apoi a intrat în panică atunci când ambarcațiunea a părăsit portul, și uite-așa a devenit în ochii tuturor un dezertor. Nici măcar nu a luat nimic cu el.

Alessa a răsuflat prelung.

— Mi s-a spus întotdeauna că dezertarea este o crimă de neiertat, însă nu știu – poate că depinde de circumstanțe.

— Spre exemplu, dacă sora făptașului ar fi Fonte?

Era tentant pentru Alessa să spună da, să își asigure un candidat puternic, însă nu ar fi putut să se folosească de fratele Kamariei pentru a o șantaja și adevărul era că nu știa răspunsul la acea întrebare.

— Poate. Nu pot promite nimic.

— Înțeleg. Îmi pare rău că nu îți ușurăm situația.

Alessa a încercat să își șteargă discret ochii în timp ce Kamaria părăsea și ea sala.

— Să nu zici nimic! s-a răstit ea la Dante, care o urmărea mult prea îndeaproape.

— Nu aveam de gând.

Fata și-a tras nasul.

— Sunt cu toții în viață.

— Sunt.

— Saida are o atitudine bună. Josef este de treabă. Kamaria este puternică și îmi pare motivată. Kaleb a fost... ei bine, Kaleb a fost Kaleb.

— M-am distrat privindu-l cum se chinuie.

Alessa l-a privit cu reproș.

— Fii de treabă.

— Nu sunt de treabă.

— Eu cred că, de fapt, s-ar putea să fii.

Dante arăta profund ofensat, lucru care Alessei i s-a părut atât de amuzant, încât a început să râdă, nemaiputându-se opri, până când i-au dat lacrimile și nu a mai știut dacă râdea sau plângea.

Dante arăta din ce în ce mai îngrozit, dar Alessa nu ar mai fi putut să se oprească pentru nimic în lume.

— Ăă, ești bine? a întrebat-o el.

— Nu m-am simțit niciodată mai bine! i-a răspuns printre hohote. Inigo?

— Greșit.

— Alberto?

— Nici.

Garda ei de corp i-a ținut ușa deschisă.

— Ranieri?

— Nici măcar pe aproape.

— Julian? Amadeo?

— Bine, *piccola**, ți-ajunge pe ziua de azi.

Pe durata antrenamentelor, ploaia se preschimbase într-un potop. Apa se scurgea prin burlanele din curte, iar palele puternice de vânt loveau cu perdele de ploaie din părți, astfel încât trecerea acoperită nu mai oferea nicio protecție.

Alessa și Dante au răzbit prin ploaie până la scări, unde ea a auzit un grup de servitori contrazicându-se în privința celei mai rapide căi de a scăpa din bucătărie. Dacă Cittadella, care era cocoțată în vârful orașului, era atât de inundată, Alessa nu voia să se gândească prin ce treceau toți ceilalți.

— Să o rupem la goană? l-a întrebat Alessa pe Dante.

Dante și-a ridicat privirea spre cer, cu picături de apă alunecându-i din păr. Aveau să se ude până la piele, indiferent de ce alegeau.

— Haide!

Alessa și-a apucat marginea fustei și a luat-o la goană prin ploaia torențială. Abia dacă putea să distingă ceva prin apa care se prelingea pe față, dar a ținut să scoată limba la statuia lui Crollo când a trecut pe lângă edificiu.

Un bubuit zgomotos și cineva s-a izbit de ea.

— Ce...

Dante a împins-o de la spate în timp ce ceva se prăvălea la pământ în spatele lor. Statuia. Bucățile de marmură s-au împrăștiat prin curtea inundată.

Alessa s-a împiedicat, dar nu a căzut. Dante îi strângea brațul ca într-o menghină și a reușit să o tragă spre scări.

— Nu se va prăvăli *din nou*, a spus ea, zbătându-se să scape din strânsoare, dar mâna lui Dante era ca o cătușă de fier. Nu ai voie să o atingi pe Finestra, prostuțule! Cutremurul s-a terminat.

— Nu a fost niciun cutremur. Iar acela nu a fost un accident.

---

* *Micuțo* (it.)

Alessa a încercat să se întoarcă.

— Ai văzut pe cineva?

— Abia dacă am văzut în general.

Dante i-a dat drumul când au ajuns la scări, îndepărtându-și părul umed care i se lipise de frunte.

Și-a scuturat stropii de pe degete și apoi a arătat spre fața Alessei.

— Sângerezi.

— Ce?

Alessa și-a atins obrazul.

Tânărul a apucat-o din nou de cot, îndemnând-o să înainteze, dar fustele ei îmbibate de apă i se tot încurcau printre picioare, lipindu-se laolaltă.

— Of, preaslăvită Dea! *Stai așa!*

Alessa și-a smuls brațul din strânsoarea lui Dante și și-a desfăcut fusta, strângând materialul ud în brațe. Colanții de un verde-închis pe care îi purta erau aproape la fel de groși ca o pereche de pantaloni, iar ghetele din piele – care fuseseră probabil distruse – îi ajungeau până deasupra genunchilor.

Dante și-a coborât privirea și apoi și-a ferit-o imediat.

— Ah, te rog! a zis Alessa. De parcă nu ai văzut niciodată picioarele unei femei.

— Mergi și gata! a instruit-o el ursuz.

Odată ajunși în apartament, Alessa s-a grăbit să meargă în baie, ca să își examineze rana. Tăietura pe care o avea la tâmplă, grație unui ciob rătăcit de marmură, era dreaptă, lungă cât degetul ei, și relativ umflată. Nu cerea copci, slavă zeilor – pentru că ar fi trebuit să facă operațiunea ea însăși și probabil ar fi leșinat. Mai întâi urechea, acum fața. În ritmul acesta avea să arate ca o Finestra răvășită de război înainte să înceapă Divorando.

Dante s-a apropiat de ea.

— Am găsit un unguent. Stai nemișcată.

Și-a ridicat degetul și Alessa a făcut un pas în spate, împiedicându-se de comodă și aterizând în cele din urmă în cadă.

— Ți-ai pierdut mințile? s-a răstit ea. Nu poți *să-mi atingi pielea*, pentru că *ai să mori*.

— A, da, a zis el, clipind. Ține! a adăugat și i-a aruncat crema în brațe.

O durea spatele, îi pulsa tâmpla și cu siguranță arăta ridicol cu picioarele atârnate peste marginea căzii și degetele ridicate în sus. Dante în schimb, în loc să-i amintească de un șoarece înecat, arăta superb, cu păr ondulat, cămașa albă străvezie lipită de piept și pantalonii... Nu, *nu* avea să se uite la pantalonii lui.

Alessa i-a aruncat o privire urâtă în timp ce desfăcea dopul.

— Tu râzi cumva de mine? l-a întrebat. Crezi că cineva a încercat să mă ucidă *din nou* și *râzi*?

Dante și-a astupat gura cu pumnul.

— Cineva încearcă să te ucidă de când te cunosc.

Alessa a aruncat tubul de alifie, țintindu-i capul, dar el l-a prins.

— Am putea să ne punem de acord ca, de acum înainte, când îți spun să-ți miști fundul, să o faci fără să stai la discuții?

— Fie! Am putea să ne punem de acord că, dacă fac asta, să nu mă târăști de colo-colo? Finestra nu trebuie bruscată.

— De acord!

Dante a fluturat tubul cu alifie pe dinaintea ei.

— Ai terminat cu ăsta?

Alessa s-a sprijinit în coate, mijind ochii la încheietura lui Dante. Cercetând cele două săbii încrucișate, cercul subțire alcătuit din litere mici care le înconjura – semnul care arăta că este un criminal, un ucigaș. Semnul *decolorat*.

Dante și-a coborât mâna, dar Alessa văzuse deja dovada.

— E fals, a rostit ea. Te-ai însemnat *tu singur*!

Capitolul 22

Si dice sempre il lupo più grande che non è.
Lupul din poveste este întotdeauna mai mare decât în realitate.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 26

Lui Dante i-a pierit zâmbetul de pe chip.

— De ce?

Alessa s-a ridicat pe brânci din cadă.

— De ce te-ai preface că ești un criminal? Un proscris?

— De ce îți pasă?

Dante a trântit alifia pe blat și a ieșit din baie.

Lăsând o dâră udă în urma ei, Alessa a alergat după el.

— Încerc să te înțeleg.

— Asta-i prima ta greșeală.

— Dacă nu ești însemnat, nici măcar nu ai nevoie de un permis pentru a intra în Fortezza, așa că de ce ai venit să lucrezi pentru mine?

Nu voia – sau nu putea – să se uite la ea.

— Pentru că bărbații fac lucruri stupide când femeile plâng?

— Nu-i îndeajuns. M-ai mințit.

Dante s-a răsucit spre ea, cu ochii aprinși.

— Tu m-ai găsit pe *mine*, mai ții minte? Și, însemnat sau nu, *sunt* un proscris. Nu am casă, nu am familie, nu am prieteni.

— Ți-am spus...

Alessa s-a oprit, simțindu-se brusc amețită.

— Am crezut că înțelegi sentimentul, dar tu nu ai ucis niciodată.

— Spui asta de parcă ar fi un lucru rău. Poate că doar nu am fost prins.

— Care este adevărul?

— Nu i-am salvat. E același lucru.

Dante și-a ațintit ochii în podea, cu mâinile înfipte în tecile pumnalelor, de parcă armele ar fi fost singurul lucru care îl ancorau.

Alessa nu putea să rămână supărată când arăta atât de pierdut.

— Părinții tăi?

— Cu ei a început.

— Ca să știi, mă pricep mai bine să ascult decât să fiu Finestra.

— Nu ai nevoie de povestea mea urâtă.

— Ce mai contează o tragedie în plus?

Alessa a ridicat delicat din umeri, o mișcare riscantă, care i-a câștigat însă un început de zâmbet.

— Eu ți-am spus-o pe a mea, a zis ea cu un început de tachinare în glas.

Dante s-a întors spre ușile spălate de ploaie de la balcon, cu pumnii strânși și gura încleștată. Alessa se pregătea să-l lase în pace când, în cele din urmă, a vorbit:

— Au fost uciși de o gloată. Oameni pe care îi cunoșteam de-o viață s-au întors împotriva lor, i-au târât în stradă și i-au bătut până când i-au ucis.

Alessa s-a cutremurat.

— De ce? Ce ar fi putut să...

— *Nimic!* a izbucnit Dante. Nu au făcut *nimic* ca să merite asta.

— Nu, bineînțeles că nu! s-a grăbit Alessa. Nu am vrut să...

— Nu au fost perfecți, dar nimeni nu merită așa ceva.

— Bineînțeles că nu. Pur și simplu nu pot să-mi închipui de ce ar face cineva un lucru atât de sinistru, fără motiv.

— Ah, sunt sigur că au avut *motive*! Oamenii au întotdeauna motive. Oamenii pot justifica orice dacă își doresc cu adevărat.

— Îmi pare foarte rău. Câți ani aveai?

— Destui.

Furia din vocea lui Dante era îndreptată asupra lui însuși, nu asupra ei, dar a făcut-o oricum să tresară.

— Câți?

— Doisprezece. Dar eram mare pentru vârsta mea. Puternic. Aș fi putut să lupt, aș fi putut să le ofer o șansă să scape. Și nu am făcut-o.

Vocea lui Dante suna atât de goală încât părea să înghită tot aerul din cameră.

— M-am ascuns. Am auzit totul și nu am făcut nimic.

— Nu a fost vina ta.

— Bineînțeles că a fost.

Dante și-a trecut mâna prin păr.

— Erai un *copil*.

— Iar ei erau familia mea. Ar fi trebuit să mor *cu* ei.

Nu era nimic de spus. Chiar dacă Alessa ar fi găsit cuvintele potrivite, nu ar fi putut să ajungă la el, așa cum era, închis în sine însuși. Și știa, fără urmă de îndoială, că, dacă ar fi spus ceva greșit, ar fi frânt legătura fragilă pe care Dante o îngăduise.

Cât de crud era că, atunci când împărtășeai durerea cuiva, nu puteai să i-o și alini. În fizică existau reguli și forțe, reacții egale și opuse, exista o balanță. Dar emoțiile nu se supuneau regulilor și, chiar dacă empatia o învăluia ca o cuvertură grea, nu îl ajuta pe el cu nimic. Indiferent de cât de mult era dispusă să ducă, nu putea să îi ușureze povara. Nici măcar mâinile ei, care furau putere și viața însăși, nu puteau să îi ia din suferință.

Așa că nu a rostit niciun cuvânt, dar nici nu a plecat. S-a tras aproape și i-a dăruit fărâma de sprijin pe care i-o putea oferi prin simpla ei prezență.

Dante își ținea privirea ațintită asupra orașului înecat de ploaie de jos, dar Alessa știa că nu vede în fapt nimic din el dinaintea ochilor.

În zilele care au urmat, au fost mai multe crispări de durere decât hohote de plâns, însă după o săptămână de antrenamente Fonții încă tresăreau de fiecare dată când Alessa se apropia de ei.

Tomo își recăpătase în mare parte puterile, dar continua să o urmărească de la o distanță sigură pe Alessa, care folosea cu rândul puterile tuturor Fonților, inclusiv pe ale Ninei. Remodelarea materiei îi dădea însă un sentiment neplăcut, care-i întorcea stomacul pe dos, de parcă legile fizicii s-ar fi luptat împotriva unei forțe atât de nenaturale.

La finalul unei după-amiezi extrem de lungi, Fonții și Alessa s-au așezat în jurul mesei din salon, pleoștiți ca niște flori în mijlocul deșertului. Tomo și Renata li se alăturaseră pentru o cină liniștită cu carne albă de pește în sos de lămâie – calitatea hranei din Cittadella se îmbunătățise *cu siguranță* de când veniseră Fonții – și nici măcar ei nu încercau să întrețină conversația, răspunzându-i doar Saidei care întreba cu inima îndoită despre rețete de familie. Tomo se învigorase puțin, arătându-se fermecat de felul în care fata își explica proiectul. Și el știa surprinzător de multe lucruri despre gătit. Însă, dacă Tomo a înșirat un număr de feluri din care Saida să își aleagă, Renata n-a făcut decât să zâmbească vag și să promită că se va gândi la ceva mai târziu, în vreme ce toți ceilalți se simțeau ușurați că nu erau obligați o vreme să-și adune energia pentru a vorbi.

În timp ce Tomo și Saida dezbăteau folosirea făinii de orez în defavoarea gelatinei pentru prepararea unui desert, Kamaria privea cu ochi goi cel mai apropiat sfeșnic. Puterile ei făceau flăcările să crească și să se micșoreze într-un ritm

leneș, de parcă focul însuși ar fi respirat, împrăștiind fum spre Kaleb. Fie nu observa, fie alesese să ignore suspinele lui cu înțeles.

În cele din urmă, conversația s-a dizolvat în tăcere.

— Cred că s-ar putea să fie timpul pentru o pauză, a zis Tomo, bătând cu noul lui baston în scaun.

Alessa a fost cât pe ce să țipe. O *pauză*? Ziua ar fi trebuit să se încheie!

— E vorba despre ceva anume ce ar trebui să exerseze acum? l-a întrebat Renata. Toată lumea arată puțin obosită.

— Am cerut dulciuri, a încercat Saida. Poate că un pic de zahăr ne va ajuta să răzbim.

— Ești foarte conștiincioasă, draga mea, a spus Renata. Dar, Tomo, cred că este suficient pentru azi.

— Îmi cer scuze, a răspuns Tomo. Nu m-am exprimat clar. Nu am vrut să spun pe ziua *de azi*, ci voiam să sugerez ca mâine să fie o zi întreagă de odihnă.

Renata s-a încordat.

— Nu cred că asta este înțelept.

— Odihna este esențială când te antrenezi, la fel cum este esențial somnul când înveți. O zi de odihnă, cu rugăciuni și timp petrecut alături de familie ne va înzdrăveni pe toți, plus că nu mă pot gândi la un mod mai bun de a ne motiva războinicii decât acela de a le reaminti pentru ce luptă. Și apoi, Mastro Pasquale vine de dimineață, așa că Finestra va fi ocupată să pozeze pentru portretul ei oficial.

Alessa nu a fost singura care a aruncat o privire furișă spre șirul de portrete de pe perete: Duo Divino de-a lungul secolelor, surprinși în picturi pe pânză, privindu-i cu solemnitate. La prima vedere, oamenii înfățișați în tablouri păreau să aibă puține lucruri în comun, având diferite mărimi, forme, culori ale pielii și sexe. Un lucru *aveau* însă în comun, și anume faptul că fiecare Finestra făcea pereche cu un Fonte.

Ei bine, cel puțin Mastro Pasquale, care fusese profesoara de artă a Alessei în primii ei ani ca Finestra, era destul de talentată încât să adauge un Fonte mai târziu, astfel încât să pară că pozaseră împreună. Ar fi fost cu siguranță o poveste amuzantă pe care ghizii să o împărtășească viitorilor vizitatori ai citadelei. Asta, bineînțeles, dacă Alessa reușea să găsească un Fonte alături de care să iasă triumfătoare din Divorando, așa încât Cittadella să fie încă în picioare peste o lună.

Renata și-a masat tâmplele.

— Presupun că am putea termina prima jumătate acum. Într-adevăr, ați putea să vă luați cu toții o zi liberă.

Decizia părea să fie una dureroasă pentru Renata.

— Însă vă aștept pe toți cu o oră mai devreme a doua zi, pregătiți să dați tot ce aveți mai bun. Și sper că veți alege cu toții înțelept cum să vă petreceți ziua liberă.

Cu o privire ostilă la portrete, Renata s-a ridicat înconjurată de fustele ei vișinii și l-a ajutat pe Tomo să se scoale, în timp ce acesta își flutura mâna, mulțumind.

— Ei bine, a răsuflat Saida după ce au ieșit, asta merită cu siguranță sărbătorit. Sunt bucuroasă că m-am răsfățat cu niște *cannoli* asortați de lux, glazurați cu ciocolată.

De sub scaunul Saidei și-a făcut apariția ca prin magie o cutie cu produse de patiserie și toți Fonții s-au servit imediat cu poftă.

Josef, Nina și Kamaria și-au luat porția de desert la pachet. Kaleb a înghițit-o pe a lui dintr-o îmbucătură și apoi a mai luat un al doilea *cannoli* din cutie înainte ca aceasta să ajungă în capătul mesei.

— Sunt de la *Il Diletto**, a spus Saida. Este patiseria familiei tale, corect?

---

* *Deliciul* (it.)

Alessa a clipit din gene dinaintea blazonului familiar, ascuns sub degetul ei mare.

— Finestra nu are familie, a șoptit ea.

— Corect, s-a bâlbâit Saida. Desigur. Știu asta. M-am gândit doar că...

— Ia stai! a intervenit Kaleb, cu gura plină de *cannoli*. Fratele tău este Adrick Paladino?

Alessei i s-a pus un nod în gât.

— După cum spuneam, Finestra nu are...

— Da, da, și-a fluturat Kaleb mâna iritat. Finestra țâșnește, neatinsă, din pântecul sfânt al Deei. Am priceput.

Și-a lins praful de zahăr pudră de pe o unghie îngrijită, mijind ochii la ea.

— Nu semeni deloc cu el. Bine, poate doar la ochi.

Alessa nu vedea rostul pe care l-ar fi putut avea povestea originii ei divine, când ei refuzau să accepte convenția.

— Nici măcar nu știam că îl cunoști pe Adrick, cu atât mai puțin că știi ce culoare au ochii lui.

Kaleb s-a îmbujorat ușor.

— E peste tot. Nu ai cum să îl eviți.

Saida, care arăta de parcă ar fi fost gata să fluiere, i-a înmânat cutia cu prăjituri lui Dante.

— Voi doi puteți împărți ce a mai rămas. Haide, Kaleb! Se anunță o bătălie pe dușuri înainte de partida de cărți, iar eu nu mai am de gând să rămân ultima de această dată.

Kaleb a pufăit.

— Dacă nu ne antrenăm mâine, eu plec chiar acum.

Saida a alergat după el până la ușă.

— Suntem în mijlocul unui joc de *Chiamata**!

Vocea lui Kaleb a răsunat cu ecou de pe hol:

— Treceți la *Scopa***, atunci. Josef și Nina sunt practic lipiți unul de altul, pot juca împreună.

---

* Joc de cărți cu cinci jucători.

** Joc de cărți popular în Italia.

Dante a ridicat cutia cu prăjituri și i-a întins-o Alessei, dar ea a refuzat, jucându-se cu un lănțișor delicat din argint cu medalion pe care îl avea la gât.

— Poți pleca și tu, dacă vrei. Știu că nu te gândeai că vei rămâne legat de mine atâta vreme când ai acceptat această misiune.

Tânărul i-a aruncat o privire stranie.

— Nu-i mare lucru.

Ca atunci când te doare un dinte și nu te poți abține să îl zgândărești, Alessa nu s-a putut opri:

— Ești sigur? Pun pariu că petrecerile sunt destul de sălbatice când se apropie Divorando.

— Ți se pare că sunt genul petrecăreț?

— Nu am nicio idee ce gen ești. Tot ce știu este că Dante nu e numele tău real, că îți place să citești o mulțime de cărți, dai pumni străinilor pentru bani, memorezi proverbe în vechea limbă și pretinzi că ești o persoană îngrozitoare fără să aduci nicio dovadă în acest sens. Tu, NonDante Nenumit, ești o adevărată enigmă pentru mine.

Dante s-a aplecat deasupra cutiei.

— Iar tu nu suporți enigmele, nu-i așa?

— Chiar deloc.

— Ei bine, hai să-ți spun un adevăr! Nu îmi plac cei mai mulți oameni, așa că nu-mi plac cele mai multe petreceri.

— Șocant. Eu adoram petrecerile. Și oamenii. Pe vremea când nu se temeau de mine.

Dacă stătea să se gândească mai bine, Alessa chiar avea nevoie de ceva dulce.

Ignorându-i mâinile întinse, Dante a continuat să cerceteze metodic prăjiturile asortate.

— Mie nu-mi este teamă de tine.

Alessa și-a ridicat triumfătoare pumnul.

— Am cucerit unul! Victoria este a mea.

Chicotind, Dante a lăsat să i se topească în gură un *cannoli* pufos.

Capitolul 23

Lupo non mangia lupo.
Lupii nu mănâncă lupi.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 20

Întoarsă în camera ei, Alessa a început să dezbată cu voce tare ținuta pe care ar fi trebuit să o poarte a doua zi, când avea să i se picteze portretul, în vreme ce Dante ignora complet subiectul, întins într-un fotoliu cu o nouă carte în brațe.

Alessa și-a întors cu fundul în sus șifonierul și a scos afară brațe întregi de mătase rubinie, tafta argintie și dantelă violet, apoi a agățat o jumătate de duzină de rochii pe care le purtase o singură dată sau chiar niciodată de spatele paravanului care se afla între patul ei și camera de zi.

După ce și-a dres vocea tare de vreo câteva ori (și a bătut o dată, dar hotărât, cu piciorul în podea), Dante și-a ridicat privirea cât să voteze mormăit în direcția vagă a unei rochii purpurii. Alessa nu s-a mai deranjat să-i ceară părerea în privința bijuteriilor și a pantofilor, pe care i-a aranjat în dreptul rochiei, ca să nu se mai vadă nevoită să cotrobăie de dimineață.

Rătăcind înapoi în camera de zi, Alessa a ridicat cartea mică și îmbrăcată în piele pe care o lăsase deschisă pe măsuță, apoi și-a trecut degetele pe deasupra cuvintelor scrise pe interiorul coperții.

Per luce mia.

— E pentru mine?

Dante și-a îndreptat privirea spre ea și s-a încordat.

— Nu.

— Scuze.

Alessa și-a retras repede mâna.

— Nu am vrut să fiu indiscretă.

— Nu. E în ordine.

Dante s-a întunecat la chip.

— Poți să o răsfoiești. Este scrisă în vechea limbă însă.

Alessa a deschis volumul la întâmplare.

— *O mangiar questa minestra o saltar della finestra*, a citit ea, poticnindu-se puțin. Ceva legat de preoți... care sar pe ferestre?

— *Minestra* înseamnă supă. Mănâncă supa sau sari pe fereastră. Adică: fii hotărât.

— Ah! a zis Alessa, închizând cartea. Începusem să mă întreb dacă ai memorat o carte cu proverbe antice și, *voilà*, iată cartea!

— Am memorat mai multe, de fapt. Bărbatul *sfânt* care m-a luat după ce părinții mei au murit m-a pus să citesc *Verità* în fiecare zi. Era suficient de mare încât să pot ascunde alte cărți în spatele ei.

— Ah!

Alessa și-a mușcat buza.

— Câtă vreme ai locuit cu el?

— Prea multă. Mi-a luat trei ani să scap.

— Asta e îngrozitor.

Alessa ar fi vrut să pună mai multe întrebări, să înțeleagă prin ce trecuse, atât pe perioada captivității, cât și în anii care urmaseră, deși instinctul îi spunea că un prieten adevărat ar fi schimbat subiectul.

Degetele Alessei au simțit șănțulețe pe spatele cărții, așa că a întors-o ca să vadă literele săpate în piele.

E. Lucente.

— Știam eu! a gângurit Alessa. Numele tău chiar *este* Eustice!

Dante și-a scuturat capul cu un zâmbet trist pe chip.

— *E* vine de la *Emma*. Cartea a fost a mamei.

— Fir-ar! s-a posomorât Alessa. Păi, cel puțin acum îți știu numele de familie. *Lucente*. *Lumină*. Și *Dante* înseamnă...

— Dăinuitor.

— Lumină dăinuitoare, a murmurat Alessa. Îmi place. Odată mi-ai spus *Luce mia*.

Dante și-a pus mâinile-n piept și apoi și le-a întins, dregându-și ușor vocea.

— Ea obișnuia să îmi spună așa.

Pe Alessa a durut-o inima pentru băiețelul care fusese Dante odată.

— Ce citești acum? Ceva bun?

Dante și-a strecurat privirea spre ea.

— Tu să-mi zici. Am găsit cartea pe noptiera de lângă patul tău.

Alessei i s-a scurs tot sângele din obraji.

— Dă-mi-o înapoi!

Dante a strâns cartea mai aproape.

— O să ți-o dau. O împrumut doar. E un târg cinstit.

— Nu ai voie. E *a mea*! Adică nu e *a mea*. Am găsit-o. E clar că nu își avea locul în bibliotecă, așa că am luat-o de acolo. Ca să o arunc.

— De ce ai face așa ceva?

— Pentru că e... necuviincioasă.

Alessei i s-au înroșit vârfurile urechilor.

— Ei bine, cineva e clar că s-a bucurat de ea. Jumătate dintre pagini au colțurile îndoite.

Dante a zâmbit ușor, iar fata și-a făcut de lucru aruncând un pui de pernă dintr-o parte într-alta.

— N-am de unde să știu.

— Cititorul a însemnat cele mai bune părți, dacă mă întrebi pe mine.

Cele mai bune. Cele mai scandaloase – asta voia să spună –, dar, cum ea *nu citise* cartea și prin urmare *nu* îndoise colțurile de la paginile la care voia să revină, nu putea nici să îl contrazică, nici să fie de acord cu comentariile lui, iar nemernicul o știa prea bine!

— Autoarea este destul de, ah, descriptivă! a comentat Dante, făcând pe inocentul. Oh, iată un pasaj bun: „Când prințul regent s-a întors ca să-și arate palașul de nădejde, domnița a oftat. O asemenea armă impresionantă ar fi putut..."

O pernă în față i-a tăiat avântul. Râzând, Dante a dat-o la o parte.

— Fii cinstită! De câte ori ai citit asta?

— Ți-am spus, nu am...

— De o duzină de ori? De o sută?

— Ești o persoană îngrozitoare, știi asta?

— Știu.

A sunat mult prea serios, așa că Alessa a ezitat, întrebându-se dacă ar fi trebuit să își ceară scuze, dar expresia de pe chipul lui s-a metamorfozat într-una de sinceritate copilărească.

— Dar pur și simplu *trebuie* să aflu dacă îndrăzneața noastră eroină îl va alege pe prinț sau pe proscris, așa că să nu îndrăznești să-mi dezvălui finalul.

Alessa s-a ridicat în picioare, dreaptă, cu o ținută demnă de o Finestra.

— Nu aș face așa ceva niciodată. Numai cei mai îngrozitori oameni dezvăluie sfârșitul unei cărți.

— Adevărat. Iar tu nu ai cum să faci asta. Bineînțeles. Pentru că tu nu ai citit cartea.

— Pentru că nu am citit-o.

— Știi, nu ai de ce să te rușinezi.

Dante i-a aruncat o privire furișă.

— E complet normal.

— Să citești?

— Să te bucuri de astfel de cărți. Oi fi tu un vas sfânt și toate cele, dar tot om ești.

— Oarecum.

Dante s-a aplecat spre ea.

— Întru totul. Cu titlu sau fără titlu, cu puteri sau fără puteri, rămâi om. Nu lăsa sfintele aiureli să îți afecteze judecata.

— *Sfinte aiureli*?

Tânărul și-a fluturat degajat mâna dinaintea revoltei Alessei.

— Păstrează-ți zeii și zeițele pe piedestal, dacă vrei, dar ritualurile, regulile, izolarea? Știi că toate acestea nu vin cu adevărat de la ei, nu-i așa? Sunt lucruri scrise de muritori. De bărbați, în mare parte. Avem prostul obicei de a închide persoanele de care ne este teamă și lucrul de care le este cel mai teamă bărbaților care dețin puterea este o femeie care are mai multă putere decât ei.

Alessa nu-și putea închipui de ce ar fi vrut cineva puterea ei, însă existau un milion de lucruri pe care nu le înțelegea despre oameni, așa că nu l-a contrazis. Până și Adrick i se păruse gelos când vorbiseră ultima oară.

Dante a privit-o cu înțeles.

— Dacă sunt părți din această învoială care nu sunt în acord cu tine, atunci ignoră-le. Alege tradițiile de care ai nevoie și dă-le la o parte pe celelalte. Fii îndrăzneață!

— Îndrăzneață, zici?

Alessa a înșfăcat cartea de pe masă.

— În cazul acesta voi lua înapoi acest volum.

Râsul lui Dante a urmat-o până în balcon.

— Vorbeau despre un joc de cărți în seara asta, i-a spus el, venind din spate. Ar trebui să li te alături.

— I-am chinuit toată ziua.

Alessa și-a netezit fusta.

— Sunt sigură că nu mă vor prezentă.

— Nu vei ști dacă nu încerci, a observat Dante. Vrei prieteni, du-te să-ți faci!

— Nu voi *obliga* pe nimeni să îmi fie prieten.

— Ha! *Pe mine* m-ai încolțit.

Dante și-a lăsat brațul pe speteaza scaunului ei și i s-a apropiat de ureche.

— Nu ești *speriată*, nu-i așa?

Alessa și-a scuturat capul cu vădită indignare, șfichiuindu-l peste față pe Dante cu părul ei.

Râzând, Dante și-a îndepărtat câteva șuvițe de pe obraz.

— Miroși ca o livadă.

— Miros divin, mersi frumos. *Nonna* mea îmi pregătește săpunuri și creme din lămâi crescute la noi în grădină și sare de mare. Fac bine la ten.

— Am să rețin asta. Te lasă să îți vizitezi bunicii?

— Nu. Nici măcar nu mi se permite să le scriu. Însă regulile nu specifică de la cine am voie să fac cumpărături, așa că îmi comand câte un coș de la ei la câteva luni și Nonna îmi scrie bilețele secrete pe interiorul ambalajelor.

— Încep să înțeleg de unde ai moștenit spiritul rebel.

— Îi port și numele, și i-am moștenit înclinația de a găzdui câini vagabonzi. Dacă v-ați cunoaște, te-ar obliga să mănânci tone de paste și te-ar certa pentru că ești prea chipeș.

— Crezi că sunt chipeș?

Alessa s-a îmbujorat.

— Nu. Dar *ea* ar crede. Și n-ar avea pretenția să vorbești, așa că ai fi fericit. Când nu-și cântă, vorbește de una singură și e imposibil să strecori vreun cuvânt. *Nonno* este surd, iar ea uită mereu că nu toată lumea este ca el.

— Deeeci – a tras Dante de cuvânt – e o versiune mai în vârstă a ta?

— Deduc că nu ai spus-o ca pe un compliment, dar eu am s-o interpretez oricum așa.

— Orice te ajută să-ți întărești încrederea de sine este binevenit, *luce mia*! Hai, să mergem!

Alessa nu s-a clintit.

— Pe ei, soldat!

Alessa a apucat strâns brațele scaunului și și-a încârligat gleznele în jurul picioarelor acestuia, dar Dante l-a înclinat, lăsând-o să aleagă între a se ridica sau a ateriza pe podea.

— Te disprețuiesc.

— Mă pot obișnui cu gândul.

În timp ce traversau holul, au început să audă voci, care au crescut în intensitate, urmate de râsetele provocate de o glumă pe care Alessa nu o prinsese. Tot ceea ce-și dorise ani întregi se afla dincolo de o ușă și singurul lucru pe care trebuia să îl facă era să ciocăne.

Spaimă. Speranță. Două fețe ale aceleiași monede, care se schimbau prea repede ca să le poată diferența.

Alessa și-a ținut mâna întinsă, până când a simțit că îi amorțește brațul, apoi și-a coborât-o.

— Nu pot.

— Cum vei reuși să faci față unui roi de scarabei dacă ești prea speriată să bați la o ușă?

— Să îți faci apariția neinvitată la un eveniment social este mai rău decât să duci o bătălie pe viață și pe moarte.

— Salută-i și gata.

Alessa s-a crispat la auzul unui nou acces de râsete care venea de cealaltă parte a ușii.

— Fie, o voi face eu!

Fata s-a poziționat dinaintea lui.

— Să nu îndrăznești!

Și-a scuturat fără prea mare convingere degetul dinaintea lui Dante, care era mult mai înalt decât ea.

— Laşo! a comentat el cu un rânjet.

Uşa s-a deschis şi Alessa s-a răsucit, dând nas în nas cu Saida, care îşi dusese mâinile la inimă, la fel de surprinsă ca ea.

— Finestra. S-a întâmplat ceva?

Peste umărul Saidei, Alessa l-a văzut pe Josef scăpând cărţile din mână, în vreme ce Nina se străduia cu o mişcare caraghioasă să prindă paharul pe care aproape îl vărsase pe masă când s-a ridicat în grabă. Dacă fata era tot atât de neîndemânatică şi în afara citadelei, Josef era probabil nevoit să-şi folosească puterile tot timpul, pentru a se asigura că nu este udat până la piele.

— Nu. Nu s-a întâmplat nimic, a grăit Alessa, netezindu-şi fusta. Am vrut doar să văd dacă aveţi nevoie de ceva.

Fonţii alcătuiau un tablou al groazei, cu toţii arătând de parcă ar fi fost o familie de şoareci care dădeau piept cu motanul care le dezgropase ascunzişul.

Saida a clipit din gene.

— Nu cred că avem nevoie de nimic. Avem nevoie de ceva?

Toţi au clătinat din cap.

Alessa şi-a plecat fruntea. După ce şi-a dat seama că stătuse în uşă un timp jenant de lung, a adăugat brusc:

— Grozav.

A dat din cap din nou.

— Ei bine, să aveţi o seară agreabilă!

— Şi tu.

— Mulţumesc.

Saida a închis uşa, dar nu a tras zăvorul. Aşadar lucrurile nu stăteau chiar atât de rău.

Dante a pufnit.

— Bine. Poate că ar fi trebuit să le aduci ceva ca să îi destinzi.

— Nina are doar cincisprezece ani.

— Fursecuri pentru ea şi alcool pentru restul.

— Ai fi putut să-mi sugerezi asta înainte să mă înfățișez la ușa lor ca o fraieră.

Dante i-a aruncat o privire furișă în timp ce se îndreptau înapoi spre camerele lor.

— Hei, puncte în plus pentru efort.

Alessa s-a încruntat mustrător la el.

Emoțiile și agitația se tot adunaseră și nu avea cum să le împrăștie, așa că, atunci când Dante i-a arătat ridicând din sprâncene un alt roman de dragoste, Alessa a refuzat să-i mai facă jocul.

— Ăla e chiar bun, a comentat ea. Dar îți interzic să te retragi într-o carte acum.

— Îmi interzici? Crezi că poți să-mi dai ordine?

— Îți dau ordine tot timpul. Doar că tu nu le urmezi.

Alessa i-a aruncat o privire.

— Dante, tu ești singurul meu prieten.

— Cred că s-ar putea ca și tu să fii al meu.

Dante și-a frecat podul nasului.

— *Dea*, e jalnic, nu-i așa?

— Calitate, nu cantitate. Acum te rog *frumos*, așa că trebuie să spui da.

— Pentru?

Alessa a bătut din palme.

— Un joc cu mine.

Dante a mijit ochii și ea a zâmbit și mai larg. Dacă el avea de gând să o tachineze pentru că citea romane deocheate, ea avea să îi răspundă cu insinuări în fiecare replică.

— Bine, a aprobat el, cercetând-o încă. Să dau o tură prin bibliotecă sau ai ceva de băut aici?

— Eu sunt *Finestra*. O războinică unsă de zei.

— Asta înseamnă nu?

— Vreau doar să punctez că ar fi extrem de nepotrivit...

Alessa s-a ridicat pe blatul de bucătărie și s-a întins ca să

deschidă dulapul cel mai de sus, dând la o parte o franzelă veche. *Extrem* de nepotrivit să țin alcool la mine în cameră.

Cea mai la îndemână era o sticlă prăfuită de *limoncello* pe care uitase să o țină la rece, și Alessa a luat-o ca să-i ceară părerea lui Dante. Acesta a ridicat din sprânceană. Alessa a depozitat sticla la loc.

Și-a scos limba, străduindu-se să tragă cu vârful degetelor o carafă grea, în timp ce cu cealaltă mână se pregătea să o prindă dacă ar fi alunecat peste margine.

Degete lungi și maronii au prins carafa dinaintea ochilor ei, Alessa retrăgându-și imediat mâna. Lipită cu spatele de dulap, s-a întors ca să-l înfrunte pe Dante.

Și a uitat cum să vorbească.

Dante era atât de aproape, încât îi atingea practic genunchii, iar ochii lui negri erau și ei atât de aproape, încât putea să le vadă striațiile aurii.

Și-a coborât privirea spre buzele ei.

— Dă-te la o parte! a strigat Alessa pe un ton ascuțit. Nu mai am nevoie de încă o moarte pe conștiință.

Ținând sticla cu mai multă grijă decât arăta pentru propria viață, Dante s-a întors și s-a rezemat de blatul de bucătărie, încă teribil de aproape de ea.

— Ar fi întru totul vina mea, nu-i așa?

A tras dopul și a luat o înghițitură.

— Ah, ce bună e!

— Eu ar trebui oricum să trăiesc cu remușcările și să găsesc un nou gardian.

Alessa a pus mâna pe două pahare joase și apoi a coborât de pe blatul de bucătărie, cu o privire plină de înțeles.

— Se numesc pahare de băut.

— Fascinant.

Dante i-a întins sticla, și cum Alessa nu a pus mâna pe ea, a lăsat-o pe masă cu un oftat.

Alessa și-a turnat puțin în pahar, apoi a pus dopul sticlei și a strâns-o la piept. Ostatică.

— Să jucăm un joc.

— Ah?

— Un *joc*.

Ca să-și distragă atenția de la nereușitul eveniment social.

— Ce fel de joc?

— Unul de băut.

Alessa a sorbit din pahar – ca o *domniță* – și a lăsat provocarea să plutească în aer.

Dante s-a lăsat pe scaun, înfigându-și coatele în masă.

— Ascult.

— Adevăr sau provocare. Când e rândul tău, tu alegi pentru runda respectivă.

Tânărul și-a înclinat scaunul pe spate, cu scepticismul zugrăvit pe chip. Într-o zi avea să cadă în fund și ea abia aștepta să vadă asta.

— Dacă nu îndeplinești provocarea sau nu răspunzi la întrebare, trebuie să bei.

Chipul lui a început să se lumineze încet de la un zâmbet.

— Mie îmi convine.

— Vei refuza totul, nu-i așa?

— Dap.

Picioarele din față ale scaunului lui Dante au pocănit pe podea.

— *Nu!*

Alessa a strâns sticla mai tare la piept.

— Nu-ți torn decât dacă vrei să iei parte.

Dante a pocnit din degete, semnalându-i că poate să înceapă.

— Bine. Dar nu-ți voi spune numele meu.

— Nu poate fi *chiar* atât de rău.

— Nu am zis niciodată că ar fi rău.

— Am să ți-l smulg eu, într-un fel sau altul. A devenit

misiunea vieții mele. Nu mă dau în lături de la nimic. Voi desprinde șuruburile, unul câte unul.

— Mi-ar plăcea să te văd încercând.

— Te gâdili?

— Deloc.

— Fac pariu că te gâdili. Fac pariu că râzi ca o școlăriță.

Alessa i-a aruncat o privire provocatoare.

— Îți voi dubla salariul dacă îmi vei spune.

Cute de amuzament au apărut în jurul ochilor lui Dante.

— Nicio răsplată nu este mai mare decât să văd că am fost mai tare ca tine. Voi lua secretul în mormânt.

— Ah, haide!

Dante a căzut pe gânduri.

— Fie! Presupun că aș putea să îți spun pe patul de moarte.

— Două lucruri pe care le aștept cu entuziasm atunci!

— Jucăm sau nu?

Era amuzant să-l tachineze, dar nu putea să-i lase timp la dispoziție ca să se răzgândească.

— Voi începe cu o întrebare ușoară. Care este cel mai frumos loc pe care l-ai văzut vreodată?

Dante a strâns ușor din buze.

— O plajă mică, de la capătul insulei.

Alessei i-a tresărit inima.

— Cum arată?

Dante și-a ridicat paharul, l-a lăsat pe masă, și apoi a repetat mișcarea.

— O plajă.

— Ce *fel* de plajă?

— Genul de plajă unde pământul întâlnește marea, a răspuns el tărăgănat, încântat de frustrarea ei.

Alessa a vânturat sticla.

— Fă-mi pe plac! Nu am mai fost pe o plajă de ani întregi.

Dante și-a ridicat ochii în tavan.

— Stânci înalte de o parte și de cealaltă. O potecă îngustă pe care să ajungi la ea, așa că nu prea merită osteneala pentru cei mai mulți. Dar apa... Dante a zâmbit visător. Nu am mai văzut culoarea aia nicăieri.

— Sună perfect, a oftat Alessa.

L-a răsplătit turnându-i câteva picături și apoi a pus din nou sticla la păstrare, între picioarele ei: cel mai sigur loc de pe pământ.

— Care este întrebarea mea?

— Dacă ai putea face orice înainte de Divorando, ce ai alege să faci?

— E simplu. Să îmi controlez puterile și să nu mai ucid oameni.

— Nu, nu. Jocurile ar trebui să fie *amuzante*. Alege un răspuns bun.

Dante și-a dus paharul la buze.

— Să îmi pierd virginitatea.

Dante s-a înecat. Roșu la față, cu lacrimi în ochi, a început să se bată cu pumnul în piept.

Alessa a chicotit.

— Ești mai bine?

— Mult mai bine, a cârâit el. Provocare.

— Hmm... Spune ceva drăguț despre Kaleb.

— Nup!

Dante și-a înclinat paharul.

— Mai încet! a protestat ea râzând. Jocul se va sfârși în cinci minute dacă bei atât de repede.

— Nu. Sunt din fier, a spus el bătând cu palma în abdomenul lui ferm. Of, Kaleb! I se potrivește faptul că produce electricitate.

— De ce?

— Ai fost vreodată în vecinătatea unui loc în care lovește fulgerul? Nu e distractiv.

— Tu nu ai *pic* de noroc!

— Nu am fost lovit direct. În plus, mi-am scrântit șapte oase, inclusiv nasul, am fost înjunghiat, ars și aproape mi-am pierdut un deget.

Alessa s-a crispat.

— Zeii te urăsc cu siguranță!

— Sunt convins că da.

— Bine ai venit în club atunci.

Dante a pufnit.

— Tu ești salvatoarea. După Divorando, nu vei mai munci nicio zi în viața ta. Se vor scrie sonete despre tine.

— *Sau* voi ucide toți Fonții de pe insulă, toată lumea din Saverio va muri și va fi doar vina mea. Alessa și-a lipit paharul rece, acoperit de condens, de obraz. Nu îmi place să rănesc oamenii.

— Ah, serios? Nu mi-am dat seama.

— Am o misiune. *Una*. De ce nu pot să o îndeplinesc?

Dante a cercetat-o lung, mușcându-și buza de jos.

— Ai zis că te-ai simțit flămândă.

— Hmm?

Alessa și-a desprins privirea de la gura lui, dar ochii – calzi și întunecați, ca ciocolata topită presărată cu caramel – nu o ajutau să se concentreze.

— Atunci când l-ai atins pe primul tău Fonte, ai spus că te-ai simțit *flămândă*. Ai fost vreodată *cu adevărat* înfometată?

Alessa și-a încrețit nasul.

— Toți oamenii au fost înfometați la un moment dat.

— Nu mă refer la senzația pe care o ai când întârzie cina – ci la *adevărata foame*. Ai fost vreodată într-atât de hămesită încât să mănânci pământ ca să-ți umpli golul din burtă?

— Presupun că nu.

— Ei bine, când ești atât de gol și primești de mâncare, știi

că ți se va face rău dacă mănânci prea repede, dar nu te poți abține.

Alessa s-a holbat la paharul ei, de parcă înlăuntrul lui ar fi putut să descopere niște răspunsuri, dar nu a dat decât de reflexia ei distorsionată.

— Bine...

— De aceea te-au încuiat aici, nu-i așa? Ca să-ți reamintească de legăturile dintre oameni și comunitate, răpindu-ți-le?

Dante a așteptat ca Alessa să-și ridice privirea și s-a uitat în ochii ei.

— Te-au înfometat, iar tu te-ai înfruptat de cum s-a ivit prima ocazie.

Alessa a simțit cum i se așază o greutate pe inimă.

— Vrei să spui că ucid oameni pentru că sunt atât de nefericită în singurătatea mea, încât îi înghit practic pe ceilalți? Pentru că asta nu mă face să mă simt mai bine.

— Zic că nu este vina ta.

Alessa a simțit că se îneacă.

— În cărți sună atât de romantic să mori de singurătate, dar să ucizi *pe altcineva* cu singurătatea ta? Ei, ăsta e *cu adevărat* un talent!

Dante s-a aplecat spre Alessa, cu coatele rezemate de masă.

— Poate dacă ai hrăni doar un pic nevoia asta, ai avea mai multă stăpânire de sine.

Fetei i-au tremurat buzele.

— Cum adică? Un fel de aperitiv afectiv?

— Ceva de genul.

Dante a bătut toba cu degetele în masă.

— Ai putea să-ți iei un animal de companie?

— Un animal de companie?

— Știi tu... mic? Pufos? Animal domestic? Dante a mimat gheruțe care zgârie aerul.

— Cum ar fi o pisică.

Alessa a luat o duşcă de whisky, tuşind din cauza arsurii.

— Îmi propui să-mi iau o *pisică*. Ca să umplu golul, prăpastia din sufletul meu. O *pisică*.

— De ce nu? Poate că aşa ai vedea mai bine în întuneric.

— Sau aş ucide o pisică.

— Crezi?

Dante părea surprins.

— Au pielea acoperită de blană.

— Nu ştiu şi nu vreau să aflu. Dacă aş ucide o pisicuţă dulce, nu mi-aş ierta-o niciodată.

— O pisică? Dar deja ai...

— Ucis trei oameni? Asta te pregăteai să spui?

Dante a avut decenţa să se arate jenat.

— Cel puţin ei au făcut o alegere. Un animal nu poate alege.

El părea încă pierdut în gânduri.

Alessa şi-a ridicat degetul, în chip de avertizare.

— Dacă mâine-dimineaţă mă trezesc cu o pisică la mine în cameră, veţi ajunge amândoi pe stradă.

Dante a izbucnit în râs şi s-a întins după paharul ei, pentru că al lui era gol, dar Alessa i-a uşuit mâna.

Era oare cu putinţă?

Fusese dintotdeauna convinsă că trebuia să îşi asume izolarea şi se învinovăţise pentru că lăsase singurătatea să umple spaţiile care ar fi trebuit să aparţină divinităţii, însă acum cuvintele lui Dante o făceau să se îndoiască.

Poate că se luptase împotriva curentului, poate că înotase în direcţia greşită de la început.

După ce s-a ars de atâtea ori cu flacăra speranţei, era oare nebună pentru că încerca din nou să o atingă?

Capitolul 24

I frutti proibiti sono i più dolci.
Fructul interzis este cel mai dulce.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 20

Pe la miezul nopții, Alessa râcâia o pată de pe bluza ei. Vărsase ceva. La un moment dat. Nu își amintea exact ce. Cu privirea încețoșată, și-a ridicat un deget nesigur la nas – ups, la obraz! Nu, aceea era bărbia ei.

— Ăsta nu-i whisky!

Cuvintele i-au sunat dogit.

Dante, întins într-un fotoliu, cu un picior atârnat pe o parte, gura căscată și un ochi închis, se holba la o statuie din lemn pe care și-o ținea lipită de față.

— Nu, aceea este apa pe care ți-am spus să o bei cu o oră în urmă. Ți-ai turnat jumătate pe rochie, ți s-a scurs ca un râuleț printre sâni.

Alessa a pufnit.

— Ba *nu*. Și, *dacă* aș fi făcut asta – ceea ce *nu* am făcut –, nu ar trebui să aduci în discuție piepturile unei domnițe.

— Piepturile?

Dante a dat drumul statuii – un odor neprețuit, vechi de cel puțin două sute de ani – pe puiul de pernă de lângă el.

— Nu cred că se folosește pluralul *piepturi*.

Fata s-a sculat, cu bărbia ridicată, și a așteptat ca încăperea să nu se mai învârtă.

— Ba bineînțeles că da! Piepturi, pentru că aproape întotdeauna este vorba despre o pereche.

— Sânii vin pereche, dar nu cred că *piept* – cine se exprimă așa? – poate fi folosit la plural. Doi sâni, un piept. Cum ar veni eu am două picioare, dar un pelvis – în sensul ăsta.

— N-am de unde să știu.

— Gramatică?

— Despre pelvisul tău! Și *tu* nu ar trebui să bagi de seamă când o fată își varsă apă în decolteu.

— *Nu* am băgat! s-a apărat Dante. Dar ai început să chiți și să te vaiți că e foarte rece. Apoi ai mai băut un pahar de whisky, așa că mă îndoiesc că apa te va ajuta prea mult, a adăugat el, uitându-se cu jind la propriul pahar. Al cui e rândul?

— Al meu, cred.

— Cântă ceva.

— Pas. Sunt o cântăreață îngrozitoare. Următoarea înghițitură i-a alunecat pe gât puțin cam prea ușor. Cântă *tu* ceva.

Alessa nu se aștepta să o facă, dar, cu o voce la fel de bogată precum cel mai fin whisky, a început să cânte:

Am dus-o pe un vas pe iubita mea frumoasă

Ah! Arsura alcoolului și căldura vocii lui păreau să topească, lent, ceva înlăuntrul Alessei.

Ca să simtă gustul mării

Ei bine, asta nu era deloc corect.

Iar când ne-am întors la mal

Dante a tras aer în piept, cu o strălucire diabolică în privire.

Iubita mea frumoasă m-a gustat pe mine.

Alessa și-a lăsat capul pe spate, înecându-se cu hohote de râs.

— Ah, *bravissimo*! O voce angelică pentru un cântec diabolic.

— *Grazie!* a exclamat Dante, care și-a plecat capul. E rândul tău.

— Eu nu cânt.

— Culoarea preferată, atunci.

— Verde, a răspuns Alessa. Nu ești deloc bun la jocul acesta. E rândul meu. Câte persoane ai sărutat?

— Șapte. Nu, opt. Stai, gemenele se socotesc ca una sau ca două?

— Gemenele sunt ființe individuale, așa că două, bineînțeles. Și e dezgustător. N-ar trebui să pupi surori.

— Nu erau surorile *mele*! Eu nu refuz niciodată un sărut de la o fată drăguță.

Atunci era surprinzător că lista lui nu era mai lungă. În ciuda defectelor lui de personalitate, Alessa ar fi fost prima la rând, dacă nu ar fi fost mortală. Deși, cu câteva pahare la bord, Dante era aproape fermecător. Sau poate că nu mai putea ea să judece drept. Whiskyul distorsionase toate celelalte lucruri, așa că era foarte posibil să aibă același efect și asupra lui Dante. Până și paharul era aplecat într-o parte. Sau poate că podeaua era înclinată. Sau ea. Greu de spus.

Despre ce vorbeau?

Alessa și-a adunat gândurile împrăștiate.

— Presupun că nici eu nu aș refuza un sărut, dacă aș ști că urmările nu ar fi tragice. Singura mea încercare *nu* a mers bine.

Dante a rânjit leneș.

— E nevoie de antrenament.

— Atunci adaugă sărutatul pe lista lucrurilor la care nu voi fi niciodată bună.

— Eh!

Dante și-a fluturat mâna.

— Sunt sigur că vei rezolva faza cu atingerea morții până la urmă.

Alessa a chicotit, dând la o parte vocea slabă care o avertiza că avea să regrete toate astea odată cu venirea dimineții.

— Hiper-super-ipotetic, dacă ai putea trece peste eventualitatea foarte probabilă a unei morți dureroase, ai vrea să mă săruți vreodată?

— Ipotetic? a enunțat el cuvântul mai clar, dar nu cu mult.

— Bineînțeles.

— E greu să trec de partea cu moartea foarte dureroasă, trebuie să recunosc.

Dante și-a aplecat paharul, dând noroc cu ea.

— E *ipotetic*!

Alessa a încercat să-i dea un șut, însă abia l-a atins cu piciorul.

— Nici măcar nu va trebui să o faci cu adevărat vreodată. E chiar atât de greu să te prefaci că mă crezi frumoasă?

— Nu asta ai întrebat.

— Atunci vreau să reformulez.

Alessa și-a dat părul după urechi.

— Crezi că sunt frumoasă?

— Da. Mâncarea preferată?

Alessa și-a fluturat părul cu exagerată mândrie. Merita cu siguranță un punct în plus pentru că reușise să smulgă un compliment de pe buzele lui încăpățânate.

— Tot nu este o întrebare reală.

— Încerc să conduc discuția spre ape limpezi. Cea mai mare temere?

— Ah, mult mai limpezi! s-a încruntat Alessa. Că vom muri cu toții.

— Plictisitor.

— Că va fi vina mea? Cred că sunt mai înspăimântată de asta decât de ideea că toată lumea va muri. Asta trebuie să însemne că sunt o persoană îngrozitoare.

— Nu am eu dreptul să judec. Dante și-a trecut degetele în jurul paharului. Ce îți place cel mai mult să faci în timpul liber?

— În afară de faptul că ucid accidental oameni? Nimic. Poate că ar trebui să învăț să croșetez.

— Ești sumbră la beție, știai asta?

— Era rândul tău, oricum. E prea târziu să-mi schimb părerea în privința unei pisici?

— Ah, deci îmi accepți teoria?

— Că sunt atât de îngrozitor de singură încât sorb viața partenerilor mei? Sigur, să zicem.

Alessei i s-a accelerat respirația.

— S-ar putea să am nevoie de mai mult de o pisică.

Dante și-a lăsat paharul jos și s-a ridicat.

— Am o idee.

Alessa s-a dat înapoi.

— Ce faci?

— Am să-ți dau o îmbrățișare, ca să poți salva lumea.

Fata a dărâmat un scaun în graba ei de a se sustrage.

— Nu! E o idee foarte proastă.

— Ești acoperită de la bărbie până în vârfurile degetelor, iar eu sunt cu un cap mai înalt decât tine. Ar trebui să faci o săritură în aer și să-ți lipești fața de a mea și să mă rănești.

Cu canapeaua între ei, Alessa a reușit să-și ia cea mai aspră mină.

— E prea periculos.

— Vrei îmbrățișarea asta afurisită sau nu?

Cu disperare.

Alessa a înghițit un nod.

— Mănuși.

Dante și le-a smuls din buzunarul de la spate, scuturându-și capul cu o exasperare amuzată.

Când a făcut primul pas, Alessa s-a tras înapoi.

— Fața.

Tânărul și-a dat ochii peste cap, dar apoi și-a rotit privirea prin cameră până când a dat de niște eșarfe colorate, expuse în dreptul ușii. A luat una violet și, după ce a strecurat unul dintre capete sub cămașă, a răsucit-o apoi în jurul capului. A aranjat pliurile cu degetele înmănușate, încercând să le desprindă, ca să poată vedea.

— La naiba, unde te-ai dus?

Alessa și-a mușcat limba.

Unul dintre ochii lui negri și-a făcut apariția și Dante și-a deschis brațele, așteptând.

Curajul, disperarea sau poate doar prostia beției a împins-o în brațele lui.

În clipa în care s-au atins, fiecare fibră din trupul ei s-a întins atât de tare, încât nu ar fi putut să se miște nici măcar dacă ar fi vrut.

Era cald.

Era singurul lucru la care putea să se gândească. Uitase că oamenii sunt calzi.

A încercat să-și odihnească mâinile pe spatele lui, dar s-a retras imediat, din reflex. Brațele lui s-au strâns în jurul ei, puternice și nemăsurate, așa că Alessa a încercat din nou, lăsându-și palmele întinse pe spatele lui Dante.

Puțin câte puțin, fibră cu fibră, Alessa s-a aplecat spre el, ajungând în cele din urmă să-și odihnească obrazul la pieptul lui.

Ritmul regulat al inimii lui s-a accelerat.

Alessa a încercat să găsească puterea de a se mișca – nu voia ca Dante să își facă griji în privința siguranței sale –, dar el nu se retrăgea, și ea nu simțise *niciodată* ceva mai plăcut de atât. Niciodată. Îmbrățișarea aceea era în mod oficial cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată.

Jalnic.

Nu îi păsa. Se simțea de parcă ar fi putut să respire după ce zăcuse ani întregi în adânc. Legănată de căldură și confort, a lăsat lumea să amuțească în jur, cu toate simțurile alinate de brațele puternice care o țineau pe picioare, cu căldura respirației lui mângâindu-i obrazul...

Alessa a ridicat capul brusc.

Vocea lui Dante a răsunat cu ecou prin piept.

— Ai adormit?

Alessa a clipit.

— Poate.

— Serios?

— Doar pentru o clipă.

— Ah! Nu-i tocmai ce și-ar dori un bărbat când ține o femeie în brațe, dar bănuiesc că e de bine?

Pânza cămășii lui i s-a lipit de piele când a dat din cap.

— Ești mai bine? a întrebat-o Dante. Mulțumită?

Mulțumită? Nici pe departe.

Mai bine? Da.

Alessa a mormăit ceva menit să nu aibă niciun sens.

— Ce?

Cu un braț strâns bine în jurul ei, Dante s-a străduit să-și așeze eșarfa cu celălalt.

— Nimic.

Alessa s-a cuibărit mai bine în brațele lui.

— Nu-ți face griji, îți voi da drumul într-o clipă.

Dante s-a oprit.

— Nu te grăbi.

Alessa s-a legănat ușor odată ce s-a desprins din brațele lui.

— Îmi spui *te rog* numele tău?

Dante și-a dus mâna la buze.

— Uite ce e! Tu salvezi lumea și apoi eu îți voi spune numele meu. Ce zici de această motivație?

— Mi se pare că ceri mult în schimbul unor informații de bază pe care trebuie să le știe un angajator.

— Acceptă târgul sau nu.

Dante a căscat.

— Merg să fac un duș. Mai bea niște apă! Îmi vei mulțumi mai târziu.

Alessa s-a îndreptat spre chiuvetă ca să își umple un pahar

uriaș. Vărsând destul de mult pe jos, și-a croit drum spre pat, împotrivindu-se impulsului de a se întinde în el.

Ținuta ei de noapte era în dulapul care se afla în baie și nu avea de gând să dea năvală acolo în timp ce Dante făcea duș, așa că s-a dezbrăcat până la furou și și-a dat rochia la o parte cu piciorul înainte de a se urca în pat. Manevra a cerut ceva îndemânare, dar până la urmă a reușit să-și țină cearșafurile lipite de piept și să se întindă din nou după pahar.

A dat pe gât jumătate din el, adunându-și toată voința. Ca să-l termine avea nevoie de mai multă motivație. S-a încruntat la apa călduță. Dacă voia gheață, ar fi trebuit să traverseze rapid încăperea – o idee proastă dacă ar fi fost trează și de-a dreptul periculoasă în starea în care se găsea – înainte ca Dante să se întoarcă.

Trebuia să se mulțumească doar cu apă călduță de la robinet.

În timp ce-și aduna forțele ca să mai bea o gură, Dante a ieșit din baie purtând nimic mai mult decât un prosop.

Alessa și-a coborât paharul dinaintea buzelor încă întredeschise.

— Scuze. Am uitat să îmi iau haine de schimb.

Și-a lăsat capul într-o parte.

— Ești bine?

Ah! Se holba. Și nu o prea trăgea inima să se oprească. Și-a ridicat mâna.

— Nu te mișca.

Dante și-a rotit privirea prin cameră, încercând să identifice un potențial pericol, și apoi și-a încrucișat brațele.

— De ce stau aici?

— Mi-ai spus să fiu îndrăzneață.

— Și?

— Și am un bărbat pe jumătate dezbrăcat în dormitor, prin urmare privesc cu îndrăzneală.

Dante și-a trecut mâinile prin păr, nedumerit.

— Nu... nu la asta mă refeream.

— Nu ai dreptul să hotărăști cum este aplicat sfatul pe care îl oferi. Voi lucra la alte tipuri de îndrăzneală mai târziu. Deocamdată, îmi clătesc ochii. Asta doar dacă nu cumva ești timid.

— *Timid?*

Dante și-a trecut limba peste dinți, fără să-și ascundă cu totul zâmbetul.

— Deloc.

Și-a întins palmele și a făcut încet o piruetă.

— Iată. Ai văzut destul?

O întrebare periculoasă.

— Presupun că am să te las să te îmbraci acum.

Dante a pufnit.

— De parcă ai putea să mă împiedici.

— Aș putea să te ucid cu degetul meu mic.

— Tremur.

Alessa a aruncat o pernă, pe care Dante a prins-o și a luat-o la subsuoară, îndreptându-se spre hainele curate, împăturite pe canapea.

— Dacă o să tot arunci cu astea în mine, ai să te trezești în curând că rămâi fără niciuna.

Cu un zâmbet pe buze, Alessa s-a afundat într-un morman de perne. Cel puțin un om se purta cu ea ca și cum ar fi fost o persoană normală. Era mai mult decât îndrăznise să spere de foarte multă vreme.

Capitolul 25

Le bestemmie sono come la processione: escono dal portone e ritornano dallo stesso.

Blestemele sunt ca alaiurile: se întorc de unde au venit.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 19

Era pe moarte. Altă explicație *nu putea* să existe! Craniul ei părea decis să se crape în două și Alessa era destul de sigură că nu aceasta era menirea capului. S-a legănat, întinzându-și mâna ca să apuce ceva, pentru a se putea ridica, dar a dat doar de aer.

Apoi Dante a prins-o de cot.

— Încetișor.

— De câte ori...

Alessa a încercat fără succes să se elibereze, văzându-se obligată să cedeze, pentru că mișcarea făcuse lumea să se clatine.

— Relaxează-te. Port mănuși, iar tu ai mâneci lungi și mănuși.

— Niciun îndemn consemnat în istorie nu s-a dovedit mai puțin util decât *relaxează-te*!

Alessa și-a smuls brațul din strânsoarea lui.

— Mă doare capul.

— Ar fi trebuit să bei mai multă apă.

Fata a găsit peretele și și-a lipit fruntea de piatră.

— Mor.

— Nu mori. Ești mahmură.

— *Tu* de ce nu ești mahmur?

— Ai *vrea* să fiu?

— Da, aș vrea. Foarte tare.

— Și eu care credeam că suntem atât de buni prieteni.

Erau oare? Alessa nu mai avusese un prieten de la treisprezece ani, dar poate că, atunci când ești adult, așa îți faci prieteni: după o noapte de beție. Nu putea să gândească din cauza pulsației pe care o simțea în urechi – pentru că pulsația căpătase sunet dintr-odată – așa că și-a pus în gând să facă o plimbare. Îndatoririle o așteptau, fie că era pregătită sau nu.

— Uneori, cel mai bun antidot este încă puțină otravă. S-ar putea să mai fi rămas ceva pe fundul sticlei.

Alessa a icnit.

— Îmi sună a genul de sfat inventat de patronul lacom al unui bar.

— Haide, trebuie să mănânci ceva.

În timp ce lua loc, Alessa și-a simțit stomacul în noduri. Sudoarea i-a acoperit fruntea, fierbinte și lipicioasă în același timp. Verificând și asigurându-se că nimeni nu o vedea, și-a lipit un pahar cu apă de obraz, oftând când i-a simțit răcoarea.

Dante i-a plasat un rulou simplu pe farfurie, a privit-o încruntat, îndemnând-o să mănânce, și apoi s-a întors la locul lui de lângă ușă.

Alessa l-a împins și a înghițit în sec de câteva ori.

Kaleb se făcuse deja nevăzut, iar ceilalți Fonți își consumau grăbit produsele de patiserie și sucul, în mod evident nerăbdători să-și înceapă ziua liberă.

— Te-ai distrat prea tare noaptea trecută? a rânjit la ea Kamaria, în vreme ce Nina îi vorbea lui Josef despre slujba la care ar fi trebuit să asiste, opinând că poate ar fi fost bine să meargă la toate, ca să fie siguri.

Îndurerată, Alessa s-a holbat la furculița ei.

— Ce planuri ai pentru această după-amiază, Finestra? a întrebat Saida. Poți ieși după ce ți se termină portretul?

— Nu prea am unde să merg, a spus ea, renunțând cu totul la mâncare.

— Ah! și-a mușcat buza Saida. Îmi pare rău!

Singurul lucru bun legat de itinerarul Alessei din acea zi era că, pentru a-i supraviețui, trebuia doar să stea.

Asta aproape că o ucisese oricum.

A trecut o oră până când Mastro Pasquale s-a arătat mulțumită de poziționarea ei, de vreme ce ea nu putea să-și așeze singură modelul, iar Alessa urma instrucțiunile mai prost ca oricând în acea zi.

Cu păr argintiu, vag androgină și cu trăsături atât de pregnante încât păreau cioplite în marmură, ca ale sculpturilor ei, maestra avea în plus și un umor foarte sec, care o împiedica pe Alessa să își dea seama cu precizie când glumea și când nu și învățase cu mult timp în urmă că era mai sigur să nu râzi.

În cele din urmă, Mastro Pasquale a trecut în spatele șevaletului, continuând însă să-i pună întrebări fostei sale studente despre *sfumato** și *chiaroscuro***, ordonându-i să-și încline capul, să-și arcuiască spinarea, să-și ridice bărbia – și apoi să și-o plece, în vreme ce ea trasa o schiță.

Cu mult timp înainte ca pictorița să declare terminată ședința pe acea zi, Alessa ajunsese să fie convinsă că să stai era cea mai dificilă cerință fizică. Singura ei consolare era că Dante arătase puțin uluit când își făcuse apariția în rochia ei roșie și de atunci nu-și mai luase ochii de la ea.

— Frumos *contrapposto****, i-a spus Mastro Pasquale lui Dante, care urmărise chinurile Alessei de la depărtare. Finestra, observi linia netedă a piciorului aici, felul în care răsucirea în afara axei a trunchiului său îi accentuează atât umerii, cât și șoldul?

---

* Termen folosit prima dată de Leonardo da Vinci, desemnând o tehnică folosită în pictură care suprapune multiple straturi translucide de culoare care sunt aplicate în tușă extrem de subțire (n.t.).

** Clarobscur este un termen desemnând un procedeu grafic și pictural cu ajutorul căruia se obține redarea volumelor, a perspectivei și a „adâncimii" unei imagini (n.t.).

*** În artele vizuale, o schemă sculpturală orignară din Grecia Antică (n.t.).

Dante a părut ușor alarmat, în vreme ce Alessa dădea gânditor din cap.

Mastro Pasquale a pocnit din degete.

— Ar trebui să vii la atelier, ca să fii modelul pentru următoarea mea sculptură.

— Chiar ar trebui! a aprobat Alessa printre dinți, ca să nu-și strice „curbura gâtului" pentru a treia oară. Mastro Pasquale este celebră pentru atenția pe care o acordă detaliilor anatomice.

— Este adevărat, a declarat maestra, începând să-și strângă recuzita. Plătesc bine, de asemenea, dar să nu te deranjezi să vii dacă ești o mimoză.

Alessa și-a masat gâtul.

— Ah, Dante m-a asigurat că nu este timid deloc.

— Excelent. Iată cartea mea de vizită. Finestra, a fost o onoare. Mă voi întoarce după ce Fontele tău va fi pregătit.

Maestra i-a întins un cartonaș poleit lui Dante și s-a strecurat prin grădină.

Dante a aruncat cartea de vizită spre Alessa.

— Să înțeleg că tocmai ce m-ai oferit voluntar pentru a poza nud?

Tânăra a cules cartonașul din iarbă.

— Îți petreci cea mai mare parte a timpului stând și încruntându-te. Ai putea să fii plătit pentru asta!

— Mă plătești tu deja și îmi pot păstra hainele pe mine.

Odată ajunși la etajul al patrulea, Dante s-a oprit.

— E în ordine dacă ies puțin? Ar trebui să fii în siguranță dacă te încui înăuntru. Nu întârzii mult.

Alessei i s-a căscat un gol în inimă și unul în stomac, parcă întrecându-se care să doară mai tare la auzul veștii că urma să își petreacă restul zilei singură, încuiată în apartamentul ei, în vreme ce toți ceilalți vor fi alături de prieteni și familie. Până și Dante avea lucruri mai bune de făcut în ziua lui liberă, decât să stea cu ea.

— Vizitezi pe cineva drag?

— Nu. Verific doar ceva.

— Ai lăsat un felinar arzând?

— Ceva de genul.

Ziua se întindea în fața ei, tăcută și singuratică, dar Alessa și-a înțepenit un zâmbet pe buze și i-a spus lui Dante că poate să meargă.

— Mai întâi, dă-mi voie să-ți arăt baricada pe care am găsit-o...

Pășind în cameră, Dante s-a încordat.

— Stai. A fost cineva aici.

Alessa și-a rotit ochii prin cameră, dar singurul lucru care îi atrăgea atenția era tipsia cu prăjituri cu lămâie și verbină de pe masă. Putea să simtă aroma acrișoară și să vadă onduleurile cojilor glasate care le decorau.

— E în ordine, a spus ea, răsuflând. Cineva a adus dulciuri.

— Servitorii nu lasă mâncarea pe hol de obicei? a întrebat-o Dante. Câte persoane au cheile de la apartamentul tău?

Alessa s-a încruntat.

— Nu știu. Vine cineva să schimbe așternuturile și să facă curățenie, apoi...

Alessa s-a bâțâit de pe un picior pe altul, simțindu-se judecată de privirea lui Dante.

— Schimbăm broasca.

Dante a ajuns primul la tavă, ridicând-o rapid, ca să o adulmece. Alessa și-a pus mâinile-n sân.

— Ai de gând să le și lingi sau pot să gust și eu una?

Tânărul a mușcat puțin dintr-o prăjitură, scuipând-o imediat în palmă.

— *Daphne*.

— Cine?

— *Daphne gnidium*. O otravă care are un gust oribil, așa că cel mai probabil nu ai fi mâncat suficient cât să te ucidă, dar o

fărâmă este îndeajuns să te facă să-ți dorești să fii mort. Să fii mulțumită că a fost un asasin amator.

Pe Alessa au trecut-o călduriile și a început să respire sacadat.

— De unde știi ce gust are otrava?

— Am fost un copil prost.

Dante a aruncat restul prăjiturilor în coșul de gunoi, a examinat tava și apoi a aruncat-o și pe aceasta.

— De acum înainte îți voi aduce eu mâncarea. Una dintre fetele de la bucătărie a avut bunătatea de a-mi arăta cum merg lucrurile pe acolo. Voi vorbi cu ea.

Din câte putea să-și dea Alessa seama, un atentat de otrăvire nu era decât o întâmplare obișnuită din viața Lupului.

Sau nu.

Dante și-a scos unul dintre pumnale.

— La naiba! Nu îmi place să te las neprotejată.

— Atunci ia-mă cu tine.

— Orașul nu e un loc sigur.

— Nici Cittadella nu este, din câte se vede. Părinții mei sunt brutari. Ar putea ști cine a făcut prăjiturile. Mă îndoiesc că adăpostesc asasini în cămară, așa că ai putea să mă lași acolo cât îți vezi de treabă.

Dante s-a încruntat.

— Nu știu...

— Nu mă va recunoaște nimeni. Nu mă voi îmbrăca în ținută de Finestra și, în plus, jumătate dintre gardieni sunt ocupați cu salvarea proviziilor din depozitele de la nivelurile care au fost inundate ieri.

— Mereu încalci atât de multe reguli?

— N-o să-ți vină să crezi, dar este o apucătură nouă.

Alessa și-a împreunat mâinile sub bărbie.

— Te rog, Dante! Chiar dacă nu știu nimic despre prăjituri, vreau să îi văd. Dacă ai dreptate în privința motivului care mă

constrânge să fac rău oamenilor, poate că mi-ar fi de ajutor să închid un capitol din trecut.

— Sau poate ar înrăutăți lucrurile.

— *Te rog?*

Alessa și-a ascuns satisfacția când l-a auzit mormăind afirmativ. Dacă avea să-și dea seama de câte ori obținuse ceea ce își dorea fluturându-și genele, Dante nu ar mai fi fost de acord cu nimic, niciodată.

Alessa și-a pus rochia rubinie pe un umeraș și și-a răscolit dulapul, oprindu-se la o rochie albastră simplă, cu mâneci lungi, care-i ascundeau în bună parte mănușile, și dresuri aurii, atât de pale încât picioarele îi păreau goale dacă nu te uitai îndeaproape. Alessa voia să se întoarcă acasă ea însăși, nu ca Finestra, așa că și-a spălat fața și și-a făcut o cărare în păr, împletindu-l într-o coadă simplă.

Când s-a privit în oglindă, a avut senzația stranie că privea de fapt printr-o fereastră către o altă viață, că întrezărea o frântură din fata care ar fi putut să fie. A încercat să zâmbească de parcă nu ar fi avut nicio grijă pe lume, dar arăta fals. Nu exista nicio altă Alessa, nicio altă viață. Asta era tot ce avea.

Vitrina de modă veche arăta mai bine decât pe vremuri, literele fuseseră trasate din nou cu auriu, iar ferestrele, înlocuite cu vitralii.

— Arată bine locul! a spus Dante, întrebându-se probabil de ce Alessa stătea și se holba, în loc să intre.

— Au investit cu folos alocația.

Ar fi trebuit probabil să fie bucuroasă pentru că banii pe care îi primeau lunar pentru sacrificiul făcut – pentru că o sacrificaseră pe ea – ajutau afacerea familiei, dar Alessa nu era îndeajuns de nobilă încât să-și poată ascunde amărăciunea.

— Vrei să intru cu tine? a întrebat-o Dante.

— Nu, i-a răspuns ea.

Urma să fie destul de greu și fără să mai aibă un martor.

— Întoarce-te doar, de cum termini.

Era aproape ora la care se încheia programul, iar brutăria era goală, dulciurile obișnuite nemaifiind expuse. Învăluită de aroma zahărului și a drojdiei, și de parfumul copilăriei sale, Alessa a încuiat ușa în urmă și a întors semnul care anunța că închiseseră.

— Ne pregătim să închidem pe ziua de azi, dar au mai rămas câteva...

Tatăl ei ieșea din camera din spate, ștergându-și mâinile acoperite de făină pe șorț. Dând ochii cu ea, s-a oprit brusc.

Avea părul mai lung, mai alb și era puțin mai supt la față, dar expresia lui era aceeași pe care i-o văzuse ultima oară – temere și venerație, temperate de melancolie.

— Finestra! și-a ridicat el brațele și apoi le-a lăsat să cadă. Ce te aduce aici?

Alessa tânjea după îmbrățișarea care nu avea să vină.

— Bună, tată. Te rog, spune-mi pe nume.

Bărbatul și-a rotit privirea spre bucătăria goală.

— Alessa. Iubirea mea mică, ai crescut!

— Mi-a fost dor de tine.

Alessei i-au alunecat lacrimi pe obraji.

Tatăl ei a ieșit din spatele tejghelei, dar a păstrat distanța.

— Ne-a fost dor de tine. Nu voi înțelege niciodată de ce fac zeii alegerile pe care le fac, dar am credință. Știu că nu-ți poate fi ușor.

Era puțin spus. Dacă și-ar fi lăsat garda jos, Alessa s-ar fi dizolvat într-un lac de lacrimi, așa că și-a înghițit un oftat și a scos prăjitura otrăvită din buzunar.

— Știi cine a făcut-o?

Tatăl Alessei s-a încruntat.

— Nu am mai copt din astea de mult timp, dar Adrick s-a ocupat ieri de bucătărie. Ar fi putut să o facă el. De ce?

Alessei i s-a accelerat pulsul, care i s-a întețit și mai tare la auzul pașilor care urcau scările din spate.

— Marcel, ai întors tu semnul?

Mama Alessei s-a oprit din mers brusc, de parcă podeaua i s-ar fi închegat în jurul pantofilor.

— Mamă.

— Finestra! a exclamat femeia, făcând o reverență până în pământ. Cu tot respectul, nu ar trebui să fii aici.

Inima ei nesăbuită s-a făcut țăndări.

— Cunosc învățăturile din *Verità*, mamă. Nu stau mult.

— Dacă le cunoști, atunci știi ce ne cer zeii. Nu ar fi trebuit să vii aici.

— Știu, dar am vrut să...

Cuvintele i s-au înecat în gât. *De ce* venise? Ca să elucideze un mister a cărui rezolvare nu voia să o afle? În căutarea unei iubiri pe care știa că nu avea să o găsească? Sau pur și simplu pentru că voia să închidă un capitol?

— Am vrut să-mi iau rămas-bun.

Mama ei își întorcea deja spatele, așa că Alessa nu a putut să-i vadă fața când a răspuns scurt:

— Rămas-bun!

Tatăl Alessei a făcut semnul pentru *Îmi pare rău*.

Fata nu i-a răspuns. Nu era cinstit să se aștepte ca el să-i ia partea, dar o durea că nu făcea asta.

Treisprezece ani. Treisprezece ani în care fusese soarele de pe cerul fiicei sale, iar acum femeia nu voia nici măcar să o privească în ochi în clipa despărțirii.

În acel moment, în inima Alessei ceva s-a veștejit și a murit.

— Adrick e aici?

Tatăl ei a tresărit când i-a auzit tonul rece.

— Nu, e la drogherie. De ce...

Alessa ieșise deja pe ușă, înainte ca bărbatul să-și termine de rostit întrebarea.

Ar fi trebuit să îl aștepte pe Dante, dar respingerea mamei ei și durerea din ochii tatălui o alungaseră din acel loc. Trebuia să dea de Adrick, să scape de teama că nu mai avea pe nimeni.

Când să treacă de ultimul colț, a fost cât pe ce să dea nas în nas cu membrii înveșmântați în robe din Fratellanza, care erau adunați ciorchine în fața drogheriei.

Acoperindu-și chipul cu mâna, ca și cum ar fi încercat să-și protejeze ochii de lumina soarelui, Alessa a țâșnit pe aleea îngustă dintre drogherie și croitoria de alături.

Pentru întâia oară, Dea era de partea ei. Adrick se afla în spate, cu o ladă goală în mână. Curtea mică, înconjurată de ziduri, era plină de astfel de lăzi, întoarse cu fundul în sus și aranjate într-un semicerc aproximativ.

Adrick a tresărit.

— Ce *faci* aici?

— Trebuie să-ți vorbesc.

— Nu. Trebuie să pleci. Chiar acum.

Alessa a pipăit în buzunar după fursec, scoțându-l pe jumătate fărâmițat.

— Cine a comandat astea de la brutărie ieri?

Adrick s-a albit la față.

— Nu-mi aduc aminte.

— Îți aduci aminte dacă ai pus otravă în prăjiturile cu lămâie ale tatei sau dacă a pus-o altcineva după?

Adrick și-a înfipt mâinile în păr.

— Îți pot explica, dar nu acum. Trebuie să pleci. Nu așa trebuia...

Și-a ridicat brusc fruntea la auzul vocilor care veneau din magazin, încordându-se din cap până în picioare.

— Ce-i cu tine?

— Voi veni în Cittadella în noaptea asta, promit. *Te rog*. Du-te!

Panica lui Adrick i-a îmblânzit furia și Alessa a fugit, îndesându-și fursecul fărâmițat înapoi în buzunar.

Membrii din Fratellanza nu mai erau în față, dar toate chipurile pe care le zărea pe stradă îi deveniseră dușmani, fie că se întorceau spre ea sau nu. Oamenii vedeau ceea ce se așteptau să vadă, așa că o fată cu chipul proaspăt și haine simple nu era demnă de luat în seamă, deși Alessei, în starea în care se afla, i se părea că toată lumina se revărsa asupra ei, atrăgând doar priviri răutăcioase.

Strada era aglomerată, dar, în timp ce încerca să se hotărască dacă să se întoarcă la brutărie sau să încerce să îl găsească pe Dante prin zona *Butoiului*, privirea i s-a oprit asupra unei siluete de la câteva sute de metri depărtare. Îi era rușine că îl identificase cu atâta ușurință, că toată atenția i se concentrase asupra fracțiunii de secundă în care îi întrezărise ceafa, în timp ce se îndepărta, în direcția opusă.

Alessa l-a strigat, dar Dante nu s-a întors. S-au întors în schimb prea mulți trecători de pe stradă.

Trebuia să-l prindă din urmă.

În vreme ce ocolea lumea, încercând să nu-l piardă din vedere, Dante și-a lovit umărul de cel al unui bărbat care mergea în cealaltă direcție și ambii s-au întors, ca două pisici vagaboande gata să se ia la harță.

Două femei și-au aruncat privirile, pe furiș, spre Alessa, când aceasta trecea pe lângă toneta lor de pe stradă, măsurând-o puțin cam prea intens, așa că Alessa și-a tras gluga mai bine pe față, pierzându-l din ochi pe Dante în timp ce încerca să se amestece în mulțime.

Era gata să treacă pe lângă o alee îngustă, dar vocea lui Dante a oprit-o în loc. În capătul aleii, acesta se certa cu un bărbat îmbrăcat în robă albă.

Alessa s-a ascuns după o stivă de butoaie, cu inima bătându-i nebunește în piept, și a început să-i urmărească printr-o crăpătură.

Bărbatul în robă era înalt și avea un pântec gros, iar părul îi era tuns scurt. Nu era Ivini. Alessa s-a simțit inundată de ușurare, deși senzația nu a durat prea mult.

— Și eu ce am de câștigat? a mârâit bărbatul, şi Dante i-a răspuns cu mai multă otravă chiar, deși cea mai mare parte a răspunsului se pierdea în hărmălaia străzii din spatele ei, unde se răsturnase o căruță.

Alessa a reușit să discearnă un singur cuvânt.

Ucide.

Privirea i s-a întunecat.

Era o amenințare... sau o promisiune?

Bărbatul și-a încordat pumnii.

Dante și-a răsucit pumnalele, prinzându-le de mânere.

Alessa și-a ținut respirația.

Atmosfera era încărcată de tensiune, fiecare dintre ei fiind gata să atace, deși niciunul nu s-a mișcat și nici nu a scos vreun cuvânt o bună bucată de timp.

În cele din urmă, Dante și-a pus pumnalele în teci, cu un rânjet batjocoritor.

— *Vai a farti fottere*!*

Bărbatul în vârstă a scuipat în țărână și s-a tras înapoi, într-atât de atent la Dante, încât nici nu a observat-o pe Alessa când a trecut pe lângă ea.

Furia a început să crească înăuntrul Alessei, umflându-se ca un val.

Mamei sale îi păsa atât de puțin de ea, încât abia dacă își luase rămas-bun, fratele ei se pregătea pentru o întâlnire în vreme ce Fratellanza era adunată prin preajmă, iar acum *Dante* făcea târguri cu unul dintre oamenii lui Ivini pe o alee întunecată? Secrete după secrete, îngrămădite unele peste altele.

Alessa nu avea unde să se ducă. Și *nu* avea de gând

* *Du-te dracului!* (it.)

să părăsească acea alee până când nu reușea să obțină răspunsuri de la *cineva*.

Dante avea spatele întors când Alessa a pășit afară din ascunzătoarea ei. L-a sfredelit cu privirea, voind să-l facă să se întoarcă cu fața la ea, să îl vadă coborându-și rușinat umerii sau să îl audă explicându-i ce se petrecea, pentru numele Deei!

Fără să-i bănuiască prezența, Dante și-a luat avânt și a izbit cu pumnul în perete, suficient de tare încât să-și zdrobească toate oasele din mână.

Un spasm violent l-a zguduit și a lovit din nou. Apoi iar. Și iar. Fiecare lovitură mai rapidă, mai puternică, smulgând frânturi de tencuială la fiecare impact.

Alessa și-a dus mâna la gură.

Mâna lui. Avea să și-o nenorocească, asta dacă nu cumva reușise deja.

Alessa a făcut un pas în față. Ca să îl oprească. Sau ca să țipe la el. Nu știa nici ea.

O sticlă spartă i-a trosnit sub talpă.

Dante s-a întors atât de repede, încât Alessa nu a avut timp să scoată nici măcar un cuvânt.

Ochii i s-au aprins, strălucitori și înspăimântători din cauza furiei, și Alessa a simțit două focuri gemene sfâșiindu-i abdomenul.

Buzele i s-au întredeschis, într-un început de oftat. Alessa și-a coborât privirea și a văzut pumnii lui Dante, în care erau strânse mânerele pumnalelor, înfipte în ea.

Printre degete îi picura sânge.

Cu un șuierat înfricoșat, Dante a scos lamele. Armele au zăngănit la pământ.

Protectorul ei. Ucigașul ei.

Alessa i-a șoptit numele înainte ca picioarele să i se secere.

Capitolul 26

Piove sul bagnato.
Un necaz nu vine niciodată singur.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 19

Dante a prins-o, lăsându-se în genunchi ca să-i amortizeze căderea.

De ce?

Durerea și trădarea i s-au răspândit Alessei în tot corpul, întreaga lume condensându-se în îmbrățișarea lui.

I-a cercetat chipul, căutând răspunsuri, dar nu a citit decât groază.

Buzele lui Dante se mișcau fără să scoată niciun sunet, formând cuvintele *Nu, nu, nu!*

Nu te furișa pe lângă mine.

O avertizase. De mai multe ori.

Ea nu ascultase.

Nu avea să aibă parte de o moarte glorioasă, până la urmă.

Dante a culcat-o la pământ, ocrotindu-i capul, astfel încât aproape că nici nu a simțit când a atins piatra.

Alessa știa că trebuie să-l avertizeze să nu o atingă, dar întunericul o împresura, din ce în ce mai aproape.

Dante s-a aplecat deasupra ei, umbra lui acoperind soarele, și Alessa a țipat, săgetată de o nouă durere copleșitoare.

O înjunghiase din nou?

Nu. Îi apăsa rănile, scuturându-și capul, de parcă ar fi dezbătut cu el însuși gravitatea lor, deși adevărul i se citea în ochi. Lovise pentru a ucide și nu rata niciodată.

Unele răni nu puteau fi vindecate.

Dante și-a abandonat efortul de a opri sângerarea și i-a strâns mâinile în ale lui, care erau atât de îmbibate de sângele ei, încât părea că și el poartă mănuși.

Nu ar fi putut să i se smulgă din strânsoare nici dacă ar fi încercat.

I-am ținut strâns mâna.

Își amintise.

Dante i-a tras de mănuși, dar pielea umedă se împotrivea încercărilor lui. Bun. Nu ar fi trebuit să facă asta. Alessa și-a încleștat degetele, dar era prea slăbită ca să-l poată opri. Palme aspre s-au lipit de ale Alessei, Dante împreunându-și degetele cu ale ei, în timp ce încerca să-și înăbușe un șuierat dureros.

Putea oare o inimă să se înalțe și să se frângă în același timp?

Nu voia ca el să moară, dar râul auriu de căldură care îi curgea prin vene, scânteia vieții, o încălzea pe dinăuntru, cuprinzându-i tot pieptul. Senzația euforică o aprindea pe interior, aproape într-atât de glorioasă încât să o facă să uite că îi fura viața. Chiar și în ghearele morții, Alessa *lua*.

Mâinile lui Dante au strâns-o cu putere, aproape strivindu-i degetele, respirația devenindu-i din sacadată chinuită.

Inima i-a tresărit ușor.

Dante s-a prăvălit deasupra Alessei, cu degetele împreunate cu ale ei.

Aveau să moară amândoi.

Dar nu singuri.

Nimeni nu ar trebui să moară singur.

Capitolul 27

Chi è all'inferno non sa ciò che sia cielo.
Cel care se află în iad nu știe ce este raiul.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 19

Viața de apoi mirosea a urină și a rachiu acru de secară, dar Alessa își începea existența eternă în brațele unui băiat și, dacă zeii voiau să o răsplătească în ciuda rateurilor ei, nu avea de gând să facă mofturi pentru mici detalii.

Și-a trecut degetele de-a lungul coloanei lui, cu mușchi pronunțați de o parte și de alta, iar Dante s-a foit cu un oftat adânc, în timp ce Alessa i-a simțit barba aspră atingându-i gâtul.

Dacă ar fi știut care sunt beneficiile, poate că nu s-ar mai fi temut atât de tare de moarte.

Pământul era însă dur și neiertător, o durea tot trupul, iar pe undeva, pe aproape, cineva își oprise interpretarea unui cântec porcos de tavernă ca să verse.

Lucru care... nu părea la locul lui.

Alessa s-a străduit să-și deschidă ochii și și-a fixat privirea asupra apusului șters, până când formele și culorile au început să se închege într-un zid de cărămidă, iar mai aproape un cap se odihnea la pieptul ei, cu chipul ascuns din unghiul în care se afla. A simțit mușchi încordându-se sub palmele ei, și băiatul misterios a oftat din nou.

Nu era viața de apoi. Nu era un băiat fără chip.

Dante.

Și *nu* se simțea bine deasupra ei.

Alessa și-a smuls mâinile din ale lui și a întins gâtul ca să-și îndepărteze capul de el, dar fruntea lui Dante era încă lipită de pielea de sub clavicula ei și nu avea cum să-l miște fără să-l atingă, și...

Și-a zgâriat spatele în pietrișul de pe drum în tentativa de a se strecura de sub el. Era ca și cum ar fi încercat să se smulgă de sub dărâmăturile produse de o alunecare de teren. Cu un ultim avânt, și-a eliberat trunchiul și un pumnal a țăcănit la pământ.

Amintirile i-au năvălit în minte.

Ochi întunecați, furie ucigătoare, pumnale înfipte în carne. Ceva – spaima, șocul sau sângele pierdut – îi amorțea durerea, dar nu avea nevoie de dovezi ca să știe care era adevărul.

Nu mai avea nicio șansă.

Însă Dante, da. Încă!

Alessa s-a răsucit pe o parte și palma i-a aterizat într-o băltoacă de sânge. Teama a încolțit în ea când și-a reamintit vina plină de groază pe care o citise pe chipul lui. Genul acela de vină care ar fi putut împinge un om să-și întoarcă propriile arme asupra sa.

Fata și-a dus mâna la gură și a simțit gustul sângelui, rânced, ca de rugină.

Te rog, să fie al meu!

A dat de o mănușă umedă lângă capul lui Dante și s-a chinuit să și-o tragă pe mână, ca să-i poată întoarce fața spre ea.

Chipul îi era cenușiu, avea pleoapele închise.

Alessa s-a tras mai aproape, căutându-i respirația. Dante a tresărit și s-a ridicat brusc, izbindu-și nasul de obrazul Alessei.

Fata a alunecat pe spate cu un strigăt ascuțit, acompaniat de o avalanșă de blesteme din partea lui Dante.

— Ah, biata ta față! a strigat Alessa.

— Sunt bine.

Dante s-a ridicat în picioare, și-a dus mâna spre nasul în mod cert spart și și-a aplecat capul.

— Nu ești bine.

Dar, când și-a ridicat fruntea, Alessa a văzut că fața lui, deși acoperită de sânge, arăta normal.

Pentru numele Deei, ce?!

— Sângerezi? a întrebat-o el.

Clipind din gene, confuză, Alessa și-a coborât privirea spre trupul pe care nu-l simțea ca fiind al ei.

— Eu... nu cred.

Rochia îi era rece și bățoasă, nu umedă de sânge proaspăt.

— Mișcă-ți afurisita aia de mână, bine?

— Nu pot. Trebuie să aplic presiune asupra rănii, ca să nu încep să sângerez din nou.

Dante a prins-o de încheietura protejată de marginea mânecii și i-a dat mâna la o parte. Alessa a tras aer în piept și Dante a sfâșiat gaura pe care o avea în rochie, scoțând la iveală o palmă de piele palidă, pătată de sânge, însă altfel neatinsă.

Imposibil.

— N-am crezut că va funcționa.

Dante a făcut un pas în spate și și-a astupat gura cu o mână tremurândă.

Alessa s-a aplecat ca să-și cerceteze abdomenul.

— Nu înțeleg.

— Nu? a întrebat-o Dante, privind-o intens.

Exista o singură explicație plauzibilă.

Sângele i-a pulsat în tâmple.

— Ești ghiotte.

Capitolul 28

Chi nasce lupo non muore agnello.
Cel care se naște lup nu poate muri miel.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 19

Nu în fiecare zi i se întâmpla unei fete să fie rănită mortal, să-și revină în pragul morții și să descopere că singurul ei prieten era una dintre creaturile care-i bântuiau coșmarurile. Era... mult.

Ghiotte erau demoni diabolici. Era un fapt, nu o părere. Dar Dante *nu era rău*. Nu era cu putință!

La început a crezut că el nu-i va răspunde, că va râde de ea și că se vor minuna împreună de absurditatea cuvintelor pe care le rostise.

În schimb, tânărul a dat din cap.

— Ești ghiotte, a repetat Alessa, iar gândurile i s-au învălmășit, imposibil de descâlcit.

Așa că a prins cel mai important fir și a tras.

— Și ți-ai folosit darul ca să mă vindeci.

— Nu, a spus el. *Tu* l-ai folosit.

— Dar tu ai ales să îmi strângi mâna pentru că ai bănuit că *o pot face*.

Alessa a fost cuprinsă de euforie.

— Dante, mi-ai salvat viața!

Dante s-a întunecat la chip dinaintea încântării ei.

— Sunt gardianul tău. Asta e datoria mea.

Tânărul s-a ridicat și și-a netezit pantalonii. Un gest în zadar, deoarece erau îmbibați de sânge și nu mai puteau fi salvați.

Alessei îi vuia mintea, răscolită de o furtună de emoții: groază, gratitudine, spaimă și încântare.

— Dante, mi-ai strâns mâna și nu ai murit!

El a părut jenat.

— Pentru o clipă mi s-a părut că s-ar putea să mor.

— Dar...

— Nu te entuziasma. Nu am nicio putere *folositoare*.

Dante a cercetat aleea, practic zbârnâind din cauza agitației.

— Trebuie să te întorci în Cittadella, iar eu trebuie să ies de aici.

Alessa și-a atins abdomenul vindecat ca prin minune.

Pufăind nerăbdător, Dante a ridicat-o în picioare.

Fata s-a legănat ușor, de parcă ar fi fost beată, și și-a întins mâinile însângerate, una cu mănușa trasă, cealaltă fără mănușă, de parcă ar fi vrut să-i arate lui Dante un soi de comoară fascinantă.

Tânărul i-a oferit privirea mustrătoare pe care o are un crâșmar treaz la bar, când e trecut de miezul nopții, și a apucat-o de braț ca să o împingă de la spate.

El era în viață.

Ea era în viață.

Pentru numele Deei, cum de erau amândoi în viață?

Alessa a chicotit, ametită de ușurare – și din cauza sângelui pierdut, dacă era să fie sinceră – și i-a cuprins mijlocul. S-a simțit inundată de căldură când trupul lui s-a lipit de al ei, mușchii tonifiați mișcându-se cu fiecare pas.

Arătau probabil ca doi îndrăgostiți, agățați unul de celălalt, în căutarea unei alei retrase. Alessa a chicotit din nou. Mai puțin sângele. Nu avea ea prea mare experiență ca să poată face comparații, dar, în cărți cel puțin, întâlnirile romantice clandestine nu implicau *de obicei* atât de mult sânge.

Intrat în rolul de gardian morocănos, Dante nu s-a abătut pe nicio alee întunecată, ci a purtat-o după el, bun cunoscător

al străzilor șerpuite, fără nume, până au ajuns dinaintea impunătorului port-peșteră.

Odată înăuntru, Dante a condus-o pe potecă. Plimbarea rapidă nu îi limpezise capul, ci avusese exact efectul opus, iar când el a rezemat-o de perete, Alessa a văzut stele verzi în fața ochilor. Deși vag conștientă că alunecă, nu se putea opri. Dante a prins-o, poziționându-și genunchiul între picioarele ei ca să o țină rezemată.

— Ah, dragă! Nici măcar nu m-ai scos la o cină, a comentat ea fornăind.

Dante a oftat – o furtună de mușchi încordați și mișcări bruște – în timp ce căuta pe sub pelerina Alessei cheia ascunsă în buzunarul rochiei.

Fata și-a lipit fața de cămașa lui Dante și i-a tras în nări parfumul. I se părea un lucru perfect natural, deși, dacă stătea să se gândească mai bine, probabil nu era. Nu se putea învinovăți prea tare însă. Magia care îi vindecase rănile nu îi umpluse la loc venele cu sângele pe care îl pierduse și deficitul îi afecta acum capacitatea oricum redusă de a se controla.

— Uuups! a bolborosit ea, ridicându-și capul. Sunt puțin ametită.

Dante nu a răspuns, rotindu-și privirea de jur împrejur în timp ce descuia ușa, respirând rapid și greoi. Acesta nu mai era băiatul care o tachinase în privința romanelor scandaloase și care îi oferise o îmbrățișare ca să poată salva lumea. *Acesta* era animalul încolțit pe care îl văzuse pe balcon, în prima noapte în care îl adusese acasă.

Îi era teamă de ea. Bineînțeles. La fel ca tuturor celorlalți. Iar acum, după ce simțise pe pielea lui durerea sfâșietoare pe care le-o provoca tuturor celor care se apropiau prea mult de ea, avea să i se pară întotdeauna înspăimântătoare.

— Îmi pare rău! a zis Alessa, îndesându-și mâinile în buzunare. Nu te voi mai atinge niciodată.

— Ăă? s-a bâlbâit el înainte să clipească și să-și concentreze

atenția asupra ei. Nu. Nu-i vorba despre... Asta nu e... Trebuie să te duc în brațe?

— Relaxează-te! i-a spus ea, cu ceea ce spera că-i o fluturare degajată a mâinii. Pot să merg.

Nu se ținea bine pe picioare, dar a reușit să înainteze.

Mai era un lucru care o deranja. Ceva ce o necăjise sau își dorea să înțeleagă. Gândurile i se derulau încet, încâlcite, dar, în vreme ce Dante închidea ușa în urma lor, a deslușit în cele din urmă despre ce era vorba.

— Cine era acel bărbat? Și de ce te certai cu el?

Dante s-a încordat.

— Nu contează.

— Ba sigur că da. Te-ai întâlnit cu unul dintre acoliții lui Ivini, care mă vrea moartă, și apoi aproape m-ai ucis. Merit să știu ce se întâmplă.

Tot Dante fusese acela care o vindecase, fapt care îi submina cumva pledoaria, însă el părea că vrea oricum să evite subiectul.

— Este bărbatul care m-a luat după ce mi-au murit părinții. Cel care a spus gloatei că un copil poate fi schimbat și că se va îngriji el de asta. Știi tu, că îmi va salva sufletul nemuritor. Dante a împins-o de la spate, cu mâna coborâtă pe talia ei. L-am văzut în mulțime în seara în care te-am cunoscut. Au trecut ani întregi, așa că nu eram sigur că m-a recunoscut, dar mi-am zis că ar fi bine să mă asigur că își va ține gura, astfel încât nimeni să nu afle adevărul. S-a dus și planul ăsta!

Dante a deschis ultima poartă și a lăsat cheia în palma Alessei.

— Încuie poarta în urma ta.

De ce suna ca și cum și-ar fi luat rămas-bun?

— Tu nu vii?

— Eu...

Dante și-a trecut degetele prin păr.

— Trebuie să... Nu pot să...

Tânărul care se luptase cu adversari de două ori mai mari decât el fără să clipească, cel care îi privea de sus pe Fonții nervoși, cel care nu tresărea niciodată dinaintea unei fete ale cărei mâini provocau moarte și durere, tremura acum pentru că Alessa îi cunoștea secretul.

— Dante, nu aș spune *niciodată, nimănui*!

Gardianul a răsuflat întretăiat.

— Știi ce s-ar întâmpla dacă adevărul ar ieși la iveală?

Un ghiotte în Cittadella. Un șobolan într-o bucătărie. Gloate furioase, cu torțele aprinse și furcile la îndemână. Ar fi norocoasă dacă nu ar arunca-o și pe ea pe rug, cu el.

Lui Dante i s-au aprins ochii.

— La naiba! Alege-ți un Fonte, rămâi în Cittadella și uită că m-ai cunoscut vreodată.

— Vino măcar să-ți iei lucrurile, a spus Alessa, cu o voce molatică.

— Îmi voi cumpăra altele, noi.

— Te rog, hai să vorbim despre asta.

— Nu avem despre ce să vorbim.

Era prea mult, prea repede. Dante îi aluneca printre degete și ea nici măcar nu asimilase ce se întâmplase și cine era el. *Avea nevoie de un moment de respiro, la naiba!*

— Atunci sângele meu îți va păta mâinile din nou! a spus Alessa. Sunt șaptezeci la sută convinsă că mă voi prăbuși pe scări, mă voi rostogoli până jos, îmi voi frânge jumătate din oase și îmi voi fisura craniul, iar tu nu vei fi acolo ca să mă vindeci, așa că voi muri pentru *a doua oară* astăzi într-o băltoacă din propriul sânge. Ce sfârșit tragic pentru povestea despre supraviețuire a zilei de azi!

Dante o privea încruntat în continuare, însă îndărătul furiei și fricii se ascundea ceva vag.

Ar fi putut să fie speranță.

— Te rog?

Alessa și-a ridicat o mână tremurândă spre față, proptindu-se de poartă. Nu era deloc cinstit să profite de slăbiciunea lui, dar vremurile disperate cereau măsuri disperate.

Dante și-a spălat pumnalele în chiuvetă, le-a uscat cu prosoape uscate, apoi le-a spălat și le-a uscat din nou, înainte să și le înfigă la loc în teci.

Când Alessa a intrat ca să facă baie, Dante se plimba de colo-colo, iar când a aruncat un ochi de după paravan, înainte să se îmbrace, acesta încă se plimba.

Era ghiotte.

O ființă care abia dacă era considerată umană.

Atinsă de demoni, egoistă și crudă până în măduva oaselor.

Ar fi trebuit să se teamă de el. Să îl urască. Ar fi trebuit să schimbe totul.

Dar nu era așa.

Un ghiotte îi strânsese mâna pe acea alee, fără să știe dacă avea să supraviețuiască încercării disperate de a o salva. Un ghiotte își riscase mândria *și* siguranța când își înfășurase o eșarfă ridicolă în jurul capului și o îmbrățișase când avea cea mai mare nevoie de asta.

Din ziua în care se cunoscuseră, Dante încercase să o convingă că era crud, nemilos și rece, dar faptele lui spuneau cu totul altceva. Era ghiotte, dar rămânea Dante. Și nu își alesese singur soarta, așa cum nici ea nu și-o alesese pe a ei.

Alessa l-a găsit încercând să scoată sângele din cămașa lui albă de bumbac. Când i-a auzit pașii, Dante a aruncat cămașa în chiuvetă și și-a proptit mâinile de blatul de bucătărie.

— Promit că nu voi spune nimănui, a zis Alessa cu calmul unei persoane care vrea să liniștească un câine agitat. Dar trebuie să știu ceva.

Dante nu s-a întors.

— Poveștile spun că ghiotte sunt demoni deghizați în bărbați.

Alessa a înghițit un nod.

— Este adevărat? Ești... altceva? Pe dedesubt?

— Mă întrebi dacă am coarne?

Exact asta îl întreba, dar părea mai sigur să se abțină și să nu confirme, nici să nu nege.

— Nu, a oftat Dante. Nu am coarne. Nici coadă. Nici gheare. Ăsta sunt.

Alessa a răsuflat ușurată. Nu era un monstru, cel puțin nu unul diferit de ea. În acea clipă a luat o decizie.

— Nu trebuie să mai afle nimeni altcineva.

Dante a părut mai degrabă iritat decât recunoscător.

— Cineva deja știe. De ce crezi că îl amenințam? E destul de rău că știe că mă aflu în oraș. Nici toți banii de pe lume nu-i vor ține gura închisă dacă va afla că sunt în Cittadella. Una e să știi că un ghiotte umblă liber și alta să îl lași să doarmă pe canapeaua Finestrei.

— Atunci ne vom asigura că nu află. Dante, te rog! Nu poți pleca. Nu acum, când în sfârșit știu cât de multe avem în comun...

— În comun? a scuipat Dante. Ce avem noi doi în comun?

— Multe. Pentru început, amândoi știm cum este să fii temut și urât. Amândoi avem daruri pe care nu le-am cerut.

— Dar! a ironizat-o Dante. Halal dar!

— Tu te poți vindeca. Darul meu nu face decât să ucidă oameni.

Dante și-a încleștat degetele pe blatul de porțelan.

— Și al meu a ucis destui.

Alessa și-a închis ochii strâns.

— De aceea ți-au ucis părinții.

— Da. În vreme ce ai tăi sunt plătiți pentru că au dat naștere binecuvântatei Finestra. Așa cum ziceam, nu avem nimic în

comun. Tu ești o salvatoare. Eu sunt o abominație. Tu ai un castel, iar eu am fost încuiat într-o magazie de un bărbat care a încercat să scoată demonii din mine bătându-mă.

Alessei i s-a întors stomacul pe dos.

Nu, viețile lor *nu* erau la fel. Nu la suprafață, dar în ungherele ascunse, frânte și mutilate dinlăuntrul lor... de ce nu putea să vadă că *erau*?

— Îmi pare rău pentru ceea ce ai pățit. Nu meritai asta. Nici părinții tăi nu meritau așa ceva. Dar..., a început Alessa, încordându-și pumnii, uimită și ea de această posibilitate. Poate că puterea ta îi poate *ajuta* pe alții.

— Ce? a pufnit Dante. Ai vrea să îți fiu Fonte? Mult noroc! Singurul dar pe care l-ai primi de la mine ar fi o moarte lentă, ca să te poți bucura de sfârșitul lumii.

— Nu, bineînțeles că nu. Dar aș putea exersa pe tine.

— Vrei să spui că m-ai putea tortura.

Alessa a tresărit.

— Dar nu te-aș ucide.

— Nu sunt *invincibil*. Aș muri dacă ai încerca destul de tare.

— Dar tu ești mai potrivit decât oricine altcineva. Tot zici că nu-ți pasă de siguranța ta. E atât de diferit față de luptele pentru bani? M-ai putea ajuta să salvez Saverio.

— Ce a făcut Saverio pentru mine?

— Sunt *copii* care vor muri în chinuri groaznice.

— Copiii cresc și devin oameni cruzi, ca toți ceilalți.

— Nici eu nu am cerut această responsabilitate, dar cel puțin mă străduiesc!

— Tu ești salvatoarea, nu eu! Eu sunt cel egoist, ai uitat? Asta este problema *ta*.

Alessa ar fi vrut să-și înfigă unghiile în obrazul lui și să îi smulgă disprețul rece cu forța.

— Bună încercare, Dante, dar e prea târziu. *Te cunosc*. Nu

cred că ești gata să lași mii de copii să moară, când tu nu ai putut să ignori nici măcar unul aflat la ananghie.

— Despre ce vorbești?

— Am văzut când unul dintre acoliții lui Ivini te-a împins pentru că ai ajutat-o pe fetița aceea sărmană. I-ai ținut piept.

Dante și-a lăsat capul pe spate.

— Nu mă transforma într-un erou doar pentru că nu-mi plac cei care abuzează de putere. Sunt *exact* așa cum spun ceilalți că sunt.

— Nu îmi pasă de ce zic poveștile. Ești o persoană bună...

Gardianul și-a ridicat mâinile spre cer.

— *Oprește-te!* Nu știi ce fel de persoană sunt. Nu ai nicio idee ce am făcut și pe cine am rănit.

— Atunci, spune-mi. Convinge-mă! Demonstrează-mi că ești diabolic. Te provoc!

Dante și-a înfipt mâinile în păr.

— Fie! A existat o singură persoană care a încercat să mă ajute după ce am fugit. *Una singură!* Și eu am ucis-o.

Capitolul 29

Quando l'amico chiede, non v'è domani.
Când un prieten te roagă ceva, nu amâni pe mâine.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANO: 19

Alessei i-a înghețat sângele în vene.

— Nu te cred.

Cuvintele nu sunau convingător, nici măcar pentru Alessa însăși.

— Ba să crezi.

Tonul lui Dante era lipsit de orice emoție.

— O copilă m-a găsit după ce am fugit. N-avea cum să aibă mai mult de zece ani. A dat pe plajă peste un străin plin de sânge, abia conștient, și, în loc să fugă, a hotărât să mă ajute să-mi recapăt sănătatea. Dante a râs amar. M-a văzut vindecându-mă. Nu am putut să mă ascund.

Alessa și-a ascuns un fior. Dante, cel pe care ea îl știa – sau credea că îl știe – nu ar fi ucis niciodată o copilă nevinovată doar ca să o împiedice să vorbească. Însă poate că nu îl cunoștea deloc.

— Așa că am mințit. I-am spus că am găsit Fonte della Guarigione în vârful unei stânci. Ea voia să știe unde anume, mă tot întreba, așa că eu am continuat să mint, mutând-o din ce în ce mai sus, ca să îi fie prea greu să ajungă la ea. Dar fata nu voia să o lase baltă.

Un copil curios. Un secret de moarte. Și Dante, un fugar disperat să ascundă adevărul.

Alessei avea să i se facă rău.

Ochii lui Dante s-au aprins ca tăciunii.

— I-am găsit trupul a doua zi dimineață, sfârâmat, pe stânci.

Fata și-a înghițit lacrimile, deși genunchii i se înmuiaseră de ușurare.

— Un accident. Nu a fost intenția ta ca ea să fie rănită.

— *Nu contează.*

— Ba da. Eu, mai mult ca oricine, știu.

— *Oprește-te!* a țipat Dante. *Nu suntem* la fel. Tu atingi oameni și ei mor, dar nu este alegerea ta și vina nu îți aparține. Toți cei care țin la mine mor și este întotdeauna vina mea. Tu oferi. Eu *smulg*.

— Atunci, schimbă-te!

— Oamenii nu se schimbă.

— *Eu* am făcut-o!

Alessei îi tremura vocea de furie.

— M-am schimbat de atâtea ori încât am și pierdut șirul. Când am devenit Finestra eram doar o fetiță naivă, care credea tot ce i se spune, care urma regulile fără să pună întrebări, chiar și când simțea că nu este corect. Chiar și când credeam că am să mă chircesc și am să mă prefac în pulbere. Am devenit umbra unei ființe, numai durere și amărăciune. Apoi ai apărut tu. Iar tu nu m-ai privit cu venerație și *nici* cu milă. Ai observat când mă făceam mică și am urât asta. Am vrut să-ți demonstrez că nu sunt așa și m-am *schimbat*!

Alessa s-a tras mai aproape de el și l-a privit în ochi.

— Nu îmi pasă de ce spun toți ceilalți – darul tău face parte din tine, dar nu te definește. Poți alege să fii mai bun.

Privirea din ochii lui Dante era de piatră.

— Ei bine, aleg să nu o fac. Iar *asta* – a arătat spre el și apoi spre ea – nu înseamnă nimic. Nu suntem la fel. Nu suntem prieteni. Nu suntem *nimic*. Am de gând să duc datoria asta până la capăt pentru că avem o înțelegere, dar asta este tot.

— Ești un mare măgar!

— Ai început să înțelegi.

Furia a aprins-o ca pe o torță vie. Ar fi vrut să-și înfigă unghiile în fața aia a lui încăpățânată și să-i smulgă sufletul din el o dată și pentru totdeauna. Ghiotte sau nu, nu ar fi avut nicio șansă împotriva ei.

În schimb, Alessa a plecat val vârtej. Orice potențial asasin care și-ar fi ales acel moment ca să o atace ar fi pierdut.

Timp de cinci ani plini de singurătate își zisese că darul și poziția ei erau singurele lucruri care-i țineau pe oameni la distanță. Că, dacă cineva și-ar fi petrecut timpul cu ea, cu siguranță ar fi ajuns să țină la ea. Nu la Finestra sau la salvatoare. Ci la ea. Alessa.

Însă Dante o cunoscuse cu adevărat și nu îi păsa. Se afla acolo doar pentru că îl plătea, iar ea era atât de fraieră că nici nu-și dădea seama de diferența dintre un prieten și un angajat.

Avea nevoie de aer. Trebuia să evadeze.

Când a auzit voci venind din față, s-a adăpostit în umbrele bucătăriei.

Din întuneric, cineva i-a șuierat numele. Nu titlul. *Numele*.

O siluetă întunecată a pășit spre ea.

Alessa s-a tras înapoi, pipăind cu mâna după ușa deschisă. În schimb, degetele i s-au oprit în coapsa dură a lui Dante.

— Pentru numele lui Crollo, aici...

Până să încheie ce voia să spună, Dante s-a aruncat rapid pe lângă ea și a izbit umbra de perete. În lumina palidă a holului a fulgerat lama unui pumnal și intrusul a țipat scurt.

Alessa cunoștea acel strigăt.

— Oprește-te! a strigat ea. E fratele meu!

Pentru o fracțiune de secundă, a crezut că Dante îi va reteza oricum beregata, dar el s-a retras, cu pumnalul ațintit spre pieptul lui Adrick.

— Adrick, ce cauți aici? a cerut să știe Alessa.

— *El* ce caută? i-a întors-o Adrick. Nu este Fonte.

— E gardianul meu.

Adrick l-a măsurat pe Dante cu o privire sceptică.

— Pe jumătate dezbrăcat?

Dante își trăsese o cămașă pe el înainte să plece după ea, dar nu își închisese decât câțiva dintre nasturi. A mijit ochii.

— E miezul nopții.

— Da, așa este.

Adrick și-a îngustat privirea.

— Dante, ai putea să ne lași singuri câteva clipe? a întrebat Alessa.

Gardianul s-a încruntat și mai tare.

— Țipă dacă ai nevoie de mine.

Fratele Alessei a făcut un pas în față, lumina palidă care se cernea prin ușile franțuzești de la grădină luminându-i chipul în timp ce studia rapid bucătăria tăcută și întunecată.

— Adrick, cum ai intrat?

— Cunosc pe cineva, i-a răspuns el, frecându-și palmele de pantaloni. Cine-i tipul ăsta? Nu participa la luptele ilegale de pe docuri la un moment dat?

Alessa a oftat din toți rărunchii.

— Ți-am spus, Dante este gardianul meu. Și, da, se lupta la *Butoi*. Destul despre asta. Ce s-a petrecut astăzi? Cine a încercat să mă otrăvească? Și de ce?

— Nu știu.

— Vrăjeli.

— Uite, nu contează în clipa de față.

— Nu contează? Pentru că mie mi se pare că ai pregătit fursecurile speciale ale tatei și le-ai oferit cuiva care *a adăugat otravă* în ele și mi le-a livrat apoi, ca să mă îmbolnăvesc sau să mor. Iar tu nu ești nici măcar puțin uimit de asta. *De ce?*

Adrick a părut să se întărească singur.

— Am să-ți explic după ce îmi vei spune dacă ai un Fonte. Merg lucrurile?

Alessa a făcut un pas în spate.

— Da. Oarecum. E complicat.

— Întrebarea este simplă.

Alessa și-a pus mâinile-n sân.

— Răspunsul e complicat.

— Așadar, nu. Și toți cei de aici o știu, așa că te-ai văzut nevoită să angajezi o brută de pe docuri ca să te protejeze.

Chipul lui Adrick s-a contorsionat, de parcă era gata să râdă, și Alessa a așteptat să audă poanta, însă fratele ei s-a înecat cu un sughiț de plâns.

— Ai încercat, dar nu a mai rămas timp.

— Nu mai ai încredere în mine? Serios? Adrick, încerc al naibii de tare...

— Știu. Știu că încerci.

Șoaptele răgușite ale lui Adrick s-au stins, învinse.

— Întotdeauna încerci. Încerci să pregătești cina și arzi totul, iar noi suntem nevoiți să mâncăm supă chioară. Încerci să scrii un eseu perfect pentru școală, dar îl uiți acasă și eu trebuie să mă întorc după el ca să ți-l aduc și dau de bucluc. Încerci să fii Finestra, dar îți ucizi Fonții în schimb, punându-ne viețile tuturor în pericol și lăsându-mă pe mine să muncesc cât doi.

Fiecare cuvânt deschidea o nouă rană care nu avea să se mai vindece niciodată. O viață întreagă împovărată de vină și rușine i se arunca în față și pe ea o durea mai mult decât îl durea pe el să i-o spună.

Alessa era o povară. Un eșec. Iar fratele ei știa asta mai bine ca oricine, pentru că el fusese acela care strânsese după ea.

— Îmi pare rău!

Chipul lui Adrick nu arătase niciodată atât de livid și serios.

— Însă acum nu mai primești puncte în plus pentru efortul depus. Nici eu nu vreau asta, așa cum nici tu nu o vrei, dar... cred că, poate, de aceea mă aflu aici. Poate că acesta este motivul pentru care m-am născut.

Lacrimile i-au strălucit în ochi în timp ce scotea din buzunar o sticluță.

Alessa s-a tras înapoi, sângele înghețându-i în vene.

— Ce e aia, Adrick?

Dacă trebuia să-i îndure trădarea, atunci el trebuia să trăiască știind că rostise cuvintele.

— Ai avut chemarea ta, soră. Acum mi-o înțeleg și eu pe a mea. Știi că nu aș vrea niciodată să îți fac rău.

— Atunci nu îmi face.

Adrick a tresărit.

— De ce crezi că ți-am spus să pleci astăzi? Crezi că ei ar fi fost la fel de atenți ca mine? Nimeni nu s-ar asigura ca mine că nu ai să suferi. Nu înțelegi? Aceasta este șansa ta de a te salva. Vei fi o eroină, iar noi vom fi salvați.

Lacrimile i-au alunecat pe obraji.

— Am pregătit-o special pentru tine.

Alessa ar fi vrut să urle, să-l izbească în piept cu pumnii. Ar fi vrut să se agațe de el și să îl implore să-și retragă cuvintele. În schimb, a rămas complet nemișcată, abia respirând.

Adrick i-a pus sticluța albastră în palmă și i-a strâns degetele înmănușate în jurul ei.

Tânăra a rămas așa, cu ochii ațintiți la pumnul strâns între mâinile fratelui ei. Nu mai fuseseră atât de apropiați de ani întregi.

— Ai să mi-o torni cu forța pe gât? a șoptit ea.

— Nu, a zis el, apoi și-a coborât pleoapele. Știu că vei face alegerea corectă.

Umbra lui Dante a apărut în pragul ușii.

— Ți s-a scurs timpul.

— Rămas-bun, surioară. Adrick și-a șters ochii. Mă voi asigura că nimeni nu îți va uita sacrificiul.

Adrick a plecat și Dante s-a apropiat de Alessa, cu sprâncenele încruntate.

— Ce-a fost asta?

Ah, *acum* își făcea griji? După ce călcase în picioare prietenia dintre ei, se aștepta să-și dezvelească rănile în fața lui?

— De parcă ți-ar păsa.

— Nu am vrut să spun ceea ce am spus.

— Las-o baltă. Nu vreau să vorbesc cu tine.

Alessa a alergat până la ușile de sticlă din capătul bucătăriei și le-a dat de perete.

O pală rece de vânt i-a lipit fustele de picioare și ploaia rece i-a lovit fața. Deși purta mănuși, vârfurile degetelor i-au înghețat de cum a pășit afară.

— Nu e o noapte potrivită pentru plimbări, a spus Dante din spatele ei.

— Trebuie să gândesc.

— Neplăcut loc ți-ai ales.

— Compania neplăcută nu mă ajută. Dacă vrei să-ți duci datoria la bun sfârșit, fă-o! Dar fii o umbră.

Dacă Dante nu voia să îi fie prieten, atunci putea să-i fie dușman. Asta era tot ce părea să-i fi rămas, oricum.

— Pot să spun ceva?

— Nu.

Era grozav să-l pună la locul lui.

Gheața acoperise crengile copacilor, încapsulându-i ca pe niște sculpturi de sticlă. Alessa s-a simțit scuturată de fiori, dar a mers mai departe.

Dante se ținea după ea ca un cățeluș.

— Încerc să îmi cer scuze.

— Nu te obosi.

Tânărul a oftat din toți rărunchii.

— Uite, de obicei, când află adevărul, oamenii încearcă să mă ucidă. Am intrat în panică!

Dante s-a așezat în fața ei, cu o privire hotărâtă în spatele genelor strălucind de gheață.

— Te rog, vii înăuntru?

— Nu.

— O voi face, bine? a mârâit el plin de frustrare. Te voi lăsa să exersezi pe mine.

— De ce? Nu-ți pasă de Saverio.

— Nu mă ofer pentru a ajuta Saverio! Mă ofer să te ajut pe *tine*.

Alessa și-a închis ochii.

— Uită de asta! A fost o idee ridicolă. Nici măcar nu ai un dar pe care l-aș putea folosi.

— *Ce vrei?* a întrebat-o exasperat Dante.

Stropii reci de ploaie i-au alunecat pe obraji ca lacrimile.

— Să fiu lăsată în pace.

— Nu acum. În general. Spui că vrei să fii o eroină, dar te grăbești să joci rolul victimei. Spui că vrei prieteni, dar nu mă ierți. Spui că-mi vrei ajutorul, dar nu-l primești. Deci ce vrei?

Alessa a arătat spre peretele înalt care înconjura grădina, spre tot ceea ce ținea departe de ea.

— Să salvez Saverio. Asta este menirea Finestrei.

— Nu te-am întrebat ce vrea toată lumea *de la tine*. Te-am întrebat ce vrei *tu*.

— Nu contează.

— Eu cred că ești speriată.

Fata și-a dat ochii peste cap.

— Un roi de demoni se apropie și *eu* trebuie să protejez pe toată lumea. Cine nu ar fi speriat?

— Nu, nu despre asta este vorba. Îți este teamă că te vei pierde pe tine însăți.

— *Se presupune* că mă voi pierde pe mine însămi! Numele, familia, viața.

— Exact! Și tu nu vrei asta. Nu pot să te învinovățesc, dar trebuie să te hotărăști cu ce te vei alege *tu* din toate astea, dacă vei reuși. Așadar *tu* ce vrei?

— Vreau ca totul să se sfârșească!

Alessa s-a răsucit, îndepărtându-se de el.

— Vreau să nu mai fiu singură și curajoasă. Vreau o îmbrățișare când sunt tristă, ca o fată normală care are o casă și o familie. Vreau să strâng mâini și să mă sărut pe alei întunecate, să înot goală în ocean, să fac toate lucrurile acelea mici și caraghioase pe care nu am știut că s-ar putea să nu am ocazia să le fac vreodată.

— Există locuri mai plăcute decât aleile în care să te săruți.

Alessa a râs, în pragul isteriei.

— Mersi pentru pont! Mă îndoiesc că-mi va fi util.

— Dacă vrei să-ți controlezi puterea ca să poți trăi apoi o viață normală și să te săruți pe fiecare alee din oraș, atunci agață-te de asta.

Dante a tremurat.

— Și acum, *te rog*, putem intra?

Tânăra a încercat să-i răspundă isteț și răutăcios, dar dinții îi tremurau prea tare ca să poată răspunde.

— La naiba! Apelez la prerogativa de gardian! Haide!

Dante a apucat-o de încheietură și a tras-o după el.

Căldura din bucătărie nu era îndeajuns. Cu fiecare tremurat, bucăți de țurțuri i se desprindeau de pe fustele umede, țăcănind la podea.

Gardianul i-a atacat, aplecându-se spre fusta acoperită ca de o glazură de gheață.

— Îmi pare rău să te anunț, dar, dacă mori de hipotermie, n-ar ajuta cu nimic Saverio.

Alessa a înghițit nodul care i se ridicase brusc în gât.

— Ba s-ar putea să ajute.

— Nu crezi asta cu adevărat, a zis el, ridicându-și privirea spre ea.

— Alții o cred.

Privirea lui Dante s-a oprit asupra sticluței pe care ea o strângea în mână.

— Ce e aia?

Alessa a ezitat o clipă.

— Parfumul mamei.

Dante a smuls sticluța dintre degetele înghețate ale Alessei, i-a tras dopul și i-a șters marginea cu un deget pe care și l-a ridicat la buze.

— Nu!

Alessa a încercat să smulgă fiola, dar el a ascuns-o la spate.

— Ce e înăuntru?

Fata a strâns din dinți, dar buza de jos i-a tremurat.

Dante a vărsat conținutul sticluței în ghiveciul unui lămâi miniatural și apoi a dat cu ea de pământ. Se pregătea să o certe, deși de ce era ea de vină că fratele ei voia să o otrăvească Alessa nu știa. Însă expresia de pe chipul lui Dante o avertiza că el voia să rănească *pe cineva* și doar ea era acolo.

Alessa a reușit să îngâne un *Îmi plăcea acel copăcel*, apoi a izbucnit în lacrimi.

Mormăind înjurături care cumva sunau compătimitor, Dante a strâns-o la pieptul lui, iar Alessa s-a agățat de el, ahtiată după căldura corpului său, care emana prin straturile hainelor lor reci și ude. Adevărul i-a explodat din piept ca un torent – cum o mie de mici greșeli pe care le făcuse în viață se adunaseră una peste alta, cum Adrick i le enumerase, trăgând la final concluzia că nu putea să înfăptuiască nimic din ceea ce trebuia să facă. Cum fiecare mic episod și măruntă greșeală din copilărie devenise acum o dovadă împotriva ei, expusă de singura persoană care crezuse că îi va fi alături indiferent de

ceea ce avea să se întâmple. Ivini îi răpise ultimul membru al familiei, dar asta fusese cu putință doar din cauza propriilor eșecuri.

Alessa simțea în mușchii încordați ai lui Dante că se lupta să-și păstreze controlul și să nu fugă după Adrick. Și-a înfipt pumnii strânși în cămașa lui, agățându-se cu toată puterea, pentru că, dacă el ar fi plecat, ea s-ar fi prefăcut în praf și pulbere.

— Dacă are dreptate? l-a întrebat Alessa pe Dante. Poate că nu am fost niciodată menită să fac asta. Dea a avut încredere în mine, dar eu nu am fost vrednică de încrederea ei. Toată lumea, mai puțin eu, a înțeles. Ai spus-o tu însuți. Zeii ne-au abandonat – pe mine, cel puțin, m-au abandonat.

— *Acum* te-ai găsit să începi să mă asculți? Oamenii de teapa lui Ivini își câștigă existența convingându-i pe cei speriați că au răspunsuri, dar cei care vorbesc mult arareori știu multe.

— Asta nu înseamnă că greșește.

— Nu înseamnă nici că are dreptate. Hai, lasă-mă să încerc!

Avea măcar de ales? Avusese *vreodată* de ales?

— Gândești prea mult!

Dante i-a ridicat bărbia cu degetul lui înmănușat.

— E numai gura de tine? Ai tupeu să faci propunerea, dar nu și să faci mișcarea.

Alessei i s-a tăiat respirația.

— Nu mă tenta.

— Încerc să te tentez. Tu ai spus că pot fi mai bun, așa că lasă-mă să încerc.

— Și *tu* tot zici că nu ești un erou.

În inima Alessei a pâlpâit ceva – speranță, teamă sau poate că altceva, complet diferit.

— Nu sunt! a zis Dante, iar colțurile gurii i s-au ridicat într-un zâmbet. *Tu* ești eroul. Eu doar rog o fată să mă țină de mână.

Capitolul 30

Come la cosa indugia, piglia vizio.
Așteaptă pe propriul risc.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 18

A doua zi, Alessa a reușit să treacă de antrenamentele care merseseră cam la fel de bine precum ședințele de dinainte de „ziua lor liberă" – și nu a fost singura care s-a trezit din amorțeală abia când a dat cu ochii de parada cărucioarelor cu înghețată din curtea interioară.

Josef fusese cel care plănuise surpriza, pe care a explicat-o puțin cam prea pe lung, în vreme ce privirile tuturor celorlalți se scurgeau la deserturile ademenitoare.

Alessa a stat deoparte cât ceilalți au inspectat sortimentele aduse de la cofetăria familiei lui Josef. Pentru a se arăta politicoasă. Și pentru că spaima legată de apropierea serii, când avea să fie rândul lui Dante la tortură, îi paraliza încetul cu încetul toate speranțele că acesta ar fi putut să o ajute.

Scăpase și nu pierise de mâna ei o dată. Asta nu însemna că avea să fie la fel de norocos și a doua oară.

Josef, care stătea lângă Alessa, se împăna de mândrie urmărindu-i pe ceilalți Fonți cum își aleg înghețata.

— Dintotdeauna am fost de părere că poți afla multe despre o persoană în funcție de aroma preferată de înghețată.

— Ah? s-a mirat Alessa.

— Eu aleg de obicei vanilia.

Josef o privea, așteptând.

— Pentru că vanilia este...

Plictisitoare părea răspunsul greșit.

Josef a zâmbit, de parcă i-ar fi oferit soluția unei ghicitori.

— Subtilă, dar complexă.

— Desigur.

Alessa și-a anunțat preferința pentru ciocolată neagră și zmeură și a așteptat ca Josef să ia bolul din mâna angajatului alarmat și să i-l întindă.

— Mai spune-mi.

Alessa nu avusese niciodată șansa să discute cu el față în față, iar dacă subiectul deserturilor înghețate era o ocazie pentru a-l face să se deschidă, atunci avea să profite de ea.

— Cei mai mulți oameni se poartă de parcă vanilia nu ar avea aromă, însă ea este de fapt foarte complexă. Notele variază în funcție de locul din care provin boabele și de felul în care le pregătești înainte de amestec.

Josef a zâmbit la bolul lui, care era încă pe jumătate plin, dar, grație puterilor lui, nu dădea semne că s-ar topi.

— Știu că nu sunt o persoană foarte vorbăreață, dar îmi place să cred că și eu sunt mai complex decât bănuiesc ceilalți.

Alessa a dat din cap gânditoare.

— Aroma mea preferată ce spune despre mine?

Josef s-a înroșit.

— Nu aș îndrăzni să fac presupoziții, Finestra.

Alessa a oftat.

— Nina, atunci. *Stracciatella*? Lasă-mă să ghicesc, dulce dar inconsecventă?

Josef a clipit din gene, încurcat.

— O cunosc prea bine. Nu ar fi cinstit.

— Nu-mi poți expune o teorie a personalităților bazată pe *gelato*, Josef, și apoi să nu o aplici!

Privirea Alessei a traversat încăperea până la Dante, însă, chiar dacă Josef era cel mai inocent băiat din câți văzuse vreodată, până și el ar fi putut să-i observe curiozitatea jenantă, dacă nu era atentă. Așa că a ales ceva mai sigur.

— Kamaria ce și-a luat?

— Jumătate mentă, jumătate cafea cu lapte! Dar ea comandă ceva diferit de fiecare dată când vine la noi în magazin.

Alessa a rămas pe gânduri.

— Hm... Lasă-mă pe mine să încerc. Eu aș zice că-și dorește aventură și experiențe noi și că urăște plictiseala.

În ochii lui Josef s-a aprins o sclipire.

— Sunt de acord.

— E amuzant! Zi-mi despre Kaleb.

— Căpșuni și frișcă. Încă nu m-am prins care-i faza cu el.

— Nici eu! Roz. Și dulce.

Alessa a ridicat din umeri.

— Mda, nu mă pot gândi la nimic.

Au renunțat la subiect pentru câteva clipe, amândoi absorbiți de înghețata lor.

— Lămâie, a zis deodată Josef.

— Pardon?

— Asta a ales *Signor* Dante. În caz că te întrebai. Poate că nu te întrebai însă.

— Nu mă întrebam.

La naiba! Nu ar trebui să protestez prea tare.

— Ce spune aroma asta despre cineva? Că este acru?

Josef și-a luat o mină ușor ofensată.

— Lămâia nu este *acră*, ci *acrișoară*. Nu-i deloc același lucru. În secțiunea culinară a ziarului, aroma noastră de lămâie a fost caracterizată drept „un amestec aproape-perfect de acrișor și dulce: atrăgătoare, multilaterală, complexă. Inima orașului Saverio în fiecare linguriță. O aromă clasică." Familia noastră a petrecut ani întregi perfecționând-o. Este cea mai îndrăgită aromă pe care o avem.

Dante și-a îndreptat privirea spre ei, de parcă ar fi știut că este subiectul conversației.

Cu un zâmbet exagerat pe buze, Alessa a luat o linguriță plină de înghețată și a simțit imediat aroma ciocolatei negre, care i-a subminat imediat efectul dorit. Și-a închis fără să vrea ochii, ca să aprecieze din plin cum i se topește pe limbă ciocolata hedonistă combinată cu gustul acrișor-fructat.

Odată revenită la realitate, și-a dat seama că Josef începuse să o analizeze pe Saida, în vreme ce Dante își împungea înghețata cu lămâie, de parcă l-ar fi ofensat cu ceva.

— Nu mai trage de timp! i-a cerut Dante, care, cu coatele rezemate pe genunchi, o urmărea plimbându-se dintr-o parte într-alta.

Alessa amânase momentul atât cât a putut, mestecând fiecare dumicat pe cât de încet cu putință.

— Ieri era cât pe ce să murim! a comentat Alessa, căscând dramatic. Asta nu ne dă dreptul să ne culcăm mai devreme astăzi?

Dante a privit-o pe sub gene.

— Asta este scuza pe care ai folosit-o ieri. O facem sau nu?

Îl lăsase inconștient o dată. O a doua atingere ar fi putut să îi fie fatală.

— M-am răzgândit, a spus Alessa. A fost o idee îngrozitoare.

— Dacă stăm să așteptăm una mai bună, vom sfârși cu toții morți. Uite, ca cineva mai în vârstă ca tine...

— Ha! Nu cu mult, asta dacă chiar ești. Știi măcar câți ani am?

Dante a mormăit întrebarea, tărăgănând cuvintele de parcă i-ar fi tăiat ani din viață:

— Câți ani ai?

Alessa a zâmbit, pentru că știa că asta îl va enerva:

— Optsprezece.

— După cum spuneam. Fiind mai mare decât tine...

— Tu câți ani ai?

— Nouăsprezece. Sau douăzeci. Nu mă mai întrerupe.

— Cum poți să nu știi câți ani ai?

— Nu umblu cu un calendar de buzunar după mine și am pierdut șirul zilelor cu câteva săptămâni în urmă. Tu *mereu* pui atât de multe întrebări?

— Nu știu, pun?

— Ha-ha! Și acum, lasă-mă să termin. Fiind mai în vârstă decât tine...

Dante s-a oprit, anticipând o întrerupere, dar Alessa și-a împreunat nevinovată mâinile în poală.

— Pot să îți spun că este întotdeauna mai bine să termini repede când ai ceva neplăcut de înfăptuit. Trăgând de timp nu faci decât să înrăutățești lucrurile.

Un adevăr pe care îl știa și ea prea bine la vârsta de optsprezece ani, dar era mai ușor de zis decât de făcut.

— În primul rând, spune-mi cum stă treaba. Un ghiotte se poate vindeca din orice?

Dante a prins un fir deșirat din tapiseria scaunului.

— Nu, nu orice, pentru că altfel părinții mei ar fi încă în viață. Dacă mi-ai tăia capul sau ai dărâma un perete peste mine, aș fi terminat. Rănile obișnuite le-aș putea vindeca. Dacă este o rană care se repetă, îmi este mai ușor. Prima oară când mi-am rupt mâna m-a durut îngrozitor. A treia oară abia dacă am mai observat. M-am vindecat și mai repede. Cred că asta face parte din... dar, însă nu sunt sigur.

— Cu toții treceți prin același lucru?

— Dacă am să găsesc un alt ghiotte, voi întreba.

— Nu știi cum funcționa în cazul părinților tăi?

— Eram copil. Nu am luat notițe. Era doar un lucru despre care știam că nu trebuie să vorbesc. Tot ceea ce știu este că în cazul meu, cu cât este mai gravă rana, sau cu cât sunt mai înfometat și mai obosit, cu atât durează mai mult vindecarea.

Alessa a răsuflat printre buzele lipite strâns.

— Acum îți este foame? Ești obosit? Îți e sete?

— Sunt bine. Să începem cu lucrurile de bază. Știu ce s-a întâmplat cu primul tău Fonte, dar cum s-au sfârșit lucrurile în cazul celorlalți?

Alessa a început să-și frece brațele, încercând să-și aducă aminte.

— Lui Ilsi i-a cedat inima la cea de-a patra tentativă. Hugo a încercat câteva secunde, apoi s-a prăbușit și și-a spart capul de masă. Nu știu dacă l-am ucis eu sau dacă de vină a fost impactul.

Dante a strâns din buze, de parcă Alessa i-ar fi înșirat o listă de cumpărături, și nu o serie de morți înfiorătoare.

— Vom rămâne așezați atunci. Vino-ncoa!

Abia și-a lipit coapsele de scaun, că Alessa a și sărit în sus.

— Am mâinile reci.

— Ei bine, în cazul *acesta*..., a comentat Dante, care s-a plesnit peste genunchi, ca și cum s-ar fi pregătit de plecare. Stai jos.

— E prea periculos. În cazul Fonților, am un motiv ca să risc, pentru că am nevoie de darurile lor. Dar tu nu ești...

— Bun de nimic?

Tonul era unul jucăuș, dar Dante își strânsese mâinile-n pumni.

— Nu am ce să îți ofer, nu am cu ce să apăr Saverio, așa că nici măcar nu merită să mai adaugi un număr pe listă?

Alessa și-a lipit degetele de tâmple.

— Nu. Asta nu este...

— Ei bine, ai dreptate. Nimeni nu mi-ar duce dorul.

— Eu, da!

Fetei i-a tremurat buza de jos, dar nu avea de gând să plângă. Lacrimile ei îl aduseseră în poziția în care se afla acum.

— Nu voi muri.

— Nu știi asta.

— Nimic nu m-a ucis până acum, a zis el, ridicând din umeri.

— Ăsta-i un argument ridicol. *Oricine* ar putea susține așa ceva!

Dante a făcut cu ochiul.

— Ai puțină *credință*, Finestra!

Alessa a mai stat fără mănuși în preajma lui și înainte, dar nu și le-a scos niciodată *pentru* el și, în timp ce Dante privea materialul alunecându-i în josul brațelor, și-a văzut pielea ca și cum ar fi aparținut altcuiva. Venele de un albastru pal de pe interiorul încheieturilor, palmele palide și degetele subțiri. Inima i se izbea frenetic de coșul pieptului.

— Am să-ți dau drumul dacă tresari doar.

Tânăra s-a tras în spate când Dante s-a întins spre ea.

— Mâinile pe masă, cu palmele ridicate. *Nu* mă apuca!

Dante a oftat, dar a făcut ceea ce i se cerea.

— Durerea o simți însă, nu? l-a întrebat Alessa.

Gardianul a ridicat din sprâncene.

— Da.

— Atunci de ce naiba ești atât de calm?

— Dacă îți faci griji în privința durerii, asta nu o va împiedica să vină! i-a răspuns el. Dacă nu tragi aer în piept cât mai repede, am să te înghiontesc în pântece ca pe un catâr încăpățânat.

— Ești un măgar.

— Dap. Acum, fă-o odată!

Alessa și-a coborât încet palmele peste ale lui, până când vârfurile degetelor au ajuns să li se atingă odată cu fiecare bătaie a inimii. Fata a inspirat adânc și și-a lipit mâinile de ale lui Dante, care, la fel ca restul trupului, erau puternice și agile, aspre, dar suple.

Acesta a icnit ușor, dar Alessa era pierdută în avalanșa bruscă a puterii. *Da mai mult vreau ia da*. Darul ei cerea, ca

un ocean care trage în adânc o navă pe cale să se scufunde. Adunându-se, Alessa s-a concentrat asupra chipului său, luptându-se cu pofta până când puterea a intrat în reflux.

Dante și-a încleștat falca, dar nu s-a tras înapoi.

Când Alessa și-a ridicat mâinile, au răsuflat amândoi.

— Ei bine, a început ea. Cât de rău a fost?

— Suportabil, a zis Dante, care și-a trosnit încheieturile. Să repetăm.

— Nu încă.

Alessa și-a scuturat mâinile și s-a ridicat ca să aducă apă și biscuiți. Dacă foamea și setea reprezentau factori de risc, avea să i le bage sub nas la primul semn de necaz.

Din obișnuință, tânăra a pus ambele pahare în centrul mesei și s-a așezat, uluită la gândul că, chiar și fără mănuși, ar fi putut pur și simplu să i le înmâneze.

Dante a ignorat biscuiții sărați, dar a dat pe gât jumătate de pahar cu apă.

— De data aceasta, ridică-ți tu palmele. Mă voi retrage dacă va fi nevoie.

Alessa ura să cedeze controlul, dar ea nu putea să simtă durerea lui Dante, iar el, da. De această dată, când s-au atins, *nevoia* vorace a fost mai puțin insistentă, iar Alessa a putut să-și concentreze atenția asupra tuturor celorlalte lucruri. A început să numere mental, analizând textura pielii lui, bătaia regulată a pulsului său sub vârfurile degetelor ei, cât de *viu* îl simțea.

Dante i-a dat drumul în clipa în care a ajuns la cincizeci și doi.

— Ei bine? a întrebat ea, cu respirația tăiată.

— Mai bine. Prima oară a durut. Acum a fost... inconfortabil, dar nu neplăcut.

— Cuvintele astea două înseamnă același lucru.

— Ba nu.

— Ba sigur că da. Dacă ceva e inconfortabil, e și neplăcut.

— Nu întotdeauna.

— Dă-mi ca exemplu o experiență care nu este confortabilă, dar *plăcută*.

— Un masaj. E grozav după o luptă, dar *au*!

— Un *ce*?

— Când ți se freacă mușchii încordați. Ți s-a făcut vreodată un masaj? Ah, da! Bineînțeles că nu.

— Tu *plătești* pe cineva să îți frece corpul?

Pe cine încerca Alessa să păcălească? Ea ar fi fost dispusă să plătească pentru a-i freca lui corpul.

— Pentru un masaj bun sunt dispus să implor, să împrumut sau să fur. E o fată care stă deasupra *Butoiului*...

Dante și-a scuturat capul cu un mic zâmbet.

Uleiuri parfumate, cearșafuri curate, iar mâinile ei sunt magice.

— Nu vreau să aud detaliile, mersi.

Însă imaginea pe care i-o zugrăvise Dante i se impregnase deja în minte și Alessa s-a înroșit.

Tânărul și-a îngustat privirea.

— Ce-ți trece prin cap în secunda asta?

Alessa și-a ridicat bărbia.

— Mi-am adus aminte de lupta ta din ring. Eram tristă că ceva atât de frumos era pe cale să fie distrus.

Orice se va fi așteptat Dante să audă, nu era asta.

— Ah! Mersi?

A arătat spre ochii ei, apoi și-a întors degetele spre ai lui.

— Concentrează-te. Încerc să îți explic cum ceva poate să doară într-un sens bun.

— Iar eu încerc să îți explic de ce cuvintele *bun* și *durere* nu-și au locul împreună.

— Ar putea însă. Trebuie doar să găsesc exemplul potrivit.

Dante și-a rotit privirea după acel exemplu care îi scăpa,

până când ochii i s-au oprit asupra unui teanc de romane.

— Excitarea!

Alessei i s-au aprins obrajii atât de tare, încât părul ar fi putut să-i ia foc.

— Am zis că *nu* vreau să aud detaliile.

Dante și-a mușcat buzele ca să nu râdă.

— Nu are nicio legătură. Ai răbdare. Știu că ești închisă aici de ceva timp, dar bănuiesc că ai avut oricum... gânduri. Dante și-a întors privirea cu înțeles spre romane. Deci. După cum spuneam: *nu confortabil*, dar nici *neplăcut*.

Fata și-a înțepenit o expresie neutră pe chip. Avea tot felul de gânduri chiar în clipa aceea, dar nici *nu*-i trecea prin cap să reacționeze.

Dante a pocnit din degete.

— Exercițiile fizice! Ar fi trebuit să fie primul meu exemplu.

— *Chiar* da.

Tânărul a râs mai mult decât era cazul.

— Știi ce vreau să spun – durerea aceea plăcută pe care o simți în mușchi după un antrenament greu. Nu e ceva confortabil, dar e plăcut.

— Fie! i-a răspuns Alessa printre dinți. Te-ai simțit ca în oricare dintre aceste exemple?

— Păi, nu.

Dante s-a încruntat. Bineînțeles că nu. Senzația era aceea de durere și Alessa nu voise niciodată să afle mai multe detalii, dar trebuia să înțeleagă dacă voia să spere că o va îmblânzi.

— E mai degrabă... un zumzet. Sau o vibrație. Doare numai când este prea... rapidă? Intensă? La început mi-a tăiat respirația, dar cu timpul a devenit mai puțin sesizabilă – ca un fel de tors.

— Ce-i cu tine și pisicile?

Dante a rânjit.

— Presupun că îmi amintești de o pisică.

— Pentru că sunt atât de dulce și de adorabilă?

— Nu, nu e asta.

— Misterioasă și grațioasă?

— Cu siguranță, nu. Probabil pentru că nu ședzi niciodată așa cum trebuie și devii vizibil iritată când cineva citește o carte în prezența ta.

Alessa a pufăit și și-a descârligat picioarele, lăsându-le să atârne, cu degetele abia atingând podeaua.

— Majoritatea scaunelor sunt prea înalte pentru mine. Nu e confortabil.

— Scuze, scuze. În fine, când mă vei atinge, să gândești ca o pisică.

Imaginea mentală care i s-a format Alessei pe retină nu avea nicio justificare – ea, cu ochii încondeiați cu tuș, alunecând spre Dante cu șolduri legănate, ca o felină care se furișează – însă își făcuse oricum apariția.

Dante și-a bătut absent genunchiul cu palma.

— E ca și cum te-ai întinde. Dacă-i smucești cuiva brațul, ai putea să i-l disloci. Trebuie să o iei ușor și să te oprești în punctul durerii bune. Viteza și forța sunt cele care fac diferența. De exemplu, dacă atingi fruntea cuiva e de bine, dar, dacă o faci suficient de rapid, ai putea scoate pe cineva din luptă. Înțelegi ce vreau să zic?

Alessa a ridicat din sprâncene.

— Le-am dat oamenilor capete în figură?

— Într-un fel. Nu te gândi la putere, concentrează-te doar asupra atingerii. Acum nu ești rănită, așa că nu ai nevoie de nimic de la mine.

Existase vreodată o propoziție mai falsă?

Fata a tras aer în piept.

— Promite-mi că te vei opri dacă va fi prea mult.

— Jur pe viața mea!

Dante și-a întins mâinile pe masă.

— Nu ai voie.

Doi dintre Fonții ei supraviețuiseră primelor două atingeri, dar niciunul nu suportase mai mult de patru.

Și-a închis ochii, concentrându-se. Nu lua, nu folosea, nu fura. *Atingea doar.*

Alessa s-a lăsat pe spătarul canapelei, cu obrazul la câteva degete depărtare de buzele întredeschise ale lui Dante, și și-a ținut respirația până când o boare liniștitoare i-a încălzit pielea.

Trup și suflet, era stoarsă ca o cârpă udă. Petrecuseră ore întregi exersând și acum avea nevoie de odihnă, dar, de fiecare dată când urca în pat, intra în panică și alerga la Dante, ca să se asigure că doarme doar.

Tot timpul fusese înfricoșată că următoarea atingere avea să fie cea fatală. Însă, dacă agitația ei creștea, Dante devenise mai calm pe măsură ce orele se scurgeau una după alta și atingerile se prelungeau.

Când în cele din urmă acceptase și el să se oprească, Alessa vibra, plină de atât de multe energii secătuitoare, că nici nu le putea numi. Fiecare atingere i se întipărise în minte, iar pielea o furnica, atât de sensibilă încât se simțea de parcă ar fi avut febră.

Pe durata ultimelor încercări, Dante pretinsese că nici măcar nu îl mai doare, însă afectat fusese cu siguranță, pentru că adormise imediat, fără să se mai schimbe.

Alessa i-a mai verificat o dată respirația. Era încă viu.

De această dată a reușit să se întoarcă în pat și să rămână acolo, holbându-se la tavan plină de uluială și neîncredere.

Dante – Dante cel cu ochi negri și păr răvășit, sarcasticul, încăpățânatul, frumosul Dante – care dormea în camera ei de zile bune, putea *să îi strângă mâinile* fără să sufere. Iar dacă putea să-i atingă mâinile, atunci putea să îi atingă și buzele...

Concentrează-te, Alessa!

Acum nu era momentul potrivit, dar după Divorando? Entuziasmul pe care i-l trezea acest gând n-o ajuta deloc sa-și găsească somnul.

Avea ochii împăienjeniți de extenuare, dar fiecare undă de entuziasm o trezea imediat, lăsându-i prea mult timp la dispoziție în care să-și amintească cum palmele lui Dante alunecaseră deasupra alor ei, strânsoarea delicată a degetelor lui în jurul încheieturilor ei, pulsul lui zbătându-i-se sub buricele degetelor.

Cea mai frumoasă noapte din viața ei. Și una dintre cele mai sfâșietoare.

În sfârșit, putea să atingă pe cineva fără să îl rănească, dar darul lui era singurul care nu putea salva insula Saverio.

Capitolul 31

Un diavolo scaccia l'altro.
Un diavol îl atrage pe altul.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 17

Dante și-a preluat noua îndatorire cu aceeași seriozitate cu care le trata și pe celelalte, așa că s-au atins de vreo șase ori înainte de micul-dejun. Tânărul i-a prins colierul la spate, i-a oferit o brioșă și i-a ciufulit părul. Alessa începea să diferențieze cu mai mare ușurință atingerile „ca un tors de pisică" de acelea care-l făceau pe Dante să se crispeze de durere. Nu știa cum să o descrie, dar *exista* o diferență între ele și momentele dureroase se împuținau deja.

Cum mai aveau o oră de pierdut până când începeau antrenamentele și pentru că lui Dante îi era teamă că avea să facă gaură în podea plimbându-se dintr-o parte într-alta dacă nu găsea o metodă productivă de a-și canaliza energia, au revenit în bibliotecă.

— Ai o obsesie pentru citit? Ar trebui să îmi fac griji? l-a întrebat Alessa, în timp ce-și aranja un al doilea braț de cărți pe masă. De ce citești ca și cum cărțile ar fi pe cale de dispariție?

— Cercetez.

Alessa a ochit titlurile dintre care jumătate erau în vechea limbă. Câteva volume istorice, altele religioase și o mână de cărți cu basme, din câte putea să-și dea seama.

— Ce?

Dante i-a aruncat o privire circumspectă peste umăr.

— Oameni ca mine. Nu știu prea multe în afara poveștilor,

iar acelea nu sunt întotdeauna adevărate – cu coarne și toate cele –, dar trebuie să fie mai mult de atât. În plus, mulți au fost alungați, nu uciși, așa că s-ar putea să fie încă pe undeva.

Alessa s-a afundat într-un fotoliu. Lângă el. Pentru că acum putea să facă asta fără ca inima să-i sară din piept din cauza apropierii. Bine. Fără ca inima să îi tresalte în sens rău.

Gândul că acești ghiotte ar fi putut să mișune în libertate îi pica rău. Ceea ce poate că nu era cinstit – dacă un ghiotte nu era diabolic, era rezonabil să deduci că nici ceilalți nu erau –, deși era greu să dai la o parte ani întregi în care ai fost condiționat să crezi altceva.

Cu toate acestea, Alessa a luat o carte din stiva cea mai apropiată de ea și a început să o răsfoiască. Mănușile îngreunau procesul, așa că și le-a scos, oprindu-se o clipă să se bucure de senzația nouă, și apoi s-a întors la lucru.

O bocănitură în peretele bibliotecii care dădea spre apartamentul Fontelui a făcut-o să tresară.

Peste douăzeci de minute trebuia să îi tortureze din nou.

Dante era unic, sau cel puțin un caz rar, și poate că începuse să își controleze puterea distructivă în interacțiunea cu el, dar asta nu însemna că avea să fie la fel și în cazul celorlalți.

— Ce faci? a întrebat-o Dante când Alessa a tras aer în piept și a numărat până la trei înainte să răsufle.

— Respir adânc. Îmi pot controla mai bine puterea când sunt relaxată, așa că exersez strategii de calmare.

Alessa a răsuflat, dând tot aerul afară din piept.

— Tu nu ești niciodată calmă.

Fata a tras din nou aer în piept.

— De unde și necazurile mele.

Cu o mână pe cartea lui, Dante și-a întins-o pe cealaltă, fără să-și întoarcă privirea.

— Dă-o-ncoa!

Trupul Alessei a părut să nu priceapă că era doar pentru *antrenament*, mai ales după ce tânărul a obosit să le țină

mâinile împreunate în sus și le-a lăsat să se odihnească pe genunchiul lui.

Doar pentru că Dante era concentrat asupra a ceea ce avea de făcut, a scăpat Alessa fără să se vadă nevoită să-i explice de ce i se înroșise gâtul.

Reluându-și căutarea, a găsit cuvântul *ghiotte*, a pus un semn paginii și a trecut la următoarea carte.

Leneș, Dante și-a îndoit și apoi și-a desfăcut degetele în palma ei, trimițându-i șocuri electrice în lungul brațului.

Era o glumă? Un test? Cum se presupunea că ar fi trebuit să citească într-o asemenea situație?

Dante s-a aplecat spre pagini, cu sprâncenele încruntate de concentrare, în vreme ce cu degetul mare a început să traseze cercuri lenețe pe încheietura Alessei.

Cartea ei ar fi putut să izbucnească în flăcări la cum o citea ea în acea clipă.

— Ai grijă! a spus Dante, acordându-i doar pe jumătate atenție. Îndoi paginile.

Alessa și-a smuls mâna din strânsoarea lui și s-a ridicat, grăbindu-se să-și prindă scaunul înainte să se prăvălească la pământ.

— Ar trebui să mergem. Nu putem să ajungem ultimii.

În sala de antrenamente, Dante îi urmărea de la locul lui obișnuit, rezemat de perete. Își inspecta pumnalele, ferindu-și privirea când Fonții reacționau din cauza durerii. Alessa îi recunoștea ticurile acum. Se simțea mult mai inconfortabil în calitate de martor decât se simțise ca subiect.

Kaleb și-a târât pașii până la ea și Alessa i-a atins palmele, cercetându-i chipul ca să vadă dacă experiența îi era diferită prin ceva de această dată. A citit spaimă, confuzie și scepticism, dar Kaleb nu și-a retras mâinile.

Dante și-a plecat fruntea, încurajând-o subtil.

— Ce naiba? s-a mirat Kaleb. De ce este mai bine de data asta?

Numai el putea să se arate la fel de iritat și când nu îl rănea.

Alessa a ridicat din umeri.

— Antrenament?

Acum urma partea rea.

— De data aceasta voi încerca să îți accesez puterea.

Tânăra a tras adânc aer în piept, însuflețindu-și darul, și părul i s-a ridicat deasupra capului într-un nor electric, trosnind cu puterea lui Kaleb.

Acesta și-a smuls mâinile.

— Scuze! a spus Alessa, deși nu-și putea ascunde încântarea.

Kaleb se încrunta, nu țipa. Progres.

Alessa a încercat să nu se bucure prea tare, dar până la runda finală era deja convinsă. Devenea mai bună. Putea să-și controleze nevoia mai repede și mai bine și se simțea acum mai degrabă ca un căpitan de navă decât ca un prizonier legat de catarg.

— Ziua de azi a mers bine, nu? a întrebat Alessa după ce lecția a ajuns la sfârșit, cocoțată într-un picior în timp ce încerca să se încalțe în fața sălii pentru antrenamente.

Dante a mormăit afirmativ.

Fix atunci, Alessa i-a aruncat o privire și și-a pierdut echilibrul. Cum degetul îi era înfipt în pantof, nu avea cum să-și lase piciorul jos, așa că și-a întins mâna liberă, încercând să se echilibreze, dar a aproximat greșit distanța și i s-a izbit de perete. Crispându-se, Alessa și-a examinat degetele care-i pulsau dureros.

Dante s-a lăsat pe vine cu un oftat exasperat și i-a strâns degetele în palmă. O undă de disconfort i-a alunecat pe chip, dar, odată cu dispariția ultimului ei val de durere, expresia i-a redevenit calmă.

— Gata. Încearcă să ai grijă! i-a cerut el. Și nu te încrunta la mine pentru că *te-am făcut bine*.

— Ai zis că nu mai doare!

— *Nu* mai doare. Când nu ești rănită. Când îmi folosești puterea, *o simt*.

Dante a părut să-și dea seama că încă îi strângea mâna, așa că i-a dat drumul.

— Ah! Corect. Are sens! În cazul acesta, ajută-mă să mă ridic.

Alessa și-a întins brațele și el a pus-o pe picioare.

— Atingerea este un bun început, dar trebuie să le și *folosesc* darurile. Ai văzut ce s-a întâmplat cu Kaleb.

Dante a rânjit.

Alessa și-a clătinat degetul spre el.

— Nu-i frumos.

— Eu îți tot spun că nu sunt o persoană de treabă.

— Iar eu îți tot spun ție că nu cred asta. Nu ai acceptat acest post pentru că am *plâns*?

— Asta mă face un molâu, nu un sfânt, a comentat Dante, masându-și bărbia. Și nu a fost singurul motiv. Dacă există vreun loc în care aș putea găsi informațiile pe care le caut, aici este.

— De *aceea* te strecurai înăuntru în noaptea galei?

Sfios, Dante s-a tras de ureche.

— Vinovat.

Nu mai avea încredere în nimeni să le aducă mâncare neotrăvită, așa că s-au oprit pe la bucătărie întâi. Cu felurile de mâncare acoperite aburind în spatele lui, Dante a luat-o înainte, iar Alessa s-a grăbit să îl urmeze, aroma de usturoi și *pancetta** făcând-o să saliveze.

---

* Șuncă de porc, asemănătoare cu baconul, specifică bucătăriei italiene (n.t.).

— Cum aș putea să exersez următoarea parte însă? a întrebat Alessa în timp ce deschidea ușa. E ca și cum aș încerca să desenez ceva ce nu am văzut niciodată.

Dante a lăsat tava pe masă, gândindu-se încruntat.

— Cum e proverbul acela vechi? a continuat Alessa. Cu bărbatul orb și elefanții? Așa sunt eu, încercând să cataloghez o duzină de senzații în fracțiunea de secundă în care le trăiesc, fără să ucid pe cineva în același timp.

— Dar simți ceva diferit când încerci să *folosești* puterea cuiva, nu-i așa?

— Oarecum. E ca și cum sunt menită să absorb darul – în cazul Fonților cel puțin – și trebuie să mă împiedic în mod conștient să fac asta. În cazul tău, impulsul nu este la fel de... insistent? Stai puțin, nu-i adevărat! Atunci, pe alee, m-a lovit puternic.

— Pentru că erai pe moarte. Aveai nevoie de puterea mea.

Dante a împărțit farfuriile și a aranjat tacâmurile, în timp ce Alessa aducea o sticlă rece de *limoncello*.

— Nu prea știu cum să facem, de vreme ce nu ești rănită.

Prima furculiță de paste i-a distras atenția o clipă, dar Alessa se simțea ca un cățel care a primit un os și nici cea mai apetisantă masă nu o putea distrage prea mult timp.

— Dacă mi-aș frânge degetul mare...

— *Nu* te răni. Mănâncă.

— Nu pot să exersez cu un dar care vindecă decât dacă sunt rănită.

— Nu. Nu am să te ajut cu așa ceva.

Alessa a lovit cu piciorul în masă, dar nu a reușit decât să-și îndoaie vârful pantofului.

— Deget rupt? a întrebat-o Dante pe un ton monoton.

— Din nefericire, nu.

Alessa a mijit ochii și apoi s-a avântat spre cureaua lui.

— Ce..., a început Dante, și s-a ferit cu o mișcare grațioasă. *Nu* te înjunghia!

— Vreau doar să-mi înțep degetul.

Dante a săgetat-o cu privirea.

— Am să te las să sângerezi până la moarte.

— Ba nu, n-ai s-o faci. Dă-mi-o!

Tânărul a plesnit-o peste mână și s-a ferit în spatele mesei. Alessa s-a prefăcut că atacă prin stânga, a sărit la dreapta și fusta i s-a prins de colțul mesei. Dante a reușit să o împiedice să se răstoarne, dar o mică statuetă a alunecat peste margine și a aterizat direct pe podea, cioburile ascuțite tăindu-i Alessei pielea.

Pe jumătate râzând, pe jumătate plângând, Alessa și-a lipit celălalt picior de cel rănit.

— Gata! a zis printre dinți. M-am rănit oricum. Am câștigat.

Dante a privit-o inexpresiv.

— Felicitări!

— Fie că-ți place sau nu – o vom face.

Pentru întâia oară, el și-a acceptat înfrângerea.

— Ține minte, ușurel...

Distrasă de sângele care picura pe covor, Alessa i-a strâns mâinile.

Durerea a amorțit, rana s-a închis și tânăra a rămas cu gura deschisă și respirația tăiată în vreme ce el își masa tâmplele.

— Ești bine? l-a întrebat ea. Stai jos, ca să nu cazi.

Dante și-a fluturat mâna, parcă pentru a protesta, a făcut un pas nesigur în față și și-a întins brațul, încercând să nu-și piardă echilibrul. Atentă să nu îi atingă pielea, Alessa l-a călăuzit spre canapea, iar el a luat loc, clipind des, cu privirea încețoșată.

— Sunt bine. Amețit doar.

— Îmi pare rău!

— Să nu-ți mai pară. Doar ia-o mai încet data viitoare.

— Ești sigur că ești bine?

Așa părea, de vreme ce i-a văzut mâna încercând să se strecoare spre pumnal și i-a înhățat-o.

— Nu te las să te rănești singură.

— Atunci cum se presupune că aș putea să exersez?

— Am să mă gândesc la ceva.

— O tăietură de la hârtie?

Dante s-a luat cu mâinile de cap.

După câteva runde din ceea ce Alessa numea „antrenament pentru atingeri", Dante s-a întins în fotoliul lui preferat cu o istorie a vânătorii de ghiotte, în vreme ce Alessa încerca să nu îl deranjeze cu plimbatul ei agitat.

Dante și-a ridicat ochii spre ea, extrem de iritat.

— Du-te la culcare.

— Nu sunt obosită.

Corpul ei, treaba ei. Să meargă la culcare era ultimul lucru pe care voia să-l facă. Alessa voia să sărbătorească. Sau așa ceva. În ultimele ore nu mai apăruseră tăieturi sau alte răni, de vreme ce Dante jurase că avea să renunțe dacă se gândea măcar să se mai rănească singură, așa că Alessa încercase în schimb să își acordeze ritmul puterii. Nu era la fel de eficientă ca atunci când folosea darul lui Dante, pentru care avea nevoie de ore întregi în care să îi studieze reacțiile, însă în cele din urmă ajunsese să își dea seama de nivelul lui de confort după tensiunea din mâinile sale, după mărimea pupilelor lui. Alessa învăța lucruri despre puterea ei studiindu-l pe Dante. Și avea nevoie de mai mult.

Mai mult din *Dante*.

Prietenia lui. Secretele lui. Sentimentele lui. Atingerea lui.

— Pune mâna și citește și tu o carte sau fă ceva, bine?

Dante și-a îndreptat umerii.

— Nu pot. Sunt prea agitată.

Pentru prima dată, după ani întregi, putea să *atingă* pe cineva fără să îl rănească și în fiecare clipă în care nu-l atingea se gândea cum ar fi să o facă. Orice fel de atingere. Toate atingerile. Mângâierea unor degete, o îmbrățișare, un umăr pe care să își odihnească fruntea. Și celelalte atingeri, pe care nu avea cum să și le amintească, dar pe care voia să le simtă.

Ca un animal care iese din hibernare, înfometat și concentrat asupra unei nevoi supreme, nu putea să-și înfrâneze pofta după ceea ce i se refuzase atât de mult timp.

— Mă dau bătut!

Dante și-a așezat pumnalul între file, ca semn de carte.

— Nu pot să mă concentrez când *te fâțâi* prin cameră.

— Nu mă *fâțâi*.

Alessa și-a lipit brațele de corp ca să nu se mai – *la naiba!* – fâțâie. Nu va fi lacomă. Ar putea să se mulțumească cu o prietenie platonică – poate – dacă i s-ar permite să se ghemuiască în brațele lui, ca să-și amintească de faptul că încă era om în spatele armurii de Finestra. Dante avea să plece peste câteva zile, iar ea era o lașă.

Nici măcar o fată normală nu ar fi putut să-i ceară unui băiat să... ce? Să i se ghemuiască în brațe? Să se țină de mână cu alte intenții, mai puțin pure decât aceea de a salva lumea?

— Nu am auzit niciodată pe cineva oftând atât de tare, a mormăit Dante.

Alessa s-a înroșit.

— Îmi pare rău! A devenit un obicei prost.

— Oftatul?

— Plimbatul. Nu m-am priceput niciodată să mă liniștesc singură.

— Cât de greu poate fi? Nu te mai miști, adormi.

— Poate pentru tine nu este greu. Când eram mai mică,

tata trebuia să mă strângă în brațe ca să nu mă mai zbat și să adorm.

— Nu mă mir, a zis Dante, masându-și tâmplele. Vino aici odată și curmă-mi suferința!

— Foarte amuzant. *Nu pot* să te ucid, ai uitat?

— Nu îți cer *să mă ucizi*. Nu sunt eu bun la prea multe, dar sunt un trup cald. Am și o carte pe care aș vrea să o termin oricum.

Alessei i-a sărit inima din piept. Dar nu și-a mișcat picioarele.

Cu o privire încărcată de suferință eternă, Dante și-a coborât fruntea.

— Oferta expiră în zece secunde.

Alessa s-a grăbit spre el.

Tânărul era atât de mare, încât nu rămânea prea mult loc în fotoliul uriaș. Și-a fluturat demonstrativ mâna spre triunghiul de spațiu gol dintre coapsele lui și și-a rotit degetul, de parcă Alessa ar fi fost cel mai greu de dresat cățeluș din lume.

Cu mâinile strânse în poală, fata s-a așezat pe marginea fotoliului.

— Nu mai gândi atât de tare! i-a cerut ea lui Dante, bucuroasă că nu-i vedea chipul. Te aud râzând de mine în mintea ta.

— Arăți de parcă ai sta pe cuie.

Alessa și-a încrucișat brațele.

— Nu am mai făcut asta de ceva vreme.

— Ce anume?

— *Giugiulit. Alintat*. Cum vrei tu să-i zici.

— Eu nu folosesc niciunul dintre aceste cuvinte.

— Lupii nu se alintă?

— Nu când lupoaica este bătoasă și țâfnoasă. Pentru că te alegi cu mușcături.

Dante a apucat-o de mijloc și a tras-o la pieptul lui, mutând-o până când a ajuns în poziția pe care și-o dorea el. Celălalt braț și l-a trecut în jurul ei. Ca să-și poată ține cartea.

— Vrei să te relaxezi? Nu pot să văd peste capul tău când ești atât de bățoasă.

Alessa s-a forțat să se relaxeze, ca să-i permită lui Dante să-și rezeme capul de creștetul ei, dar era prea distrasă de felul în care i se ridica și cobora pieptul ca să vadă pe pagină ceva mai mult decât niște mâzgăleli.

— Ai vrea să citești puțin? l-a întrebat ea.

— *Citesc.*

— Cu voce tare. Îmi place vocea ta și a trecut ceva vreme de când mi-a citit cineva o poveste înainte de culcare.

Brațele i s-au încordat în jurul ei, în timp ce dădea paginile de la început.

— Pe o insulă îndepărtată, într-o mare de mult pierdută, luna și soarele refuzau să împartă...

Dante s-a încordat, pentru că a simțit-o arcuindu-se și apoi cuibărindu-se într-o poziție mai confortabilă. Probabil că-și dorea să se ridice. Dar următoarea lui suflare a fost mai adâncă, mai relaxată, așa că Alessa nu s-a oferit să plece.

Un piept musculos nu era cea mai moale suprafață pe care se întinsese vreodată, dar ar fi putut să se obișnuiască așa. Legănată de vocea lui care avea căldura și aroma whiskyului, Alessa și-a închis ochii, povestea desfășurându-i-se în spatele pleoapelor. Doi îndrăgostiți cu o soartă potrivnică, un război tragic în rai.

Căldura lui Dante i s-a impregnat prin haine, încălzind-o până în suflet, și Alessa a alunecat într-o toropeală dulce.

— Te-ai topit? a întrebat-o el vesel.

— Nu te flata.

— Nu în sensul *acela*, a comentat Dante și s-a înecat râzând. Pur și simplu nu am știut că cineva poate să se înmoaie așa.

— Da, păi, a trecut ceva vreme.

— Îmi pare rău că te-ai ales tocmai cu mine atunci. Sunt novice în toată această poveste a... alintului.

Alessa l-a bătut pe braț, încurajator.

— Te descurci bine.

— Tu ești disperată, iar eu sunt la îndemână, nu?

— Exact, a confirmat Alessa, apoi a tăcut o clipă. Mulțumesc.

— La dispoziția ta, Finestra, a spus Dante, care i-a căscat în ureche. Și acum, *te rog*, mergi la culcare.

Capitolul 32

Per piccola cagione pigliasi il lupo il montone.
Cu un mic pretext, lupul înhață oaia.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 16

Alessa nu o apreciase niciodată pe Renata ca războinică, însă când fosta Finestra l-a ales pe Dante ca partener pentru a le face o demonstrație, Alessa și ceilalți Fonți au rămas vrăjiți.

Și-au dat roată, atacând și parând cu rândul, amândoi agili și ușori pe picioare, fără să tresară, deși oțelul se lovea de oțel cu un zăngănit. Îți tăiau respirația.

— Pace! a cerut Renata, râzând.

Cu părul alunecându-i din coc, a rânjit, încântată că avea în sfârșit un oponent demn, și Alessa a simțit o undă de afecțiune și camaraderie pentru femeia care fusese cândva doar o fată care se luptase singură la Divorando.

— Dante, te las pe tine la conducere. Trebuie să exerseze mai departe... ei bine, tot!

Acesta a uitat să-și mai pună masca morocănoasă și detașată când Josef a reușit să-l surprindă cu o lovitură de pumnal, iar Nina l-a parat cu o balansare din bo. A zâmbit chiar, când Saida a făcut paradă prin sală pentru a-și sărbători o lovitură la țintă.

— Ei, potolește-te, Nina! a strigat Kaleb, a cărui sabie se pleoștise ca o floare sub privirea dulce și inocentă a Ninei.

Alessa nu putea să participe la luptele corp la corp, dar a luat note mentale în timp ce Dante îi antrena pe Kamaria și

pe Saida. Iar când Dante l-a provocat pe Kaleb, toată lumea s-a oprit din ceea ce făcea.

— Fără arme, a zis Dante. Fără ghete. Fără lovituri în vintre sau în ochi. Nu vreau să te ucid astăzi, dar am s-o fac dacă joci murdar.

Egali la înălțime și în greutate, cel puțin, dacă nu și ca îndemânare, Dante și Kaleb și-au dat roată, arătând mai relaxați decât păruseră în ultima vreme. În ciuda lenei lui răsfățate, Kaleb fusese atent și a reușit să pareze câteva dintre manevrele lui Dante înainte ca acesta să treacă la lucruri mai serioase.

Dante i-a prins piciorul lui Kaleb și acesta s-a izbit de podea.

Alessa le-a sărit din cale, în vreme ce ei se rostogoleau pe podea – membre asudate îmbârligate.

— Pe el, pe el! a mormăit Saida.

Josef i-a dat un cot Ninei, arătându-se puțin bosumflat să o vadă urmărind cu atât de mare interes meciul.

— Ce? a ridicat Nina din umeri, inocentă, cu ochii strălucitori ațintiți la cei doi tineri încăierați. E educativ.

Râzând, Kaleb s-a dat bătut și cei doi combatanți s-au întins pe spate, cu piepturile palpitând.

— Bine lucrat, omule!

Kaleb i-a dat un pumn lui Dante în umăr.

Ceilalți s-au retras, râzând transpirați, în vreme ce Alessa și Dante au rămas în urmă ca să adune armele pentru antrenament aruncate prin sală.

Alessa a înfipt o sabie în teaca ei și și-a șters fruntea.

— Cum ai învățat să te lupți cu sabia, cum ai învățat să te lupți corp la corp, cum de ești așa îndemânatic cu pumnalul și la aruncatul suliței, când tu citești toată ziua?

— Poți învăța o mulțime de lucruri din cărți.

Dante a pus mâna pe un bo aruncat la podea.

— După ce am fugit, am lucrat pentru oricine era dispus să mă învețe. Învăț repede. Este un dar, bănuiesc.

Pe chipul Alessei a înflorit un zâmbet.

— Am o idee.

Dante a împietrit.

— Nu îmi place.

— Nu știi despre ce este vorba.

— Judecând după ultima ta idee, sunt convins că nu-mi va plăcea.

Dante și-a ridicat sabia la spate în timp ce Alessa se trăgea mai aproape.

— Îndepărtează-te de sabie.

— Nu am de gând să mă rănesc singură, a spus ea. Luptă cu mine! Corp la corp.

— Ești jumătate cât mine.

Fata l-a înghiontit în stomac.

— Sunt o războinică!

— O războinică *magică*. Nu știi cum să lupți corp la corp, și cu atât mai puțin cu cineva mai mare și mai puternic.

Alessa a zâmbit.

— Dar *tu* știi. Și ai numit această abilitate un *dar*.

— Vrei să-mi folosești darurile împotriva mea?

— Nu. Vreau să le *amplific* și să te *distrug*.

Dante s-a lăsat pe vine și a chemat-o la el.

— Hai și prinde-mă!

Alessa a țopăit entuziasmată și apoi și-a scos mănușile, ridicându-și imediat pumnii.

— Zeilor! a comentat Dante. Complet greșit.

I-a descârligat degetele și i le-a poziționat corect pe cele mari.

Timpul s-a dilatat cum stăteau așa, față în față, Alessa cu pumnii în mâinile lui, până când tot trupul lui Dante a părut să vibreze la o frecvență imperceptibilă, pe care ea nu știa dacă și el putea să o simtă.

— Simți ceva? l-a întrebat fata.

Cineva trebuia să vorbească. Ea simțea o mulțime de lucruri, însă nimic din toate acestea nu era legat de luptă.

— Poate?

Dante părea atât de calm, de relaxat, încât Alessei îi venea să urle.

— Dar nu știu cu ce te alegi de la mine.

Era momentul să-și canalizeze toată energia care se înmagazinase înlăuntrul ei.

— Hai să aflăm!

După ce și-a înfipt bine picioarele în podea, Alessa și-a ridicat pumnii.

Dar Dante a lovit cu jumătate de măsură.

Fără să se gândească, tânăra a parat, reflexe care nu erau ale ei preluând controlul asupra întregului trup.

— Ah, e distractiv! a rânjit ea.

Dante s-a retras grațios, cu o expresie teatrală de spaimă pe chip. Și-au dat roată, iar și iar. Alessa s-a înfipt în el fără menajamente, profitând de echilibrul lui, de greutate și de părțile neprotejate.

Țopăind în vârful degetelor, Dante aștepta cu răbdarea unei persoane care urmărește un copil încercând să facă primii pași. Încrezut. Convins de superioritatea lui. Subestimând-o. Subestimându-se pe el însuși de fapt. Era darul lui, până la urmă.

Alessa s-a avântat spre el și l-a lovit în pântec.

Lui Dante i s-a tăiat respirația și a început să tușească.

— Nu sunt prea convins că e bine ce facem.

— Eu sunt, l-a contrat ea, apoi și-a luat din nou avânt și l-a nimerit într-o parte. Of! A început să se ducă.

— Nu mai e așa amuzant, ei?

Următoarea ei lovitură a fost atât de slabă, încât Dante i-a prins pumnul în aer. Alessa a rânjit. Cât de repede uita!

— Mersi! a zis ea și, cu o mișcare fluidă, s-a răsucit, eliberându-se, apoi i-a apucat încheietura și s-a învârtit, îndoindu-i brațul la spate.

Dante a căzut în genunchi, scoțând un sunet între văitat și râs.

— Nu e corect!

— Viața nu-i corectă.

Atâta vreme cât Alessa păstra contact direct cu pielea lui, își păstra abilitățile și îndemânarea, însă dacă se scurgea un minut sau mai mult fără, acestea păleau, lăsând-o în clar dezavantaj.

Era mai bine să câștigi o luptă scurtă, decât să pierzi una lungă. Alessa l-a forțat să se întindă pe covor cu fața în jos și și-a lipit un genunchi de spatele lui și unul de pământ.

— Am câștigat!

Și-a ridicat mâinile triumfătoare, dar s-a prăbușit imediat, pentru că Dante se răsucise, făcând-o să-și piardă echilibrul. A aterizat deasupra lui, cu pieptul lipit de al său, cu picioarele încolăcite cu ale lui.

— Nu încă.

Dante i-a răstignit brațele, evitându-i mâinile dezgolite, și a rânjit văzând-o cum se zbate. Ultima scânteie din darul lui s-a stins și Alessa a încetat să se mai împotrivească, respirând greoi. Fiecare suflare îi lipea pieptul de al lui.

A putut să îi numere genele, să observe clipa exactă în care a înțeles și el ceea ce ea înțelesese deja despre poziția în care se aflau.

A intrat în panică.

Tânărul a tresărit când ea l-a sărutat repede pe obraz. Atingerea de o clipă a buzelor ei i-a reaprins darul și Alessa a putut să se sustragă grațios din strânsoarea lui. Un eșec în ceea ce privește tacticile de flirt, dar o strategie bună de război.

Răsucindu-se pe o parte, Dante a apucat-o de gleznă și a tras-o spre el.

Alessa i-a dat peste mâini, făcându-l să râdă, deși contactul era îndeajuns ca să o revitalizeze.

— Nici măcar nu folosesc..., a mormăit Dante în timp ce se rostogoleau pe podea. Au! Jumătate din ceea ce știu...

I-a prins genunchiul înainte să-și atingă ținta.

— Pentru că nu vreau să te rănesc... Ahh!

Fata i-a prins capul într-o chingă – sau cel puțin așa bănuia că se cheamă mișcarea – și l-a strâns până când a căpătat o nuanță alarmantă de roșu, Dante lovind podeaua în mod repetat și apoi bătând-o ușor pe braț.

— A, scuze! a spus ea și i-a dat drumul veselă. Am uitat semnalul.

Cu capul în poala ei, Dante a răsuflat sacadat.

— Felicitări! Ai câștigat. Datorită competențelor mele. Așa că, de fapt, eu am câștigat.

Alessa și-a deschis gura ca să-l contrazică, însă hoțul agil s-a pus în mișcare și a adus-o pe spate printr-o manevră absurd de complicată, pe care cu siguranță trebuia să îi ceară să i-o arate mai târziu.

Încălecat pe șoldurile ei, Dante i-a imobilizat brațele deasupra capului și i-a zâmbit de sus.

— Te-am prins.

S-a auzit un țipăt.

Amândoi și-au întors imediat capetele spre ușa în dreptul căreia se opriseră Fonții, cu gurile căscate și îngroziți dinaintea tabloului în care salvatoarea lor divină era la pământ, prinsă sub garda ei personală.

Kaleb a apucat o sabie veche de patru sute de ani de pe panoplie și a ațintit-o spre Dante.

— Dă-i drumul Finestrei sau am să te ucid!

Capitolul 33

Bocca chiusa non prende mosche.
În gura închisă nu intră muște.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 16

Dante a dat drumul încheieturii Alessei – de parcă aia ar fi fost cea mai mare problemă cu poziția în care se aflau – și amândoi s-au ridicat pe brânci în picioare.

— Eu... el... ne-am împiedicat, a spus Alessa.

Kaleb și-a coborât sabia un milimetru.

— Nu încerca să te ucidă?

— Nu, bineînțeles că nu! a zis Alessa.

Grija protectoare pe care i-o arăta Kaleb i-ar fi încălzit inima, dacă Fontele nu ar fi fost gata să îl ucidă pe Dante.

— Am, ăă, căzut doar.

— Serios? a comentat Kamaria. Te-ai împiedicat. Și ai aterizat așa.

Saida și-a plesnit mâna peste gură, deși nu a reușit să-și ascundă chicotitul ascuțit.

Kamaria și-a dat ochii peste cap.

— Ai locuit prea mult timp departe de părinți dacă îți închipui că cineva ar putea să creadă asta.

— Îl *atingeai*! a spus Nina. Și el *zâmbea*!

Ei bine, suna mai rău decât probabil intenționase Nina.

Saida și-a șters lacrimile care îi țâșniseră din ochi de la râs, însă ea era singura amuzată. Nina arăta de parcă fusese pălmuită, pe chipul lui Josef se întipărise revolta unui călugăr care a nimerit din greșeală în băile femeilor, iar Kaleb încă părea furios.

— De ce îl atingeai? a întrebat el. Și de ce îi plăcea?

Alessa și-a deschis gura, dar nu i-a venit în minte nimic isteț de zis.

— Era o grimasă de durere.

— *Eu* nu asta am văzut, a intervenit Nina.

— E un luptător. E dur.

O jumătate de adevăr. Care nu a părut să-i mulțumească. Era momentul pentru ceva mai aproape de adevărul adevărat.

— Dante m-a ajutat să-mi exersez puterea.

— De ce? a cerut Kaleb să afle.

— Niciun sacrificiu nu este prea mare pentru binele ținutului Saverio, a zis el, dregându-și vocea. Când Dea mă cheamă, eu răspund.

Alessa l-a călcat subtil pe picior.

Nina a mijit ochii.

— Nu știam că ești un credincios devotat.

— Întrebarea mai importantă este: cum? a rostit Kamaria, cercetându-l pe Dante într-un mod care a făcut-o pe Alessa să se simtă prost. El nu are niciun dar.

— Nu, bineînțeles că nu are.

Alessa știa că protestează prea vehement, dar nu se putea abține.

— Dar pot să absorb alte talente în vreme ce el îmi oferă informații în legătură cu... nivelul durerii. Ca un fel de, ăă, barometru al durerii.

Nina și-a plecat capul într-o parte.

— Aș fi crezut că atingerea unei Finestra este mai dăunătoare pentru o persoană obișnuită. E un sacrificiu extrem de mare cel pe care îl face.

— Frumos din partea ta, a zis Kaleb, și și-a lăsat sabia la podea. Dar rămâi un măgar.

Dante a mormăit ceva în vechea limbă, iar Alessa a zâmbit larg.

— Bun, acum că am lămurit asta, sper că ne putem pune cu toții de acord să păstrăm lucrurile între noi. Adică e puțin neortodox... dar, hei! Trebuie să profităm de tot ce ne-ar putea ajuta, nu-i așa?

Mușcându-și buzele, Alessa a așteptat, dar resemnarea sumbră de pe chipurile lor nu a mai alunecat în furie.

— Venisem să vă invităm să jucați alături de noi! a grăit Nina, mai combativă decât de obicei.

— Ah, a murmurat Alessa, dezamăgită pentru o clipă. Și v-ați răzgândit?

— Nu, a răspuns Kamaria, care și-a dat ochii peste cap. Adică cine dintre noi nu a fost *niciodată* prins... ăă, exersând... nu-i așa?

Alessei i s-au aprins obrajii.

— Păi, eu... Vă mulțumesc. Am fi încântați!

Josef era un jucător de cărți strălucit, dar nu știa să piardă. Cum poseda o abilitate aproape mistică de a-și aminti cine ce cărți avusese și-și putea face strategii în funcție de asta, câștigase primele trei runde. Fiecare nouă victorie îl făcuse să stea mai țeapăn, vizibil încântat, dar de când Kaleb îi furase cea mai bună carte se posomorâse. Nina, pe de altă parte, nu se pricepea deloc la joc, dar îi încuraja pe toți, indiferent de echipa din care făceau parte sau dacă victoria venea pe seama ei.

Kaleb a aruncat zarul.

— Nu mai fi atât de *veselă* de fiecare dată când te bat, Nina. Îmi strici toată bucuria!

Nina și-a umflat fustele.

— De aceea o fac.

— Mă retrag! a oftat Saida. Josef mi-a furat toate cărțile bune. Din nou.

Alessa a luat o carte cu Crollo ilustrat pe ea din vârful teancului și apoi și-a întors privirea peste umăr, la Dante,

care alesese să nu participe la joc, insistând că era în timpul programului. Acesta și-a întins gâtul ca să vadă ce cărți are și și-a scărpinat nasul cu două degete, privind cu înțeles la Kaleb.

Tușind delicat, fata și-a dres vocea.

— Cred că este rândul *meu*, Kaleb. Nu al tău. Și aș vrea să fur o carte.

Kaleb a aruncat spre ea cartea cerută, bombănind.

— Ziceai că nu ai mai jucat până acum. Cum de ești așa bună deja?

Alessa și-a mușcat buza și a lăsat pe masă o pereche: Dea și Crollo.

— Sunt binecuvântată de zei, presupun.

Dante s-a foit.

Kaleb a mijit ochii.

— Ia stați puțin! Voi doi complotați?

— Nu poți acuza pe toată lumea că trișează doar pentru că tu pierzi, Kaleb! a oftat Saida, exasperată.

— Nu acuz *pe toată lumea*, ci doar pe Finestra!

— Poate că ar fi mai bine să scrii o rețetă decât să ne arăți că nu știi să pierzi. Încă îți aștept contribuția la proiectul meu.

Kaleb s-a strâmbat.

— Ți-am spus, nu știu să gătesc. La mine acasă deserturile își fac singure apariția și eu nu pun întrebări.

O femeie tânără cu șorț a bătut în ușă.

— Mă scuzați, a sunat alarma domniței.

— Ah! a sărit Saida. *Rosogolla** mea s-a răcit!

Din câte își puteau da seama, Saida își câștigase accesul în bucătărie mai devreme, ca să pregătească deserturi. Într-un minut s-a întors cu o tigaie uriașă și încăperea s-a umplut de aroma laptelui și a zahărului, în timp ce Saida scotea gogoșelele albe și pufoase cu lingura și le așeza pe farfurioare.

* Desert însiropat, popular în subcontinentul indian (n.t.).

— M-am gândit că ne-ar prinde bine ceva bun.

— Un pretext inteligent ca să îți poți arunca ochiul la cărțile mele, a mormăit Kaleb.

— A cui rețetă este aceasta, Saida?

Josef s-a împiedicat de scaunul lui Kaleb în timp ce se îndrepta spre Saida, ca să îi dea o mână de ajutor cu farfuriile, cu o privire cam *prea* inocentă pe chip.

Saida a zâmbit.

— Rețeta asta este de la familia mea. Bune, nu-i așa?

Erau. Dulci și puțin lipicioase, cu o ușoară aromă florală.

— Ai pus apă de trandafiri în ele? a întrebat Alessa.

— Bine punctat! s-a arătat Saida impresionată. Dante, tu ai vreo rețetă specială de familie pe care ai fi dispus să o împarți?

Pe chipul lui Dante au alunecat o mie de emoții înainte să-și scuture capul.

— Ridică-te!

Kamaria i-a făcut semn lui Kaleb să facă schimb de scaune cu ea, ca să poată sta lângă Alessa.

— Jur, Kamaria! a zis Kaleb. Dacă-mi atingi cărțile, am să-mi revendic câștigurile tale.

— Ești un copil! i-a aruncat ea.

În vreme ce Josef explica tuturor cum se numără cărțile, jurând în același timp că el nu trișase niciodată, pentru că avea coloană vertebrală, Kamaria s-a aplecat mai aproape de Alessa.

— Poate că Nina pune botul la orice, dar eu nu sunt așa.

Finestra s-a înecat.

— Ăă?

Kamaria s-a lins pe degete.

— Mă refer la micul tău meci cu *Signor* Irascibilul. Adică *chiar* îți controlezi mai bine puterile, așa că te cred când zici că te ajută să exersezi – dar se *bucura* că îți ții mâinile pe el, iar

asta nu se explică. Scuze. A sunat aspru. Nu-i vina ta că ești letală. Dar... de ce este el diferit?

Alessa a privit-o în ochi.

— Ne ajută. Contează?

Kamaria a părut să-și cântărească bine răspunsul.

— Corect. Dar ai grijă. Dacă eu îmi pun aceste întrebări, s-ar putea să și le pună și alții.

După o oră petrecută în brațele lui Dante cu o noapte înainte, Alessa era dependentă. A întârziat în drumul spre pat, urmărindu-l cum își strânge cămașa și apoi se întinde pe canapea, cu brațele sub ceafă.

Când a auzit-o oftând, genele i-au fluturat, de parcă Alessa i le-ar fi atins de la depărtare.

Alessa a pășit spre pat. S-a oprit. S-a întors. A oftat din nou.

— Vii încoa' odată? a spus Dante, cu vocea grea de somn.

— Credeam că te culci, a zis Alessa, care s-a animat imediat. Te-ai răzgândit?

— Nu. Dar, dacă *tu* nu ai să adormi decât lipită de un trup cald, atunci nu te mai juca și vino-ncoa'. Nu-ți face griji. Am să fiu cuminte.

Desigur. Lua în râs toate celelalte reguli de politețe, dar, când venea vorba de ea, avea să fie un sfânt. Alessa nu voia însă să-i lase timp la dispoziție ca să se răzgândească.

— Off, tu chiar nu te pricepi la asta...

Dante a ținut să facă un adevărat spectacol, mormăind în timp ce o așeza în fața lui, dar în câteva minute erau perfect îmbrățișați – ca niște linguri într-un sertar.

Când i-a simțit răsuflarea pe gât, Alessa s-a înfiorat.

— Ți-e frig?

— Puțin, a răspuns ea, sperând că Dante nu băgase de seamă că-i tremură vocea.

Acesta a pus mâna pe pătura atârnată pe spătarul canapelei și a tras-o deasupra ei.

Alessa le-ar fi putut pune la dispoziție patul ei, dacă i-ar fi făcut acea invitație lui Dante, dar lucrurile ar fi sunat cu totul altfel, așa că a rămas tăcută. În plus, canapeaua era îngustă, ceea ce însemna că trebuia să stea aproape de el, căci altfel ar fi căzut. Scuza perfectă. Alessa s-a tras mai aproape, legănându-și șoldurile, și fundul i s-a ghemuit...

Ah! Poate că era periculos să se legene. *Nu* avea să se legene. Fără legănat. Nici măcar un pic. Nu avea să se miște deloc. Avea să rămână nemișcată și să încerce să nu simtă nimic. Sau... să încerce să simtă totul. *Fără* legănat din șolduri.

Alessa și-a fixat privirea în întuneric, întrebându-se dacă și el era la fel de atent la ea pe cât era ea la el. Sau dacă regreta invitația. În cele din urmă însă, căldura și bătaia regulată a inimii lui au adormit-o.

Plutea, cufundată în spațiul dintre lumină și întuneric, gânduri și vise. O pătură întinsă pe nisip, o mână aspră mângâindu-i coastele. Cu astfel de buze, Dante trebuia să știe câte ceva despre sărutat.

Dante a scos un sunet jos, din adâncul pieptului, și Alessa a deschis larg ochii.

Fie dormea și avea cel mai frumos vis, fie el dormea și – Dante și-a mișcat șoldurile, lipindu-se de ea, și ei i-au luat foc obrajii – *el* avea un vis *foarte* frumos. Sau... erau amândoi treji și el voia să vadă dacă era interesată să *nu* mai doarmă. Lucru de care era interesată, deși nu a răspuns, așa că poate el credea că ea refuză.

Respirația lui Dante i-a gâdilat urechea și Alessa și-a pierdut șirul gândurilor.

Respiră, și-a reamintit ea.

Buzele lui Dante i-au atins delicat zona sensibilă de sub ureche, aprinzându-i o flacără în pântece. Toate gândurile i s-au spulberat când degetele lui i-au alunecat pe sub sâni. Totul părea să se potrivească – nimic nu fusese vreodată mai

potrivit de atât –, deși Dante spusese clar că avea de gând să fie cuminte. Și cu siguranță nu era.

Vorbește. Alessa și-a deschis buzele și a scăpat un oftat.

Dante nu era un mincinos. Ceea ce însemna că nu era treaz.

— Dante?

Numele lui a plutit mai încet ca o șoaptă.

Încearcă mai tare, Alessa.

I-a rostit numele din nou. Mai tare.

Dante s-a încordat, de parcă îi fusese vărsată o căldare cu apă rece în cap, apoi s-a retras, lipindu-se de tăblia canapelei.

— Îmi pare rău! a șoptit el. Nu știu ce s-a întâmplat. Cât timp... adică de câte ori... Nu, nu-mi răspunde. E vina mea. Nu a ta. Asta e din vina mea!

Ceva înlăuntrul Alessei s-a sfărâmat văzându-i groaza de pe chip.

De ce se așteptase la altceva?

— Dante, e în ordine.

Tânărul și-a trecut mâna prin păr.

— *Nu este* în ordine.

— Dormeai.

Alessa și-a strâns genunchii la piept. Dante a dat drumul unui potop de blesteme.

— Nu contează. *Nu* este în ordine. Am să plec în clipa asta și nu mă vei mai vedea niciodată.

A început să-și adune lucrurile, scăpând o mulțime de obiecte în urma lui.

Fata și-a încleștat pumnii.

— A fost vina mea.

— E vina *ta* că te-am pipăit?

Dante și-a scuturat capul.

— Nu.

— Nu te-am trezit! Nu imediat.

Alessa a simțit cum i se aprind obrajii de rușine. Ea se

topise în îmbrățișarea lui, în vreme ce el visa pe altcineva, și nici măcar nu putea să-și salveze mândria negând asta, pentru că el ar fi plecat, plin de remușcări.

Dante s-a aplecat ca să ridice o șosetă.

— Nu te poți învinovăți pentru că ai intrat în panică, trezindu-te cu cineva care își punea labele pe tine...

— Dante, eu nu dormeam!

Acesta a rămas blocat o bucată atât de lungă de timp, încât părea că tăcerea avea să explodeze.

— Am... am crezut că și tu ești treaz, a bălmăjit Alessa, strângându-și brațele în jurul pieptului pe care și-l simțea gata să se frângă. Îmi pare rău! M-am înșelat.

El a răsuflat atât de prelung, încât plămânii i se goliseră cu siguranță.

— Ți-am spus că voi fi cuminte.

— Tu *dormeai*. Eu, nu. Dă vina pe mine.

— *Eu* eram cel care...

— Nu putem să ne punem de acord că am dat-o amândoi în bară și să ne promitem că nu ne vom mai atinge niciodată fără să ne asigurăm mai întâi că este în ordine?

Tânărul și-a îndreptat privirea spre ușă.

— Dante, dacă te faci nevăzut va trebui să le spun de ce ai plecat. Te rog, nu mă obliga să fac asta.

El nu o voia, dar ea nu voia să-l lase să plece.

Dante și-a mușcat buza.

— Tot îmi pare rău.

Nu pe cât de rău îi părea ei.

Capitolul 34

Molti che vogliono l'albero fingono di rifiutare il frutto.
Mulți dintre cei care se prefac că refuză fructul își doresc copacul.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 15

Dante și Alessa s-au ignorat pe cât de mult se pot ignora două persoane care sunt obligate să fie una în preajma celeilalte, deși dimineața fusese într-atât de plină de tensiune, încât Alessa abia aștepta să înceapă antrenamentul. Ce putea fi mai potrivit decât o dimineață întreagă în care să își tortureze prietenii ca să-și mai ia gândul de la faptul că fusese respinsă!

Pentru ultima zi de antrenamente de dinainte de Carnevale, însă Crollo binecuvântase Saverio cu un val năucitor de caniculă, iar temperatura ridicată, la care se adăuga spectrul termenului apropiat, însemna că toată lumea era irascibilă când Alessa a ajuns în sala de antrenamente.

Încăperea devenea din ce în ce mai înăbușitoare, pe măsură ce temperatura creștea. Alessa și Josef au încercat să colaboreze ca să răcorească sala, dar băiatul nu i-a putut ține piept suficient timp încât să facă realmente vreo diferență, în vreme ce tentativa Saidei de a-i răcori i-a lovit cu un aer atât de greoi, încât s-au simțit de parcă ar fi fost sufocați de o pătură groasă.

— Nu pot să rezist așa o zi întreagă! a mormăit Kaleb. E ca și cum ai încerca să respiri apă clocotită.

— Nu avem unde să mergem, a comentat Kamaria. Întreaga insulă se prăjește.

— Ar fi *oceanul*! a observat Kaleb.

— Nu putem merge la plajă, a zis Alessa. Trebuie să exersăm, iar plajele sunt toate aglomerate.

— Nu *toate* plajele, a spus Dante, ridicând din umeri. Știu eu un loc.

Alessa ar fi trebuit să se împotrivească sau cel puțin să ezite înainte să se arate de acord, dar gândul că ar fi putut să își petreacă ultima ședință de antrenamente cu toții pe o plajă, în loc de sala înăbușitoare, era mult prea tentant.

O oră mai târziu, un lanț de felinare înainta printr-un tunel care devenea din ce în ce mai prăfuit cu fiecare pas.

Kamaria, care rămăsese mai în spate, alături de Alessa, a simțit prima adiere de aer proaspăt în timp ce se apropiau de unul dintre capetele insulei.

— Deci trânta aceea a continuat în camera ta noaptea trecută? Povestește-mi totul.

Alessa a râs, agitată.

— Nu *totul*. Nu te întreb de ce e Dante diferit. Dar de vreme ce *este*... te-a sărutat?

— Nu, a zis ea, mușcându-și buzele.

— Dar vrea să o facă.

Kamaria își coborâse vocea, pentru că se apropiau de restul grupului.

— Asta este problema. Nu vrea.

— Ah, te rog! a comentat Kamaria. Băiatul te dorește atât de tare, încât pantalonii mai au puțin și-i iau foc!

După ce Kaleb și Dante au forțat ușa ruginită din capătul tunelului, Alessa și-a ascuns chipul de razele care au dat brusc năvală.

— Păi, acum dacă asta-i singura cale prin care și i-ar scoate...

Kamaria a izbucnit în râs și Dante s-a întors, încruntat.

Alessa s-a înroșit, pentru că cealaltă fată se apropiase atât de mult de ea, încât buzele aproape că i-au atins urechea:

— Și, copilă, *așa* arată gelozia.

Înăbușindu-și râsul, Alessa a sperat că schimbarea bruscă de lumină era îndeajuns ca să-i ascundă obrajii roșii.

— Aveți grijă pe unde călcați! le-a strigat Dante, care a proptit poarta cu un bolovan și apoi a tras încă o piatră cu piciorul, ca să se asigure că rămâne deschisă.

Până au păsit Alessa și Kamaria pe terasa îngustă de dincolo de poartă, Kaleb alerga deja, pe jumătate alunecând, pe treptele abrupte, săpate în stâncă, în timp ce pietrele se prăvăleau cu zgomot în jos. Josef, Nina și Saida coborau în urma lui, cu ceva mai multă băgare de seamă.

Când Alessa îi ceruse lui Dante să numească locul cel mai frumos pe care îl văzuse vreodată, acesta fusese răspunsul lui. Acum era și al ei. Plaja de jos era un golf natural, o fâșie triunghiulară, săpată în piatră, mărginită de stânci înalte. Apa azurie săruta nisipul alb, împrăștiind valuri ca spuma unui *prosecco* pe sub crengile câtorva copaci curajoși și niște ierburi cățărate pe stânci. Dincolo de canelurile stâncilor, iarba acoperea ca un covor un mic luminiș, perfect pentru o casă pe plajă, în care o fată ar fi putut aștepta să se ivească silueta unei bărci, la apus.

Dante i-a aruncat o privire Alessei, care pășea alături de Kamaria.

— Ai nevoie de ajutor?

— Suntem bine, i-a răspuns ea. Ajut-o pe Saida!

Fusta diafană a acesteia se tot agăța de stânci și încercările ei de a și-o salva o împingeau puțin cam prea aproape de margine. Dante i-a oferit Saidei brațul, ca să o ajute să coboare restul drumului.

— Dacă Dante este gelos, a întrebat-o Alessa pe Kamaria odată ce acesta s-a îndepărtat, de ce a sărit de pe canapea noaptea trecută, când în sfârșit eram pe cale să ajungem undeva?

— Ah, vai! a chicotit Kamaria. Acum ajungem *noi* undeva! Detalii? Nu? Of, nu ești deloc amuzantă!

Când picioarele le-au atins nisipul, Alessa și-a scos pantofii și s-a retras la umbra unui lămâi ofilit, în vreme ce Kaleb a alergat direct în ocean, îmbrăcat, împroșcând cu arcade de apă în aer. Nina îl trăgea veselă spre apă pe Josef, care țopăia într-un picior în timp ce încerca să își răsucească în sus pantalonii.

Kamaria a început să se dezbrace încet, fără să se arate nici măcar puțin rușinată, continuând conversația.

— O persoană sfâșiată și furioasă nu este pentru toată lumea! a spus ea, scoțându-și bluza peste cap.

Alessa a încercat să-și concentreze atenția asupra chipului fetei, acut conștientă că al ei se îmbujora.

— Dacă nu ești dispusă să aștepți ca el să pună lucrurile cap la cap – cureaua Kamariei a aterizat în nisip –, atunci să știi că există relații mai simple pentru o copilă dulce și inocentă ca tine.

Alessa și-a încrețit nasul.

— Nu-i neapărat vorba despre inocență, cât despre lipsa ocaziei.

Kamaria și-a legănat șoldurile, lăsându-și pantalonii să alunece în jos.

— Ei bine, dacă nu merge treaba cu băiețelul bosumflat...

— Hei! a strigat Dante. Voi două veniți?

Alessa și-a ridicat bărbia.

— O Finestra nu are dreptul să alerge de colo-colo pe jumătate goală.

— Cum vrei!

Dante și-a tras cămașa peste cap, mușchii spatelui încordându-i-se odată ce s-a aplecat să-și scoată pantofii. Ea și-a închis imediat gura, de cum și-a dat seama că îi atârna deschisă.

Kamaria a răsuflat prelung.

— S-a făcut cumva mai cald?

— Nu-mi dau seama, a zis Alessa, care și-a rezemat capul de genunchi. Eu mi-am atins punctul de fierbere acum mult timp.

— Fac pariu că da.

Curbele de bronz ale șoldurilor Kamariei se unduiau cu fiecare pas pe care aceasta îl făcea spre valuri. Fata și-a întors capul și i-a aruncat peste umăr:

— S-ar putea ca într-o lună să nu mai fim în viață, așa că, orice ți-ai dori, fă în așa fel încât să obții acum!

Singură în nisip, cu broboane de transpirație alunecându-i pe spinare, Alessa i-a urmărit pe ceilalți zbenguindu-se.

Saida își ridicase poalele fustei până la genunchi, doar pentru a fi prinsă în mijlocul bătăliei acvatice furibunde dintre Kamaria și Kaleb.

În timp ce Saida le alerga pe fete printre bancurile de nisip, Alessa și-a scos dresurile. Își modificase majoritatea fustelor, astfel încât să se petreacă mai sus în față, pentru că arăta bătrânicios cu dresuri, în vreme ce toate celelalte tinere aveau picioarele goale. Fără ele, rochia ei era de-a dreptul scandaloasă. Sau ar fi fost în oraș. Acum, când Kamaria sărea pe stânci în lenjerie intimă, iar Nina zburda îmbrăcată doar într-un furou, Alessa se simțea cea mai puritană.

Era deja cea mai fierbinte și cea mai stânjenitoare zi din viața ei, așa că, ridicând din umeri, Alessa și-a desprins fusta și a folosit-o pentru a-și împături în ea dresurile, bluza și mănușile. Doar cu furoul de mătase pe ea, s-a ridicat, ca să se bucure de razele soarelui, pielea furnicând-o cu promisiunea unei viitoare arsuri, încinsă sub călcâiele delicate ale picioarelor.

La fel ca toți copiii din Saverio, Alessa își petrecuse cea mai mare parte a copilăriei dezbrăcată pe țărmul mării, cu

părul țepos de la sare și cu nisip în toate orificiile. Nu fusese niciodată pe această plajă, dar se simțea ca și cum s-ar fi întors acasă.

Când Alessa și-a întors ochii înspre el, Dante și-a ferit imediat privirea și s-a scufundat în apă, înotând până la bolovanul uriaș care se afla în centrul golfulețului.

Adunându-și curajul, tânăra a luat-o spre Dante și s-a ridicat pe stâncă.

— Câtă vreme nu ne vom vorbi?

Acesta și-a păstrat privirea ațintită spre orizont.

— Cred că mă descurc încă două zile.

— Sunt sigură că da.

Alessa și-a lipit genunchii de piept.

— Îmi dau seama că ești supărat.

— Da. Sunt.

Bun. Grozav. Se bucura că îi adusese aminte atunci.

— Ei bine, îmi pare rău. Sunt sigură că ai fost dezamăgit să te trezești și să mă găsești pe mine, când tu probabil că o așteptai pe fata cu mâini magice.

— Poftim? a exclamat Dante, apoi și-a trecut mâna prin păr. Nu am zis niciodată că am fost dezamăgit. Tu crezi că mă gândeam la *altcineva*?

Ia stai!

— Mă visai *pe mine*?

El nu a negat.

— Și *te bucurai* de vis?

Gândurile i s-au îndreptat imediat spre trupul lui lipit de al ei.

Chipul lui Dante s-a întunecat.

— Am crezut că dovada era destul de evidentă.

— Atunci de ce te-ai supărat când ți-am spus că te doresc?

— Pentru că *nu* mă dorești. Ești disperată, iar eu sunt singura ta opțiune. Asta ai spus, îți mai aduci aminte?

— Dante, *glumeam*!

— Asta nu înseamnă că nu este adevărat. În curând vei fi cea mai iubită persoană din Saverio, iar eu mă voi întoarce pe docuri, cu restul gunoaielor. Știu că pâinea veche e mai bună decât nimic când mori de foame, dar vei fi mult mai fericită dacă te vei păstra pentru un adevărat festin.

— Tu *nu ești* pâine veche! a sărit ea. Iar eu pot să decid singură.

— Da, ei bine, m-ai angajat ca să am grijă de tine până când îți vei găsi un Fonte. Nu te voi lăsa să faci ceva ce ai să regreți.

— Orgolios de... Sus! i-a ordonat printre dinți.

Dante s-a ridicat și și-a încrucișat brațele, uitându-se de sus la ea.

— Îmi dai voie să îți ating pieptul? l-a întrebat ea.

Dante s-a încruntat.

— De ce?

— Ca să te împing în ocean, încăpățânatule!

— Îmi ceri permisiunea să mă înec?

— Nu. Îți cer permisiunea să te *ating*. Dacă am să te ucid, va fi întru totul fără consimțământul tău!

— Știi, a grăit Dante, pe tonul unui învățător răbdător. Într-o zi îmi vei mulțumi...S-a izbit de valuri cu un pleoscăit care, spera Alessa, îi va face spinarea să usture câteva ore bune.

După ce soarele arzător a apus și aerul a coborât la o temperatură tolerabilă, s-au așezat în jurul unui foc pe care Kamaria îl făcuse din lemne purtate de valuri până pe mal. Folosindu-se de darul ei, reușise să dea viață flăcărilor de culoarea lavandei, în vreme ce Saida le întețea îndreptând briza spre ele. Nina a început să împartă mâncarea pentru cină.

Kaleb l-a arătat cu capul pe Dante.

— Ce se întâmplă dacă ne atingi pe noi în timp ce îl atingi pe el?

— Eu nu m-am înscris la așa ceva, dar hei! a chicotit Kamaria. Doi la preț de unul!

Kaleb a făcut o față îngrețoșată la Kamaria și apoi s-a întors spre Alessa.

— Ai zis că-i un fel de barometru, sau ceva de genul. Așa că pune mâna și folosește-ți detectorul șmecher ca să îți temperezi intensitatea puterii în timp ce exersăm. Are mult mai mult sens așa, decât să o faci singură.

— Depinde de scopul pe care îl ai, a murmurat Kamaria.

Alessa i-a aruncat nisip pe picior.

În oricare altă zi, ar fi profitat imediat de ocazie ca să-i strângă mâna lui Dante, dar el nici nu se putea uita la ea acum.

— Am putea încerca, a propus Saida. Orice merită o șansă, atât timp cât ne-ar putea fi de folos, nu-i așa?

Nina și-a trecut mâinile în jurul genunchilor.

— Voi face orice pentru a putea scădea șansele ca oamenii să moară.

— Dante? a întrebat Alessa încordată.

Bombănind, Dante a pășit spre centrul cercului.

Cu privirea ațintită peste umărul Alessei, în loc să o privească în ochi, Dante și-a întins o mână spre ea și și-a ridicat-o pe cealaltă, cu degetul mare în exterior. Barometrul lui, a presupus Alessa.

Inima i-a sărit din piept când palma lui Dante a alunecat peste a ei și degetul mare i s-a ridicat spre cer.

Saida a chicotit și Alessa nu s-a putut abține să nu zâmbească.

Degetul lui Dante a coborât.

— Presupun că râsul e benefic, a comentat Josef. *Este* oarecum amuzant.

În mod *tragic*.

Pretinzând că ambele mâini pe care le strângea erau ale lui Josef, Alessa s-a concentrat asupra puterii ei. Dante era un simplu barometru, nimic mai mult. Un barograf cu gene lungi. Un pluviometru cu o claie de păr negru deasupra unor ochi de culoarea ciocolatei cu lapte și mici irizații aurii în jurul irisurilor. Un termometru cu...

Termometrul ei a șuierat:

— La naiba! E rece!

— Eu sunt bine, a spus Josef, puțin slăbit.

Alessa și-a adunat puterile, întorcându-și ochii spre valurile care se spărgeau de țărm. A strâns mâinile în timp ce puterea creștea și apoi le-a dat drumul.

Nina a chițăit de încântare văzând cum valurile cele mai apropiate se preschimbau în sculpturi cristaline.

— A fost bine!

Kamaria și-a rotit privirea spre ceilalți.

— Nu-i așa? Mi s-a părut bine.

La lăsarea nopții, Alessa era gata să se întoarcă, dar ceilalți voiau să mai înoate pentru ultima oară, așa că ea și Dante au intrat singuri în tuneluri.

Nu voia să fie supărată pe el. Voia să îl soarbă cu totul, să își întipărească în minte chipul lui.

Dar era întuneric și ea abia putea să-l mai vadă, oricum.

Dante s-a holbat la poarta care dădea din Fortezza în Cittadella.

— Dacă o încuiem după noi, nu vor mai putea intra.

— Atunci nu o încuia, a zis Alessa.

— Nu am de gând să las o poartă deschisă chiar sub Cittadella. Asta este, cum ar veni, prima regulă a gardienilor! s-a încruntat Dante la ea, printre șuvițele de păr.

— Bine, rămânem prin preajmă și îi lăsăm să intre atunci când se întorc.

Alessa l-a cercetat.

— Aș putea să îți fac o frizură cât așteptăm. Înainte îl tundeam pe fratele meu, iar acum, de ani întregi, mă tund singură. Vrei să arăți bine la nunta mea, nu-i așa?

— Dă-i drumul, Finestra! a provocat-o Dante, strângând din buze. Încearcă să mă faci prezentabil.

Alessa l-a condus în bucătăria goală, unde a găsit foarfeci, și i-a ordonat să stea jos. În picioare, dinaintea lui, a meditat la textura părului, folosindu-se de asta ca scuză ca să-și treacă degetele prin el, plăcerea aceasta pură și indulgentă aprinzând-o ca un *espresso* dublu care i se vărsa direct în sânge.

Buclele lucioase și rebele i se ondulau în jurul degetelor, de parcă ar fi vrut să o îmbrățișeze. Alessa și-a trecut încet mâna de-a lungul cefei lui, atingându-i pielea delicat, cu vârfurile unghiilor, și Dante s-a cutremurat.

— Pe vremuri îmi plăcea să se joace cineva cu părul meu, a spus ea, iar zâmbetul i se citea în glas. Nu ți se pare relaxant?

Tânărul și-a dres vocea și a răspuns răgușit.

— Desigur. Relaxant.

Ea nu s-a grăbit. A început din spate și a înaintat spre față, când Dante a putut să o privească cum îi măsoară buclele, ca să se asigure că sunt egale. Apoi Alessa și-a odihnit podul palmei pe obrazul lui, în timp ce se apleca pentru a-l cerceta mai bine.

Ochii lui Dante au alunecat în josul decolteului ei larg și a înghițit în sec. Cum își alesese o bluză lejeră, avea probabil vedere până la buricul ei. El putea să insiste să îi pedepsească pe amândoi fiind cuminte, dar Alessa nu era obligată să-i ușureze situația.

A strâns din buze și s-a aplecat ca să mai tundă o șuviță. Dacă singura parte din el pe care și-o putea revendica era atenția, nu avea de gând să renunțe la ea.

— Ai terminat? a întrebat-o el, foindu-se pe scaun.

— Nu chiar, a zis ea. Mă bucur să te am la mila mea.

În ochii lui Dante a fulgerat disperarea.

— Chiar trebuie să complici lucrurile atât de tare?

Alessa și-a mușcat buza.

— Încerc să ajung la tare.

Dante și-a încleștat falca.

— Nu-mi dau niciodată seama dacă încerci să vorbești deocheat sau îți iese fără intenție.

— Ah, este mereu *cu intenție*! Este singurul lucru pe care l-am învățat din toate acele romane romantice pe care chiar îl pot pune în practică, a comentat Alessa și a lăsat jos foarfecile. Gata. Ești superb, să te ia naiba!

Ochii lui brun-aurii i-au căutat pe ai ei, iar Alessa nu și-a ferit privirea.

— Știi, a spus ea, căutându-și cu grijă cuvintele, când te-am văzut prima oară, în acel ring, mi-am zis că ești cea mai frumoasă persoană pe care am întâlnit-o vreodată, iar pe atunci nici măcar nu te *plăceam*. Te-am vrut dinainte să știu că te-aș putea avea și știu că acum nu este momentul potrivit, dar după Divorando...

— După Divorando va trebui să alegi.

Dante arăta nefericit, dar resemnat.

— Și dacă am să te aleg pe tine?

Alessa și-a ținut respirația.

— Nu o vei face. Vei găsi pe cineva cum a fost primul tău Fonte și acela nu sunt eu.

— Nu. Tu nu semeni deloc cu Emer. El era dulce și bun și blând, iar fata care l-a ales pe el își dorea toate aceste lucruri. Ea nu se gândise niciodată că va trece prin ceea ce am trecut

eu, dar fata aceea nu avea nicio șansă să supraviețuiască. Poate că ea nu s-ar fi îndrăgostit niciodată de cineva ca tine, dar eu și ea nu mai suntem aceeași persoană...

Bum!

Dante s-a ridicat.

— Ce-a fost asta?

Alessa și-a pus foarfecile în buzunar.

— Nu știu, dar nu sună bine.

Dante s-a înfipt în primul soldat care trecea în fugă.

— Ce se petrece?

Soldatul a înghițit un nod, cu beregata tremurându-i.

— O gloată, la porți. Oamenii cer să o vadă pe Finestra.

Capitolul 35

Le rose cascano, le spine restano.
Trandafirii se scutură, spinii rămân.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 15

Furia lui Dante l-a făcut pe soldat să tresară.

— N-au mai putut să aștepte o zi?

— Dă-i drumul, Dante! Nu este vina lui.

Cu părul plin de sare și nisip în toate cutele rochiei, Alessa era un dezastru și nu era în niciun caz pregătită să vorbească în fața unei mulțimi, dar nu avea timp să se schimbe.

Bubuiturile creșteau în intensitate cu cât se apropiau mai mult de porțile de la intrare, dar Alessa nu s-a oprit până când nu a ajuns la treptele care urcau spre Cittadella.

— Unde este Fontele ei?

Padre Ivini, cu părul argintiu lins pe spate și cu ochii albaștri aprinși de o lumină diabolică, se afla în mijlocul unei mulțimi furibunde, adunate în *piazza*.

— De ce atâtea secrete?

Mulțimea s-a dat la o parte, retrăgându-se la apropierea Alessei.

Ivini s-a oprit.

— Ah, *Finestra*!

Adrick se afla în grupul din spatele lui Ivini, îmbrăcat cu una dintre acele robe ridicole. Alessa i-a aruncat o privire plină de venin. Pe chip i s-au întipărit o serie de emoții – furie, dezamăgire... ușurare?

— Îndrăzniți să puneți la îndoială alegerea Deei?

Vocea i-a tremurat cu ceea ce spera ea că sună a mândrie plină de îndreptățire.

— Nu, domnița mea! a grăit Ivini. Știm exact ce a vrut *Crollo* când te-a ales. Ultimul lui truc ne va aduce tuturor pieirea dacă vom sta cu mâinile în sân. Recunoaște. Atingerea ta nu poate salva, atingerea ta ucide doar.

În pieptul Alessei a explodat panica, mulțimea fremătând în jurul lor.

— Gărzi, scoateți-l imediat pe acest bărbat din *piazza*!

Căpitanul Papatonis și gardienii lui au schimbat o serie de priviri nesigure între ei.

— Oamenilor le este teamă, Finestra! a spus căpitanul. Nimeni nu te-a văzut performând. Asta i-ar putea liniști.

Ivini a zâmbit, plin de satisfacție.

— Vezi? Cheamă-ți Fontele și arată-ne, apoi vom pleca în liniște la treburile noastre.

Era ușor de zis, greu de făcut. Nici măcar nu conta că nu alesese încă pe nimeni, pentru că niciunul dintre candidați nu se afla acolo.

— Legătura dintre o Finestra și un Fonte este sacră.

Alessa a încercat să-și amintească legile pe care le citise de sute de ori.

— Doar nu vă așteptați cu adevărat să împlinesc un act de intimitate divină în fața unor străini!

— Este pentru o cauză bună, a spus Ivini, cu un zâmbet viclean.

— Căpitane!

Alessa s-a întors spre Papatonis.

— Tu ești căsătorit. Dacă ți-aș ordona, ai aduce-o pe nevasta dumitale aici, ți-ai scoate hainele și apoi ți-ai îndeplini îndatoririle maritale în văzul tuturor?

Papatonis s-a înroșit.

— Bineînțeles că nu.

— Ah, așadar *tu* nu ai performa un act intim în public! Interesant. Dar *eu* ar trebui să o fac?

Ivini a mijit ochii.

— Atinge pe *altcineva* atunci. *Asta* nu este sacru.

— Te oferi voluntar?

Poate că ar fi meritat să îl vadă țipând, dar puterile ei îi dădeau destule bătăi de cap chiar și când era calmă și pregătită. Acum se zbăteau, furibunde și imprevizibile ca ea însăși. Dacă l-ar fi atins pe Ivini, l-ar fi rănit sau poate chiar mai rău și, deși ar fi fost încântată să vadă lumina stingându-se din privirea bărbatului, ar fi putut să fie ultimul lucru pe care l-ar fi văzut, dacă mulțimea exploda.

— O voi face eu.

Dante a pășit în față.

Alessa s-a forțat să rânjească, de parcă el și întreaga situație ar fi fost sub demnitatea ei.

Lumea îi urmărea. Toți așteptau. Fetei îi bubuia inima în piept.

— Iată un suflet curajos! a exclamat Ivini, care radia de nerăbdare. Dacă ceea ce spui este adevărat, Finestra, atunci dovedește-o!

Prelungind așteptarea, ca să se asigure că toți cei din jur avuseseră ocazia să îl inspecteze pe Dante, Alessa a zâmbit dezgustată. Apoi, de parcă s-ar fi coborât de pe un piedestal ca să atingă ceva scârbos, și-a întins mâna spre Dante.

— Undeva unde să vedem și noi! a comentat Ivini dulceag.

Tânăra și-a dat ochii peste cap, mulțumită să audă câteva chicoteli. Cu un oftat de iritare jucată, și-a întins mâinile spre mulțime, astfel încât toată lumea să poată vedea că sunt dezgolite, apoi i-a cuprins lui Dante chipul cu ele.

Mulțimea și-a ținut respirația. S-a scurs o clipă, și încă una. Cu o plictiseală molatică, Dante și-a vârât mâinile în buzunare.

Alessa s-a întors spre Ivini.

— Câtă vreme mai trebuie să stau așa ca să recunoști că te-ai înșelat?

Chicoteli împrăștiate. Ivini fumega.

Alessa a pocnit din degete la Dante, făcându-i semn cu trufie că poate pleca.

— Dacă am încheiat aici, acum aș avea lucruri mult mai importante de făcut decât să-ți demontez ție teoriile, *Padre*. Și îmi închipui că oamenii buni din Saverio ar vrea să-și continue pregătirile ca să ne putem bucura de Carnevale. Abia aștept să vi-l prezint pe Fontele meu tuturor, mâine-seară.

Uralele erau slabe, dar nu derizorii, așa că Alessa a mărșăluit înapoi în Cittadella cu fruntea sus.

Dante arăta de parcă ar fi fost gata să fugă cu ea pe scări după ce au pătruns înăuntru, dar ea și-a scuturat capul.

— Fonții. Încă sunt încuiați afară.

Odată ce au ajuns în capătul scării, Alessei i s-au tăiat picioarele. S-a rezemat de perete, respirând greu. Ar fi alunecat până la pământ, dar Dante a ridicat-o în brațele lui.

— Dea, a șoptit el, cu buzele lipite de părul Alessei. Am crezut că te vor ucide și nu aveam cum să mă lupt cu toți...

Dar o făcuse.

Alessa i-a coborât capul spre ea și i-a amuțit litania cu un sărut.

Dante a rămas nemișcat.

Tânăra și-a întredeschis gura și i-a trasat conturul buzelor cu limba, iar el și-a pierdut controlul. Mâinile lui au năvălit pretutindeni, deodată – îi mângâiau obrajii, îi alunecau prin păr, îi strângeau talia. A lipit-o de ușă, sărutând-o pătimaș, apoi și-a apăsat șoldurile de ale ei, de parcă ar fi încercat să-și împletească furtuna disperării cu zbuciumul care o răscolea pe Alessa.

Riscaseră și victoria fusese a lor, dar respirația întretăiată

a lui Dante îi spunea că și el înțelesese cât de aproape fuseseră să piardă totul.

— Cioc, cioc! s-a auzit vocea lui Kaleb și poarta a scârțâit, zguduită. E cineva acasă?

Dante și-a lăsat capul pe umărul Alessei cu un mormăit.

Nu a scos niciun cuvânt cât ea îi lăsa pe ceilalți să intre. Kamaria însă a măsurat obrajii trandafirii ai Alessei cu o privire atotștiutoare, în timp ce urcau scările, sporovăind și râzând. Nimeni altcineva nu băgase de seamă că Alessa și Dante erau tăcuți.

În capul scărilor, tânăra și-a dat seama că ar fi trebuit să spună ceva. A doua zi era ultima pentru toți, cu excepția unuia singur.

— Sunt atât de bucuroasă că am avut ocazia să vă cunosc pe toți, a spus ea cu un zâmbet. Vă veți întâlni cu Consiglio de dimineață, pentru a fi intervievați, astfel încă eu să le primesc apoi recomandările. Sper că..., Alessa a înghițit un nod. Sper că unul dintre voi se va oferi voluntar, pentru că nu aș vrea să las o decizie atât de importantă la voia sorții ori pe mâna celor din Consiglio. Însă, indiferent de ce va fi, sunt cu adevărat recunoscătoare pentru efortul pe care l-ați depus și... și pentru prietenia voastră. Nici nu vă pot spune cât de mult a însemnat pentru mine.

Saida și-a tras zgomotos nasul, ceea ce a declanșat o repriză de râsete. Apoi și-au urat cu toții noapte bună.

După ce ușa de la apartamentul Finestrei s-a închis zgomotos în urma lor, Alessa și Dante au rămas singuri. Fetei i-au tremurat buzele, încă roșii de la sărutul lui, și li s-au întâlnit privirile.

Dante a arătat spre patul ei.

— Mergi!

Alessa s-a îmbujorat, inima tresărindu-i în piept.

— Singură, a clarificat Dante, apoi s-a așezat pe canapea. Ești aproape. Nu mă lăsa să te distrag.

— Nu pot schimba ceea ce simt pentru tine.

— Nu contează ce *simțim*. Unele lucruri nu sunt cu putință.

În seara următoare, Alessa urma să iasă în balcon alături de Fontele ei.

A doua zi, Alessa avea să fie căsătorită. Iar el, să fie de mult dus.

Capitolul 36

Al povero mancano tante cose, all'avaro tutte.
Unui om sărac îi lipsesc multe, dar unuia lacom îi lipsesc toate.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 14

A doua zi a început cu o dimineață prea frumoasă ca să fie adevărată. Fără grindină sau căldură toropitoare, fără nori de rău augur. De altfel, fără niciun nor. Și fără briză, dar temperatura era mult prea plăcută ca să te poți plânge de lipsa vântului, iar lumea de dincolo de balconul Alessei vibra de gânguritul dulce al păsărilor sub cupola unui cer de azur.

Alessa dormise singură, în patul ei, tânjind după el, disperată să se agațe de el pentru ultimele ore pe care le mai aveau împreună, dar Dante era mai rece decât de obicei.

Se hotărâse să-i bată cât mai multe apropouri cu subînțeles, sperând că provocându-se să-l facă să râdă avea să-și domolească anxietatea și spaima la gândul despărțirii.

Fonții aveau să fie sechestrați de Consiglio pentru o serie istovitoare de ultime interviuri. Urma să li se măsoare punctele forte și punctele slabe și apoi să fie evaluați. Apoi Alessa avea să vadă cine mai rămâne și cine – dacă – se oferă voluntar.

Până atunci nu avea nimic altceva în plan decât să-și facă griji. Se îmbrăcase cu rochia ei albă și largă, pe care o purta la întâlnirile cu Consiglio, pentru eventualitatea în care ar fi fost chemată, așa că măcar avea o ținută confortabilă în care să se dea de ceasul morții.

Alessa optase pentru grădini ca spațiu în care să își facă griji, lucru bun și pentru Dante, care avea suficient loc ca să

se plimbe agitat. Ea a cules o floare albă, micuță, dintr-un tufiș din apropiere, și și-a prins-o în cocul înalt, apoi a mai adăugat una.

Kamaria era probabil cea care s-ar fi putut oferi voluntară, iar dacă ar fi fost să aleagă, pentru ea ar fi optat. Însă umbra trădării lui Shomari era o variabilă de care trebuia să țină cont.

Kaleb era puțin probabil să se ofere voluntar. Nina era atât de fragilă. Darul Saidei era dificil de utilizat. Josef ar fi fost un partener puternic în luptă, dar, în tot timpul petrecut în Cittadella, abia dacă îl văzuse zâmbind o dată. Nu ar fi trebuit să conteze, însă gândul că ar fi putut să înfrunte Divorando fără câteva râsete era destul de deprimant.

În două ore, Alessa se alesese cu un întreg halo de petale dantelate în jurul părului, iar acum începuse să strângă un buchețel.

— Cât va dura? a mormăit Dante. Apropo, ai polen în păr.

Alessa a încercat să și-l scuture, deși nu-și vedea creștetul.

— Emer și Ilsi au fost aprobați în câte o jumătate de oră, dar pentru Hugo Consiglio a avut nevoie de o zi întreagă. Am fost convinsă că-l vor trimite acasă și că mă vor pune să aleg din nou.

Dante s-a oprit în loc.

— Nu ai vorbit niciodată despre el.

— Nu era cea mai interesantă persoană. Era la fel de nesărat ca o budincă de vanilie. L-am ales pentru că mă săturasem să ucid oameni la care țineam.

— Ah! Azi e mai bine sau mai rău decât atunci?

— Și-și? a recunoscut Alessa. Îmi plac. Chiar și Kaleb. Acum îmi pot controla mai bine puterea, însă asta nu schimbă faptul că cer cuiva să înfrunte apocalipsa cu mine.

Între sprâncenele lui Dante s-a adâncit o linie, în timp ce se apropia de ea: i-a înclinat bărbia – în jos, nu în sus, din nefericire – și i-a suflat în păr, delicat, îndepărtând polenul.

— Știai că *Finestra* este un cuvânt de bază pentru alte construcții?

Alessa nu se putea abține.

— Spre exemplu: *defenestrare*.

Dante s-a oprit din suflat.

— Da.

Părea precaut. Băiat deștept!

— Înseamnă să arunci pe cineva pe fereastră.

Alessa a chicotit.

— Sau să *spargi* o fereastră. Este o metaforă pentru...

— Să nu-ndrăznești să închei propoziția!

— A lua cuiva virginitatea, a completat ea, fluturându-și genele cu inocență jucată.

Dante nu și-a putut înăbuși hohotele de râs.

— Vreau să se consemneze că nu ți-am *atins* nicio floare.

— Mai e timp.

— Acesta este efectul purității forțate și al anilor în care singura distracție au fost romanele? Toate gândurile obraznice înăbușite ies în sfârșit la suprafață?

— Poate, a zis ea cu un zâmbet îndrăzneț. Sau poate că asta m-a temperat, pentru că altfel aș fi fost mult mai rău. Îți poți închipui?

— Dea să mă apere, nu! a zis Dante, îndepărtându-și o șuviță de păr de pe frunte.

Aceasta i-a alunecat imediat la loc și Alessa s-a întins ca să i-o aranjeze ea. Dante și-a încleștat falca.

— Am nevoie de exerciții fizice.

Cu un oftat, Alessa s-a târât după el în curtea pentru antrenamente de pe o latură a clădirii. Dante a început să facă tracțiuni, iar ea s-a tras mai aproape, ca să vadă mai bine.

— Pot să te ajut cu ceva? a întrebat-o el.

— Sunt sigură că *ai putea*.

Tânărul s-a lăsat la pământ cu un pufăit ca să facă flotări.

— De când ai zis că ești pâine veche am avut o poftă teribilă.

El s-a oprit, și-a scuturat capul și s-a ridicat din nou.

— *Ador* pâinea. Mai ales bagheta. Lungă, groasă, fierbinte și acoperită de...

Dante s-a prăvălit la pământ, scuturat de hohote de râs.

— Destul! Ai milă! Ești cea mai bună la metafore indecente din sfera patiseriei.

— Nici măcar nu am început. Știi, am crescut într-o brutărie. Să îți detaliez obsesia mea pentru produse de patiserie?

— Eu *nu* sunt un produs de patiserie, i-a atras el atenția, după ce s-a ridicat și și-a scuturat mâinile de praf.

— Bineînțeles că ești. Ești una dintre acele plăcinte misterioase care ar putea fi acrișoare, dar de fapt au o umplutură dulce pe sub toate straturile lor de aluat crocant.

Dante a mijit ochii la ea.

— Mă faci *moale* ca aluatul?

— Tu ai început.

Cineva a tușit discret. Un servitor care se afla prin preajmă.

— Mă scuzați, domnișoară. Interviurile s-au încheiat și Fonții vă așteaptă.

Alessa nu era sigură la ce se aștepta înainte să intre în bibliotecă, dar cu siguranță nu să o găsească pe Nina bocind, atârnată de Josef, pe Saida cu capul în mâini, în vreme ce Kamaria le striga tuturor să tacă din gură, iar Kaleb dădea pe gât conținutul unui recipient din sticlă, care fusese plin cu vodcă ultima oară când îl văzuse Alessa.

— Hei! a strigat Dante.

Cum își vedeau în continuare de ale lor, Dante a dat un picior ușii care s-a închis cu un pocnet destul de puternic încât să acopere zgomotele.

— Ce se petrece? a întrebat Alessa.

Toată lumea a început să țipe deodată. Vaietele Ninei au înecat orice ar fi încercat Josef să spună în felul lui calm și precis, în vreme ce Kaleb părea să scoată sunete fără sens din pură iritare, iar Saida îl insulta pentru că se arăta imatur „într-o astfel de situație".

— Vreți să vă închideți odată gura? a strigat Kamaria. Pe sfânta Dea! Sunteți ca niște găini fără cap.

Alessa a profitat de faptul că volumul coborâse ca să-și repete întrebarea.

Kamaria și-a ridicat mâna pentru a-i împiedica să o întrerupă.

— Toți ne-am oferit voluntari. Inclusiv eu, desigur, cea mai bună alegere.

Ușurarea Alessei nu a fost de lungă durată.

— Dar stimatele fosile din Consiglio nu sunt prea încântate de cele mai recente alegeri ale fratelui meu – *taci*, Kaleb! –, așa că, în ciuda faptului că *sunt în mod evident cea mai bună alegere* – ultima parte i-a strigat-o lui Kaleb –, ei l-au recomandat în unanimitate pe Josef. Așa că acum Kaleb își bocește mândria rănită, Saida este convinsă că ai nevoie de un Fonte care să te susțină mai mult, Nina este isterică pentru că l-au ales pe Josef, iar eu, după cum am spus, *sunt în mod clar alegerea corectă*, indiferent de ce crede o adunătură de moși, așa că toată lumea trebuie să se potolească odată!

Alessa a clipit din gene o dată. De două ori.

Kamaria și-a pus mâinile-n sân.

— Dar, desigur, alegerea finală îți aparține, iar după ce mă vei alege, eu însămi mă voi lupta cu Consiglio dacă nu vor vrea să aprobe. Așa că: alege!

În toate scenariile pentru care se pregătise mental, Alessa nu ajunsese atât de departe.

Kamaria nu greșea în ceea ce privește preferințele ei, dar Alessa făcuse o promisiune. Deși nu se așteptase ca mai mult

de un Fonte să se ofere voluntar, situația rămânea în esență neschimbată: promisese că nu va alege. Ei își jucaseră rolul când se oferiseră, iar Consiglio își îndeplinise misiunea. Singurul mod prin care-și putea ține cuvântul era să accepte verdictul oficial.

— Îmi pare rău, Nina! a spus ea. Dar trebuie să accept...

— Nu! Nu-l poți avea!

Darul Ninei a explodat odată cu furia ei și fereastra de alături s-a spulberat.

Lumea s-a fracturat într-un curcubeu ucigător de sticlă șuierătoare.

Dante a protejat-o pe Alessa, însă ei i-au țiuit urechile în liniștea care s-a coborât.

Cu toate acestea, a auzit prea bine următoarele cuvinte ale Ninei.

— Ar fi trebuit să prăvălesc *o sută* de statui pe tine.

Alessa și-a înfipt unghiile în palme, în vreme ce un dulap cu vitrină din sticlă se apleca și se clătina, ca un balon de săpun gata să explodeze, apoi un nou val de cioburi a lovit din celălalt colț al camerei.

— Oprește-te, Nina! a strigat Josef. Ce ai făcut?

Furia Ninei s-a dizolvat în bocete pline de jale.

Kamaria zăcea ghemuită la pământ, strângându-și piciorul, în vreme ce sângele îi aluneca peste pantalonii cărămizii.

Dante i-a ridicat Alessei bărbia, întorcându-i fața spre el.

— Ești rănită?

— Sunt bine! i-a răspuns ea, întorcându-și capul. Kaleb, cât de rău este?

Kaleb strângea piciorul Kamariei.

— Sângerarea a încetinit. Va fi bine, dar îi va rămâne o cicatrice urâtă.

Alessa s-a întors și l-a văzut pe Dante scoțându-și o bucată uriașă de sticlă din umăr. S-a rezemat de perete și a alunecat

la pământ. Blestemându-se, Alessa s-a grăbit spre el, ca să îl acopere. Nici măcar nu îl întrebase dacă era rănit. Avea să se vindece, dar mușchii și osul expuși îi întorceau stomacul pe dos, iar ce mai rămăsese din mâneca lui zdrențuită nu era îndeajuns ca să ascundă rana.

— Ajut-o pe Kamaria. Eu voi fi bine! i-a spus Dante.

— Eu știu, dar ei, nu.

Alessa și-a rotit privirea în jur, disperată să dea cu ochii de ceva cu care să îi acopere carnea sfâșiată, care începuse să se lipească la loc.

Ușa s-a dat de perete și gardienii au rămas cu gura căscată dinaintea camerei acoperite de sânge și cioburi.

— A avut loc un accident, a spus Alessa. Aduceți bandaje! Acum!

Le-a luat câteva clipe, dar gardienii din Cittadella erau antrenați să îi protejeze pe Finestra și pe Fonte, nu să se certe, și datoria și-a intrat în drepturi.

— Saida și Kaleb, ajutați-o pe Kamaria să urce pe canapea. Ridicați-i piciorul.

Kaleb a căscat gura la Dante.

— Cum rămâne cu...

— Faceți ce v-am zis!

Alessa s-a aplecat și mai mult asupra lui Dante, blocându-i vederea lui Kaleb.

— Îmi pare rău! a plâns Nina. *Nu* am vrut să rănesc pe nimeni. *Acesta* a fost un accident!

Spre deosebire de statuie.

Finestra și-a încleștat dinții. Mai întâi trebuia să aibă grijă de Kamaria și să protejeze secretul lui Dante. Apoi avea să se ocupe de trădarea Ninei.

Dând năvală cu un braț de bandaje, Saida s-a izbit de Nina, care părea lovită de nevoia de a-și îndrepta fapta, și acum

încerca să i le smulgă din brațe. Dându-și ochii peste cap, Saida i-a pus un pumn de bandaje în mână și s-a îndreptat cu restul spre Kamaria, care zăcea pe canapea, cu brațul peste ochi.

Alessa și-a întins mâna ca să o oprească pe Nina, dar ea înainta, cu ochii roșii fixați asupra umărului lui Dante, care încerca, fără prea mare succes, să acopere ce mai rămăsese din rană cu mâna liberă.

Nina s-a oprit din mers și a țipat.

— Ce e? a întrebat-o Saida. Ce s-a întâmplat?

Încercând să-și recapete respirația, Nina a arătat spre Dante.

— Ghiotte!

Kamaria a mârâit.

— Ah! a răsuflat Saida. Da. Bănuiam.

Cu caninii dezveliți amenințător, Dante s-a străduit să se ridice în timp ce Kaleb se îndrepta spre el. Nu semănase niciodată mai mult cu un animal încolțit și asta îi frângea Alessei inima.

Kaleb s-a oprit la o distanță sigură.

— Nu-i de mirare că ieși învingător din toate luptele. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Ce-i cu voi? a țipat Nina. Din cauza *lui* i-a omorât ea pe Emer, Ilsi și Hugo.

— Dante nici măcar nu era aici când Fonții mei au murit, a spus Alessa. El n-a făcut altceva decât să ne ajute.

Nina și-a scuturat capul.

— Nu, e diabolic. Un ucigaș.

— Ceea ce aproape că ai devenit tu astăzi? a întrebat Alessa. Sau când ți-ai folosit *darul* ca să dărâmi o statuie pe mine?

Nina a început să se jelească.

— *Nu am vrut*. Am fost speriată!

— Pentru numele Deei, Nina, ai încercat *să o ucizi* pe Finestra! i-a tăiat-o Kaleb. Mai termină cu indignarea ta de sfântă. Dante a avut o mulțime de ocazii ca să ne ucidă, însă până acum tu ești singura care a încercat să o facă.

— Nina! a vorbit Josef, cu falca încleștată. Dacă se va auzi despre asta, nu va fi bine pentru nimeni.

Era puțin spus. Dacă oamenii ar fi bănuit că un ghiotte s-a infiltrat în Cittadella, l-ar fi învinovățit pe Dante pentru toate morțile pe care Alessa le provocase. Puțini ar fi fost dispuși să asculte vocea rațiunii.

— Voi pleca, a spus Dante.

— Nu!

Alessa nu și-a dat seama cine strigase mai tare – ea, Saida sau Kamaria.

— Eu zic să rămână, a spus Saida. Și să plece Nina.

— Eu nu voi spune nimănui, a zis Kaleb, ridicând din umeri. Dar Nina bârfește mai mult decât se roagă, și se roagă mult. Nu cred că va putea păstra secretul.

— Nina, i s-a adresat Alessa. Nu vreau să te exilez, dar o voi face dacă mă văd nevoită. Dacă preferi să rămâi în siguranță, în Fortezza, protejată *de mine*, trebuie să îmi dai cuvântul că vei lua cu tine în mormânt acest secret.

Josef s-a ridicat în picioare.

— Îți dau cuvântul *meu*. Dacă spune cuiva, mă poți exila și pe mine.

— Nina?

Alessa aștepta.

Nina s-a uitat înciudată la ea, printre lacrimi.

— Am să-mi țin gura, *doar* dacă nu-l alegi pe Josef.

O iubire pentru o iubire.

Alessa a dat din cap.

— Josef, du-o acasă!

Încă smiorcăindu-se, Nina l-a lăsat pe Josef să o conducă spre ușă. În prag, lui Josef i-a alunecat o clipă masca împietrită și a aruncat o ultimă privire plină de regret în urmă, înainte să iasă.

— Deci care-i treaba? a întrebat-o Kaleb pe Alessa. Nu îl poți răni deloc pe Dante?

— *Pot* și am făcut-o! i-a răspuns Alessa. Dar el este mult mai greu de ucis decât alți oameni, așa că m-a ajutat să-mi controlez puterea. M-a ajutat exact cum vă povesteam că o face și în multe alte feluri. Și, cred că, poate, darul lui funcționează ca un soi de... valvă de defulare?

Saida a pufăit.

— Scuze. Nu am putut să mă abțin.

Alessa a ignorat-o.

— Tot ce știu este că mă pot controla mai bine cu el – Saida, *nu* mai râde! – decât cu oricare dintre voi. Mi-a fost de mare ajutor și fără el acum ați fi cu toții într-o formă mult mai proastă.

Kaleb i-a dat roată lui Dante.

— Un ghiotte în carne și oase, ei? Mi-am închipuit întotdeauna că ai avea coarne. Dezamăgitor.

— Finestra! a intervenit Saida. Nu cred că, deocamdată, Kamaria are condiția necesară să lupte, așa că va trebui să fiu eu sau Kaleb. Pe cine alegi?

Câteva ore mai târziu, biblioteca era lustruită lună și un singur Fonte se mai afla în Cittadella. Ceilalți își luaseră rămas-bun cu lacrimi în ochi, promițând că se vor întoarce a doua zi.

Până la urmă, nu fusese cu adevărat o alegere. Alessa nu reușise niciodată să folosească foarte bine darul Saidei și cum Kamaria nu putea să stea pe picioare, Kaleb rămânea singura

variantă. Acesta se albise la chip, dar acceptase cu demnitate, făcând o plecăciune și mormăind ceva despre onoare și datorie. Saida izbucnise în lacrimi, în vreme ce Kamaria își mușca buzele, cu privirea unei persoane care se străduiește să nu plângă.

Alessa și partenerul ei pășiseră în balcon și făcuseră cu mâna mulțimii adunate jos.

Mii de oameni, îmbrăcați în veșmintele lor cele mai strălucitoare, umpleau străzile, ca un râu multicolor, de la Cittadella până la porțile orașului și dincolo de ele. *Toată lumea* fusese invitată la Carnevale, chiar și cei Însemnați. O ultimă zi în care toți saverienii puteau să se bucure de tot ce avea mai bun de oferit viața, înainte ca porțile de la Fortezza să fie încuiate și ei să rămână pe dinafară. Pe fiecare chip se citea hotărârea aprinsă de a profita de acea noapte. Nicio sărbătoare nu semăna cu aceea de dinaintea marii bătălii.

Alessa și-a fluturat mâna până când i-a amorțit, până când uralele au pălit îndeajuns încât Marele Maestru să poată anunța începutul festivităților și să dea drumul mulțimii. Un nou vuiet a erupt în timp ce oamenii din Saverio își puneau măștile și le întorceau spatele salvatorilor lor, trecând la lucruri mai importante, precum acela de a-și trăi viețile.

A doua zi, după ce rămășițele de la Carnevale aveau să fie măturate, Alessa și Kaleb urmau să fie uniți în ochii Deei și ai Bisericii, să fie uniți pentru totdeauna de datoria și responsabilitatea lor comune. Kaleb avea să-i fie un companion constant până la Divorando, să-i fie partener din toate punctele de vedere care contau, până când aveau să înfrunte împreună moartea și, sperau ei, să-și salveze patria de la anihilare.

— Excelent! a spus Renata din dreptul ușii. A mers perfect. Acum vă voi lăsa singuri. Mai întâi însă...

Renata arăta cu desăvârșire jenată.

— Ar trebui să vă reamintesc că, chiar dacă Dea a avut înțelepciunea de a se asigura că folosirea darului Finestrei împiedică fără probleme sarcina, odată ce Divorando va lua sfârșit, va trebui să, ăă... găsiți alte metode.

Kaleb i-a aruncat o privire disperată Alessei, care și-a mușcat pumnul ca să nu izbucnească în râs; fata și-a dat ochii peste cap, lucru care a părut să îl liniștească puțin, deși ușurarea vizibilă care i s-a întipărit pe chip, odată ce a înțeles că efectul magic al puterii ei nu avea relevanță pentru relația lor, o făcea pe Alessa să își stăpânească tot mai greu hohotele. Ca partener de luptă, Kaleb se încadra în parametrii. Ca *iubit*? Nu prea.

În plus, inima Alessei era dată.

Dante aștepta înăuntru, cu chipul colorat de o explozie de artificii, în vreme ce muzicanții de afară puneau mâna pe instrumente. O melodie plină de aplomb a însoțit imediat zgomotul făcut de râsete, artificii și exclamații entuziasmate.

După ce Renata a părăsit apartamentul, cei trei au rămas să se cerceteze cu stângăcie.

— Ea zicea..., a început Kaleb.

Alessa a pufăit amuzată.

— Da, Kaleb. Orice Finestra și orice Fonte sunt temporar infertili dacă își folosesc cu regularitate darurile. Dea nu este fraieră: ar fi fost puțin cam dificil să te lupți cu greața și cu scarabeii în același timp, nu crezi?

Dante era deosebit de atent la podea.

— Ah! a șoptit Kaleb și, dând din cap agitat, a început să bată din picior în ritmul muzicii. Păi, e bine de știut, dar în același timp puteam să trăiesc și fără să știu asta. De fapt, aș cam vrea să uit.

— Ai putea să mergi la Carnevale, Kaleb, a chicotit Alessa.

— Ce? s-a bâlbâit el. Nu pot.

— De ce nu? Cei mai mulți oameni poartă măști sau au chipurile vopsite. Nu trebuie să știe nimeni. Poate că nu vom avea o nuntă obișnuită, dar toți burlacii ar trebui să se bucure de o ultimă noapte în oraș înainte să se așeze la casa lor.

Și toate viitoarele mirese meritau o seară alături de băiatul iubit înainte să se lege de altcineva.

Kaleb i-a făcut scurt cu mâna și apoi a alergat pe ușă afară, strigându-și mulțumirile peste umăr.

Dante și-a îndreptat privirea spre cerul violet.

— Vor arde orașul din temelii dacă vor mai arunca din cele mari.

— Așa vezi tu jumătatea plină a paharului?

Alessa s-a apropiat de Dante din spate și a riscat, odihnindu-și fruntea de spatele lui și apoi strecurându-și mâinile în jurul mijlocului său.

El i le-a acoperit cu ale lui și a dat din cap spre peretele pe care erau agățate o mulțime de măști de Carnevale.

— Care-i scopul măștilor până la urmă?

— Mama zicea că este acela de a-i lăsa pe oameni să sărute partenerii altora, pentru ca mai apoi să se poată preface că a fost doar un accident.

Dante a râs.

— Alege una! Vreau să văd cum îți stă.

— Sunt *neprețuite*! Sunt daruri oferite de Maeștrii din trecut.

— Atunci cine ar putea fi mai potrivită decât tine să poarte una?

Desprinzându-se din brațele ei, Dante a dat jos o mască roșie cu coarne negre, arcuite, poleite cu aur, și s-a întors ținându-și-o în dreptul feței.

— Cum arăt?

— Ca un demon răzbunător.

Dante a făcut următoarea alegere – o mască de un albastru pal, cu poleială argintie și marginile arcuite ca niște aripi – și a legănat-o ușor în mâini.

— Atunci bănuiesc că tu ești salvatoarea binecuvântată.

Ceva plutea în aer, un iz de final pe care Alessa nu putea să îl ignore. A doua zi, Dante avea să plece. Nu îl mai întrebase din nou dacă avea să-și caute adăpost în Fortezza, temându-se că știa deja răspunsul.

Chiar dacă ar fi salvat Saverio, nimic nu-i garanta Alessei că aveau să fie amândoi în viață la sfârșit.

Lui Dante i-au strălucit ochii când i-a întins masca.

— Ce spui, Finestra? O ultimă noapte nesăbuită înainte să salvezi lumea?

Capitolul 37

Contro l'amore e la morte non vale essere forti.
În fața iubirii și a morții nu are rost să te împotrivești.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 14

Mireasma vinului și a usturoiului aroma aerul într-atât de dens încât aproape că-i puteai simți gustul, în vreme ce Alessa și Dante își croiau drum pe o stradă lată, ticsită cu bistrouri și localuri. O mulțime de oameni împărțeau râsete și zâmbete din spatele unor măști strâmbe, îmbrățișând deopotrivă prieteni noi și vechi. La un colț de stradă, un cântăreț de operă fredona o arie, în vreme ce niște dansatori flamboaianți de salsa se învârteau pe alături, iar la nici măcar o stradă depărtare, un grup colorat de mariachi interpreta o melodie veche. Cacofonia ar fi trebuit să fie deranjantă, însă, cumva, era un amestec perfect de zgomote vesele. Alessa se simțea scăldată de încântarea feroce și de iubirea disperată dimprejur.

Dante pășea alături de ea, îmbrăcat în aceleași haine în care-l cunoscuse – pantaloni roșiatici, uzați de vreme, și un tricou alb, puțin jerpelit – iar ea încercase să i se asorteze pe cât putea într-o rochie simplă, trandafirie, cu încălțări cu talpă de piele și o bluză de culoarea fildeșului, cu mâneci largi. Doi bărbați învești mântați în robe au trecut pe lângă ei, fără să arunce vreo privire tânărului cuplu mascat. Nimeni nu avea cum să o confunde cu acea Finestra bătoasă, îmbrăcată până în gât, care purta veșminte strălucitoare la baluri luxuriante.

Dante a furat o bucată de *chiacchiere** de pe o tavă care

* Produs de patiserie din aluat răsucit în formă de fundă, prăjit și pudrat cu zahăr (n.t.).

trecea pe lângă ei, strigându-și mulțumirile în urma celui care o ducea și care îl îmbia deja cu bunătățile lui pe următorul norocos. Dante a rupt-o în două și i-a întins jumătate Alessei ca să muște.

Fetei i-a lăsat gura apă înainte ca aroma acrișoară de lămâie și mandarină să-i dezmierde limba. Buzele i-au atins vârfurile degetelor lui, tentând-o să întârzie așa, dar un praf de zahăr pudră i-a gâdilat nările și Alessa s-a retras, ca să strănute.

Potrivindu-și masca, l-a convins pe Dante să o urmeze până la taraba cu ciocolată de peste stradă, aproape goală, pe care se mai aflau trei bulgărași pe jumătate topiți. Alessa i-a luat pe toți trei.

— Mătasea nu este ieftină.

Dante i-a scos una dintre mănuși și i-a transferat ciocolata în palma dezvelită.

— Care este a mea?

Alessa a gustat una dintre tablete.

— Cine a zis că vreuna dintre ele este a ta?

Cum masca îi acoperea lui Dante jumătate din față, Alessa aproape că nici nu putea să fie învinovățită că privirea îi tot aluneca spre buzele lui.

Acesta a tras-o într-o parte înainte să se izbească de un bețiv gălăgios, apucând-o de încheietură ca să nu-și piardă echilibrul – sau cel puțin așa credea ea –, dar gura lui i-a atins pielea cu o căldură fierbinte, pe care a simțit-o până în vârfurile degetelor. Mișcarea s-a repetat și ambele ciocolate au dispărut. Dante a rânjit, ca Lupul care fusese pe vremuri.

O pereche de dansatori a îmbrâncit-o înainte ca Alessa să apuce să-l certe pentru hoție și impactul a trimis-o în brațele lui.

Li s-au întâlnit privirile, Alessei i s-a tăiat respirația, s-a aplecat spre el – gata să danseze, să îl sărute, să...

Dante a îndepărtat-o de el.

— Ești bine?

Nu, pentru că ai dat cu piciorul șansei de a mă săruta și mâine pleci ca să mă pot căsători cu altcineva, s-a văitat Alessa în mintea ei.

— Ești îngrozitor cu tachinările! a spus ea cu glas tare și și-a lins o urmă de ciocolată de pe deget, bosumflându-se.

— Acum cine pe cine tachinează?

Sub privirea arzătoare a lui Dante, Alessa a înțeles pentru prima oară ce însemna *a face ochi dulci*.

I-a aruncat o privire pe sub gene.

— Dacă mă rogi frumos, voi fi doar a ta.

Dante s-a înecat cu aer.

— *Tu* ești! s-a auzit un strigăt distorsionat.

Dante l-a împins pe băiatul înalt care venea legănat spre ei – nu ca să-l rănească, ci doar pentru a-l opri –, însă lui i-a luat câteva clipe ca să-și recapete echilibrul.

— Scuze!

Zâmbetul lui Kaleb a strălucit din spatele măștii de jad.

— Nu mă suspectam... aspectam..., a început el, apoi s-a oprit în loc. Așteptam! Nu mă *așteptam* să te văd aici, dar nu voi spune nimănui. Arăt eroic?

Kaleb și-a drapat o fâșie de material stacojiu peste umeri și a pozat.

— Aveam doar nevoie de ținuta potrivită.

Fontele accentua consoanele în încercarea lui de a enunța corect cuvintele, dar străduința și discursul bâlbâit, împreună cu poza ridicolă i-au smuls Alessei hohote de râs.

— Absolut! a aprobat ea. Sunt vrăjită.

Alessa ar fi vrut să-l ușuiască de acolo, să uite că *acela* era băiatul cu care avea să se căsătorească a doua zi, nu cel care o ținea de braț, dar, după ce a renunțat la poză, Kaleb i s-a părut pierdut, iar pe ea nu o lăsa inima să-i spună să plece.

— Mă îndoiesc, a zis el. M-am purtat ca un măgar, dar voi fi mai bun de acum înainte.

Dante s-a întors, prefăcându-se absorbit de festivități.

— Nu este niciodată prea târziu să devii cel care vrei să fii, Kaleb! i-a zis Alessa. Eu știu asta prea bine.

— Poate mă vei învăța și pe mine. Suntem parteneri, corect?

— Corect.

— Dar e mult mai distractiv aici, afară!

Kaleb și-a fluturat brațul prin aer, iar Dante a reușit să prindă statueta pe care o dărâmase.

— Distrează-te în seara asta, Kaleb! a spus Alessa. Dar încearcă să te trezești până de dimineață. Aș vrea să-ți amintești ce are să se întâmple mai târziu. Și bea niște apă.

Oferindu-i un salut nesigur, Fontele a tras-o într-o îmbrățișare dezlânată și stângace, cu capul plecat astfel încât să nu li se atingă fețele.

— Prietenii tăi au luat-o înainte, a comentat Dante, dezlipindu-l de Alessa și îndreptându-l cu o mână fermă pe umăr. Ce-ar fi să-i prinzi din urmă?

Kaleb s-a îndepărtat pe trei cărări, iar Dante și Alessa și-au văzut de drum, singuri pe stradă, oprindu-se ca să urmărească dansatori care se învârteau și se aplecau sau pentru a arunca monede în cutia de la mandolina unui cântăreț și pentru a râde la un spectacol de marionete în care o Finestra miniaturală bătea măr un scarabeu de pluș, în uralele mulțimii.

— De-ar fi așa ușor, a șoptit Alessa.

— Poate va fi.

— Sper! a zis ea, încercând să își impregneze pe retină fiecare chip vesel.

Străzile erau într-atât de aglomerate, încât abia dacă puteau să se miște prin mulțimea gălăgioasă de saverieni.

Cetățeni manierați împărțeau băuturi nelegiuiților de pe docuri și sătenii cu ochi mari de uimire își dădeau coate cu marinari gălăgioși, ascultând fermecați poveștile celor care se întorseseră de pe continent, ușor de identificat după hainele lor demodate, croite în casă, și aerul universal de bravadă. Trebuia să fii un anume tip de persoană ca să părăsești de bunăvoie confortul din Saverio pentru pustiul de pe continent. Alessa a încetinit când au ajuns în dreptul unei mici adunări de oameni care aveau lacrimi de veselie în ochi ascultând o femeie îmbrăcată cu o tunică fără mâneci, cu pielea arsă de soare, care povestea cu glas tare o istorioară care se încheia cu partenerul ei căzând într-un canal antic al ruinelor, după ce auzise prea multe povești cu fantome.

Dante chicotea, dar Alessei i s-a stins repede veselia. Cu cât era mai lungă bătălia, cu atât aveau să moară mai mulți oameni. Soldați, cei Însemnați și copiii lor, care erau prea mici ca să pătrundă în Fortezza fără ei. Străzile colorate și vibrante aveau să se preschimbe curând într-un câmp de luptă, iar ea era singura lor șansă.

— Pe aici, a spus Dante.

Împreunându-și degetele cu ale ei, Dante a tras-o pe Alessa după el, în timp ce-și croia drum printre petrecăreți. Alessa nu vedea decât spinări și cefe și, în mijlocul lor, mâna sigură a lui Dante și mersul lui încrezător, felul în care despărțea mulțimea cu umerii lui lați și aerul de la sine impunător. S-au desprins din masa umană odată ce au pătruns pe o alee atât de îngustă, încât Dante a trebuit să dea drumul mâinii Alessei.

Fata nu s-a putut abține. S-a oprit, iar când Dante s-a întors, ea a ridicat teatral din sprâncene, cercetând aleea.

— Îți garantez, a spus el râzând. Sunt locuri mai potrivite decât o alee.

Curând, în fața lor se revărsa oceanul, atât de măreț în

lumina soarelui la apus, încât Alessei cu greu îi venea să creadă că în aceeași lume putea să existe ceva crud și urât.

Nu erau singurii invitați de la Carnevale care avuseseră aceeași idee, așa că Alessa și-a întors privirea de la toate cuplurile risipite pe nisip, cu o durere tot mai mare în piept.

Silueta lui și felul în care se mișca îi răscoleau o mie de pofte pe care nu ar fi trebuit să le aibă, iar Alessa știa că, indiferent de ce urma să se întâmple a doua zi dimineață sau la Divorando, nu avea să uite niciodată răgușeala din vocea lui Dante când era obosit, felul în care pielea din jurul ochilor i se încrețea când încerca să nu râdă, nici proverbele caraghioase pe care le rostea cu fiecare ocazie ivită.

Avea vreun sens să viseze la viața de după bătălie, în care Finestra Deei și un ghiotte trimis de Crollo aveau să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți?

Stâncile s-au preschimbat în pietriș, pietrișul a devenit nisip și Dante a așteptat-o să-și scoată pantofii, Alessa afundându-și degetele în căldura care începea să se disipeze ușor. Oceanul le-a cerut să tacă, în vreme ce deasupra lor orașul cânta, și Alessa a mărit pasul ca să meargă alături de Dante, cu pantofii atârnați de mână ca niște cercei.

Au încetinit amândoi deodată, micșorând distanța dintre ei până când dosurile palmelor au început să se găsească la fiecare pas.

Aproape atingându-se, s-au oprit să privească marea. Se frângea la orizont, fracturată de linia zimțată a unui țărm îndepărtat, cu o creastă mai înaltă decât restul. Acolo, chiar în acea clipă, demonii își făceau inexorabil drum spre suprafață.

— E greu să-ți închipui că ceva atât de frumos poate fi atât de ucigător, nu-i așa? l-a întrebat ea pe Dante.

Alessa s-a întors și a văzut că Dante nu privea oceanul, ci pe ea.

— Da, a răspuns el molatec. Greu de închipuit.

Tânăra s-a agățat de privirea lui. Fără să-și aplece capul într-un fel ispititor sau să-l provoace din ochi. Fără ironii. Doar o fată care aștepta ca un băiat să o sărute.

Și el i-a îndeplinit dorința.

Oceanul a oftat odată cu ei, de parcă și el ar fi așteptat acea clipă. Dante și-a lipit buzele de ale ei ușor, întrebător. De parcă ea ar fi fost doar o fată și el doar un băiat și lumea nu ar fi fost pe cale să se sfârșească, iar ea nu urma să se căsătorească cu altcineva la venirea dimineții.

Focul aprins scotea scântei, dar aștepta răbdător, pentru că acea clipă nu era a focului, ci a căldurii. Nu a grabei, ci a dulcții tihnite. Un fel de uvertură. Ea îl cunoștea pe el, el o cunoștea pe ea – însă nu în acel chip.

Dante și-a odihnit fruntea de a ei, într-o tăcere deplină. Bătaia delicată a inimii Alessei și felul în care el îi mângâia ușor palma spuneau tot ceea ce cuvintele nu puteau rosti.

Îmi pare rău.

Îmi va fi dor de tine.

Sper.

Doresc.

— Du-mă acasă! i-a cerut ea. Vreau să mă culc cu tine pentru ultima oară.

Dante a sărutat-o lung pe buze înainte să îi strângă mâna.

O ultimă noapte.

Camera ei nu i se păruse Alessei niciodată atât de mică și nici patul atât de mare. Și-a mușcat buza privindu-l pe Dante cum își scoate pantofii și apoi se încruntă la podea, desculț, dar complet îmbrăcat.

Minunat. Niciunul dintre ei nu știa ce să facă mai departe. Bine, Alessa presupunea că Dante știa *ceva* despre ce avea să urmeze, dar pasul imediat următor părea să le dea amândurora bătăi de cap.

Dante și-a masat ceafa.

— Când ai zis că vrei să te culci...

— Nu m-am referit la somn! i-a răspuns Alessa repede. Adică și la somn, dar...

Tânărul s-a apropiat de ea și și-a trecut degetul arătător peste bărbia ei.

— Ești *foarte* roz în clipa aceasta.

— Nu ar fi trebuit să bagi de seamă.

Alessa s-a ridicat pe vârfurile degetelor, dar tot nu a putut să ajungă la el.

— Chiar *trebuie* să fii atât de înalt? Cum să te sărut?

— Te cațări? a propus el, apoi s-a aplecat râzând ca să o sărute.

— O simți încă? l-a întrebat Alessa, aducându-și brusc aminte cine era.

Dante și-a plecat capul într-o parte.

— Va trebui să fii mai precisă.

— Puterea... darului meu. Cum o simți acum, când nu încerc să o folosesc pe tine?

— Să vedem.

Dante i-a ridicat bărbia și buzele lui le-au găsit pe ale ei, încet, de parcă ar fi vrut să transforme o noapte într-o viață întreagă. Alessa i-a răspuns imediat și mâinile lui i s-au împletit în jurul mijlocului. Săruturile lui au devenit mai înflăcărate, mai adânci, până când a ajuns să o sărute cu disperarea unui om care spera că ziua de mâine nu avea să mai vină niciodată. S-a retras cu respirația tăiată.

— Care era întrebarea?

— Hmm? a clipit ea, amețită.

Dante și-a mușcat buza, vizibil încântat de efectul pe care îl avea asupra ei.

— Încă simt... torsul acela... sau cum vrei tu să-i spui. Dar cred că îmi place.

— Crezi?

El i-a răspuns cu un sărut. De netăgăduit.

Alessa ar fi putut să-și petreacă o viață întreagă savurând atingerea delicată a buzelor lui, felul în care își mișca limba, respirația pe care și-o împărțeau, de parcă ar fi fost ultima suflare de aer din lume și fără ea ar fi murit amândoi. Voia să exploreze pe-ndelete fiecare părticică din el, însă mâinile îi erau nerăbdătoare și, odată ce au descoperit o bucată de piele dezvelită între betelia pantalonilor și cămașă, palmele i-au alunecat dedesubt. Abdomenul lui era ferm, doar fibră, dar buzele îi erau pline și moi.

Dante i-a strâns posteriorul și a tras-o spre el, Alessa topindu-se, cedând moale trupului său dur. Când mâna lui i s-a strâns în jurul sânului, fata a uitat cum să mai respire. Refuzând să se despartă cât le lua să ajungă până la canapea, s-au prăbușit pe ea, cu mâinile și picioarele înlănțuite.

Privindu-l pe sub cortina buclelor, Alessa i-a sărutat maxilarul, buzele, gâtul, desfătându-se cu respirația lui răgușită. După ce a prins-o de trei ori înainte să alunece de pe canapea, Dante s-a rostogolit odată cu Alessa, amortizându-i căderea. Ea și-a strâns brațele și picioarele în jurul lui, așa că Dante a ridicat-o odată cu el, râzând cu buzele lipite de gâtul ei, în timp ce o ducea spre pat.

— Știu că se spune că fustele acestea au fost croite pentru scările din Saverio, a murmurat Dante, acoperindu-i abdomenul cu sărutări. Dar nu-mi vine să cred că nu s-au gândit la *asta*.

Tânărul i-a respirat parfumul prin țesătură, răsuflarea lui încălzindu-i coapsa, și lumea s-a cufundat în întuneric catifelat și dorință. Alessa și-a înfipt mâinile în părul lui în timp ce o implora tăcut, apoi nu tocmai tăcut, pe Dea să o lase să se bucure de asta pentru eternitate.

Dar Dante amantul, la fel ca Dante războinicul, era hotărât să îi descopere fiecare slăbiciune, și asta a și făcut, până când Alessa s-a arcuit, lipită de trupul lui, și respirația i-a părăsit buzele cu un geamăt adânc.

Se simțea amorțită, obosită, moale și somnoroasă, în timp ce Dante își căuta locul lângă ea. A tras-o spre el, i-a sărutat fruntea, pleoapele, gâtul – tot ce putea atinge. Alessa s-a ghemuit lângă el, șoptindu-i, cu buzele lipite de gâtul lui.

— Ești sigură? a întrebat-o tânărul.

Era. Mai sigură decât fusese vreodată de ceva. S-a ridicat în genunchi și și-a tras bluza peste cap. Lumina lunii îi poleia trupul, făcându-l să nu mai semene deloc cu al ei, iar Dante a rămas împietrit. Cu fusta îi era mai greu, dar asta a părut să-l trezească din transa lui plină de venerație. I-a desprins-o dintr-o singură mișcare, a aruncat-o pe podea, și Alessa a rămas goală și doar puțin rușinată, în vreme ce Dante o studia.

Deci trebuia să se ocupe ea de el. Un zâmbet i-a alunecat pe buze în timp ce îl înghiontea ca să-și ridice brațele și Alessa s-a luptat să-i scoată cămașa. În cele din urmă, a aterizat pe podea, iar fata a mijit ochii, luptându-se cu nasturii de la pantaloni. Mâna i-a alunecat dedesubt, dar și-a retras-o imediat când i-a auzit oftatul înecat.

— Nu! a râs el răgușit. E o durere bună.

De parcă ar fi despachetat un dar de mult așteptat, Alessa l-a dezbrăcat încet și meticulos, provocându-l să se rușineze, deși el nu era deloc rușinat. Încrederea pe care o avea era meritată. Musculatura sculptată pe care i-o admirase pe vremea în care era un străin era și mai captivantă de aproape, acum, că nu mai era un necunoscut.

Înainte să-și piardă complet firul gândurilor, Alessa și-a zis că Dea acordase cu siguranță ceva timp în plus și măiestrie când îl crease pe Dante, pentru că nu-i putea găsi nici măcar un defect. Deși, chiar *dacă* ar fi avut unul, în ochii ei el era fără cusur. Dar fiecare element al trupului său era mai perfect decât altul, de la linii și adâncituri la osatură și mușchi supli. În ochii ei, sub mâinile ei.

Dante a lăsat-o să exploreze până în clipa în care a părut să nu se mai poată abține. Atunci, mișcându-se cu grația unei feline, a rostogolit-o sub el.

Cumva, Alessei i se părea că fiecare secundă a vieții ei o condusese spre momentul acela, în care Dante și-a găsit locul deasupra ei. În perioada scurtă în care-l cunoscuse învățase să se apere, să se impună, să se iubească pe ea însăși, dar mai avea încă atât de multe de învățat, începând cu ce însemna să fii cu cineva, chiar și temporar. Tânăra a scos un sunet molatic când a simțit prima înțepătură dureroasă și el s-a oprit, alinând-o cu sărutări dulci, până când ea l-a implorat să continue. Dante a oftat și Alessei i s-a tăiat respirația. Și-a deschis ochii larg.

— Te-am rănit?

— Asta...

Dante s-a oprit ca să-și tragă sufletul.

— Asta este întrebarea *mea*.

Nu părea un moment potrivit să râdă, dar lui Dante îi zâmbeau ochii, așa că poate nu era prea ciudat să râzi într-o astfel de situație, sau poate că era, dar ei nu-i păsa, însă, până să apuce să se decidă, Dante și-a încordat coapsele și Alessa a uitat cu totul de râs.

Putea să citească pe chipul lui că îi era greu să se controleze, dar buzele îi erau moi și convingătoare și, încetul cu încetul, Alessa s-a relaxat. Apoi nu a mai durut, poate doar în străfulgerări rapide, alinate imediat de darul pe care îl împărțea cu ea.

— Nu pot să...

Alessa l-a amuțit cu un sărut. Nu avea – nu putea – să atingă din nou extazul, dar asta nu conta. Voia să îl privească, să îi memoreze expresia.

După ce s-a relaxat, trupul devenindu-i atât de fluid și de greu încât Alessa și-a zis că era posibil să fi adormit, și-a

plimbat degetele pe spatele lui și și-a lipit obrazul fin de obrazul lui aspru.

Ea îi oferise asta. Pentru întâia dată, trupul ei – atingerea ei – provocase plăcere, nu durere. Puterea fusese un lucru rău atât de mult timp, ceva ce trebuia să înăbușe, să controleze, de care să se teamă. Dar asta... și *asta* era putere. Puterea de a dărui, de a se lega, de a arăta sentimente și gânduri pentru care nici măcar nu avea cuvinte.

Timp de cinci ani i se spusese că era o fereastră spre divin, și, pentru întâia oară, privind chipul lui Dante, Alessa credea acest lucru.

Mușchii i s-au încordat și Dante s-a pregătit să se dea la o parte, dar fata s-a împotrivit cu un oftat și l-a tras înapoi spre ea.

El și-a ridicat capul și i-a sărutat nasul.

— Am să te strivesc.

— Am să mor fericită.

Dante s-a rostogolit pe o parte și a tras-o după el, așezându-i capul pe pieptul lui.

— Nu poți să mori în seara asta. Trebuie să salvezi lumea.

Momentul acela era prea prețios ca să fie întunecat de umbra îndoielilor și a temerilor, așa că Alessa s-a afundat mai adânc în îmbrățișarea lui, în timp ce Dante îi șoptea nimicuri dulci în limba veche, cu buzele lipite de fruntea ei. Unele lucruri nu aveau nevoie de traducere.

Alessa s-a trezit înconjurată de întuneric și de frig, în locul brațelor lui Dante. S-a întins și degetele ei i-au descoperit spatele. Stătea pe marginea patului.

— Întoarce-te la mine, a șoptit ea.

Norii acoperiseră cerul cât fusese ea adormită, așa că a doua oară a însemnat doar atingeri, sunete și arome. Sărutări care lăsau urme fierbinți și cuvinte șoptite, care nu erau cu adevărat cuvinte, ci sentimente prinse în suspine care se împreunau pe buzele întredeschise.

Capitolul 38

A gran salita, gran discesa.
Cu cât te înalți mai mult, cu atât cazi mai adânc.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 13

Alessa ar fi făcut în așa fel încât acea noapte să dureze o eternitate dacă ar fi putut, însă se aștepta ca soarele să răsară odată cu venirea dimineții.

Nu a fost așa.

Cerul era întunecat și patul ei, gol, când s-a trezit cu nimic altceva decât cearșafuri boțite sub ea. Alessa s-a târât până la veioză, a tras de lanțul ei prea tare și apoi a trebuit să o apuce ca să nu se dărâme.

Dante era așezat pe canapea.

— Vino înapoi în pat, i-a spus ea. E încă întuneric.

— E dimineață, i-a răspuns el. Teoretic. Casă de piatră.

Ceasul din perete a confirmat faptul că trecuse de mult ora la care soarele ar fi trebuit să răsară. Crollo îi trimisese o zi plină de întuneric ca dar de nuntă.

Dante i-a pregătit o baie și Alessa a reușit să îl convingă să i se alăture. Cu spatele lipit de pieptul lui, Alessa privea cum se sparg baloanele de săpun pe suprafața apei, undele care rămâneau în urmă distorsionându-i liniile picioarelor goale. Ale lui Dante erau prea lungi pentru cadă și genunchii i se înălțau la suprafață ca niște insule de aur, de o parte și de cealaltă a șoldurilor ei. Dante a îmbăiat-o cu reverența credincioșilor și, pentru întâia oară, Alessa a acceptat asta ca pe ceva ce i se cuvenea.

— Înclină-ți capul, i-a cerut el, cu mâinile împreunate deasupra ei.

Alessa și-a închis ochii și și-a trecut degetele în lungul coapselor lui zvelte, răsucind părul negru. I-a tremurat respirația, dar, în stilul lui caracteristic, Dante a refuzat să se lase distras de la ceea ce avea de făcut. După ce a săpunit-o din nou, i-a prins mâinile în ale lui și i-a masat palmele cu degetele arătătoare, restul degetelor alunecându-i ușor printre ale ei.

— Familia mea avea o livadă, a spus Dante. Chiar lângă plajă. La început m-a deranjat. Că erai o străină, dar miroseai a acasă.

El și-a croit drum în lungul brațelor ei, până la umeri, masând-o delicat mai întâi, apoi mai apăsat, frământând mușchii încordați.

— Și acum?

Mâna lui Dante a alunecat în față, trasându-i clavicula, și Alessa și-a plecat capul într-o parte.

Tânărul și-a lipit buzele de tâmpla ei trandafirie.

— E perfect.

Abia după ce i s-au încrețit mâinile și apa s-a răcit cu totul, Alessa s-a îndurat să se desprindă din brațele lui.

Trei nunți. Dar de această dată era diferit.

Pe vremuri, când era doar o fetiță, fusese rugată să poarte coșulețele cu flori la nunta unui vecin. Minunându-se de toți cei care se preocupau de părul miresei și îi aranjau bijuteriile, spunându-i cât de frumoasă este, Alessa visase la ziua în care ea avea să fie în centrul atenției, înconjurată de iubire și entuziasm.

În schimb, se îmbrăcase singură pentru trei nunți.

Acum, într-o zi în care soarele nu voia să strălucească, Dante îi închidea nasturii de la rochia crem, brodată cu diamante. Prima oară când o purtase, în noaptea balului, înfruntase un străin care o privise cu dispreț. Acum, acel băiat se afla în spatele ei și îi strângea buclele cu niște mâini

dureros de familiare, ca să-i poată săruta ceafa. Nu s-a agitat și nu i-a spus că este frumoasă. Nu era nevoie să o facă.

Luna atârna ca o santinelă tăcută deasupra orașului. Nu avea de ce să-și facă griji că ar putea să se împiedice de pietrișul împrăștiat la Carnevale, deși era întuneric, pentru că această ceremonie nu urma să se țină pe creastă.

Această ceremonie era diferită și din alte puncte de vedere. Mai puțină teamă, mai multă speranță. Nu speranța naivă a unei fete tinere, ci o speranță născută din încercări, necazuri și înfruntări.

Kaleb nu era un străin. Supraviețuise atingerii ei, iar ea știa cum să-i folosească puterea. De această dată, *avea* să-și împlinească destinul.

Împreună, urmau să înfrunte întunericul. Apoi visul ei avea să fie la o aruncătură de băț.

Dante era așezat pe pat și o urmărea cum stă aplecată deasupra pensulelor de machiaj, trăgând de timp și pudrându-și obrajii pentru a treia oară.

Ceasul a bătut ora.

— E vremea să plec, a spus Dante.

Alessa a dat drumul pudrierei ca să meargă la el.

— Nu rămâi la nunta mea?

Dante i-a cuprins talia cu brațul și a îmbrățișat-o strâns.

— Te rog, nu-mi cere să o fac!

Alessa și-a cuibărit capul la pieptul lui și i-a inspirat parfumul.

— Știi că nu este genul acela de căsnicie.

— Nu-i musai să fii în patul cuiva ca să-i aparții, a spus Dante. Mi-am încheiat misiunea aici. În plus, sunt încă un punct vulnerabil. Dacă iese la iveală adevărul despre mine, vom fi declarați amândoi vinovați, prin complicitate.

Alessa a înghițit un nod și i-a răsucit o buclă după ureche.

— Unde vei merge?

— Vrei să mă cauți?

— Dacă mă lași.

— Alessa, a oftat Dante. Nu am fost meniți să avem asta și cu siguranță nu suntem meniți să avem mai mult de atât. Nu acum. Nici vreodată.

— Eu nu ar fi trebuit să fiu văduvă. Tu nu ar fi trebuit să existi. Poate că de această dată lucrurile sunt *menite* să fie altfel. Dacă Dea încearcă să ne spună ceva, iar noi nu suntem destul de curajoși ca să o ascultăm?

— Și ce ar putea să ne spună? Că un ghiotte și o Finestra sunt meniți să sfideze toate legile naturii și ale cerurilor din egoism?

— Nu este egoism.

— Îți jur, sentimentele mele pentru tine sunt întru totul egoiste.

Dante și-a lipit obrazul de al ei.

— Mi-ai spus să fiu mai bun și asta încerc să fac, dar nu vreau să te împart. Nu m-am simțit niciodată în viață mai egoist.

S-a întins după un obiect și i l-a pus în mână.

O carte.

Mică, îmbrăcată în piele, plină de proverbe, cu numele mamei lui pe ea.

— Pentru tine.

I-a strâns degetele în jurul ei.

— Ca să îți aducă aminte de mine.

Alessa ar fi vrut să dea glas tuturor gândurilor din mintea ei și sentimentelor pe care le avea în inimă, dar nu ar fi putut să facă asta fără să plângă. Și nu avea de gând să-l mai oblige să rămână cu lacrimile ei.

Așa că Alessa a acceptat un ultim sărut și nu s-a împotrivit când el a ridicat-o în picioare și a strâns-o în brațe pentru ultima oară.

Fata nu l-a privit ieșind pe ușă.

Cartea încă avea căldura lui și o bucată de hârtie însemna ultima pagină pe care o citise. Înăuntru, sub dedicația dintâi, scrisese:

Luce mia,

Mama mea îmi spunea lumina ei, pentru că asta am fost pentru ea.

Și asta ești tu pentru mine.

Timpul petrecut cu tine a fost un dar și o onoare.

– G.D. Lucente

Alessa și-a lipit mâna de gură ca să-și înăbușe un suspin, în vreme ce cuvintele lui distorsionau fiecare sărut pe care și-l amintea într-un rămas-bun tăcut. Nu era pregătită să renunțe. Nu avea să fie pregătită niciodată. De ce îl lăsase să plece?

Inima îi cerea să alerge după el pentru încă o sărutare, pentru o ultimă privire, îi cerea să îl facă să-i promită că acest rămas-bun nu era definitiv.

Dar, când a dat ușa de perete, a văzut că în prag era Kaleb.

Trecuse clipa.

— Să o facem odată, a mormăit Fontele, arătând îndeajuns de înlăcrimat și de deprimat pentru amândoi.

Alessa i-a oferit un zâmbet tremurat.

— Plin de tact, ca de obicei.

— Scuze. Obiceiurile vechi mor greu.

Alessa i-a cerut să aștepte și și-a târât picioarele înapoi înăuntru ca să-și lase cartea pe pernă. Dante nu avea cum să fi gândit că era *pentru totdeauna*. Trebuia să creadă asta. A deschis volumul, ca să mai arunce o ultimă privire la pagina pe care o însemnase el, și bucata de hârtie pe care o luase drept un semn a alunecat.

Pe ea era notat un post-scriptum, cu spații între litere:

P.S.: Dacă încă vrei să-mi știi numele, consideră-l premiul unei bătălii victorioase.

Alessa a strâns hârtia la piept, ametită de ușurare. Nu era un adio. Nu pentru totdeauna. Atâta vreme cât salva lumea și supraviețuia unui război cu zeii. În ceea ce privește motivația însă, nu se putea gândi la ceva mai bun.

Ea și Kaleb nu și-au vorbit pe drumul spre templu. Sărmanul, arăta îngrozit. Și mahmur. Un mire tipic, în ciuda circumstanțelor atipice.

Din primul rând, Renata și Tomo i-au privit intrând, alături de întregul Consiglio. Spre uimirea Alessei, Kamaria stătea jos, lângă altar, cu chitara în mână, și a început să cânte *Canto della Dea* ca să le acompanieze pașii.

Alessei îi era greu să-și păstreze privirea la Kaleb pe durata ceremoniei, când Saida își trăgea zgomotos nasul lângă Josef, iar Kamaria încerca în mod clar să nu izbucnească în râs, dar s-a ridicat când i s-a cerut, și-a plecat fruntea în timpul rugăciunilor, a recitat cuvintele pe care trebuia să le spună și chiar a râs – ușurel – când chicotelile Kamariei l-au făcut pe *Padre* să se încrunte.

Totul s-a terminat destul de repede și Kaleb a zâmbit. Un zâmbet mic și nervos, dar un zâmbet, orișicât.

Înainte, Alessa fusese Finestra doar cu numele. Acum era cu adevărat. Kaleb era Fontele ei și avea să-i fie partener în bătălie.

Tomo și Renata s-au apropiat, pentru a-i felicita, lăudându-i pe *Padre* și pe ceilalți membri din Consiglio pentru cât de bine se derulase totul și pentru protecția de care avea să se bucure insula datorită genialității lor.

— Mergeți, i-a șoptit separat Renata Alessei. Îi vom ține noi ocupați, ca să vă puteți retrage.

Cu cât puteau să se întoarcă mai repede la antrenamente și să se schimbe în hainele lor normale, cu atât mai repede

putea să își închipuie că nu fusese decât o zi obișnuită, așa că Alessa a profitat de ocazie.

— Și acum? a întrebat-o Kaleb în timp ce se îndepărtau de altar.

— Nu știu, i-a răspuns Alessa. Presupun că ne antrenăm până la Divorando.

Ceilalți așteptau în foaierul de lângă templu: Kamaria în cârje, Saida ștergându-și ochii cu mâneca, iar Josef pregătit să îl bată pe spate pe Kaleb, ca un bătrân sobru prins în trupul unui puști de șaptesprezece ani ce era.

Și-au ridicat paharele și Kaleb și-a tras nasul cu putere.

— E praf pe-aici.

Alessa și-a scos mănușile ca să-și șteargă ochii, iar Kamaria a dat din cap spre ei.

— Împreună, pentru ultima oară?

Lumea s-a încețoșat când s-au întins cu toții și și-au pus mâinile unele peste altele.

Puterile lor i-au furnicat Alessei pielea, topindu-se în ceva ce nu mai simțise niciodată până atunci, ceva care-i creștea în piept – impetuos și electric.

Foaierul s-a aprins, fulgere șerpuind printre vârtejuri de fulgi de zăpadă în miezul tornadelor înflăcărate, înconjurate de nori de ceață. O ecosferă magică pulsa în jurul lor, în ritmul respirației Alessei, luminându-le chipurile uluite. Cristale strălucitoare de gheață dansau și șopteau un cântec straniu și frumos, de parcă puterea ei – puterile lor – s-ar fi bucurat. Darul Alessei a tors de încântare.

Aproape simultan, Kamaria, Josef și Saida și-au retras mâinile. Cu toții, mai puțin Kaleb. Magia a mai durat o clipă, apoi darurile lor s-au stins. Puterea Alessei a crescut, ca să umple golul lăsat în urmă. Ceea ce fusese îndeajuns pierise, darul ei nu mai era satisfăcut – un sentiment ca acela când ți se face brusc sete.

Strânsoarea lui Kaleb a slăbit. Ochii i s-au mărit și degetele

i s-au strâns ca o hârtie aprinsă de foc. S-a izbit de podea cu o bufnitură care i-a întors Alessei stomacul pe dos.

Nu. Nu din nou. Coastele Alessei erau bare din fier, strânse în jurul plămânilor ei.

Era vina ei. Mereu, vina ei.

— Nu. Nu. Nu!

Alessa și-a întors spatele la templu, scuturându-și capul, îndepărtându-se de încă un Fonte muribund.

Eșec. Ucigașă.

Iată. Răspunsul. Verdictul. Dea grăise.

Nu era menită să salveze. Fusese creată pentru a ucide. Doar asta făcuse până în acel punct.

În capătul coridorului de la templu se aflau scările care duceau înapoi în Cittadella.

La dreapta ei, coridorul spre oraș.

La stânga, întunericul.

Întunericul câștigase. Alessa a început să alerge.

Capitolul 39

A torto si lagna del mare chi due volte ci vuol tornare.
Cel care se întoarce a doua oară la mare nu ar trebui să se plângă.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 13

Existau locuri mai teribile în care să mori.

Luna care atârna chiar deasupra liniei orizontului părea de două ori mai mare decât fusese în oraș. Alessa zăcea pe o bucată mare de lemn. Și-a trecut mâinile pe deasupra scoarței aspre până când i s-a înfipt ceva în palmă. A scos așchia, a aruncat-o în iarbă și apoi și-a strâns degetul până când un râuleț de sânge i s-a scurs în palmă.

Dacă ar fi fost o altă fată, într-o altă viață, poate că în acea clipă s-ar fi aflat întinsă pe un prosop de plajă, alături de cineva drag, numărând stelele, împărțind sărutări, privind cum alunecă razele de lună pe valuri. Însă acea viață nu era pentru ea.

Dante descrisese acea plajă ca fiind cel mai frumos loc pe care el îl văzuse vreodată, iar acum avea să fie ultimul loc pe care Alessa avea să îl vadă. Asta trebuia să fie îndeajuns.

Singurul lucru pe care îl ceruse în schimbul anilor care i se răpiseră, în schimbul familiei și numelui ei fusese să nu fie singură când aveau să vină monștrii. Să înfrunte moartea pe acea creastă alături de un partener.

Dacă ar fi murit, ar fi murit o eroină.

Dacă ar fi suferit, cel puțin nu ar fi suferit singură.

Acesta fusese târgul. Așa sunase promisiunea.

Minciuni. Totul.

Zeii își dăduseră verdictul.

Fie oamenii simbolizau un fir care trebuia tăiat, fie problema nu era de fapt umanitatea, ci *ea*. Oricum ar fi fost, nu avea de ales.

Inima încă îi bătea în piept, dar ea *era* moartea. Nu fusese creată de Dea pentru a salva. Ci de Crollo, pentru a aduce sfârșitul.

Nu putea stabili nicio legătură. Nu putea salva Saverio.

Avea să fie primită în rai pentru că încercase sau sufletul ei se înnegrise din clipa în care mâinile i se preschimbaseră în arme?

Și-a întins lacrimile pe obraz, ștergându-și-le grăbit cu dosul palmei, și și-a sfâșiat rochia. Ultimul semn pe care avea să-l lase în lume: o rochie de mireasă pătată, aruncată pe pământ.

Învești mântată într-un furou subțire, a pășit spre ocean.

Când apa a devenit prea adâncă și nu a mai putut călca, a înotat.

Nu se putea îneca din pură voință, dar, dacă avea să înoate fără oprire, la un moment dat brațele urmau să-i devină prea slabe ca să o mai poată purta înapoi. Apa avea să se închidă deasupra capului ei, o nouă Finestra urma să se înalțe și familia ei, prietenii ei, Dante – toată lumea, mai puțin ea – aveau o șansă la viață.

Ivini spusese că singura cale prin care insula putea fi salvată era aceea de a o sacrifica pe *ea*, dar sacrificiul cerea suferință. Cerea o alegere. *Alegerea ei*.

Avea să moară, dacă era nevoie, dar nu ca o victimă.

Dacă voiau să înalțe un altar cuiva pentru că ucisese Falsa Finestra, atunci trebuiau să i-l înalțe ei.

Un oftat venit la momentul nepotrivit a făcut-o să se înece cu o gură plină de apă în timp ce trecea de stânca din centrul golfului. Și-a ordonat trupului să o accepte, să lase apa să îi inunde plămânii, dar panica a făcut-o să își zbată mâinile, încercând să se agațe de ceva.

A dat de piatră și s-a ridicat pe suprafața plată, respirând sacadat și tușind.

Era atât de egoistă, încât nici măcar nu putea să se înece ca să salveze lumea.

Și-a strâns genunchii la piept și a străbătut cu privirea oceanul tăcut. Timpul și spațiul nu aveau nicio însemnătate în ziua nopții nesfârșite.

Auzind un lipăit îndepărtat în apă, amorțeala i s-a preschimbat în mânie. Își urâse singurătatea atâția ani și acum, când avea nevoie de ea, îi era refuzată. Nu voia să vadă pe nimeni.

— Te caut de ore bune.

Nici măcar pe el. Mai ales pe el! Dante s-a ridicat pe stâncă.

— M-ai găsit, i-a răspuns ea, cu o voce care suna fără viață chiar și în urechile ei. Acum pleacă.

Era ascuns de întunericul nopții, dar Alessa nu avea nevoie să-l vadă ca să știe cum arată. Amintirile erau mai vii decât orice ar fi putut distinge în obscuritate.

— Nu a fost vina ta.

Mâna lui Dante i s-a oprit pe ceafă și a masat-o ușor, dar Alessa nu s-a aplecat spre el.

— Întotdeauna este vina mea.

Insula ei urma să fie distrusă. Poporul ei era condamnat să moară. Și nu exista decât o singură cale de salvare: să se sacrifice. Și nu voia să facă asta. Voia să se mintă că era doar o fată, să uite tot ce se afla dincolo de acea plajă și să rămână pentru totdeauna alături de un băiat chipeș și încăpățânat care nu tresărea când îl atingea și nu se ferea de ea așa cum făcea restul lumii.

El era ghiotte, dar ea era monstrul.

— Ai auzit ce ți-am spus? a repetat Dante, cu glas jos. Kaleb este *viu*. Și-a pierdut cunoștința, dar este viu.

— De unde știi? Nu ai fost de față.

— M-am întors, dar tu fugiseși deja. Doctorii au zis că își va reveni.

— Bine. Kaleb este în viață.

Poate că, dacă s-ar fi trezit din amorțeala care o pătrundea până la oase, s-ar fi simțit ușurată, bucuroasă chiar. Spera că nu. Sentimentele nu ar fi făcut decât să-i îngreuneze misiunea.

— Dacă nu pot să țin un Fonte pe picioare pe durata unei nunți, nu voi putea ține unul în viață pe durata bătăliei. Nu pot să ne salvez.

Alessa nici nu își dăduse seama că își scutura capul decât în clipa în care Dante i l-a cuprins în palme.

Indiferent cât de departe ar fi fugit, avea să fie mereu târâtă înapoi spre creasta aceea nenorocită, unde avea să dea greș și să vadă întreaga lume sfârșindu-se. Din vina ei. Iubirea lui Dante nu era decât o chingă în plus, care o lega de viața pe care nu și-o dorise niciodată.

Pe obraji i s-au rostogolit lacrimi fierbinți.

— Am obosit atât de tare să încerc și să tot dau greș și să rănesc oameni. Nu vreau să mai fac asta.

— Atunci nu o face.

— Nu am de ales.

Ar fi vrut să smulgă cerul și să-l sfâșie cu unghiile, să jumulească fiecare stea de pe țesătura celestă, până când întunericul inform avea să corespundă golului din lăuntrul ei.

— Întotdeauna ai de ales.

Dante i-a ridicat bărbia, forțând-o să-l privească în ochi.

— Dacă nu vrei să te întorci, nu ne vom întoarce. Vom găsi o peșteră, o vom umple cu provizii. Ne vom baricada înăuntru până când vor muri scarabeii.

— Aș fi o trădătoare. O paria. Chiar dacă Saverio ar reuși cumva să supraviețuiască, aș fi o proscrisă pentru tot restul vieții.

Dante a ridicat din umeri.

— O faci să sune ca și cum ar fi un lucru rău.

Un sunet, între râs sec și oftat.

— Mii de oameni ar muri.

— Adevărat, a zis el, apoi a arătat spre un petic de iarbă, de dincolo de plajă. Ne-am putea construi o casă mică chiar acolo.

— În mijlocul unui tărâm pustiu, decimat de un roi de demoni lacomi.

— Plantele cresc la loc.

— Înainte să murim de foame?

— Aș pescui pentru cinele noastre.

Alessa a oftat.

— Și eu aș crește pui.

— Cel mai probabil le-ai pune nume și ai vorbi cu ei tot timpul.

— N-aș avea încotro, altfel te-aș face să te urci pe pereți cu turuiala mea.

Dante i-a mângâiat ușor obrazul.

— Am putea să ne luăm o pisică.

Îi oferea tot ceea ce își dorise vreodată. Doar că nu aveau să-i viziteze prieteni la cină. Nici familia. Nici măcar străinii. Doar ea și Dante și o casă mică, pe o plajă perfectă. Visul ei – frânt și distorsionat.

Alessa s-a azvârlit în brațele lui, sărutându-l atât de sălbatic încât Dante a alunecat pe spate. Genunchii ei s-au julit de stâncă, trecându-și-i de o parte și de cealaltă a trupului lui, și Dante a avut timp să-și tragă respirația, însă, în loc să încerce să o trezească la realitate, i-a cuprins mijlocul.

Înflăcărată, insistentă și poruncitoare, Alessa l-a provocat să încerce să o aline, dar Dante a refuzat să-i potolească focul și i-a răspuns cu propria văpaie în schimb. Și ea a ars, din ce

în ce mai fierbinte și mai strălucitoare până când a simțit că se va stinge ca o stea muribundă, distrugând totul în jurul ei.

Apoi respirația sacadată i s-a preschimbat în suspine scurte și Dante a ținut-o în brațe în timp ce plângea.

Trecându-și degetele prin părul ei, Dante i-a povestit în șoaptă vise care nu aveau să se împlinească niciodată și zile însorite pe care nu aveau să le vadă vreodată, cu vocea aceea dulce ca o băutură tare, pe care i-o adora atât de mult, cuvintele lui alunecând încet și languros, de parcă ar fi avut dinainte toată eternitatea.

După ce și-a simțit trupul complet istovit și ochii i-au secat de lacrimi, Alessa l-a lăsat pe Dante să o ajute să se ridice.

— Dacă nu murim, putem să ne întoarcem aici?

Dante și-a ridicat privirea spre lună, cu o expresie vulnerabilă.

— Chiar crezi că vei vrea să fii cu un ghiotte după ce vei deveni salvatoarea preferată a tuturor?

— Nu am salvat pe nimeni încă.

Dante i-a ridicat mâna la buze.

— Asta nu-i tocmai adevărat.

Capitolul 40

L'armi dei poltroni non tagliano, né forano.
Armele lașilor nu taie și nici nu străpung.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 12

Era trecut de miezul nopții când s-au întors în Cittadella, dar Alessa trebuia să vadă cu ochii ei.

O femeie îmbrăcată în uniformă albă i-a făcut o reverență scurtă înainte să intre în apartamentul Fontelui. Doctorița citadelei, aplecată deasupra patului uriaș, nu și-a ridicat imediat privirea, atentă la ceea ce avea de făcut.

Kaleb zăcea nemișcat sub cearșafuri de un alb imaculat, cu pleoape vinețiu și buze palide.

Pereții păreau să se strângă în jurul Alessei.

Mințiseră.

Și-a întins mâna în spate, încercând să apuce ceva, dar Dante o aștepta în hol. Trebuia să înfrunte asta singură.

— Cum este? a întrebat, ținându-și respirația în așteptarea răspunsului.

Cu siguranță, un cadavru nu ar fi avut nevoie de asistență medicală.

— Stabilizat.

Răspunsul scurt și tăios al doctoriței și expresia de pe chipul ei arătau că o consideră pe Alessa întru totul responsabilă.

— A fost sever deshidratat și extenuat. L-aș fi sfătuit să nu participe la activități obositoare, dacă aș fi fost consultată. Ceea ce, desigur, nu s-a întâmplat.

— Deci nu crezi că... Adică s-a simțit bine cu alte ocazii.

— Părerea mea, ca specialist, este că leșinul a fost rezultatul mai multor factori. Divină sau nu, profesia voastră

cere destul de mult din punct de vedere fizic, iar domnul Toporovsky ar fi trebuit să aibă mai multă grijă de el. Sper că, atunci când vei ajunge în poziția de a antrena următorul Duo, vei reuși să convingi Consiglio să întocmească o echipă de consultanți medicali. În ciuda a ceea ce ar putea spune unii, *nu* este o insultă adusă Deei să profiți de înțelepciunea cu care ne-a binecuvântat.

Alessa și-a plecat fruntea ca un copil vinovat, deși ea nu se împotrivise niciodată ideii. Membrii consiliului erau aceia care săriseră ca arși când Tomo sugerase că ar trebui să caute rezolvări în afară pentru mica problemă a Alessei.

— Prevăd că își va reveni întru totul, dar până atunci are nevoie de odihnă. Odihnă *completă*.

— Da, *dottoressa*. Desigur.

Asistenta a îndreptat o privire plină de amărăciune spre profilul angelic al lui Kaleb, de parcă ar fi bănuit că Alessa își făcuse apariția acolo pentru a-l pune definitiv pe butuci.

Alessa a închis ușa în urma ei prea repede, și bufnitura a răsunat cu ecou în miezul tăcerii.

Dante, rezemat de balustrada din piatră, a ridicat din sprâncene de parcă ar fi vrut să spună: „Vezi? Ți-am spus eu."

Alessei îi venea să râdă. Sau să plângă. Ori ambele.

Dante și-a întins brațele și Alessa a pășit spre el. Portul ei pe mări furtunoase, cald și solid și greu de ucis.

Kaleb era în viață. Și avea să rămână în viață atâta vreme cât ea stătea departe de el. Încă avea un Fonte. Teoretic. Poate că nu era suficient de puternic încât să lupte, și poate că aveau să fie nevoiți să îl înlocuiască cu unul dintre ceilalți la bătălie, dar nu îl ucisese.

Luați prin surprindere de un strigăt venit de nicăieri, s-au desprins din îmbrățișare, chipul îngrijorat al lui Dante reflectându-l perfect pe al ei.

Fiindu-i teamă să privească, dar voind să știe cine le

descoperise îmbrățișarea inoportună, Alessa și-a aruncat privirea peste balustradă.

În curtea de jos se afla Renata, cu mâna dusă la gură.

În spatele ei, Tomo se uita intens la Alessa, cu o ținută mai răvășită decât de obicei.

— Erau disperați când am plecat, i-a șoptit Dante.

Alessa a încercat să asimileze acest gând în vreme ce mentorii ei alergau pe scări.

— *Slavă Deei!* Am crezut că ești moartă! a articulat Renata odată ajunsă în capătul scărilor, cu respirația tăiată.

— Nu tocmai, i-a răspuns Alessa, cu un zâmbet trist.

— Am crezut că te-am pierdut, a adăugat Tomo.

Renata și-a ridicat ochii spre tavan, rugându-se fără cuvinte.

— Copilă, mi-ai mâncat zece ani din viață!

Alessei i s-au umezit genele. Erau ușurați să o vadă în viață pe ea – pe *ea*, Alessa, nu pe Finestra. Nici nu își dăduse seama câtă nevoie avea de asta.

— Îmi pare rău. Am crezut că l-am ucis pe Kaleb și că zeii îmi spuneau să mă sacrific.

— Fată dragă, și-a scuturat capul cu tristețe Tomo, prea afectat ca să poată încheia.

— Chiar dacă îți admir hotărârea, acesta ar fi fost un moment *foarte* potrivit în care să ceri o a doua părere.

Renata a răsuflat greu.

— Dar, trebuie să recunosc, sunt mândră de tine pentru că ai fost dispusă să faci o alegere dificilă. Te-ai maturizat.

Vina pe care o simțea a început să se retragă dinaintea tonului blând al Renatei și Alessa s-a adunat.

— Ce le vom spune oamenilor?

— Nu le vom spune nimic! a declarat ferm Renata, netezindu-și mânecile, de parcă ar fi încercat să îndrepte materialul creponat. Vei alege pe altcineva și vom păstra

secretul până după Divorando. Nu îmi place să mint oamenii, dar totul va fi iertat după ce ne vei salva.

— Suntem bucuroși că tu ești bine! a spus Tomo cu fervoare.

Chipul Renatei s-a îmblânzit.

— Slavă Deei! S-ar putea să pun geană pe geană în noaptea asta, până la urmă.

— Hai, vino! a îndemnat-o Tomo pe Renata, trăgând-o de braț. Tu ai nevoie de somn, iar eu trebuie să beau ceva.

După ce au plecat, Alessa s-a îndepărtat de balustradă și Cittadella s-a afundat din nou în tăcere.

Dante i-a răsfirat părul într-o parte și apoi i-a sărutat ceafa.

— Ar trebui să plec, a spus el, strângându-și brațele în jurul ei.

Alessa s-a întors cu fața la el.

— Nina a jurat că nu va spune nimănui și bărbatul acela nu are idee că ești aici. Rămâi până la Divorando, ca să te pot împinge în Fortezza eu însămi și ca să dau piept cu bătălia știind că ești în siguranță și că nu faci ceva necugetat, că nu încerci să protejezi docurile de unul singur sau ceva de genul.

— Mereu mă vezi ca un erou, a murmurat el, cu buzele lipite de ale ei. Deși eu îți tot spun că nu este stilul meu.

Alessa și-a strecurat mâinile în buzunarele lui de la spate și l-a tras mai aproape.

— Poți să te minți singur, dar pe mine nu ai cum să mă prostești.

La auzul unei tuse aspre, cu subînțeles, Alessa și Dante au sărit din nou ca arși, despărțindu-se.

În capul scărilor, cu o ținută demnă, Renata îi privea cu un chip studiat inexpresiv.

— Am uitat să menționez: armura este în camera ta.

— Armura?

Mai erau încă două săptămâni până la bătălie.

— Pentru Binecuvântarea Trupelor.

Desigur. La răsăritul soarelui avea să stea dinaintea armatei și aproape a întregului Saverio ca să binecuvânteze trupele cu harul Deei. Petrecerile de Carnevale luaseră sfârșit, ea se căsătorise cu Kaleb în Ziua Odihnei și a Căinței, iar de acum începea ultima etapă a pregătirilor. Soldații urmau să își ia rămas-bun de la familii, să mărșăluiască la posturile lor și să campeze pe toate dealurile, stâncile și pietrele din jurul insulei Saverio, cu armele pregătite și ochii ațintiți la cer. Saverienii care avea dreptul să intre în Fortezza urmau să înceapă să se mute cu rândul, iar cei însemnați, să își bată în cuie ferestrele, să ridice baricade și să se roage ca niciodată, cu disperare.

— Dacă avem noroc, armura va fi atât de orbitoare, încât nimeni nu va observa că Fontele tău nu îți este alături.

Renata i-a săgetat cu privirea.

— Până atunci, îmi permiți să-ți sugerez să muți această reuniune în spatele unor uși închise?

Simțind că moare de rușine, Alessa a reușit să își plece capul ca o regină. Nu întrebase niciodată care era pedeapsa pentru o Finestra care încălca regulile care spuneau că nu are voie să atingă pe nimeni altcineva în afară de Fonte înainte de Divorando, dar probabil că refuzul bârfei era una dintre curtoaziile acelea negrăite pe care fiecare Finestra o oferea următoarei.

Alessa l-a urmat pe Dante în apartamentul ei, în vreme ce pașii apăsați ai Renatei s-au încheiat cu o ușă trântită un etaj mai jos. Fata și-a acoperit chipul cu palmele.

— Te rog, spune-mi că nu s-a întâmplat cu adevărat!

Dante se străduia prea tare să nu râdă ca să poată răspunde.

— Cum poți să *râzi*? A fost îngrozitor!

— Consideră că este o treaptă spre maturizare.

Dante i-a sărutat chipul, în jurul degetelor răsfirate.

— Știi bine că ăștia doi n-au fost cuminți înainte de marea *lor* bătălie.

— *De ce* mi-ai întipări imaginea asta în minte? s-a văitat Alessa. În plus, ei erau căsătoriți și binecuvântați, deci aveau voie.

Alessa i-a dat un cot lui Dante.

— *Eu* sunt persoana teribilă care a părăsit căpătâiul partenerului ei letargic și a fost prinsă pipăindu-și gardianul.

— *Aia* numești tu pipăit?

Dante i-a desprins mâinile din jurul ochilor. Zâmbetul i-a pălit în clipa în care s-au privit în ochi și Alessa a știut că va aduce iar vorba despre plecare, pentru că voia să îi dăruiască fărâma de siguranță pe care putea să i-o ofere prin absența lui, în caz că Nina nu și-ar fi ținut gura. Atâta vreme cât era plecat, Alessa putea să contrazică orice zvonuri, punându-le pe seama unei imaginații isterice.

Dar odată ce avea să plece... era plecat.

Pe patul Alessei erau întinse două armuri, ca două trupuri rigide din metal. Unul făcut pe mărimea Alessei; celălalt, ales dintre armurile expuse de obicei în apartamentul Fontelui pentru că se apropia cel mai mult de măsurile lui Kaleb.

— Știi, tu și Kaleb sunteți aproape de aceeași înălțime. Și sunteți construiți similar. În spatele unei armuri, nimeni nu v-ar putea diferenția.

Dante i-a aranjat o buclă după ureche.

— Nu pot fi Fontele tău. Ce aș putea face? Să mă vindec până când scarabeii se dau bătuți și își iau zborul?

— Nu îți cer să rămâi pentru *bătălie*.

Alessa i-a sărutat clavicula.

— Doar pentru Binecuvântarea Trupelor. Este ultimul eveniment public la care trebuie să iau parte și lumea va comenta dacă nu voi fi însoțită de Fontele meu.

Alessa și-a împreunat degetele, cuprinzându-l pe Dante.

— Te rog? Mai rămâi puțin să mă salvezi pentru ultima oară?

Metalul era rece și neiertător, chiar și deasupra unei tunici subțiri, fără mâneci, și a unei perechi de colanți, în timp ce Dante îi trecea peste umeri o tunică din zale. A ajutat-o apoi să-și fixeze platoșa și i-a prins bucățile de metal de coapse și de gambe.

Pentru Binecuvântare urma să poarte mănuși, dar nu și la adevărata bătălie.

Mâinile, picioarele și tălpile aveau să-i fie goale pe sub armură în timpul luptei, astfel încât Fontele ei să o poată atinge, chiar dacă el sau ea ar fi putut să fie într-atât de rănit încât să nu se poată ridica.

Când i se prezentase prima oară armura, Alessa întrebase de ce coifurile Fontelui și ale Finestrei lăsau ceafa expusă, iar Tomo îi explicase că era esențial să poți privi în sus într-un război în care dușmanii atacau de deasupra. Sperau, de asemenea, că Finestra și Fontele aveau să-și facă bine datoria, astfel încât cât mai puțini scarabei să ajungă până la ei. Trupele, adunate în rânduri strânse pe deal, erau mult mai tentante ca hrană decât două siluete singuratice din vârful unei creste, protejate de magie. Spera.

— Parcă nici măcar nu putea să se ridice în capul oaselor! s-a mirat Renata când Dante a coborât scările în curte. Cum ai reușit să-l îmbraci în armură?

Dante și-a ridicat vizorul.

— Ah, a murmurat Renata. Strălucită idee!

Dante și-a coborât la loc vizorul, pentru că se apropia mărșăluind căpitanul Papatonis, pentru a-i escorta în piațetă.

Alessa trebuia să recunoască, era impresionant: mii de soldați înarmați, în linii drepte, gata să acționeze, adunați în *piazza*. Dacă îi scăpase cumva vreun oftat admirativ, acesta fusese înghițit de mulțimea plină de venerație odată ce primele exerciții militare începuseră.

În timp ce trupele se pregăteau pentru a doua serie de

exerciții, privirea Alessei a fost atrasă de o fluturare albă. A simțit fiori reci pe șira spinării văzându-l pe Ivini cum conducea un rând de siluete înveșmântate în robe spre piață.

Omul nu adusese niciodată nimic bun în viața ei și se îndoia că acum venea ca să își ceară iertare, dar Fratellanza nu făcea niciun gest perturbator, umplând doar spațiul îngust de pe o margine. Alessa nu-l putea alunga doar pentru că avea o furnicătură pe șira spinării.

Nici Renata nu arăta încântată. Cineva i-a șoptit ceva căpitanului Papatonis, acesta îndreptându-se apoi spre Ivini, cu o alură rece și hotărâtă pe chip.

Alessa l-a săgetat cu privirea pe Ivini pentru o ultimă oară, apoi și-a întors atenția spre trupe. Ivini încercase și dăduse greș. Nu merita nicio clipă în plus din timpul ei.

Căpitanul li s-a alăturat din nou, în vreme ce exercițiile se apropiau de sfârșit, și Alessa a pășit în față ca să-și ocupe locul pentru Binecuvântare. Dante a rămas puțin în spatele ei, într-o parte, iar Renata și Tomo au stat de cealaltă.

— Dea, binecuvântată Zeiță a Creației! a început Alessa. Îți cerem să ne călăuzești armele...

Cu un șuierat metalic, un gardian din rândul întâi și-a scos sabia din teacă.

— Creatura lui Crollo! a urlat, alergând spre ei.

Cu inima bubuindu-i în piept, Alessa s-a zbătut să-și scoată sabia ceremonială, dar Dante a fost mai rapid și s-a tras în fața ei, ca să o protejeze.

— Înapoi, Finestra! a urlat căpitanul, alergând ca să i se alăture lui Dante în chip de scut uman.

Sau cel puțin asta a crezut Alessa.

Dar, când căpitanul Papatonis și-a ridicat spada, nu a făcut-o pentru a-l pedepsi pe soldatul rebel. Iar Dante era pregătit pentru un atac frontal, nu pentru unul din spate.

Alessa a țipat ca să-l avertizeze, dar era prea târziu.

Capitolul 41

Chi ha un cattivo nome è mezzo impiccato.
Cel cu prost renume este pe jumătate spânzurat.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 11

Teaca spadei căpitanului l-a izbit pe Dante în ceafă și acesta s-a prăbușit la pământ.

După cinci ani de antrenamente, orice fărâmă de judecată i-a zburat imediat Alessei din minte; a încercat să se repeadă spre el, dar Renata, care niciodată, nici măcar o dată, nu o atinsese, a tras-o înapoi apucând-o strâns de braț.

— Pe loc repaus, căpitane!

Vocea rece a Renatei a oprit-o pe Alessa în loc.

— Explică!

— Vă asigur, o voi face, a spus cu gravitate căpitanul Papatonis.

Doi soldați l-au ridicat pe Dante de subsuori, iar căpitanul i-a smuls cu forța coiful.

— Acesta nu este Fontele.

Și-a înfipt mâna în părul lui Dante și a tras cu neîndurare, ridicându-i capul.

— Este un impostor!

Mulțimea a tresărit și s-a tras înapoi îngrozită, de parcă ar fi avut dinainte un spectru grotesc, și nu un băiat chipeș, care fusese pus la pământ de un atac mișelesc.

În acea clipă, Alessa i-a urât pe toți.

Tomo a râs jenat.

— Ah, vai! Având în vedere circumstanțele, am decis că Fontele Kaleb Toporovsky și-ar petrece mai cu folos timpul

studiind, așa că am adus un înlocuitor, căpitane. O mică manevră nevinovată.

— Vezi, căpitane? L-ai dezarmat și l-ai pus la pământ când ai fi putut pur și simplu să ne întrebi pe noi! și-a ridicat vocea Renata. Dragul meu, îi ceri tu lui *Signor* Toporovsky să iasă în balcon?

Bastonul lui Tomo s-a auzit țăcănind frenetic pe scări, bărbatul grăbindu-se să urce.

Alessa nu a putut să respire o sută de ani – cât i-a luat lui Kaleb să pășească în balcon. Tomo îl sprijinea probabil de la spate și era foarte posibil ca Fontele să alunece în orice clipă în genunchi, dar Kaleb a făcut cu mâna și a suflat bezele, rânjind ca un invitat de onoare la o petrecere aniversară. Aerul i-a inundat din nou Alessei plămânii odată ce miile de trupe și o altă mie de civili și-au ridicat capetele ca să-și vadă Fontele viu.

— Scuzele mele, *Signora*! a zis căpitanul. Dar aceasta nu este singura problemă.

Dante și-a deschis ochii cu un mormăit răgușit.

— Dați-mi voie! a strigat Ivini, care a pășit în față, pe jumătate întors, astfel încât mulțimea să îi audă fiecare cuvânt. Îmi cer iertare pentru spectacol, dar a trebuit să acționez când un membru al turmei mele mi-a adus la cunoștință că răul s-a infiltrat în Cittadella.

— Nu, a spus Alessa. Asta nu...

— Taci! i-a șuierat Renata. Pentru binele lui și al tău.

Fără niciun avertisment, căpitanul i-a spintecat fața lui Dante cu pumnalul lui.

Alessa a tresărit, dar Renata a fost mai rapidă.

— Destul!

Sângele a alunecat de pe obrazul lui Dante, formând o băltoacă pe piatra albă, dar tânărul nu avea cum să-și ascundă chipul cu brațele strânse la spate și un pumnal la beregată.

Dea, ajută-mă! a implorat Alessa tăcut. *Nu știu ce să fac.*

Și-a deschis gura ca să vorbească, dar Dante și-a clătinat ușor capul.

— Așa cum veți vedea, această *chestie*, a continuat Ivini, este un ghiotte!

Dante l-a privit pe Ivini în ochi în timp ce rana adâncă de pe fața lui începea să se sudeze la loc și mulțimea a vuit, ca avertismentul care răsună dinaintea unei furtuni.

— Folosindu-se de vicleniile lui diabolice, și-a asigurat locul alături de Finestra noastră, întinându-i magia și slăbindu-i Fonții.

Ivini a făcut o mișcare teatrală, de parcă și-ar fi ascuns privirea dinaintea ticăloșeniei lui Dante.

— O execuție oficială este prea onorantă pentru această creatură, dar turma mea o va stârpi.

— Nu! a răsuflat Alessa. Așa ceva... Nu putem...

Tomo a tușit, implorând-o din priviri.

— Finestra, ești un suflet plin de compasiune, dar poate că ar trebui să lăsăm minți care gândesc mai la rece să decidă.

Renata a strâns-o mai tare.

— Ține-ți gura!

Nu ar fi avut ce să spună. Nu avea ce să facă. Dacă-i arăta milă... dacă cineva își dădea seama că știuse cine era Dante și îi permisese să stea – sau, mai rău, că îl primise în brațele ei...

— Astăzi, aici nu va avea loc nicio execuție.

Ținuta calmă a lui Tomo era ca un val răcoros, în contrast cu focurile care mocneau pretutindeni.

— Binecuvântarea Trupelor nu ar trebui să fie întinată de asemenea lucruri.

Ivini, un tablou viu al indignării, părea să-și dea seama că planul lui de a deveni îngerul păzitor al insulei, cel care-i stârpea demonii, se spulbera.

— Dar, *Signor*! A adus răul în acest lăcaș sfânt. A întinat puritatea Finestrei cu păcat. Merită să fie pedepsit.

— Și sunt sigur că asta vor hotărî membrii din Consiglio, însă decizia le aparține lor, nu ție! a grăit Renata.

Alessa tremura de teamă și de furie. Încercau să o ajute, însă puterile lor erau limitate.

Ivini s-a răsucit, luându-și de această dată rolul de martir mistuit de regrete.

— *La Finestra sul Divino*! Bunătatea ta nu cunoaște pereche. Te rog, lasă-mă atunci să transport creatura pe continent. Chiar dacă mă va costa viața. Va fi ultimul meu act de căință, pentru că am greșit salvatoarei mele!

Pe buze îi juca începutul unui zâmbet mulțumit, în vreme ce în mulțime începuseră să se ridice voci de protest.

— Nu te vom lăsa să-ți riști viața, *Padre*! a spus Renata cu un zâmbet larg pe chip. Vom lăsa Consiglio să decidă pedeapsa potrivită. Și acum, căpitane, du prizonierul înăuntru și așteaptă următoarele ordine.

Alessa s-a încordat, pe jumătate temătoare, pe jumătate sperând că Dante va reuși să se lupte cu gărzile și să se elibereze.

Ochii îi erau lipsiți de viață când l-au întors spre Cittadella.

Un al treilea soldat i-a urmat, lipindu-și sulița de spinarea lui Dante.

— Dacă încerci să fugi, te vom ucide.

Fetei i s-a făcut inima cât un purice. Nu putea decât să refuze să lupte dacă nu i-ar fi dat drumul. Și nimeni nu avea să o creadă. Iar dacă nu lupta, Dante ar fi murit odată cu toți ceilalți.

Singurul lucru pe care îl putea face era să se asigure că nu va fi executat. Cel puțin, atâta vreme cât rămânea în Cittadella, era protejat până când avea să își dea seama cum ar fi putut să-l elibereze sau cum ar fi putut să convingă Consiglio să-i arate milă. După Divorando, ar fi putut să fugă pe continent, să își schimbe înfățișarea și să se ascundă câțiva ani, până când lumea avea să uite.

— Să încheiem?

Renata a păşit în locul în care se aflase Dante cu câteva clipe în urmă.

— Aş vrea să îi spun ceva Finestrei mai întâi, a zis Ivini.

— Nu ai spus destule? i-a tăiat-o Alessa.

Renata i-a strâns mâna.

Câştigase. Ce altceva mai voia? Să o acuze *din nou*? Să îi ceară lui Kaleb să danseze în faţa lor ca să le demonstreze că era cu adevărat viu?

Chipul i s-a contorsionat de spaimă şi Ivini s-a aruncat în genunchi. În spatele lui, siluetele înveşmântate în robe l-au urmat imediat, cu capetele plecate.

— Finestra. Mă poţi ierta pentru că am aruncat umbra îndoielii asupra ta? Adevărul adevărat este că am vrut doar să o slujesc pe Dea. Este limpede acum că Crollo ţi-a văzut potenţialul fără de asemuire, darul puterii tale, şi s-a cutremurat de teamă. Faptul că şi-a trimis unul dintre acoliţi ca să te abată din drum nu face decât să-ţi arate şi mai mult vrednicia! Ar fi trebuit să am credinţă. Ar fi trebuit să ştiu. Regret din adâncul sufletului. Dacă mă vei alunga, voi pleca în această seară.

Renata a vorbit înainte ca Alessa să apuce să-l îndemne să se arunce de pe cea mai apropiată creastă.

— Nu e nevoie, *Padre*. Până la urmă, a greşi este omeneşte.

— A ierta este divin, a şoptit Ivini. Finestra, mă vei putea ierta vreodată?

Răspunsul era nu. Cu siguranţă nu. Dar Renata era inteligentă şi avea un plan. Alessa nu i-l cunoştea, dar nu avea de gând să i-l strice.

Aşa că i-a oferit duşmanului ei de moarte cel mai larg şi cel mai dureros zâmbet din viaţa ei.

— Crollo a făcut nesăbuiţi din mulţi bărbaţi *mai buni* decât tine. Ce fel de Finestra aş fi eu dacă aş pedepsi un om sfânt care încearcă să îşi protejeze oamenii?

La naiba! Lui Ivini i-au alunecat lacrimi pe obraji.

Fiecare lacrimă aprindea furia Alessei mai tare, deși trebuia să recunoască faptul că era un bun actor.

Ivini nu voia iertare, ci putere. O înfruntase când era slăbită, o lovise când era la pământ, conspirase împotriva ei și îi răpise loialitatea propriilor gărzi. Acum că ea avea un Fonte în viață, Ivini găsise un țap ispășitor. Astfel, cel mai mare dușman al ei se erijase acum în rolul de apărător și umil supus. Era în stare de orice.

Fără asasinări. Fără otravă. Alessa găsise o cale de ieșire, iar Ivini se reorientase, îndreptându-și turma spre o nouă cauză.

Sergentul a strigat o comandă și trupele au reacționat imediat, asurzitor. Perfect, cu simetria înregimentării, armata Alessei a îngenuncheat, soldații bătându-se cu pumnul în piept.

De această dată, au privit-o cu toții în față.

— Felicitări, Finestra! a şoptit Renata, doar pentru urechile Alessei. Te adoră. Vor lupta până la moarte pentru tine. Și *astfel* se câștigă un război.

Cu ce preț?

— Câștigă bătălia și totul ți se va ierta. Nu ai fost niciodată mai puternică decât acum. Oamenii tăi vor face orice le vei cere.

— Vreau să fie eliberat.

Renata i-a dat drumul.

— Orice, mai puțin asta.

Capitolul 42

Ciò che Dio fa è ben fatto.
Ceea ce Dumnezeu face e bun făcut.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 11

Din clipa în care au intrat, Alessa nu s-a mai putut stăpâni.

— Vă poruncesc să mă lăsați să îl văd! a cerut ea.

Renata i-a făcut brutal semn să tacă, dar Alessa nu avea de gând să se lase redusă la tăcere, nu când era viața lui Dante la mijloc.

— Vrei să te oprești o clipă și să gândești puțin?

Renata nu arătase niciodată mai vârstnică.

— Fontele tău este răpus la pat, iar oamenii trebuie să creadă că totul merge conform planului. Ivini joacă pe degete orașul acesta și acum s-a declarat în mod public de partea ta. Nu irosi această șansă!

— Are dreptate, a spus Tomo. Nu poți lăsa să se nască suspiciuni.

— Știți că nu este responsabil pentru moartea Fonților mei. Știți că nu e diabolic. Dacă nu ar fi fost el, aș fi murit de mult. Nu este corect!

— Ai ajuns până la vârsta asta fără să înțelegi că viața nu este corectă?

Privirea Renatei s-a îmblânzit.

— Cel puțin, lăsați-mă să-l văd!

Alessa s-a înecat.

— Vă rog!

— Draga noastră..., a spus blând Tomo.

Renata a strâns din buze.

— Fără bocete! Bărbia sus. Privirea aprinsă. Pășește înăuntru ca și cum te-ai pregăti să-i smulgi membrele.

Spre norocul lor, Alessa avea destul de multă furie reprimată încât să poată juca rolul.

Lacrimile s-au uscat, masca regală s-a fixat la locul ei și Alessa i-a urmat pe Tomo și pe Renata în celula micuță în care erau ținuți de obicei soldații beți sau nesupuși, care trebuiau să-și revină.

Căpitanul a făcut o plecăciune la venirea lor.

— Finestra, *Signor* și *Signora*, am fost orb în fața pericolului care se cuibărise chiar între pereții noștri. Dacă aceasta este dorința voastră, voi renunța imediat la titlu.

Ceea ce voia Alessa era să-l spintece și ea pe față cu unul dintre pumnalele lui Dante.

— Încă te îndoiești de Finestra? a vorbit Renata rece.

— Nu! a răspuns imediat căpitanul, cu respirația tăiată. Nu o voi mai face niciodată. Crollo se cutremură cu siguranță de spaimă. Finestra noastră va fi cea mai măreață din istorie.

Renata i-a aruncat Alessei o privire cu înțeles.

Tânăra și-a întins mâna înmănușată, cu palma în sus, spre căpitan.

— Pumnalele.

— Ah, desigur.

Căpitanul le-a predat.

Alessa le-a examinat, strecurând pumnalul însemnat cu sângele lui Dante în buzunarul de la rochie. Pe celălalt l-a răsucit în aer, prinzându-l de mâner, așa cum o învățase Dante.

Fără să-și anunțe intenția, a pășit în față și a îndreptat pumnalul spre bărbia căpitanului.

Acesta și-a ridicat imediat capul, privirea fulgerându-i spre Tomo și spre Renata, care nu au zis nimic, lăsând-o pe Alessa să lipească lama de nodul tremurător din beregata

căpitanului. Ar fi putut să o dezarmeze. Știau asta amândoi. Dar ea era Finestra și, dacă ea ar fi vrut să îl ucidă, ar fi lăsat-o.

— Te voi ierta, căpitane! a spus rece Alessa. Dacă juri în această clipă că de acum înainte îmi vei da raportul direct *mie* în privința oricăror griji pe care le ai, legate de siguranța mea.

Căpitanul Papatonis și-a cârâit aprobarea.

— Și, dacă vei mai încerca vreodată o scamatorie precum cea de azi, a adăugat Alessa, te voi oferi cu mâna mea drept hrană scarabeilor.

— Minunat! Acum, că am lămurit asta, a intervenit Tomo, am vrea să vorbim cu prizonierul înainte să formulăm recomandările noastre pentru Consiglio.

Căpitanul și-a trecut un deget pe sub guler odată ce Alessa și-a coborât pumnalul.

— Nu sunt convins că este sigur.

— Dacă noi trei nu ne putem apăra de un ghiotte înlănțuit, suntem niște salvatori de doi bani, nu crezi? a comentat Renata.

— Și, în plus, a adăugat Tomo cu un zâmbet sălciu, Finestra este înarmată.

Căpitanul nu mai avea ce să comenteze.

În celulă, Dante stătea rezemat de perete, cu gleznele înlănțuite și mâinile legate la spate. În ochii altcuiva ar fi putut să pară feroce – monstruos chiar –, dar Alessa nu a văzut decât spaima care-i încorda mușchii și disperarea din rânjetul cu care încerca să braveze. Avea ochii unui om care se înecă și o privea pe Alessa ca și cum ea era singura care ar fi putut să îl salveze.

— Lasă-ne, căpitane! a cerut Tomo.

Tânăra a reușit să se abțină până când ușa s-a închis, îngenunchind apoi și trecându-și brațele în jurul gâtului lui Dante. Trupul lui era rigid ca fierul și fragil ca sticla.

— Îmi pare rău că vă întrerup, dar avem nevoie de

răspunsuri! a spus Tomo. Ce poți spune în apărarea ta, băiete? De ce ai intrat în Cittadella? Pentru bani? Pentru putere?

Dante a râcâit cu piciorul în țărână.

— Ea mi-a cerut să vin.

— Ai mai avut și alte motive?

Alessa a respirat adânc.

— Voia să afle informații despre alți ghiotte. Să afle unde s-ar fi putut duce. Și am căutat împreună indicii care să ne dezvăluie unde ar putea fi *Fonte di Guarigione*, dacă mai este încă în picioare.

— De ce? l-a întrebat Renata pe Dante. Ai deja puterea ei.

— M-am gândit că, poate, dacă o voi găsi vom fi iertați.

Fiecare cuvânt pe care îl rostea părea să-l rănească, de parcă ar fi smuls adevărul din sufletul și carnea lui.

— Sau, cel puțin, că vom fi lăsați în pace.

— Și tu, Finestra? a întrebat-o Tomo. De cât timp știi?

Alessa și-a lipit fruntea de gâtul încordat al lui Dante și a respirat adânc de câteva ori înainte să se ridice pentru a-i privi în față pe mentorii ei.

— De ceva vreme. M-a ajutat să-mi controlez puterea. De aceea lucrurile au mers bine... cât au mers.

— A încercat vreodată să te rănească? a întrebat-o Tomo.

O rănise? Da. Încercase să facă asta?

— Nu. Și a avut o mulțime de ocazii să o facă. A fost bun cu mine atunci când nimeni nu era. Dante are un milion de motive ca să fie crud și fără inimă...

Alessa a râs amar.

— Dar nu reușește să fie convingător în rolul unui tânăr diabolic.

Dante a răsuflat greu.

— Plănuiam deja să plec după Divorando, așa că nu trebuie să vă faceți griji că o voi mai întina de acum încolo.

În pieptul Alessei s-a căscat un gol.

— Odată ce oamenii vor vedea...

Dante și-a scuturat capul.

— Dacă mă eliberezi acum, lumea va crede că Ivini avea dreptate. Nu merit.

— În ochii mei meriți.

Renata s-a încruntat.

— Crezi că lumea va fi de partea ta dacă te vei alia cu un ghiotte? Ești o fată inteligentă, Alessa. După ce se sfârșește Divorando, din partea mea puteți să fugiți împreună în lume. Vă voi rezerva eu o navă și... o voi antrena *eu* pe următoarea Finestra. Deocamdată trebuie să te concentrezi și să salvezi Saverio. Dacă nu o vei face, el va fi mort oricum.

— Mă tem că are dreptate.

Tomo i-a strâns Renatei mâna.

— Am cerut prea mult de la tine, fată dragă, dar acum Saverio are mai multă nevoie de tine decât ai tu de el. Fără supărare, tinere.

— E închis, nu mort! a spus Renata ferm. Și acum, eu și Tomo vom folosi cele aflate în urma *interogării* și vom convinge Consiglio *să stea deoparte*. Între timp, tu îți vei vizita Fontele la pat, ca să te asiguri că mica noastră șaradă nu l-a răpus definitiv.

Cittadella zumzăia de șoaptele soldaților care povesteau despre monstrul care se afla printre ei și de bârfele servitorilor care repetau veștile tuturor celor care le ieșeau în cale, de parcă povestea nu fusese auzită deja de toată lumea de zece ori la rând deja.

În drumul ei prin clădire, Alessa citise pe chipurile lor mai multă grijă decât văzuse pe durata doliului pe care îl ținuse pentru cei trei Fonți la un loc.

Teama și furia lor aveau o nouă țintă acum, un dușman comun, și toată lumea se inflama de revoltă împotriva monstrului care le înșelase îndrăgita salvatoare.

Un soldat tânăr i-a blocat drumul spre scări, îngenunchind și apoi bălmăjind ceva.

Alessa și-a mormăit dispensa, acut conștientă că era urmărită de o mulțime de oameni care așteptau să vadă dacă îl iartă.

După atât de mulți ani în care tânjise după un strop de simpatie, în sfârșit o avea – pentru că cel pe care îl iubea lua asupra lui vina pentru tot răul pe care îl făcuse ea vreodată.

Kaleb și-a întredeschis ochii când Alessa a deschis ușa de la apartamentul Fontelui.

— Ești treaz, a șoptit ea, pășind înăuntru. Îmi pare rău. Nu știu ce s-a întâmplat. Totul era bine. Chiar foarte bine, dar... s-a dus de râpă.

— Bleah! E atât de stânjenitor să îți ceri iertare.

Kaleb și-a încrețit nasul.

— Și, în plus, se pare că s-ar putea să am o boală de inimă. Doctorița a spus că în mod obișnuit nu ar fi mare lucru, dar explozia aceea de putere a ta se pare că a declanșat-o.

O boală de inimă. Nu era vina ei. Dar îi suportase atingerea de atât de multe ori, fără să se prăbușească.

— Scuze! a spus Alessa. Adică *fără* scuze.

— Secretul nu mai e secret, ei?

Fata a dat din cap, tristă.

— Te rog, nu plânge. Nu pot să îndur!

— În tot acest timp m-am gândit că darul Deei este cea mai mare armă pe care o am, dar lacrimile mele sunt mai eficiente.

— Ai un întreg arsenal, i-a spus Kaleb. El unde este?

Alessa a netezit cearșaful de pe pat

— Îl mută într-o criptă goală, pentru perioada în care deliberează Consiglio.

— Cât de gotic! s-a înfiorat Kaleb. Îmi torni un pahar, te rog?

Ea s-a întins după carafa cu apă de lângă pat, dar a ezitat înainte să i-o dea.

— Ah, potolește-te! Nu mă tem de tine, i-a spus Kaleb. Și ce se întâmplă acum?

— Nu știu. Încă nu m-am decis cine îți va lua locul.

— De ce să alegi? a întrebat-o Kaleb. Ia-i pe toți.

— Ar fi ceva, nu-i așa? O echipă de Fonți pe creastă. Nici n-am avea loc.

— Nu, o îmbrățișare de grup și i-ați spulbera pe scarabei cu o versiune mai mare a acelei tornade de nea cu care aproape m-ai ucis. În afară de faptul că s-a întors împotriva *mea*, a fost grozav.

Se întorsese împotriva lui. Alessei i-a fulgerat ceva prin minte, frânturi de gânduri care încercau să se lege, dar Tomo și Renata au întrerupt-o înainte să poată asambla întreaga imagine.

— A fost unanim, a spus Tomo cu gravitate. I-am convins să aștepte până după Divorando, dar au de gând să țină un proces.

Alessa a sărit în picioare.

— Ați zis că...

— Am zis că vom încerca. Și o vom face. Nu s-a sfârșit.

Cu o săptămână în urmă, fata ar fi fost rușinată să plângă în fața lui Kaleb, a lui Tomo și a Renatei, dar niciunul dintre ei nu părea dezgustat sau dezamăgit de ea, nici măcar Kaleb, cu toată aversiunea lui pentru plâns.

Kaleb s-a străduit să se ridice în capul oaselor.

— După tot ceea ce a făcut pentru noi, au de gând să-l lase să putrezească într-o criptă până după Divorando, fără nicio cale de salvare în caz că lucrurile nu vor merge conform planului? Și apoi ce? Îl vor ucide cu pietre în public?

— Sperăm că nu, însă deocamdată nu avem de ales.

Renata și-a îndreptat privirea spre Alessa.

— Va primi apă și mâncare prin gratii, dar gardienii nu vor avea chei. Ne-am făcut înțeleși că nu vom tolera nicio

dispariție misterioasă sau vreo moarte „accidentală". Se va face dreptate.

Dreptate. Nu era drept ca cineva să fie judecat pentru ce era și nu pentru ce făcuse.

Alessa a încercat să se agațe de o fărâmă de speranță. Deocamdată, Dante era în siguranță. Dar avea să fie singur pe durata asaltului, înconjurat de morminte din marmură și oameni care îl urau.

— Haide, a spus Renata, prinzând-o pe Alessa de umeri. Plângi. Revoltă-te. Meriți. Ești furioasă, și pe drept, însă tu ești cea care alege dacă asta te va frânge sau te va face mai puternică.

Tentația era puternică, dar Renata avea dreptate. Dacă se fixa asupra faptului că nu era cinstit, nu ajuta pe nimeni.

— Oamenii tăi nu te-au ascultat niciodată cu adevărat, dar o vor face de acum. Renata i-a strâns Alessei umerii. Câștigă bătălia și vom găsi o cale de a-l salva. Dar, mai întâi trebuie să câștigi. Nu-i irosi sacrificiul. Ia puterea pe care ți-o oferă și *folosește-o*. El nu este singurul care trebuie salvat.

Capitolul 43

Belle parole non pascono i gatti.
Cuvintele frumoase nu hrănesc pisici.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 11

La apus, Alessa stătea din nou dinaintea unei mulțimi adunate în *piazza*. Vibrația anticipării era atât de profundă, acustica atât de perfectă, încât nu trebuia să-și ridice vocea.

— Astăzi este o zi în care vom arăta milă, a început ea. Consiglio a decretat că acest ghiotte va avea parte de un proces după Divorando și eu...

Alessa a tras aer în piept.

— Am fost de acord. Așa cum ne-a lăsat Dea, noi, saverienii, trebuie să fim miloși, iertători și primitori și să ne protejăm unii pe alții de forțele răului și ale haosului.

Privirea i-a căzut pe un chip ascuțit cu păr argintiu, lins pe spate.

— Nu există dar divin mai măreț decât iertarea, nu-i așa, *Padre* Ivini?

Ivini a dat din cap, aprobând cu ochii lui fanatici.

— Bunătatea pe care le-o arăți păcătoșilor este adevăratul chip al Deei.

Zâmbetul Alessei era atât de dulceag, încât spera că-i va da părintelui o durere de dinți.

— Așa este, nu?

Fata și-a acordat câteva clipe ca să găsească iute cele mai neîngrijite chipuri din mulțime, obrajii găunoși și ochii temători ai Însemnaților. Curând, porțile orașului aveau

să se închidă definitiv, iar ei, să rămână de cealaltă parte. O priveau pentru a se convinge că era destul de puternică încât să înfrângă roiul înainte să se pogoare asupra caselor lor prăpădite și să îi devoreze.

Între timp, ultimii săteni veniți din zonele mai îndepărtate pătrundeau în oraș, trecând pe lângă grupurile de Însemnați pentru a-și dezveli încheieturile la porțile orașului, unde urma să li se repartizeze locurile din Fortezza.

Când Divorando avea să sosească, Alessa urma să aibă o armată în spate și magia la îndemână. Însemnații aveau să-și astupe ferestrele și ușile și să se ghemuiască înăuntru, sperând că vor prinde dimineața.

— Cu cinci ani în urmă am fost aleasă de Dea pentru a vă proteja, dar atunci nu am înțeles de ce. Nu eram nici cea mai inteligentă, nici cea mai curajoasă. Nu eram întotdeauna bună și mi se întâmpla adesea să spun cele mai nepotrivite lucruri în cele mai nepotrivite momente. *Signor* Miyamoto și *Signora* Ortiz au avut de furcă cu mine.

S-au auzit câteva râsete, înăbușite imediat de sâsâieli.

— Dea m-a făcut puternică. Prea puternică, am crezut, la început. Acum nu mai cred asta. Darul meu m-a provocat să devin mai mult decât am crezut că sunt. Iar astăzi vă voi provoca eu pe voi. Am avut un frate care credea că voi face întotdeauna ceea ce este drept. Ceea ce este ironic, pentru că el mi-a cerut să înfăptuiesc ceva nedrept, dar, așa cum procedează cele mai multe surori, nu l-am ascultat.

Alessa a făcut o pauză, cu un zâmbet indulgent pentru cele câteva râsete împrăștiate.

— Cândva i-am cerut unei persoane să fie mai bună și mi-a spus că oamenii nu se schimbă, că sunt egoiști și cruzi și că doar se prefac că sunt buni. Nu am fost de acord atunci. Și nu sunt de acord nici acum. Astăzi, vă cer să-mi demonstrați că am avut dreptate. Suntem plini de greșeli, imperfecți și

adesea frânți, dar cu toții avem potențialul de a fi mai buni. Cei care poartă însemnul nelegiuirilor au făcut greșeli. Unele dintre ele grave. Au furat, au rănit și, unii dintre ei, au luat vieți. Eu sunt Finestra voastră. Și eu am luat vieți.

Câteva șoapte îngrijorate au plutit între grupuri, dar Alessa a insistat.

— Nu în mod intenționat și nu din furie, din impuls sau răzbunare, dar cu bună-știință. Nu sunt cu mult diferită față de cei care au furat ca să mănânce sau au ucis pentru a putea trăi. Bănuiesc că mulți dintre voi gândiți la fel despre greșelile pe care le-ați făcut, dar eu cred în voi, așa cum Dea crede în mine, și, dacă am învățat în tot acest timp ceva, acel lucru este că suntem mai puternici când iubim mai mult, când iertăm mai mult. Nu mai puțin.

Alessa era mai puternică pentru că îl iubea pe Dante, care crescuse cu convingerea că este rău. Își privise părinții murind, uciși de oameni pe care îi cunoștea și în care avea încredere, și crezuse că era vina lui că frica și ura îi împingeau pe oameni la fapte crude. Poate că el era ultimul ghiotte în viață, dar nu era singura persoană care crescuse crezând că păcatul îi curge prin vene și că moștenirea pe care o purta îi era destinul.

— Dea a creat o Finestra pentru că legăturile dintre noi *sunt* ceea ce ne va salva. Astăzi, vă rog să îi demonstrați că are dreptate. Ne vom baricada ușile și ne vom acoperi urechile ca să nu auzim țipetele acelora care ne aduc laptele sau berea sau vom încerca să salvăm toate sufletele pe care le putem salva?

Tăcere.

O tuse a răsunat cu ecou în atmosfera împietrită și Alessei i s-a căscat un gol în stomac în timp ce se întreba cât mai trebuia să rămână acolo, dinaintea lor.

Un bărbat îmbrăcat bine a făcut un pas în față, cu pălăria în mână.

— Nu este o fortăreață, dar casa familiei mele poate adăposti încă o duzină de oameni sau mai bine, iar zidurile de piatră sunt mai bune decât nimic.

Omul a arătat spre o femeie în zdrențe, cu un bebeluș în brațe și un alt copil mic agățat de picior, ale cărei încheieturi însemnate erau ușor de văzut de oricine în timp ce-și strângea copiii aproape. Femeia a izbucnit în lacrimi.

— Sunt prea bătrân ca să fiu soldat, dar am un braț puternic! a spus un bărbat oacheș, cu mușchi bine definiți. Unul dintre cei Însemnați îmi poate lua locul în Fortezza. Eu prefer oricum să arunc cu bolovani în gândaci.

Unul câte unul, apoi în perechi și în grupuri, oamenii au pășit în față. Unii se ofereau să lupte, alții își cedau locurile celor la nevoie, iar cei mai mulți își deschideau casele pentru cei care nu aveau unde să se ducă.

Sute de oameni se ofereau voluntari să țină piept unei armate de demoni, înarmați doar cu bețe și bâte, cuțite și țevi ruginite, alegând să lupte astfel încât alții să trăiască.

Dacă ar fi putut și Dante să vadă asta! Dea nu greșise când își pusese încrederea în ei. Făcând un sacrificiu colectiv, niciunul dintre ei nu mai era nevoit să ducă povara singur.

Împreună, protejăm. Divizați, ne clătinăm.

Brusc, Alessa a înțeles.

Cheia puterii ei fusese la vedere încă de la început.

Capitolul 44

Nessuna nuova, buona nuova.
Să nu ai nicio veste este o veste bună.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 11

Încă ametită de revelația pe care o avusese, Alessa nu a observat că ușa de la apartamentul ei era deschisă și aproape a leșinat de spaimă când o siluetă și-a făcut apariția de nicăieri dinaintea ei.

— Ah, scuze! a strigat strident Saida.

Kamaria s-a ridicat stângace de pe canapea, unde stătuse cu piciorul ei rănit.

— Kaleb este treaz și într-o dispoziție de zile mari, dar nu știe nimic despre ce se întâmplă, așa că i-am spus să se culce la loc. *Ce* s-a întâmplat? Dante va fi bine?

Mila de pe chipurile lor era prea mult pentru Alessa, care a cedat.

— Ah, nu!

Kamaria a șchiopătat până la ea și i-a dat o îmbrățișare strânsă, în vreme ce Saida o mângâia pe spate.

Nu plângea prima oară în acea zi, însă de această dată plângea în brațele prietenei sale.

După ce i s-au mai domolit hohotele, Saida i-a poruncit să se așeze și a ieșit repede, promițând să facă rost de ingredientele care vindecau orice durere de cap.

Alessa nu avea poftă de mâncare, dar, ca orice fiică de brutar, știa că mâncarea îl alină pe cel care o prepară la fel de mult ca pe cel care o consumă, așa că a lăsat-o pe Saida să-și facă treaba.

Kamaria părea ușurată că trecuseră de faza emoțională și începuse acum să puncteze pe degete o listă a aspectelor nu tocmai teribile legate de situația în care se aflau:

— Unu la mână: este în Fortezza, așa că nu va fi devorat de un scarabeu. Doi: se pare că o mulțime de alți oameni vor fi în siguranță, de asemenea. Putem să punem la cale un plan după Divorando, dar mai întâi trebuie să trecem de atac.

— Pe bune? s-a auzit un glas indignat de băiat din ușă.

Era Kaleb, sprijinit de cadrul ușii.

— Ați organizat o petrecere fără mine? Faptul că am fost pe moarte nu mi-a asigurat o invitație?

— Facem planuri, Kaleb! a sărit Kamaria.

— Și gătim! a adăugat Saida din bucătărie.

— Ne folosim creierul și îndemânarea.

Kamaria a zâmbit ca o pisică pregătită de atac.

— Cu ce ai putea contribui tu?

— Ha, ha, ha!

Kaleb și-a întors privirea spre cineva care se afla în hol.

— N-ai putut sta deoparte, ei? Hai, ajută-mă să intru!

Alessa s-a ridicat, în vreme ce Josef îl susținea pe Kaleb să pășească înăuntru.

— Nu ar trebui să fii aici. I-am promis Ninei că te voi scoate de pe listă.

— În schimbul unui secret, a răspuns Josef. Secretul a fost trădat, deci învoiala cade.

— Ea a fost? l-a întrebat Kamaria. *Ea* i-a spus lui Ivini?

— Ea zice că nu.

Josef s-a oprit în loc, forțându-l pe Kaleb să se oprească odată cu el.

— E speriată și a încercat să mă protejeze, dar nu este diabolică. Faptul că Dante este întemnițat nu ajută pe nimeni.

— Atunci, dacă ea și-a ținut partea ei din învoială..., a rostit Alessa, cu glas întrebător.

— Am făcut o alegere.

Josef l-a ajutat pe Kaleb să ia loc pe canapea.

— Fie că ei îi place sau nu, eu mă aflu aici pentru a ajuta.

Saida și-a scuturat mâinile de făină și s-a îndreptat spre ei cu o tavă cu cești de ceai. Kaleb și l-a mirosit pe al lui, bombănind ceva legat de faptul că ar trebui să adauge ceva mai tare.

— Mai sunt și alte lucruri care să ne distragă înainte să ne apucăm de treabă? i-a întrebat Kamaria. Are cineva nevoie să folosească baia? Toată lumea are ceva de ronțăit? Băutura dorită?

— Nu! a mormăit Kaleb, măsurându-și cu necaz ceaiul.

— Vai, bebelușul vrea să tragă un pui de somn?

Kaleb și-a scos limba la ea.

— Dacă suntem cu toții pregătiți, atunci cred că a venit momentul ca Alessa să aleagă cine îi va lua locul lui Kaleb. Poate că nu sunt eu în cea mai bună formă, dar, dacă-mi dați o pereche mai bună de cârje, voi fi acolo.

— Oricare dintre noi ar face-o! a adăugat Saida. Este alegerea ta.

Ideea Alessei a prins contur în timp ce ei se ofereau toți odată voluntari. Zile întregi nu reușise să-și adune gândurile, dar acum, după ce văzuse atâția oameni dispuși să-și pună în joc propria siguranță, concluzia i se arătase clar.

— Cred că textele vechi greșesc.

— Ai putea vorbi mai clar? a intervenit Kamaria.

— Scuze. Încă pun lucrurile cap la cap. Așa, deci: dintre toate persoanele din Saverio pe care ar fi putut să le aleagă, Dea mi-a dat *mie* acest dar, știind cine sunt. Știind cât urăsc să fiu singură. Și cât de mult îmi doresc să fac parte dintr-o comunitate. Să îmi fac prieteni și să stabilesc legături.

— Ah, îmbrățișare de grup!

Saida a făcut un pas în față, cu brațele întinse.

Kamaria a tras-o de fustă înapoi.

— Las-o să termine mai întâi.

— Învățăturile sfinte zic că trebuie să îmi pierd identitatea și să fiu izolată pentru a putea făuri legătura care ar trebui să existe între o Finestra și un Fonte, dar eu cred că asta s-ar putea să fie o mare prostie.

— *Finestra!* a tresărit teatral Kaleb. Ce *limbaj*!

— Taci, Kaleb! s-a răstit Kamaria.

— Taci, Kamaria! i-a întors-o el, imitând-o cu atâta iscusință, că Saida a izbucnit în râs.

— Dacă tot am ajuns la acest subiect, ați putea să îmi folosiți cu toții numele? Știu că există reguli, dar cred că unele dintre ele și-au pierdut valabilitatea în ultima sută de ani.

— La naiba cu regulile! a declarat Kamaria. Se face prea mare caz de ele.

Alessa a zâmbit.

— Ei bine, ăă... bună! Sunt Alessa Paladino. Mă bucur să vă cunosc în mod oficial.

— Alessa? s-a mirat Kaleb. Serios? Aș fi zis că ești o Mary sau poate o Marie.

— Asta este o lecție foarte simpatică de teologie, a intervenit Kamaria, alegându-se cu un cot din partea lui Kaleb. Dar tot nu ne-ai spus mâna cui o vei ține când vor veni gândacii.

— Asta încerc să vă spun. Alessa a tras adânc aer în piept. Eu speram că... mâinile voastre, ale tuturor.

Patru perechi de ochi s-au holbat la ea.

— Cred că înainte să leșine Kaleb fiecare dintre voi îmi absorbea o parte din putere, așa că niciunul nu se simțea copleșit, dar când v-ați desprins, Kaleb a primit toată forța, în plin, și a fost prea mult pentru el.

— Ceea ce înseamnă? a întrebat Josef.

— Ceea ce înseamnă că eu sunt *menită* să am mai mult de un Fonte. Odată.

— Uau! a sărit Saida. Niciunul dintre textele sacre nu menționează așa ceva.

— Oare? a zâmbit Alessa trist. Împreună, protejăm. Asta se spune în toate cântecele. E scris pe toți pereții. Poate că asta este ceea ce Dea a vrut încă de la început. Ne-a spus să găsim siguranță în legăturile dintre noi. În comunitate. Noi – oamenii – am trecut asta în scris și am preschimbat-o într-un milion de reguli care să controleze modul în care ar trebui să se îmbrace o Finestra, ce ar trebui să atingă sau să iubească, cui să vorbească. Nu zeii au stabilit aceste reguli. Ci *noi*.

— Vine apocalipsa...

Kaleb s-a prefăcut că își verifică ceasul.

— Zece zile? Unsprezece? Cine le mai ține șirul? Și noi aruncăm manualul cu instrucțiuni. Grozav. Cum rămâne cu partea aceea în care se spune că toți ghiotte sunt diabolici?

Alessa nu putea să zâmbească.

— Asta s-ar putea să ne ia ceva mai mult timp ca s-o îndreptăm, dar ne vom prinde cum, după ce salvăm lumea.

Josef încă arăta bulversat.

— O *echipă* de Fonți?

Kaleb și-a dres vocea.

— Hei! Știu dintr-o sursă sigură că forma corectă de plural este *Fonti*.

Kamaria i-a dat un pumn în braț, declanșând o adevărată ciorovăială copilărească.

Alessa i-a urmărit ciondănindu-se cu o afecțiune crescândă. Poate că *Verità* zicea că pentru a-i iubi pe toți trebuia să nu iubești pe nimeni, dar ea se îndrăgostise de Dante și acum inima stătea să-i explodeze de dragoste pentru prietenii ei.

Dragostea nu cerea perfecțiune. Oamenii – umani, cu defecte, imperfecți – care începuseră să scrie *Verità* cu sute

de ani în urmă porniseră poate pe drumul cel bun, dar se pierduseră apoi, ca un pendul care întins prea mult plesnește. Și, dacă se înșelaseră într-o privință, ar fi putut să se înșele și în altele.

Alessa încercase să fie ca Renata, stoică și puternică, să își ascundă emoțiile îndărătul unui văl rece de detașare, dar rolul nu i se potrivise niciodată. Încercase să fie ceea ce credea că voiau zeii să fie, ceea ce i se spusese că oamenii așteptau să fie, și se alesese cu trei parteneri morți și o pojghiță dură în jurul inimii. Se împiedicase până când ajunsese să desfidă regulile, să închidă cărțile sfinte și să își permită să aibă emoții, să fie încăpățânată și veșnic distrasă – așa cum era ea cu adevărat.

Greșeala ei fusese că jucase rolul *altcuiva*.

Ea *era* tot Alessa. Era o persoană, o fiică, o soră, o iubită și o prietenă. Nu trebuia să renunțe la aceste fațete pentru a deveni Finestra. Trebuia doar să le rearanjeze. Poate că era doar o cusătură în marea tapiserie, dar fiecare cusătură avea un scop și ațele nu aveau cum altfel să se preschimbe în artă.

Pentru a deveni una dintre cei mulți, trebuia să devină *una*.

Iar pentru a câștiga bătălia avea nevoie de prietenii ei.

Capitolul 45

Tardi si vien con l'acqua quando la casa è arsa.
Apa nu mai e de niciun folos odată ce casa a ars.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 7

Cu o săptămână înainte de Divorando, Alessa nu a mai putut să îndure.

Saida și Kamaria dormeau în patul ei, după ce mai întâi ea se prefăcuse meticulos că „adoarme" pe canapea, cu câteva ore mai devreme, iar Josef și Kaleb se retrăseseră în apartamentul Fonților, așa că, atunci când s-a strecurat afară din cameră și a închis încetișor ușa în urma ei, drumul ar fi trebuit să-i fie liber. Însă Kaleb, ca de obicei, era o pacoste.

— Pleci fără mine? a șuieratel, sprijinindu-se de balustradă.

— De ce nu ești în pat?

— Nu puteam să dorm și te-am auzit bocănind pe aici. Vin cu tine.

— Unde vii? a întrebat ea cu inocență.

Kaleb i-a aruncat o privire exasperată.

— Dacă le vei spune că m-ai dus să văd cu ochii mei monstrul, poate că nu vei fi acuzată de trădare. Voi zice că am vrut să-i fac morală corciturii care a îndrăznit să îmi întineze îngerul, sau ceva de felul acesta.

Kaleb și-a fluturat mâna disprețuitor.

— Haide, ajută-mă să cobor pe scări!

Alessa nu-și dorea companie și nu voia să împartă cele câteva clipe pe care le avea cu Dante, dar Kaleb avea dreptate.

S-au oprit la jumătatea drumului, astfel încât Kaleb să-și tragă respirația.

— Nu s-a întrebat nimeni de ce nu am ieșit din cameră? Serios?

— Le-am spus tuturor că-ți iei îndatoririle foarte în serios și din această cauză ai devenit retras. Faptul că ai făcut cu mâna a fost foarte util însă.

Cu o zi înainte, Fontele ei își fluturase mâna cu mărinimie la servitorii de pe scara din hol.

— Îi vei da drumul, nu-i așa?

Kaleb se crispa la fiecare pas, încleștându-și degetele în brațul ei, în vreme ce cu cealaltă mână, înălbită, se sprijinea de balustradă.

— Nu pot să o fac. Ivinii le-a cerut acoliților săi să ne susțină, în loc să ni se împotrivească, și totul s-ar duce de râpă dacă m-aș arăta susținând un ghiotte. Nu-mi pot asuma acest risc, mai ales după ce toată lumea a fost de acord să îi lase pe cei Însemnați în Cittadella. Suntem, în sfârșit, uniți.

— Mda, a mormăit Kaleb. Împotriva cuiva care nu merită asta.

— E șocant, știu, dar se pare că până la urmă toată treaba asta cu salvatorul divin nu este *chiar* atât de distractivă pe cât o făceau ei să pară.

— Nu este *distractivă*? Ce parte nu este distractivă?

Kaleb a pufăit amuzat.

— Eu mă distrez de minune, tu nu?

— Toată viața e o petrecere.

— Carnevale de dimineața până seara.

— O aniversare fără sfârșit.

În timp ce-și croiau încet drum prin Fortezza, au lăsat în urmă pereții netezi ai coridorului central, intrând în tunele mai aspre și, în cele din urmă, în catacombe. Kaleb tremura și asuda în ciuda aerului rece și umed, iar ecoul șuieratului său făcea să pară că miile de cranii care înțesau pereții respirau.

Doi gardieni pe jumătate adormiți stăteau dinaintea criptei în care erau depuși toți Fonții și toate Finestrele.

— Am venit să ne rugăm pentru..., s-a chinuit Alessa să articuleze.

— Monstrul revoltător de hidos, a încheiat Kaleb pentru ea, vorbind mult mai tare decât ar fi fost nevoie.

S-a strâmbat și le-a făcut semn din mână gărzilor să se îndepărteze.

— Valea, bine? Este destul de neplăcut și fără ca cineva să se holbeze la tine.

Gardienii au schimbat priviri iritate între ei, dar i-au lăsat să treacă.

Mausoleul era făcut în întregime din piatră, cu morminte individuale de o parte și de cealaltă, împrejmuite, pentru a le asigura ocupanților odihnă eternă.

Când au ajuns la prima criptă goală, care, și-a dat Alessa seama cu un gol în stomac, într-o zi ar fi putut să fie a ei, a întrezărit silueta singuratică din întuneric.

În ziua în care îl cunoscuse, Dante era într-o cușcă, dar îi păruse magnific – domina spațiul cu grația și cu puterea lui. Acum era aplecat într-un colț, cu ochi stinși și lipsiți de viață. Și era numai vina ei.

S-ar fi aruncat probabil dinaintea gratiilor, plângând cu sughițuri, dacă Kaleb nu ar fi stricat momentul.

— Nu ești mort! a constatat el vesel.

Dante s-a ridicat încetișor, de parcă efortul ar fi fost prea mare pentru el.

— Nici tu.

Kaleb s-a aplecat spre zăbrele și i-a șoptit ca la teatru, din spatele unei cortine:

— Nu știu dacă ai auzit, dar ea a încercat pe cât posibil.

Buzele lui Dante s-au încrețit într-un început de zâmbet.

— A încercat să mă omoare și pe mine de câteva ori.

— Mai întâi te torturează și apoi te închide? și-a scuturat capul Kaleb. Femeile.

Alessa și-a dat ochii peste cap.

— Da, în mod clar este ceva tipic *femeilor*.

Îi venea însă să-l pupe pe Kaleb pentru că destinsese atmosfera. Dante nu-și putea ascunde nefericirea, fiecare mișcare fiindu-i încărcată de tensiune, de la felul în care își înclești degetele fără să-și dea seama, până la spasmul maxilarului. Aproape că o făcea să se piardă cu firea.

— Ți-a spus care este teoria ei? l-a întrebat Kaleb pe Dante.

După ce Alessa a terminat de explicat, Dante a rămas tăcut pentru câteva clipe, cu privirea ațintită la perete. Apoi:

— Toți, ei? Și nu ai fi putut să îți dai seama, de asta cu câteva săptămâni în urmă?

Au râs prea mult în întuneric, cu drugi de fier între ei, înconjurați de morminte din marmură, în mijlocul foșgăielii șoarecilor și a insectelor, cu câteva zile înaintea apocalipsei.

Kaleb le-a zâmbit cu înțeles.

— Ei bine, sunt sigur că v-ar plăcea să vă bucurați de puțină intimitate, dar nu cred că voi putea urca scările fără ajutor.

S-a întors spre Alessa.

— Iar tu nu ar trebui să fii singură aici.

Dante s-a încordat.

— Relaxează-te! i-a spus Kaleb. Nu te acuz de nimic pe tine. Ei bine, adică... nu e treaba mea. De fapt, presupun că este? Dar chiar nu vreau să fie, deși, oricum, sunt aparențe care trebuie menținute, și trebuie *să pară* că te urăște, așa că eu... mă voi întoarce cu spatele câteva minute.

Mai singuri de atât nu aveau cum să fie, așa că Alessa și l-a alungat pe Kaleb din minte și și-a lipit obrajii de bare. Dante s-a apropiat și el, cu pielea lui caldă încadrată de metalul rece. Alessa și-a înfipt mâinile în materialul pătat al cămășii lui și l-a tras cât de aproape de ea a putut.

Singurul sunet care se auzea era acela al respirației lui sacadate.

— Nu mai e mult, a șoptit Alessa. Apoi nu voi permite să mai treci prin așa ceva niciodată.

— Nu face promisiuni pe care nu poți să le ții, *luce mia*.

Dante i-a sărutat fruntea printre zăbrele.

— Și nu-ți face griji pentru mine. Am trecut prin lucruri mai grele. Și voi mai trece probabil.

Alessei i s-au umezit obrajii de lacrimi.

— Cum ai supraviețuit atâția ani?

Dante a răsuflat încet, obosit.

— Nu vrei să auzi despre asta.

— Vreau să aud tot ce ești dispus să împarți cu mine.

Alessa i-a ridicat mâna ca să îi traseze liniile palmei acoperite de țărână, încercând să memoreze senzația pe care i-o lăsa fiecare deget aspru și fiecare tendon încordat. A dus-o la buze și și-a lipit gura de pata întunecată de pe încheietura lui – tot ce mai rămăsese din falsul tatuaj – cerându-și iertare fără cuvinte.

— Nu trebuie să-mi spui nimic. Mai ales acum. Acum nu este momentul.

— Sunt închis într-o celulă. Mie mi se pare că este momentul perfect pentru confesiuni, a zis Dante, apoi i-a tras mâna printre gratii și și-a lipit-o de obrazul aspru. Îi plăcea să mă batjocorească.

Alessa a înghițit un nod. Învățase să recunoască inflexiunile cuvintelor când Dante vorbea despre abuzatorul lui. Nu rostise niciodată numele bărbatului și bănuia că nici nu o va face. Un nume însemna putere, iar Dante știa asta.

— Îi plăcea să îmi amintească faptul că eu sunt ultimul ghiotte. „Ești cu desăvârșire singur și vei muri singur, iar când vei muri, nu va mai fi nimeni ca tine." De parcă ar fi știut că așa mă putea frânge.

— Scarabeii ar face bine să-l mănânce încetul cu încetul.

Dante a râs înăbușit.

— Greșea însă. Iar eu m-am agățat de asta trei ani întregi.

Alessa s-a urât pentru fiorul care i-a scuturat trupul la gândul că erau ghiotte care bântuiau prin pădurile din Saverio, așa cum își închipuise în coșmaruri, dar o viață întreagă de basme era greu de uitat.

— *Există* și alții? Pe insula Saverio?

— Acum, nu, a zis Dante, apoi și-a relaxat strânsoarea, semn că o lăsa pe Alessa să-și retragă mâna, dar ea nu a făcut-o. Până am reușit să mă eliberez și să merg după ei, muriseră. Fuseseră arși în paturile lor. Nu mai rămăsese nimic din casă, doar cenușă și ruină.

Alessa și-a închis pleoapele, ca să-și ascundă lacrimile îndurerate.

— Am refuzat să accept adevărul la început. Am mers în cel mai apropiat sat, convins că voi da de ei acolo, și am găsit-o pe mătușa mea. Abia dacă mi-a aruncat o privire. Mi-a spus să plec cât mai departe cu putință, să îmi schimb numele și să nu mă mai întorc niciodată. Ea nu este ghiotte, așa că pe ea au cruțat-o. Dar unchiul Matteo și Talia... au pierit.

Nu era de mirare că îi blestema pe zei. Poate că Crollo îi făcuse trupul imun la răni, dar nu și inima. Alessa refuza să creadă că Dante era blestemat, dar nu putea să nege că viața lui fusese una blestemată. Și, cu toate acestea, cumva, el continuase să înoate într-un ocean de tristețe, luptându-se împotriva curentului care amenința să-l tragă la fund, să-l preschimbe în monstrul lui Crollo.

Alessa și-a împletit degetele cu ale lui.

— Aproape s-a sfârșit. În curând nu vor mai fi decât cerul albastru, pisici și plaje infinite.

Dante a zâmbit trist.

— Te vei descurca de minune, știi asta.

— Aș lupta mai bine dacă l-aș avea pe cel mai bun gardian din Saverio alături de mine, a zis ea, mângâindu-i mâna.

Oftatul lui Dante era atât de împovărat de regret, încât Alessa l-a simțit până în vârfurile degetelor.

Ultimele zile s-au derulat cu rapiditate, ca prin ceață, în vreme ce Fortezza se pregătea să devină spital și armata își organiza taberele, iar oastea de strânsură se antrena în piață cu armele acelea urâte, dar eficiente.

Alessa și Fonții se antrenaseră fără oprire.

Puseseră la cale un sistem, un fel de rotație, astfel încât toată lumea să aibă ocazia să respire și să își recapete puterile, asigurându-se în același timp că niciunul dintre ei nu era lăsat să înfrunte singur puterea Alessei. Chiar și acum, în cele câteva dăți în care nu reușiseră să se sincronizeze perfect, Fonții trecuseră prin agonie.

Cu fiecare zi care se scurgea, puterea Alessei creștea, de parcă și aceasta ar fi putut să simtă întunericul care se anunța la orizont.

Dante o bântuia și el, chipul lui apărându-i uneori în minte, indiferent de cât de nepotrivit ar fi fost momentul, și de fiecare dată puterea fugea odată cu el.

Kaleb nu participa la antrenamente, deși se oferise, dar îl lăsaseră să stea într-un fotoliu, acoperit de pături, în ciuda protestelor lui iritate că asta îl făcea să arate ca un bătrânel.

Mai erau trei zile până la Divorando, când antrenamentele le-au fost întrerupte de o servitoare de la bucătărie, care își frângea degetele în șorțul ei acoperit de făină.

Din câte spunea, un băiat care se ocupa cu livrările se baricadase în cămară și refuza să plece înainte ca Alessa să-i vorbească. Fata ar fi chemat gărzile ca să dărâme ușa și să îl târască afară, dar personalului de la bucătărie părea să-i fie drag băiatul fermecător de la brutărie și sperau ca Finestra să nu aleagă această opțiune.

— Trădători, a murmurat Alessa.

După ce a trimis-o pe fată înapoi, cu un mesaj plin de vorbe grele și blesteme, Alessa le-a făcut Fonților un rezumat concis al ultimei întâlniri cu fratele ei spălat pe creier, înainte de a-i conduce jos.

Kaleb a rămas în urmă, necăjit că pierdea toată distracția.

Servitorii s-au dat în lături când Alessa și-a făcut apariția.

— Du-te acasă, Adrick! i-a cerut ea, uitându-se urât printr-una dintre crăpăturile ușii de la cămară.

— Nu până nu mă asculți.

— Ultima oară când te-am ascultat ai încercat să mă convingi să mă sinucid.

Josef a făcut un pas spre cămară.

— Vrei să-l convingem noi să plece, Finestra? Aș fi încântat să-l transform într-un cub de gheață sau poate Kamaria ar putea să dea foc la ușă.

Kamaria și-a trosnit degetele zgomotos. Lui Adrick i s-a zbârlit părul pe cap o dată ce Saida s-a tras și ea mai aproape.

— Am fost un măgar și îmi pare rău, a spus Adrick. Dacă preferi să îmi dai foc în loc să mă asculți, atunci așa să fie, dar nu plec.

Alessa a mormăit exasperată.

— Lăsați-ne singuri câteva minute, dar, dacă mă auziți strigând, să dați năvală.

Kamaria, Josef și Saida s-au retras în capătul opus al bucătăriei, cu aceleași priviri ucigătoare în ochi, în vreme ce Adrick se strecura afară din cămară.

— Îmi pare rău! a zis Adrick, cu umerii plecați. M-am simțit îngrozitor de când... ei bine, știi tu. Dar eu chiar am crezut că fac ceea ce e bine. Cum aș fi putut să știu că ești sabotată? Nici măcar nu știam că ghiotte există cu adevărat!

Alessa și-a încordat pumnii. Despre asta era vorba până la urmă, nu? Să îl lase pe Dante să își asume toată vina astfel încât ea să fie absolvită. Cu toate acestea, o înfuria să audă

cuvintele de pe buzele lui Adrick.

— M-am îmbătat atât de tare în noaptea aceea pentru că mă simțeam sfâșiat cu totul, iar fratele alături de care beam tot vorbea despre un puști pe care încercase să îl salveze de la pieire. Jura că puștiul era un ghiotte și că îl regăsise în oraș, unde lupta acum pentru bani – în fine, mi-a luat câteva zile ca să-mi dau seama de ce-mi suna cunoscut numele, dar până la urmă am înțeles.

Alessa a blestemat.

— I-am spus lui Ivini de îndată ce mi-am dat seama! a continuat Adrick, fără să aibă habar de nimic. Și el te-a salvat, așa că mi-am răscumpărat greșeala, nu-i așa?

Pe tânără o mâncau palmele, ar fi vrut să și le strângă în jurul gâtului fratelui ei.

— *Tu* i-ai spus lui Ivini? Pentru că ai crezut că așa te *voi ierta*? Dacă nu ai fi fratele meu, te-aș ucide.

Adrick și-a deschis uluit gura.

— Eu... am crezut... Alessa, este un ghiotte!

— Știu! i-a răspuns ea. Un ghiotte care mi-a salvat viața de mai multe ori, inclusiv când fratele meu a încercat să mă convingă *să mă sinucid*. Deci de aceea ai venit? Ca să îți asumi meritul pentru că m-ai salvat de ghiotte? Dante *m-a ajutat*! El *a crezut* în mine. *El* nu m-a trădat niciodată. Îmi pare rău să-ți spun asta, Adrick, dar nu poți da vina pe el. Acum îți dorești să fi luat otrava aceea?

Adrick a tras adânc aer în piept, zguduit.

— Nu! Nu, sunt foarte bucuros că nu ai făcut-o. Ești sora mea. Te iubesc.

Alessa și-a dat ochii peste cap.

— Și..., a început el, după care s-a crispat. O navă din Altari a ajuns cu o oră în urmă în port, plină ochi cu oameni.

— Din Altari? De ce? s-a mirat Alessa. Finestra lor este mai rea chiar decât mine?

Fratele ei a înghițit un nod.

— Finestra lor este moartă.

Alessei au început să-i vuiască urechile.

— În locul ei nu s-a înălțat una nouă. Insula este complet lipsită de apărare.

— Vrei să spui că acum *două* insule se bazează pe mine?

Chiar când credea că povara responsabilității nu avea cum să devină mai grea.

— Și ce? Le-ai auzit poveștile și ți-ai dat seama că *tu* ai fi putut să fii responsabil de faptul că două insule ar fi avut o soartă similară?

Adrick a părut să se facă mic.

— Nu-i un sentiment plăcut, nu-i așa? Bine ai venit în lumea mea, Adrick. E mult mai ușor să dai vina pe altcineva când lucrurile merg rău decât să îți asumi că propriile decizii pot avea consecințe îngrozitoare. Dacă aș fi luat otrava aceea, oamenii de pe două insule ar fi așteptat acum să moară.

— Dă-i drumul! i-a răspuns Adrick plat. Zi-le să mă preschimbe într-un țurțure sau într-o torță vie ori ce vrei tu.

— L-ai văzut pe fratele meu, Shomari? l-a întrerupt Kamaria, fără să se mai poată preface că nu trăgea cu urechea. Sau mai sunt nave care încă trebuie să ajungă?

Adrick s-a crispat.

— I-au suit pe cei mai vulnerabili în ambarcațiunile cele mai rapide și i-au trimis pe ei mai întâi. Cei care se pot apăra au rămas să le ia pe cele din urmă, pe cele mai lente, pentru că au mai multe șanse de a supraviețui în caz că nu ajung la timp.

Kamaria s-a dezumflat.

— Mai este însă timp. Am putea avea o întreagă armată de Fonți pe creastă!

— Ăă, a comentat Adrick, întunecat la chip. N-a bătut deloc vântul astăzi. Abia a ajuns și nava aceasta.

Viziunea Alessei în care apărea o armată de Fonți s-a evaporat imediat, dar dezamăgirea era nesemnificativă în comparație cu groaza pe care o simțea la gândul unei nave rămase pe mare când scarabeii aveau să vină.

— Vântul este darul meu, a spus Saida. Acesta este un semn că ar trebui să merg pe docuri?

Prin urmare, cum Kaleb era slăbit, Kamaria, rănită și Saida se pregătea să plece într-o misiune disperată de salvare, echipa nou-formată a Alessei se dizolva din nou.

Capitolul 46

Le leggi sono fatte pei tristi.
Legile sunt făcute pentru a fi încălcate.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 2

Ultima zi de antrenamente a Alessei, cu Fonții rămași, se ducea de râpă. A doua zi era rezervată pentru odihnă și rugăciune: în timp ce Finestra și Fontele cereau binecuvântarea Deei, soldații își pregăteau armele și ultimii oameni din Saverio își ocupau locurile repartizate în Fortezza, care urma să fie încuiată la miezul nopții. Alessa ar fi trebuit să profite de fiecare secundă de antrenament, dar nu putea să se concentreze.

Saida nu se întorsese încă, ceea ce însemna că, undeva, dincolo de linia orizontului, o navă plină cu Fonți era pierdută pe mare, fără apărare. Vremea devenise haotică – când ploua rece, când ieșea soarele arzător, vânturile care se iscau din senin smulgeau țiglele de pe acoperișuri și le aruncau prin *piazza* ca pe niște frunze de toamnă – și fiecare schimbare bruscă era punctată de tremurul insulei înseși.

În același timp, Dante putrezea într-o criptă, iar Alessa nu-și putea închide ochii fără să-și închipuie pereți din marmură surpându-se și drugi de fier scrâșnind sub un tavan care se prăbușea în bucăți. Cittadella trecuse cu bine de Divorando atâția ani, așa că Dea avea să o țină în picioare și de această dată, dar Alessei i se căsca un gol în stomac de fiecare dată când se gândea la Dante, închis, singur în întuneric.

Avea o misiune, o responsabilitate – să folosească darul Deei pentru a-i salva – dar la acel ultim antrenament, când

ar fi trebuit să fie la apogeu, tot greșea, pierdea controlul și își copleșea partenerii.

Alessa insista că emoțiile sunt de vină, dar nu era asta.

Îl vizitase pe Dante de două ori, înainte ca Renata să o surprindă întorcându-se din criptă și să îi interzică să mai meargă acolo. De fiecare dată i se păruse mai stins decât ultima oară. Poate că în curând aveau să fie morți amândoi și Dante își va da ultima suflare în mizeria de care fugise ani întregi.

Kaleb și-a aruncat păturile pe podea și s-a ridicat.

— Destul!

— Destul ce? s-a răstit Kamaria.

Piciorul ei rănit cedase cu o oră în urmă și acum stătea pe podea, gata de harță.

— E la pământ!

— Îmi pare rău! a spus Alessa, chircindu-se. Nu se va întâmpla la fel în timpul bătăliei, promit.

Kaleb s-a strâmbat.

— Lasă-mă pe mine să o fac și gata!

Kamaria s-a uitat urât la el:

— *Ce* să faci?

— Să îi iau locul. Evident. Știm cu toții de ce este vraiște. Eu o să trag un pui de somn în spatele barelor și Alessa va putea să se concentreze asupra luptei.

Alessa s-a încruntat.

— Nu cred că oamenii din Saverio își vor ceda Fontele pentru un ghiotte.

— Nu trebuie să știe, a spus Kaleb sumbru. Într-o criptă poate fi oricine când îți este prea teamă să te apropii.

— Dacă s-ar afla...

— Fortezza este încuiată până la sfârșitul bătăliei și toți cei care încearcă să deschidă porțile după miezul nopții sunt izgoniți. Tot ce trebuie să fac este să evit să mă întorc până

sunt închise porțile, și gata. Avem cu toții doar de câștigat, serios. Toți, în afară de mine.

— De ce ai fi dispus să faci asta?

Kaleb și-a concentrat atenția asupra unghiilor.

— El va fi mult mai de folos decât mine pe creastă. Nu pot să spun că eram nerăbdător să merg la luptă, dar se pare că îmi place și mai puțin să stau degeaba și să mă ascund sub pături ca o povară inutilă. Așa că pune-i o sabie în mână și vârâ-mă pe mine printre morți. Cel puțin așa voi putea ajuta într-un fel.

— Și cum propui să facem schimbul fără ca nimeni să bage de seamă? a întrebat Kamaria.

Kaleb s-a prăbușit în fotoliu.

— Vreți să fac eu totul?

— Am eu o idee!

Alessa s-a luminat de speranță.

— Întâmplarea face că am un frate care îmi este dator cu o favoare.

— Ei bine? a întrebat Kaleb, făcându-și apariția de după paravanul Alessei. Cum arăt?

Îmbrăcat cu hainele lui Dante, cu părul înnegrit cu grăsime, Kaleb ar fi putut să-i păcălească pe cei mai mulți. Nu și pe Alessa însă. Poate dacă-l privea dintr-o parte... Nu, nici măcar așa. Însă era deghizat destul de bine.

Renata și Tomo știau că Alessa, Kaleb, Kamaria și Josef erau strânși la ea în apartament, făcând strategii și oferindu-și ultimele sfaturi. Asta nu era întru totul fals. Doar că mai aveau de câștigat o bătălie întâi.

Kaleb s-a rezemat de perete, și-a pus mâinile-n piept și le-a aruncat o privire plină de superioritate lui Josef și Kamariei.

— Nu-i rău, ei?

— La fix! a zis Alessa.

Se simțea vinovată pentru că râdea într-un astfel de moment, dar erau cu toții încordați și râsul ar fi putut să fie cea mai bună eliberare.

Kamaria i-a dat un cot în coaste lui Kaleb.

— Nu trebuie decât să stai întins și să nu te miști. Nu-i momentul să faci pe cocoșul.

Kaleb s-a uitat cu nasul pe sus la Kamaria și a ridicat o haină uriașă, verde-pădurar, cu dublură magenta, și și-a aruncat-o pe umeri.

— Kammy, eu *m-am născut* cocoș.

— Scârbos!

Kamaria s-a prefăcut că este gata să verse. Îmbrăcată în pantaloni crem, legați cu o împletitură în talie, și cu o șapcă în carouri pe cap, care-i acoperea părul, Kamaria arăta ca cel mai simpatic băiat de la livrări. Dacă aveau noroc, nimeni nu avea să o recunoască și să se întrebe de ce atât de mulți Fonți se perindau prin preajma criptelor cu câteva ore înainte ca Cittadella să fie închisă pentru Divorando.

— Am putea, vă rog, să ne concentrăm asupra a ceea ce avem de făcut? a întrebat Alessa. Josef, tu vei aștepta. Kamaria?

— Sunt gata.

Kamaria a scos o cutie cu chibrituri din buzunar și a aprins unul. Dintr-o mișcare, a făcut ca flacăra pâlpâitoare să sară într-un felinar care o aștepta pe masă, mărind și micșorând focul până când a ajuns să aibă exact dimensiunea pe care și-o dorea.

— Va fi distractiv!

— Dacă nu vom fi prinși, a punctat Alessa.

— Ce-ar putea să ne facă? a comentat Kaleb. Să ne alunge? E prea târziu acum. Încuie la miezul nopții. Nimeni nu mai intră, nimeni nu mai iese până când nu câștigăm războiul. Sau îl pierdem. Vă rog să nu pierdeți totuși. Mă voi oftica foarte tare dacă-mi voi petrece ultimele zile într-o celulă jegoasă.

Alessa a răsuflat.

— Presupun că suntem gata atunci.

Kamaria i-a făcut Alessei cu ochiul și și-a înclinat șapca.

Sub Cittadella, tunelul principal zumzăia de voci. Aerul era îmbâcsit de la atâtea respirații și încărcat de zgomotele oamenilor. Oameni, pretutindeni.

Alessa și Kaleb trebuiau să se oprească des ca să accepte cuvintele de încurajare și să împartă zâmbete pline de îmbărbătare altarienilor, care se amestecaseră printre saverieni.

La brațul Alessei, Kaleb zâmbea și împărțea bezele, fluturându-și pelerina ca să se asigure că toată lumea îl asocia cu ea.

Porțile rămâneau deschise încă o oră.

Au cotit pe ultimul coridor dinspre cripte și au găsit intrarea blocată de o mulțime de civili și o jumătate de duzină de acoliți în robe albe, printre care se număra chiar Ivini.

Unul dintre cei învești mântați în alb era Adrick. A privit-o în ochi pe Alessa și și-a ridicat mâna, parcă pentru a-și scărpina urechea, semnalând un *Am încercat*.

Alessa a strâns din dinți. Singurul lucru pe care Adrick îl avusese de făcut fusese să îl convingă pe Ivini să îl lase pe el să îl păzească pe ghiotte peste noapte. Ar fi trebuit să fie *singur*. În schimb, acolo era o adevărată petrecere la care se adunaseră toți cei pe care nu își dorea să îi vadă.

— Ah, Finestra! Fonte! a zis Ivini, cu o strălucire în ochi la vederea Alessei și a lui Kaleb. Ce vă aduce aici, jos?

Alessa a zâmbit plină de grație.

— O ultimă vizită pe care o vom face creaturii, *Padre*. Binecuvântându-l, sper că vom alunga blestemul pe care l-a adus asupra fortăreței noastre.

— Minunat! a exhalat Ivini. Și noi am venit să facem același lucru. Ați auzit probabil, la fel ca noi, că bravii soldați care îl

păzeau au fost chemați la datorie, dar să nu vă fie teamă, noi am jurat că le vom ține locul. Ne vom asigura că prizonierul este păzit așa cum trebuie.

— Splendid! a zis Alessa, strângându-și mâinile-n pumni, în buzunare.

Sosise momentul să pună în aplicare planul de rezervă.

Tânăra a condus procesiunea absurd de numeroasă în cripte și a îngenuncheat dinaintea închisorii lui Dante. Acesta era ghemuit în spate, pe pământ, și nu s-a clintit, în ciuda zgomotului făcut de atât de mulți oameni afară.

Alessei i-a bubuit inima în piept, dar a început să recite rugăciunea Deei pe cât de încet putea. Dante nu a făcut nicio mișcare prin care să arate că măcar era în viață.

Dea, dacă ții la mine cât de puțin, acum este momentul pentru un miracol.

În loc de miracol, s-a ales cu o piatră.

Aceasta s-a izbit de zăbrele și a ricoșat înapoi spre ea. Alessa s-a răsucit spre mulțime.

— Cine a aruncat-o?

Chipuri inexpresive. Un băiețel și-a ridicat mâna.

— Nu am vrut să vă lovesc pe dumneavoastră, domniță. Am crezut că pot să-l nimeresc pe ghiotte.

Alessa a văzut roșu în fața ochilor.

— Ne-am adunat aici pentru a ne ruga.

— Dar nu am avut și eu ocazia! a strigat scurt băiatul la un bărbat – probabil tatăl lui – care l-a tras înapoi de bluză, șuierându-i să-și țină gura.

Ocazia. Nu avusese *ocazia* să arunce și el cu o piatră în ghiotte.

Nemișcarea lui Dante era mai înspăimântătoare ca oricând. Alessei nu îi fusese nicicând mai greu să se prefacă liniștită și stăpână pe sine.

Dar, când credea că lucrurile nu mai au cum să se înrăutățească, și-a făcut apariția Nina.

Capitolul 47

In bocca al lupo / Crepi il lupo.
În gura lupului / Să crape lupul.

ZILE RĂMASE PÂNĂ LA DIVORANDO: 1

Nina a inspirat adânc.

— Padre, nu ar trebui să te apropii de creatură! l-a avertizat ea, ridicându-și bărbia. Ah, bună, Josef! Ce amuzant că dau de tine aici. Încă te ții după Finestra?

— M-a chemat datoria! a spus Josef, mândru ca un păun. Și eu am răspuns.

— Sunt sigură că te-a chemat.

Nina și-a ridicat privirea în tavan, clipind din gene de parcă ar fi încercat să se abțină să nu plângă.

— Eram sigură că ai să alergi înapoi la ea. Este clar că te-a vrăjit cu frumusețea și bunătatea ei. Cum ar putea *vreodată* să concureze cu ea o simplă muritoare?

Josef s-a îmbățoșat și mai tare.

— Ne confruntăm cu sfârșitul lumii, Nina. Soarta tuturor din Saverio este mai importantă decât sentimentele tale caraghioase.

Nina a căscat gura.

— *Sentimente caraghioase?*

— Of, pe toți zeii! a mormăit Kamaria de undeva din mulțime și toate felinarele s-au stins.

Nina a dat drumul unui țipăt ascuțit, urmat de îmbrânceli, strigăte și șoapta lui Kaleb în urechea Alessei:

— Merge perfect, nu-i așa?

Alessa și-a scos o mână neînmănușată din buzunar. O mână mică s-a agățat de ea și în stomacul ei s-a căscat un gol.

Cripta răsuna de strigăte uluite care cereau ca cineva să reaprindă felinarele, dar toate chibriturile se stingeau imediat.

Mâna a dispărut și Alessa a simțit o atingere mătăsoasă.

— Nu are *nimeni* o lumină? a întrebat Alessa.

O flacără a prins viață, atât de luminoasă că Alessa s-a văzut nevoită să-și acopere ochii.

Kamaria, cu cozorocul plecat, ca să-și ascundă fața, s-a apropiat de ea, cu un felinar în mână.

— Aici, domnișoară! a chemat ea, cu vocea îngroșată. Al meu pare să fie bun.

Ivini a pus mâna pe felinar înainte ca Alessa să aibă ocazia să o facă ea.

Ignorând șoaptele indignate din jur, bărbatul a alergat la poarta de fier a închisorii lui Dante și în graba lui a izbit felinarul de gratii. Aceeași siluetă stătea ghemuită în întuneric.

Privirile s-au îngustat bănuitoare în timp ce Ivini cobora lumina ca să cerceteze încuietoarea intactă, neatinsă.

— Scuză-mă, a intervenit Alessa.

Bombănind în barbă, Ivini i-a cedat felinarul.

Fata l-a tras pe companionul ei spre hol, acolo unde suspect de multe făclii se stinseseră, de asemenea. Pelerina cu glugă îi umbrea chipul, dar nu suficient încât să-i ascundă vânătăile de aproape.

— Ce ți-au făcut? Am crezut că nu au cheia.

Dante i-a răspuns printre dinți:

— Nu ai nevoie de cheie când poți să arunci cu pietre.

Alessei i s-a aprins sângele în vene, dar trebuia să aștepte. Plănuise să mărșăluiască rapid pe culoarele aglomerate, cu un Dante alert, care să țină pasul cu ea. În schimb, brațul pe umărul ei era tot mai greu, pașii îi erau șovăielnici și, în timp ce înaintau ucigător de încet spre nivelurile și mai aglomerate, fiecare chip care se întorcea spre ei o înfiora.

Le-a aruncat o privire disperată peste umăr Kamariei și lui Josef, care întârziau în spatele lor, încercând să se amestece printre sutele de saverieni care-și făceau de lucru prin jur.

Lumea ar fi intrat în panică dacă aceștia ar fi alergat ca să îl susțină pe „Kaleb", dar ar fi fost și mai rău dacă se prăbușea. Și mai rău dacă toată lumea și-ar fi dat seama că nu era Kaleb.

Într-un sfârșit au ajuns la coridorul principal, iar Alessa a întrezărit poarta de la Cittadella.

— Suntem aproape acolo, a șoptit Alessa. Mai e puțin doar.

Două siluete le-au tăiat calea. Tocmai atunci!

— Finestra, a spus mama ei, cu mâna încleștată la brațul tatălui Alessei. Aș aprecia dacă ne-ai acorda o clipă din timpul tău.

Alessa și-a înfipt picioarele în pământ, ca să-l țină pe Dante drept.

— Mă tem că ne cam grăbim.

— Te rugăm, a tremurat vocea tatălui ei. Fratele tău ne-a spus ce a făcut.

— Nu am un frate, a răspuns Alessa simplu. Nici familie.

Și o durea la fel de mult ca în ziua în care plecase de acasă.

— Știu că ești furioasă pe mine, dar eu am încercat să fac ceea ce mi s-a spus. Ceea ce zeii voiau să fac. Adrick...

Mama Alessei și-a dus mâna la gură.

— Ar fi trebuit să te protejeze.

Tatăl ei și-a trecut mâna prin barba scurtă.

— Nu să facă... ceea ce a făcut.

Dante s-a împiedicat, de parcă ar fi fost gata să leșine, și Alessa a tremurat de spaimă.

— Mă bucur că nu sunteți de acord cu faptul că fiul vostru a încercat să o ucidă pe Finestra, dar chiar trebuie să plec.

— Nu suntem de acord cu faptul că *fiul* nostru a încercat să-și rănească *sora*.

Mama Alessei și-a dres o șuviță de păr grizonant, care-i alunecase din coc.

— Am fost crescută spunându-mi-se că este datoria mea să îmi uit copilul dacă el sau ea va fi ales. Dar eu aveam o datorie și față de tine. Știam...

Femeia și-a fluturat mâna.

— Știam că te vizita, dar nu am pus întrebări. Mă temeam de ceea ce aș fi putut să aud. Și acum...

Și-a astupat gura cu mâna.

— Ar fi trebuit să întreb. Ar fi trebuit să vin.

— Acel ghiotte... te-a rănit? a întrebat-o tatăl ei.

— Nu, a răspuns Alessa și nu știa dacă Dante era conștient de cuvintele pe care le rostea, dar le-a spus oricum, și pentru el. M-a protejat. Întotdeauna.

— Când mă gândesc cât de singură trebuie să te fi simțit ca să-l primești aproape de tine...

Adrick a alergat spre ei, cu o privire alarmată pe chip la vederea reuniunii de familie.

— Mi-am cerut deja iertare, tată. Las-o să plece. Are lucruri importante de făcut.

Alessa i-a aruncat o privire disperată, genunchii îndoindu-i-se sub greutatea lui Dante.

— Cel puțin ia astea.

Mama ei i-a întins un pachet de plicuri legate cu sfoară.

— Gata, mamă. Lasă-i să plece.

Adrick a luat pachetul și l-a îndoit ca să-l strecoare în buzunarul de la haina lui Dante, albindu-se la chip după ce a aruncat o privire sub glugă.

Mama s-a încruntat văzând fruntea lui Dante, care se aplecase cu totul spre pământ.

Trebuiau să-l ducă înăuntru. Chiar în acea clipă.

— Mamă, tată! a șoptit Alessa, privindu-i în ochi. Dacă ați avut vreodată încredere în mine, vă rog să aveți și de această dată. Este fiul Deei, la fel ca voi și ca mine. Mai mult poate. Știu ce scrie în *Verità*, dar...

— Dacă o spui tu, noi te credem! a zis mama Alessei.

Alessa s-a simțit inundată de o ușurare disperată.

— Atunci, ajutați-mă!

Poate că nu înțeleseseră ei chiar tot, dar părinții Alessei nu erau proști.

— Pot să mă rog alături de tine, Finestra? a întrebat-o mama ei cu glas tare. Soțul meu și fiul nostru ar vrea să se roage alături de bunul nostru Fonte.

Tatăl Alessei și-a deschis larg brațele puternice și ea l-a împins pe Dante la el. O Finestra nu putea să-și atingă decât Fontele, dar el nu era îngrădit în același fel.

Cu un zâmbet jovial, tatăl și-a trecut brațul pe după umerii lui Dante, iar Adrick l-a apucat de mână cu putere și, împreună, au pășit spre poartă.

Josef și Kamaria s-au strecurat și ei, în vreme ce Alessa se prefăcea că ascultă rugăciunea pe care o turuia mama ei.

Când au ajuns în apropierea porții, cuvintele acesteia s-au stins. Ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Ai grijă, fata mea dulce!

Înghițind nodul pe care-l avea în gât, Alessa s-a grăbit să-i prindă din urmă pe tatăl ei și pe Dante.

În poarta de la Cittadella, tatăl ei l-a bătut pe spate pe Dante, dărâmându-l practic în brațele lui Josef.

Darul Kamariei a făcut din nou ca toate felinarele de pe coridor să pâlpâie, atrăgând strigăte din toate direcțiile, în vreme ce ei năvăleau înăuntru. Adrick și Josef l-au urcat împreună pe Dante pe scări, fiecare treaptă părându-li-se mai înaltă decât cea din urmă, până au ajuns la etajul principal, de unde Adrick trebuia să se întoarcă. Alessa i-a luat locul și, împreună, au străbătut curtea interioară, hainele lor stranii și mișcările anevoioase atrăgându-le privirea confuză a unui gardian.

Alessa a rânjit larg.

— Prea multă șampanie, dar un mic *espresso* îl va pune pe picioare!

Gardianul a ridicat din umeri.

Sus, Kamaria a bâjbâit după săpun și suc, în vreme ce Josef îl sprijinea pe Dante, astfel încât Alessa să-i poată scoate hainele murdare.

Aceasta și-a ridicat privirea de la ghetele lui Dante când a auzit un sunet de uimire în ușă.

— Num-am uitat, Josef! Nu mă uit! a zis Nina, acoperindu-și ochii.

Josef a oftat și și-a scuturat capul.

— M-am descurcat bine? a întrebat plină de mândrie Nina. Știu că am jucat *puțin* exagerat, dar a trebuit să mă dedic întru totul rolului, altfel nu aș fi fost convingătoare. Josef, tu ai fost *grozav*! Barele au revenit la forma inițială de minune și cred că țipătul a fost de mare ajutor.

— A fost, a spus Alessa. Mulțumesc!

Ninei i-au tremurat buzele.

— Măcar atât să fac și eu. Sunt foarte...

— Îți poți cere iertare după bătălie, bine?

Pe genele arămii ale Ninei au strălucit lacrimi.

— Sau în timpul?

Alessa a zâmbit.

— Sigur. Vom avea cu siguranță câteva pauze, nu-i așa?

Kamaria a așezat pe masă o tavă cu boluri aburinde și căni și a adunat grămada de haine murdare și rupte a lui Dante de pe podea.

— Pe astea le arunc.

Alessa nici măcar nu s-a obosit să-și scoată propriile haine și, după ce ea și Josef l-au cufundat pe Dante în apa cu săruri, a intrat și ea în cadă, complet îmbrăcată.

— Strig dacă am nevoie de voi.

Josef a dat din cap.

— O să aduc supa.

Ținându-l cu un braț de piept, Alessa l-a legănat pe Dante în apă, folosindu-se de cealaltă mână ca să îi ude părul și să i-l pieptene pe spate.

Inima i s-a strâns în piept amintindu-și de momentul în care *ea* fusese cea rănită, în cadă, iar Dante stătuse întins pe scări, încruntându-se la teoriile ei despre ghiotte. Nu își amintea ce spusese, dar cuvintele ei trebuie să-l fi durut, adăugând răni noi unor cicatrici de o viață. De câte ori își mușcase Dante limba în vreme ce oameni ca ea vorbeau despre cât de diabolic era el, despre cât de egoiști și răi fuseseră părinții lui?

Alessa petrecuse ani întregi întrebându-se dacă era ceva în neregulă cu ea, dacă era o eroare, dacă era o greșeală în tapiseria divină a lumii, și asta aproape că o ucisese. Dante trăise cu asta mereu.

În ciuda unei vieți întregi de necazuri, el ajutase o fetiță de pe o alee, care era agresată de cineva mai mare și cu mai multă putere. Alesese să răspundă pozitiv când o tânără femeie speriată îi ceruse ajutorul.

Rămăsese când ar fi putut să plece, iubise când ar fi putut să urască și acceptase să fie închis ca să-i protejeze pe oamenii care nu ezitau să-l facă să sufere.

Nu îl meritau.

Josef a intrat tiptil în baie, ducând o tavă pe care a împins-o spre marginea căzii, astfel încât Alessa să poată ajunge la ea.

Ochii lui Dante erau închiși, dar își tot pierdea și își recăpăta cunoștința, crispându-se din când în când, în timp ce Alessa îi tampona rănile cu un prosop umed.

— Nu te deranja. Mă voi vindeca în curând, i-a spus el.

Alessa s-a întins după o lingură, hotărâtă să îl facă să mănânce, astfel încât puterile să îi poată funcționa nealterate.

— Mă lași și pe mine să am grijă de tine o dată?

— Nimeni nu are grijă de mine, a spus el împleticit.

Fetei i s-au umezit ochii.

— Eu am. Și acum șșș!

Lingurile de supă sau puterile lui l-au refăcut suficient cât să poată zâmbi.

— Nu ar trebui să pupi rănile ca să le vindeci?

Alessa i-a sărutat tâmpla.

— Asta nu se pune.

— Dacă te-aș săruta așa cum *aș vrea* să o fac, l-a certat ea, ai muri de extenuare. Vindecă-te și voi face în așa fel încât să merite!

Dante și-a deschis ochii.

— Când este Divorando?

— Abia mâine. Nu îți face griji pentru asta acum. Trebuie să te odihnești.

Josef trebuie să fi așteptat cu urechea lipită de ușă, pentru că și-a făcut apariția de îndată ce Alessa a strigat după ajutor. Împreună l-au scos pe Dante din apă, l-au înfășurat în prosoape și l-au ajutat să urce scările.

Josef era adorabil de jenat pentru că învelea un ghiotte în patul Finestrei lui.

— Du-te la Nina. S-a descurcat grozav.

El s-a luminat la chip.

— Așa este, nu? Chiar îi pare foarte rău...

Alessa l-a oprit, ridicându-și mâna.

— Am făcut greșeli cu toții. Era speriată și a încercat să protejeze pe cineva drag. În seara asta mi-au trecut prin minte destul de multe fantezii răzbunătoare, așa că înțeleg. Și, în plus, voi avea nevoie de toți pe creastă.

Josef a făcut o plecăciune adâncă.

— Va fi onoarea mea, Finestra!

— După ce s-a petrecut în seara asta, nu crezi că ai putea să-mi folosești numele? a râs ea.

— Va fi o onoare, domnișoară Paladino.

Alessa i-a dat un cot.

— E bine, deocamdată. Mai lucrăm la asta.

După ce a plecat Josef, Alessa s-a strecurat în pat alături de Dante.

El a mormăit și și-a deschis un ochi.

— Mă simt groaznic.

— Arăți groaznic.

Dante a râs șovăitor.

— Ah, *luce mia*! Tu chiar știi cum să faci să tresalte inima unui bărbat.

Dante a gemut.

— Așa te simți când mori? Ar trebui să-ți spun numele meu acum?

— Nu mori. Ești slăbit și nu te vindeci la fel de repede ca de obicei. Dar *poți* să-mi spui numele tău.

— Ha! a oftat el. Bună încercare. Dacă *nu* sunt pe moarte, nu ți-l voi spune decât după ce salvezi lumea.

— Ei bine, ești oricum prea slab ca să fugi, așa că voi scoate informația de la tine până la urmă. Acum, somn.

La un moment dat, respirația lui Dante a devenit regulată și apoi toate rezervele de energie ale Alessei au cedat.

L-a ținut strâns în brațe întreaga noapte, cu picioarele împletite cu ale lui, cu fața lipită de umărul său, numărând orele după bătăile inimii lui.

S-a trezit cu vocea răgușită de somn a lui Dante:

— Nu ar fi trebuit să-ți dedici timpul acesta venerației?

Alessa a aruncat cuverturile la o parte, oftând ușurată când i-a văzut trupul fără vânătăi.

— Ție ce ți se pare că fac?

Dante a oftat gutural, primind mâna care-i mângâia pieptul.

— Trebuie să-ți aduci aminte pentru ce lupți, nu? Nu ai zis că-mi vei săruta toate rănile?

— Ai avut *o mulțime* de răni, dar mă voi strădui.

După ce foamea i-a alungat în cele din urmă din pat, Alessa și Dante s-au înfruptat din mâncarea lăsată de personalul de la bucătărie, înainte să se retragă în Fortezza. Dimineața a alunecat repede, plină de sărutări, strategii și bucate – Dante insista că au nevoie de „combustibil pentru bătălie", ceea ce pentru el însemna să guste câte ceva din oră în oră –, precum și momente de tăcere, în care conștientizau din plin ce se pregăteau să înfrunte și Alessei i se tăia respirația. În acele clipe, Dante părea să simtă că starea de spirit îi era diferită și o trăgea la el în brațe, ca să-i potolească degetele tremurânde, ținând-o strâns până când se liniștea.

În timpul unuia dintre accesele ei de tremurat nervos, Dante a scos o pelerină din spatele canapelei și a tras-o peste ei.

— Ce este asta?

Dante a scos pachetul de hârtii din buzunar și Alessa l-a luat, desfăcându-i sfoara în tăcere.

— Scrisori, a spus ea. De la mama mea.

A răsfoit teancul, băgând de seamă datele scrise pe fiecare dintre ele, fără să citească însă mai mult.

— Le vei citi?

Alessa și-a închis ochii.

— Nu știu. Mă simt copleșită știind doar că a scris atâtea.

Dante i-a sărutat obrazul.

— Îți las o clipă, ca să te gândești.

A ieșit ca să facă un duș, iar Alessa a îndrăznit să deschidă prima scrisoare, care avea data de paisprezece, ziua ei de naștere, la câteva săptămâni după ce părăsise casa pentru a merge în Cittadella.

Draga mea fată,
Știu că nu ar trebui, dar îți duc dorul mai mult decât

cuvintele pot spune. Astăzi au ținut o paradă în onoarea ta. Adrick mi-a spus că erai frumoasă, eu însă nu m-am putut convinge să merg. Cum aș fi putut să o fac, când mi s-ar fi frânt și mai tare inima văzându-te și fiind obligată să mă prefac că nu ești fiica mea?

— Cioc, cioc! Te-ai rugat îndeajuns?

Alessa și-a șters fața de lacrimi și a ascuns scrisoarea în cartea cu proverbe a lui Dante, pe care a strâns-o aproape în timp ce se îndrepta spre ușă.

— Toată lumea este îmbrăcată decent după asemenea petrecere?

Kamaria s-a uitat pe furiș printre degete.

— Nu vreau să-mi pângăresc ochii virgini în zorii bătăliei.

Nina s-a îmbujorat, iar Josef s-a arătat scandalizat.

— Nu am vrut să vă întrerupem rugăciunile...

Nina i-a aruncat Kamariei o privire mustrătoare pentru că o bufnea râsul.

— Dar am vrut să vedem ce face Dante și soarele este la apus, așa că ziua închinată rugăciunii este practic încheiată. În plus, nu avem altceva de făcut decât să ne odihnim și e prea devreme să mergem la culcare.

— Am fi putut să mai petrecem ceva timp făcându-ne griji, a comentat Kamaria. Eu încă am asta pe lista cu lucruri de făcut.

S-a auzit un nou ciocănit în ușă.

— Dea să ne ierte! a spus Alessa. Este ziua de dinaintea apocalipsei și noi ne-am strâns ca la petrecere.

Era Adrick, care arăta tare plouat.

— Ce cauți *tu* aici? l-a întrebat Alessa. Ar fi trebuit să fii în Fortezza.

— Am știut că n-o să fii de acord, așa că m-am ascuns până au închis porțile. Acum e prea târziu! Voi lupta alături

de ceilalți și îi voi ajuta să-i îngrijească pe cei răniți. Medic de război, la dispoziția ta.

Alessa s-a rezemat de cadrul ușii.

— *Acum* te-ai hotărât să faci pe eroul? Jur că tu mă vei ucide.

Adrick a zâmbit ezitant.

— Cel puțin acum nu va mai fi intenționat?

Fata a oftat.

— Intră atunci. Avem destulă mâncare pentru o armată întreagă, dar nu e nimic încălzit, iar băuturile lipsesc, asta dacă nu cumva preferi *limoncello* la temperatura camerei.

Adrick și-a frecat mâinile.

— Preferatul meu.

— Cred că unii dintre voi l-ați cunoscut deja pe fratele meu.

Faptul că Adrick îi ajutase să execute eliberarea nu fusese îndeajuns pentru a-i spăla păcatele în ochii lor, dar păreau să-l tolereze.

Dante și-a făcut apariția, pe jumătate îmbrăcat, chiar când Alessa încheia încordată prezentările. Adrick a tresărit, vizibil uimit să-l vadă pe Dante strălucind de sănătate, în contrast evident cu persoana distrusă pe care o strecuraseră afară din criptă cu o noapte în urmă.

— Ah, salut! Echipa e aici, a zis Dante, cu mușchii flexându-i-se în timp ce-și trecea mâna prin părul umed.

Adrick a scos un mormăit aprobator și i-a dat un cot Alessei, pe care aceasta l-a ignorat în mod voit.

— Au venit să vadă cum ești, i-a spus Alessa lui Dante. Iar măgarul de frate-meu s-a hotărât în al doisprezecelea ceas să se facă medic, așa că am rămas și cu el pe cap. Îi dau pe toți afară după ce mâncăm, pentru că toată lumea trebuie să se odihnească bine în noaptea asta.

— Mda, da! a ușuit-o Kamaria. Vreo instrucțiune de ultimă oră? Vreun discurs de încurajare? Ceva sloganuri pentru bătălie?

— Da, a spus Josef. Avem nevoie de un motto pentru echipa noastră.

Dante a ochit cartea cu proverbe din mâna Alessei.

— *In bocca al lupo*. „În gura lupului." Înseamnă *noroc*!

— Gura lupului? s-a mirat Kamaria. Nu înțeleg.

— Unii spun că înseamnă că înfrunți pericolul – lupul – și speri să ieși victorios. Alții cred că se referă la felul în care o lupoaică își cară puii, protejându-i de pericol, în ciuda colților ei ascuțiți. Răspunsul corect este: *Crepi il lupo* sau *Crepi*. „Să crape lupul!"

Alessa a tresărit.

— E doar o expresie, a șoptit Dante, doar pentru ea.

— Îmi place, a hotărât Josef. *In bocca al lupo!*

— *Crepi!* i-a strigat Kamaria în răspuns, cu pumnul ridicat, deși i-a ieșit mai degrabă „crăpi", și toată lumea a râs, cu excepția lui Dante, lucru care părea să-l coste un efort considerabil.

— Odată ce se sfârșește bătălia asta, îți voi da toate lecțiile de pronunție de care ai nevoie.

— În ordine, a spus Alessa. Acum, că ne-am ales sloganul, treceți la masă!

— Mâncați, beți și vă veseliți, a completat Nina și i-a pasat un coș cu pâine proaspătă lui Josef.

Kamaria și-a ridicat bagheta ca pe un pahar de *prosecco*.

— Pentru că mâine s-ar putea să murim!

Capitolul 48

Tutti son bravi quando l'inimico fugge.
Toți sunt viteji când dușmanul fuge.

DIVORANDO

Sfârșitul avea o culoare. Nu era tocmai negru, ci de un cenușiu întunecat înțesat cu albastru, care duhnea a neliniște tulbure.

O umbră îndepărtată aluneca pe marea de ardezie, apropiindu-se, crescând, mărindu-se cât să înghită orizontul. Sub Creasta Finestrei, suprafața oceanului era nemișcată, își ținea respirația.

Bubuitul jos și ritmic al tobelor din prima linie a infanteriei era menit să evoce o armată de inimi viteze care băteau în același ritm. Fără temeri, fără îndoieli, fără indivizi. Un colectiv.

Inima Alessei s-a revoltat, bătând atât de repede încât părea să-și piardă ritmul la fiecare câteva secunde.

Ferestrele erau baricadate, iar străzile fuseseră măturate. Armata ei era o falangă de armuri lucitoare, deși peretele din metal nu îi putea ascunde întru totul pe oamenii din spatele lui. Chipurile murdare, dar hotărâte ale armatei, formate din oameni de rând, se întrezăreau printre fante, căutând salvarea.

Căutând-o pe ea.

Aproape că se vedea prin ochii lor. O fată în vârful unei creste, cu veșminte subțiri, o platoșă pe piept și un coif pe cap, cu brațele și mâinile, cu picioarele și tălpile goale. Fiecare membru trebuia să fie expus și accesibil pentru *Fonții* ei – nu

Fonte – astfel încât aceștia să o poată cuprinde, chiar dacă ar fi căzut la pământ.

Și ei purtau armuri minimaliste. Doar tunici din zale delicate și coifuri, pantalonii fiindu-le tăiați până la jumătatea gambei.

Căpitanul gărzii și cei mai buni luptători ai săi acoperiseră diferite puncte de pe creastă, gata să își dea propriile vieți pentru a se asigura că Alessa și Fonții rămân în viață pentru a putea lupta. Dante stătea între Fonți și gărzile lor, puțin mai aproape de Alessa decât restul gardienilor, pentru că el încă se prefăcea cumva că este Kaleb.

Tomo, Renata și membrii din Consiglio se baricadaseră în spatele pereților înalți ai citadelei, coordonând comunicarea dintre diferitele batalioane răspândite în jurul insulei pentru a opri scarabeii care ar fi putut să treacă de prima linie de apărare, pregătiți, de asemenea, să coordoneze evacuarea răniților.

Curând, dealul avea să fie acoperit de trupuri sfârtecate, iar pământul, să fie pătat de sânge.

Dacă ar fi privit doar suprafața oceanului, Alessa ar fi putut să-și închipuie că se apropia o furtună. O umbră se întindea pe deasupra valurilor, un zumzet care s-a preschimbat în vuiet. Dar valul de groază pe care-l simțea ea nu era provocat de vreme.

S-au auzit bătăi de aripi – un sunet care semăna cu un cărucior care aluneca rapid pe șine, pe un deal abrupt. Pulsul i s-a accelerat. Cum oceanul era nemișcat, nu se auzea zgomotul valurilor care ar fi putut să înăbușe zbârnâitul unui milion de aripi și clănțănitul mandibulelor.

În trecut, după fiecare Divorando, Finestra și Fontele trăiseră și părăsiseră piscul pe picioarele lor.

Aveau să trăiască și în acea zi?

Avea să supraviețuiască vreunul dintre ei?

Alessa și-a întins mâinile spre Josef și Kamaria.

Era complet ridicol să te simți rușinat când așteptai moartea, dar Alessa și-a mișcat picioarele și și-a fixat privirea în pământ, după ce le dăduse drumul pentru a doua oară Fonților. Distanțele erau greu de aproximat peste un ocean și din această cauză se pregătise să acționeze de fiecare dată prea devreme. Și, de fiecare dată când Alessa strângea mâinile Fonților și își ținea puterea în frâu, întreaga armată bătea din picioare și-și zornăia armele, transformând momentul într-unul și mai jenant când treceau zece minute fără niciun atac.

În timp ce Alessa le dădea din nou drumul la mâini și tropăia din picioare ca să nu amorțească, Dante a rupt linia Fonților și s-a apropiat de ea. Și-a ridicat vizorul, arătându-și ochii căprui și părul negru și i-a zâmbit în felul acela al lui.

Fiind atât de aproape, îi bloca vederea cu totul și, câteva clipe, nu a mai văzut nici armata, nici câmpul de arme și luptători. Doar oceanul, în spatele ei, și vântul care-i zbura în față șuvițe de păr. Doar Dante, care s-a mișcat cu grijă, astfel încât nimeni să nu îl vadă strângându-i mâna în mâinile lui.

— Poți face asta.

— Știu.

Alessa a reușit să își înfrâneze pornirea de a i se arunca în brațe.

Avea să o facă, pentru că trebuia să o facă. Uneori doar despre asta era vorba: nevoie imperativă. Își iubea casa. Îi iubea pe oamenii din Saverio. Avea să îi protejeze cu *orice* preț. I se părea atât de simplu în acea clipă. Nu fusese simplu cu puțin timp în urmă, dar ultima lună îi reamintise ce înseamnă iubirea și nu avea să mai uite niciodată.

Saverio nu trebuia să o iubească, să o protejeze sau să îi ofere ceva. Alessa iubea insula așa cum o mamă își iubește copilul, fără să țină seama de costuri și beneficii. Așa cum îl

iubea pe Dante. Dacă el nu ar fi venit sau dacă nu ar fi iubit-o, ea l-ar fi iubit oricum, până în ziua morții.

Iubirea nu era condiționată. Era, pur și simplu.

— Voi fi chiar în spatele tău! i-a spus el și i-a sărutat mâna.

De jos s-a ridicat un țipăt, dar roiul era încă departe.

Confuză, Alessa s-a întors și a văzut un bărbat croindu-și drum prin mulțime. Soldații l-au lăsat să treacă.

Nu ar fi trebuit să o facă.

Capitolul 49

A chi dici il tuo segreto, doni la tua liberta.
Nu-i oferi dușmanului tău o spadă.

Ivini a mărșăluit, împingându-l de la spate pe Kaleb printre rândurile de soldați.

— Salut, Finestra! i-a strigat Fontele Alessei, fluturându-și vesel mâna. Băiatul ăsta nu știe când să se dea bătut. I-a obligat să deschidă porțile și toate cele, dar eu aș vrea să se consemneze în toate cărțile de istorie că i-am spus că ceea ce face este o ofensă demnă de pedeapsă. De mai multe ori! Nu prea știe să asculte.

Lui Ivini i s-au aprins ochii.

— Ea a adus *creatura* ca să-i stea alături. Am avut dreptate de la bun început.

— Și eu am avut dreptate în privința ta! i-a tăiat-o Alessa. Ești atât de hotărât să câștigi cu orice preț, încât ți-ai irosit șansa de a fi pus la adăpost! Vin, *Padre* Ivini! Dacă nu ești pregătit de luptă, sper că ești pregătit să mori.

Ivini și-a întors privirea spre trupe.

— A trebuit să alertez armata. Un ghiotte pe creastă? Inacceptabil!

— Te oferi să îi iei locul? l-a întrebat ea. Avem cea mai bună priveliște.

Kaleb s-a sprijinit de un vagon pentru arsenal, plin cu arme pe care le puteau folosi aceia care și le pierdeau pe ale lor în luptă.

După ce a scotocit o vreme, Kaleb a scos o spadă și apoi, râzând, o floretă.

I-a eliberat vârful și apoi a aruncat-o la picioarele lui Ivini.

— Au încuiat în urma ta, *Padre*. Ai face bine să pui mâna pe o armă sau să cauți o casă în care să te adăpostești. Asta dacă te va lăsa cineva înăuntru. Tu nu ai fost adeptul adăpostirii celor în nevoie, nu-i așa?

Ivini a început să țipe la soldați, cerându-le să urce pe creastă și să-l târască pe Dante de acolo, dar Alessa s-a apropiat de margine. Sosise vremea să vadă cui îi era cu adevărat loială armata.

— Aceasta este limita? Am atins-o? li s-a adresat ea soldaților. Ne veți face mai vulnerabili doar pentru a putea ucide un bărbat – un ghiotte, un om totuși – care a venit, de bunăvoie, să lupte pentru Saverio, chiar dacă nimeni nu i-a cerut-o? O să vă puneți în pericol prietenii, familiile, doborând un luptător care a fost binecuvântat cu puterea de a se vindeca și care a urcat astăzi pe creastă pentru a-i proteja pe Finestra și pe Fonții voștri?

Soldații o țintuiau cu privirea, nesiguri.

— De ce ne aflăm aici, dacă nu pentru a lupta? De ce luptăm, dacă nu pentru a trăi? Dante poate lupta. Este greu de ucis. L-am ales să-mi fie gardian și se află aici pentru a mă proteja. Vă întreb acum: veți lupta împotriva *mea*? Pentru că n-am să vă las să-l luați. Nu din nou!

Un țăcănit metalic a făcut-o să tresară. Căpitanul Papatonis, încruntându-se amenințător, și-a lovit platoșa de pe piept cu mânerul spadei și apoi a îngenuncheat.

Pentru o clipă, în care a uitat să respire, Alessa și-a zis că el va fi singurul. Apoi câțiva soldați au imitat mișcarea, urmați de din ce în ce mai mulți alții, până când aproape toți războinicii înveșmântați în zale și-au plecat capetele, salutând-o. În spatele ei, armata de strânsură, cu armurile și coifurile lor improvizate, și-au ridicat pumnii, solidari. Și, dacă în urletele lor aprobatoare a răsunat o mândrie

puțin prea aprinsă pentru că își vedeau un confrate proscris stând în fruntea a mii de soldați de elită, Alessa nu-i putea învinovăți pentru asta.

Padre Ivini s-a albit, înțelegând acum că făcuse o mare greșeală.

Alessa le-a zâmbit sumbru soldaților ei.

— Astăzi luptăm împreună!

Soldații s-au ridicat, pregătiți să îi execute ordinele, ca valul unei mări argintii în lungul dealului. Catapultele și arcașii erau pregătiți, săbiile și coasele, trase, și cu toții priveau dușmanul de pe cer.

Capitolul 50

La morte mi troverà vivo.
Moartea mă va găsi viu.

Scarabeii nu au atacat ca o armată. Acum erau un nor întunecat care înainta deasupra oceanului și în următoarea clipă erau pretutindeni: aripi și gheare și guri căscate, încadrate de mandibule lucitoare. Mișcările lor coordonate erau organizate sistematic, dar nu aveau la bază formațiuni sau strategii plănuite dinainte.

Soldații au vuit și Kaleb și-a lăsat mâna pe umărul Alessei, adăugând scânteia lui focului Kamariei și înghețului lui Josef. Finestra le-a sondat puterile, încet și delicat, încredințându-i lui Dante protecția spațiului din jurul lor, în vreme ce puterea Ninei se împletea cu fulgerul lui Kaleb, străbătându-i mușchii, pătrunzând-o până în adâncul oaselor, până când trupul a ajuns să îi trosnească.

Până și Nina avea ochii închiși și un chip senin. Aveau încredere în ea. Niciun semn de îndoială pentru puterea Alessei.

— A sosit vremea să ucidem lupul, a murmurat Kamaria.

Kaleb i-a aruncat o privire uluită, dar nu era vreme pentru explicații.

Alessa a adunat puterile care i se ofereau, le-a reținut și apoi și-a întors palma spre cer.

O sută de scarabei și-au găsit sfârșitul într-o explozie de foc și gheață, iar Alessa a răsuflat victorioasă.

O nouă jerbă de putere și un scarabeu s-a dezintegrat deasupra, plouând rămășițe negre, lucitoare peste ei. Alessa nu s-a clintit și nici nu și-a scuturat resturile de pe brațele goale. Fie ca reziduurile demonilor spulberați să îi acopere pielea! Fie ca ele să o facă să strălucească! Fie ca asta să fie un avertisment pentru ceilalți: era acolo, cea care aducea sfârșitul demonilor.

Puterile Alessei au tors de încântare. Dante avusese dreptate, de la început. Alessa și-a dezvelit caninii, rânjind, savurând adrenalina care-i curgea prin vene. Își avea alături echipa și puterea ei exulta. Împreună, luptau pentru a învinge.

Fonții au început să îi dea cu rândul drumul Alessei, ridicând în mâini arme, când nu erau ei înșiși armele. Nu era timp pentru odihnă, schimbau doar natura efortului.

Războiul era asurzitor. Zdrăngănitul metalului, zvâcnirile arcurilor, bubuitul tunurilor, urlete și țipete și, pretutindeni, vibrația a o mie de aripi, care te pătrundea până în măduva oaselor.

Ritm. Control.

Dacă cerea prea mult ori nu aveau grijă să păstreze cel puțin doi Fonți în contact în mod constant, oricare dintre ei ar fi putut să cedeze.

Scarabeii au urlat, ca o mie de gheare zgâriind ardezia, și următorul val a căzut, înghețat.

Alessa a încercat să-și găsească ritmul, adunând și strângând darurile Fonților, testând noi combinații. Darul Ninei o amețea încă, însă toată lumea a izbucnit în urale când Alessa l-a folosit ca să-i facă pe scarabei să explodeze în fântâni arteziene de ichor albastru, de o frumusețe grotescă.

Gardienii care îi protejau erau aprigi și gata să își jertfească viața pentru salvatorii lor. Alessa îi iubea pentru asta, îi

iertase pentru toate acele dăți în care se feriseră din calea ei. Acum, când avea cea mai mare nevoie de ei, își făceau datoria.

Aripi, ascuțite ca niște lame, au spintecat aerul dinaintea ei și, o clipă, Alessa și-a văzut propria reflexie multiplicată în luciul ochilor roșii, aprinși.

Era înspăimântătoare. Și, întâia oară, s-a bucurat de asta.

Soldații au strigat, ferindu-se de scarabeii înghețați, care se prăbușeau la pământ, solizi și casanți precum sticla. În curând, rămășițele lor împrăștiate au făcut întregul deal să semene cu o plajă cu nisip negru.

Dante lovea cu sabia și spinteca, eliberând aerul din jurul lor. Nu lupta din spirit de datorie. Lupta pentru ea. Și era spectaculos!

Kaleb și Josef alcătuiau o pereche formidabilă, a descoperit Alessa când a încercat să arunce un val de apă electrizată asupra roiului. Zeci de scarabei s-au prăbușit în mare, zbătându-se în agonie, în timp ce în jurul lor șerpuiau funde de apă și electricitatea le aluneca pe carapace.

— Mama mi-a spus întotdeauna să stau departe de apă când e furtună afară, a spus Kaleb.

În ciuda umorului său forțat, era alb ca o coală de hârtie și o ținea atât de strâns, încât Alessa s-a întrebat dacă puterile ei aveau să aibă de suferit din cauza faptului că sângele nu-i circula prin mâini.

La fiecare câteva minute, Fonții se mutau în tandem, schimbându-și locul când cineva obosea, coordonându-și mișcările astfel încât nimeni să nu fie obligat să ducă singur greutatea puterii Alessei.

Armata era asediată, deși un din ce în ce mai mulți scarabei alegeau să ignore prada ușoară a câmpului acoperit de victime, dând roată crestei în schimb, apropiindu-se și mai mult, cu fiecare clipă. Se avântau spre ea și țâșneau pe lângă, provocând-o parcă.

Creaturile începuseră să își dea seama că grupul mic de pe stâncă, și în special fata din mijloc, era sursa principală a problemelor lor.

Vântul o lovea pe Alessa din toate părțile. Adierile calde de pe țărm întâlneau rafalele de pe mare, răscolite de aripile scarabeilor în torente. Fiecare gură de aer pe care o trăgea în piept era umedă și usturătoare din cauza sării.

Un scarabeu s-a dezintegrat deasupra ei. Alessa i-a evitat aripa înghețată, deși aceasta a reușit să-i reteze vârful cozii împletite. Câțiva centimetri de păr i se păreau un sacrificiu modest pentru o bătălie, dar acum părul îi era despletit și îi flutura în față, împiedicând-o să vadă bine, și nici nu avea o mână liberă.

Scuturându-și coama ca un cal nărăvaș, Alessa s-a străduit să privească printre șuvițele încurcate.

Țintă. Foc. Respirație.

Ceva i-a atins ușor gâtul și Alessa a tresărit, dar era doar Kamaria, care-i strângea cosițele asudate, eliberându-i chipul de șuvițele rebele, pentru a i le prinde la spate.

— Port întotdeauna unul în plus cu mine! i-a strigat Kamaria pe deasupra zbaterii de aripi și a vuietului armelor.

Alessa a râs.

— Nu ai destul păr ca să ți-l strângi la spate.

Kamaria a înghiontit-o la o parte pe Nina, ca să-i ia locul alături de Alessa.

— Nu, dar prietenii mei, da.

În vreme ce bătălia continua sălbatic, Fonții începuseră să obosească, puterea lor pălind treptat, deși scarabeii nu dădeau vreun semn să se oprească.

Alessei i s-a uscat cerul gurii, iar ochii o usturau, plini de sare de mare. Doar lucirea pală dindărătul unui nor plumburiu îi spunea că nu se scurseseră zile întregi, deși ar fi putut să vină de la lună, și nu de la soare.

Cineva – nu văzuse cine – le dăduse Fonților gamele, așa că Nina a putut să-i toarne puțină apă în gură, astfel încât să nu fie nevoită să le dea drumul lui Kaleb și lui Josef.

Nu era îndeajuns, dar trebuia să se mulțumească măcar cu asta. Avea să aibă timp pentru apă și mâncare după ce câștigau războiul.

Alessa a strâns alte mâini, adunând puterea pe care i-o ofereau atât de deschis, și a concentrat-o împotriva unui nou val de demoni.

Să respire. Să schimbe. Să se ajusteze noii surse de magie. Să strângă. Să lovească.

Iar și iar. Schimba. Apoi de la capăt.

Mantra pe care și-o repeta în minte îneca zgomotul bătăliei.

Strânge. Lovește. Respiră.

Cu fiecare oră care se scurgea, spaima rece din pieptul Alessei creștea.

Scarabeii continuau să vină, val după val.

Armata era cotropită. Fonții ei își pierdeau energia.

Nu se mai auzeau glume, nu mai izbucneau scântei de bravură, care să le anime spiritele. Nimeni nu mai avea puterea să facă altceva decât să supraviețuiască.

Nu puteau să continue așa la infinit.

Apoi o strălucire albă a spintecat în depărtare cerul înțesat de demoni.

— O navă! a strigat Nina.

Speranța se arăta la orizont.

Capitolul 51

A mali estremi, estremi rimedi.
Situațiile disperate cer soluții disperate.

Kaleb a șuierat.
— Slavă zeilor!
— Vor ajunge la timp? a întrebat Nina.

— Depinde – Kamaria a încercat să descleștеze degetele lui Kaleb ca să-i ia locul, dar el era prea dus ca să-și dea seama ce face – de cât de mult timp le putem oferi.

Josefi-a făcut semn să îi ia lui locul și s-a aplecat, cu mâinile sprijinite de genunchi, încercând să-și tragă răsuflarea.

Un scarabeu a zumzăit deasupra lor și Kamaria s-a plecat, acoperindu-și capul cu mâinile, din reflex.

Kaleb a tresărit, rămas singur o clipă cu toată puterea Alessei. Dar ea i-a dat drumul înainte să îl pună la pământ.

Adunând ce puteri îi mai rămăseseră, Alessa le-a azvârlit spre cer. Zeci de creaturi s-au aprins, cu limbi de fulger trosnind în jurul lor. Zguduite de spasme, au început să piardă din altitudine.

Kaleb era în genunchi, cu chipul cenușiu.

— Rezistă! i-a cerut Alessa. Rezistă doar!

Dante a pășit în fața lui Kaleb, cu sabia pregătită. Un scarabeu s-a furișat pe lângă el, la doar câțiva centimetri, batjocoritor, și Dante și-a înfipt picioarele în pământ, așteptând. A doua oară când acesta a planat aproape de el, i-a retezat o aripă. Creatura s-a răsucit, și Dante a lovit din nou cu spada, rănindu-i și cealaltă aripă și un picior, ca să fie sigur.

Kamaria a dat drumul unui strigăt, pentru că o gheară desprinsă de trup îi sfâșiase brațul până la os.

Nina s-a lăsat pe vine, încercând să-i lege rana.

Aripile fosneau, mult prea aproape, și ceva ud și lipicios i-a împroșcat Alessei chipul.

Dante a urlat, s-a clătinat. Sângele îi îmbiba cămașa, picura pe stâncă.

— Voi fi bine, a spus el înecându-se. Am nevoie de o clipă doar.

O clipă de care era posibil să nu aibă parte. Alessa și-a convertit spaima în furie și a luptat cu mai multă aprindere.

Corabia se oprise pe cât de aproape de țărm era cu putință, și de pe margini au început să se arunce în mare pasagerii, unul câte unul. O parte din ei s-au înghesuit într-o barcă cu vâsle.

Oceanul s-a învolburat, izbindu-i violent pe cei din barcă și pe înotători. Alessa a renunțat la fulgere. Nu putea să vadă bine dincolo de jerbele de foc și de rafale, dar persoana care vâslea împingea barca și cu pale de vânt, în vreme ce ceilalți îi țineau la distanță pe scarabeii care plonjau urlând.

Mâna lui Kaleb era asudată, îi tot scăpa printre degete. Dar Josef și Nina o țineau strâns, ca și cum viața le-ar fi depins de asta.

Alessa le-a adunat încă o dată puterile, izbind scarabeii cu un îngheț care a smuls o bucată masivă din roi.

Nina a țipat de durere, dar Alessa nu se putea opri ca să vadă ce se întâmplase.

Trebuia să le câștige răgaz. Minute prețioase, astfel încât ceilalți Fonți să ajungă pe creastă, iar Dante să aibă vreme să se vindece. Timp.

Nu mai avea timp.

Barca se întorcea înapoi pe mare, iar siluetele alergau, cu apa până la genunchi, cu explozii de lumină și vârtejuri de gheață înflorind deasupra lor. Mici și ineficiente prin

comparație cu ce ar fi putut să facă ea cu darurile lor, dar reușeau să țină creaturile la distanță.

Atât de aproape. Erau atât de aproape!

Prima înotătoare care a ajuns la țărm și-a ridicat fustele îmbibate de apă și a alergat pe plajă. Silueta înaltă care o urma îi aducea aminte de Kamaria. Trebuia să fie Shomari, fratele trădător care jurase că îi va ajuta.

În timp ce se făceau nevăzuți sub creastă, Alessa și-a întors atenția spre Fonții ei extenuați și răniți. Încercarea de a alege dintre ei era ca un joc ucigaș de ruletă.

Ignorându-i protestele, Alessa a apucat sabia lui Dante, adunând puțin din darul lui de luptător odată cu ea.

Le-a privit urât pe creaturile zburătoare de deasupra, așteptând să vadă care dintre ele era următoarea.

Una s-a năpustit și Alessa și-a arcuit spada prin aer. Impactul i-a zguduit trupul, dar monstrul abia dacă a fost puțin încetinit. S-a răsucit înapoi spre ea și Alessa a lovit din nou.

Darul de luptător al lui Dante a pălit, dar demonii continuau să vină. Alessa a urlat de furie și neputință.

O clipă fără să fie atacați, un moment în care să respire. O gură de aer. Atât cerea.

Murdăria și nădușeala îi încețoșau privirea, iar sabia îi tremura în mână.

Dea, ajută-mă!

Saida, șuierând, i-a desprins-o din strânsoare.

— Îmi pare rău că am întârziat!

Shomari și-a împreunat degetele cu ale Alessei, strângând umărul surorii lui cu cealaltă mână, cerându-și iertare fără cuvinte. Kamaria i-a dat un pumn în braț, dar avea lacrimi în ochi.

Alessa nu putea să se întoarcă pentru a vedea cum se

descurcă Dante. Nu avea timp. Putea doar să spere că nu era prea târziu pentru el.

Un secol, o viață, o bătaie de inimă, o suflare. Nu avea să afle decât mai târziu cât timp se scursese de când lupta.

Vântul Saidei și apa lui Shomari au ridicat un vârtej translucid din mare, absorbind scarabeii de pe cer, iar după ce creaturile aflate cel mai aproape s-au înecat, Alessa a lăsat apa să cadă și a îndreptat vântul spre țărm, pentru a nimici astfel tactica de luptă a demonilor.

Aripile au trosnit, scarabeii s-au prăbușit, iar soldații de jos i-au întâmpinat, pregătiți cu săbii și coase, ca să-i termine definitiv.

Creaturile au părut să simtă adierea înfrângerii și urletele li s-au intensificat.

Alessei i s-au ridicat toate firele de păr de pe corp.

Nina și-a acoperit urechile, cu chipul contorsionat de durere, în vreme ce Josef rămânea împietrit, ca o statuie.

— Continuă, a spus el. Nu te opri!

Nu avea de ales.

Sângele pleoscăia în fiecare palmă pe care o strângea, dar, când una se desprindea, o alta îi lua imediat locul.

Lumea era doar un vârtej de ger și dogoare, de foc și gheață, unduirile bizare ale darului straniu al Ninei deturnau și distorsionau, croind brazde prin roiul de demoni.

Alessa a văzut cerul, o clipă: o rază de soare care i-a spus că timpul trecea, apoi întunericul, aripile și ghearele l-au astupat la loc. Dar văzuse cerul! Și avea să lupte ca să-l vadă din nou.

Luciul unei săbii a fulgerat în apropiere și Alessa a înțeles că Dante era viu și încă lupta.

Pe dealul din spatele Crestei și pe plaja dinaintea lui, soldații se războiau prin ape, înjunghiind scarabeii pe

jumătate înecați. Rândurile ordonate de luptători care ascultau comenzi se dezintegraseră, comandanții urlând acum ordine unor soldați care nu-i auzeau printre atâtea țipete sau erau prea îngroziți ca să asculte.

Și, în tot acest timp, roiul de deasupra cobora și se reconfigura, comunicând fără cuvinte: o mentalitate de stup care nu avea nevoie de îndrumări sau de planuri pentru a lucra în tandem.

Doi scarabei s-au năpustit asupra lui Dante.

El a înjunghiat și a secerat, ascuns de o vierme uială de gheare și mandibule, iar Alessa i-a trimis o jerbă de flăcări ca să-l ajute.

Scarabeii s-au prăbușit, urlând, peste marginea prăpastiei.

Dante a căzut în genunchi, apăsându-și coasta însângerată, cu sabia abandonată lângă el.

El putea să se vindece. *Avea* să se vindece. Trebuia să o facă.

Dar, în vreme ce soldații luptau în jurul ei și al Fonților, păstrând zona din jurul lor liberă, Dante era lipsit de apărare.

Întunericul șerpuitor a fuzionat, un val nou de scarabei descoperind prada ușoară.

Alessa a pus mâna pe o coasă aruncată la pământ și a rupt-o la fugă, lovind cu ea în direcția scarabeilor hotărâți să-l ajungă pe Dante. Lama curbată pe o parte a secerat toate picioarele de pe o latură, trupurile scarabeilor izbindu-se de creastă și aproape zdrobindu-l pe Dante.

— Ajutați-l! le-a strigat ea soldaților aflați cel mai aproape. Țineți-i la distanță până când se va vindeca.

Fonții așteptau, cu mâinile pregătite, ca Alessa să reia lupta, însă în rest, oriunde-și îndrepta privirea, vedea doar haos.

Dădea tot ce avea mai bun, dar nu era îndeajuns. Prea mulți scarabei treceau de ea și se aruncau asupra unei armate

cuprinse de panică. A tremurat văzând cum doi soldați care luptau împreună sunt ambuscați și frânți pe din două.

Dacă ar fi fost o cale prin care și armata ei să poată comunica fără cuvinte!

O idee disperată i-a încolțit în minte.

A sosit vremea să încălcăm toate regulile.

Capitolul 52

Alla fine del gioco, re e pedone finiscono nella stessa scatola.
La finalul jocului, și regele, și pionul ajung în aceeași cutie.

Scarabeul muribund zvâcnea violent, cu membrele încârligate sub torace, ca ale unui păianjen mort.

Alessa s-a aruncat spre creatură și mâna ei desmănușată a apucat gheara lucioasă.

S-a poticnit simțind cum o putere uleioasă curge prin ea, dar nu a dat drumul până când aceasta nu a ajuns la inima darului ei.

Ceva înlăuntrul Alessei s-a smucit, trezindu-se la viață, ca atunci când aluneci noaptea din pat, în mijlocul unui vis.

— Regruparea! a ordonat ea, cuvântul nefiind doar rostit cu voce tare.

Era un ordin, un îndemn mental, o duzină de gânduri condensate într-unul singur, așa cum creierul îi semnalează unui trup să se ridice.

Armata – armata ei – a devenit atentă, mii de luptători întorcându-se ca unul. Prin ochii Alessei, prin ochii fiecăruia dintre ei, puteau să vadă lupta din fiecare unghi, toate mințile întrețesându-se ca una.

Scarabeul s-a cutremurat o ultimă oară și apoi a amorțit.

— La mine! le-a strigat Alessa Fonților, iar ei i-au trecut alături.

Puterea scarabeului – Alessa nu se putea gândi la ea ca la un dar – începuse să pălească, simetria precisă a soldaților ieșindu-și din nou din ritm, dar, după ce a trimis o furtună

de gheață și fulgere, răpunând un roi de scarabei, oamenii au reluat lupta cu puteri noi, uniți ca unul.

Alessa începea să creadă că era cu putință să treacă de Divorando.

A regretat gândul de îndată ce i-a trecut prin minte. Nu trebuia să provoci zeii. Niciodată.

A simțit un foc arzând-o. Un foc pe care îl mai trăise odată.

Nina a urlat.

Și asta mai auzise.

Alessa și-a coborât privirea spre rochia ei, spre membrul ascuțit care i se înfipsese în pântec, cu ultimul spasm al unui scarabeu muribund. Creatura s-a chircit.

Sângele colcăia prin zalele armurii ei.

Țipete. Zăngănitul spadelor. Fonții ei și gardienii s-au pus în mișcare, străduindu-se să o înconjoare înainte să se prăvălească la pământ.

Dante nu putea să îi încetinească prăbușirea de această dată. Era deja la pământ. O tăietură adâncă îi cresta fața, de la bărbie până la ureche, și era acoperit de atât de mult sânge, încât Alessa nu își putea da seama dacă aveau amândoi aceleași răni fatale ori unele diferite. Mai multe mâini s-au îndreptat spre ea, încercând să-i amortizeze căderea, dar Alessa a simțit mirosul pământului, i-a simțit gustul. Dante zăcea întins la câteva picioare depărtare, cu o rază tremurândă de lumină străbătându-i chipul.

Armata trebuia să se ocupe de acum de restul. Ea nu avea să-i mai salveze.

Dante și-a deschis ochii și pupilele i s-au îngustat, încercând să-și concentreze privirea asupra ei. Și-a ridicat capul. Înfigându-și degetele în țărână, s-a târât mai aproape, oprindu-se apoi, înecat de tuse. Nu s-a obosit să-și șteargă sângele de pe bărbie și a început să se târască din nou.

Străbătuse un braț depărtare. Și încă unul.

Darul lui ar fi putut să fie îndeajuns pentru a-l salva. Nu era îndeajuns pentru amândoi.

Rămâneau atâtea amintiri pe care nu urma să le creeze niciodată. Atâtea sărutуri pe care nu aveau să le împartă. Atâtea răsărituri și apusuri pe care ar fi putut să le privească împreună.

Alessa s-a concentrat asupra lui, detașată de restul bătăliei furibunde. Nu mai putea să îi ajute. Nu putea să se ajute nici măcar pe ea însăși.

Întunericul începuse să se împrăștie înăuntrul ei, dar Alessa nu s-a dat bătută. Dante încerca să ajungă la ea. Până atunci, trebuia să rămână acolo.

Cât valora un astfel de sacrificiu, o moarte sau două în plus, într-o zi în care muriseră deja atât de mulți?

Totul.

Cumva, Dante a ajuns până la ea. Rezemat într-un cot, tremurând, a privit-o în ochi și i-a mângâiat ușor obrazul.

— Gabriele a spus el. Numele meu este Gabriele.

Alessa și-a ridicat mâna, căutând-o pe a lui.

— Dar nu am câștigat.

Dante a zâmbit.

— O vei face.

I-a strâns mâna și maxilarul i s-a încordat, înghițind un geamăt de durere.

— Nu, a murmurat Alessa, încercând să se elibereze din strânsoarea lui, înțelegând acum ce încerca să facă.

Dante însă nu i-a dat drumul. Lacrimile fierbinți i-au încețoșat privirea în timp ce lui viața i se scurgea de pe chip.

Îi oferea ei darul lui.

Alessa nu putea să se elibereze și nu putea să-i pună stop. Dacă încerca să se împotrivească, ar fi irosit darul pe care Dante i-l oferea fără regrete.

În locul în care își avea izvorul puterea ei, ceva s-a mlădiat – era schimbarea care marca trecerea de la absorbirea unui dar la amplificarea lui. Cunoștea deja prea bine sentimentul, dar nu îl experimentase decât cu puterile Fonților, niciodată cu *a lui*.

Alessa a plâns în timp ce durerea îi pălea și o putere nouă, mai mare decât orice trăise până atunci, răbufnea eliberată.

Dante o salva, pentru ca ea să îi poată salva pe ei.

Lumea întreagă a dispărut într-o străfulgerare, urmată de o liniște atât de perfectă, încât Alessei i-a trecut prin gând că i se spărseseră timpanele.

Un dom de lumină s-a extins, ștergând de pe fața pământului scarabeii pe care îi înghițea, lăsând însă oamenii neatinși în urma lui. Puterea unui ghiotte de a se vindeca și de a proteja înflorea în afară, alungând întunericul.

Alessa și-a ridicat privirea prin cercul de Fonți și gardieni cu armele ridicate împotriva unor dușmani care se evaporau în aer.

Acolo unde lumina întâlnea întunericul, ambele tremurau difuz și bula începea să semene cu o țesătură din dantelă.

— Vezi? i-a șoptit Alessa lui Dante. Vezi ce ai făcut?

Darul lui Dante îi salvase pe toți.

Lumina dăinuitoare strălucise printr-o fereastră divină și preschimbase toți demonii în cenușă.

— Dante?

Alessa și-a întors privirea spre el și i-a cuprins chipul în mâini.

Ochii îi erau deschiși, dar nu vedeau.

Nu aveau să mai vadă niciodată, nimic.

Capitolul 53

La speranza è l'ultima a morire.
Speranța moare ultima.

Strigătul disperat al Alessei s-a pierdut în clamoarea bătăliei.

Încă atingea pielea lui Dante, dar spațiul dintre ei era vast cât un ocean. Genele nu i-au fluturat, nici măcar când un scarabeu mort s-a izbit de creastă, împroșcându-i cu mărunțaie.

Alessa a tremurat, zgâlțâită de spasme violente, dar vocile care veneau de departe o îndemnau să se ridice, în vreme ce mâinile se înfigeau în ea, ca niște chingi de fier. Nu aveau să o lase să jelească, nu o lăsau în pace.

Armata încă lupta. Prietenii ei încă luptau.

Nu era singură.

Nu putea să se dea bătută.

Să îi dea drumul era cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată, dar lupta nu se încheiase încă.

Prietenii ei erau pretutindeni, împrejurul ei, o infuzau cu iubire și afecțiune, odată cu magia lor.

Kaleb s-a ridicat pe brânci. La un moment dat, gheara unui scarabeu îl lovise în față, lăsând în urmă o tăietură îngrozitoare, care-i cobora de pe frunte până în ochi, dar era viu, chiar dacă cu jumătate de chip distrus. Îngustându-și privirea prin ochiul bun, Kaleb și-a întins mâna spre ea. Kamaria i-a apucat-o pe cealaltă, atât de strâns încât era dureros, însă Alessa s-a agățat de acea durere.

Durerea era ceva real. Durerea însemna că este vie. Că *ei* sunt vii. Fortezza era plină de oameni, printre care familia ei și alți mii, încă în viață.

Peretele impenetrabil de gheare și aripi care astupase cerul înainte era acum doar o sită rară. Monștrii erau furioși, înnebuniți de disperare, pentru că își simțeau sfârșitul apropiat. Scarabeii aveau să piardă, într-un fel sau altul, dar Alessa putea să-i împiedice să mai ia cu ei și alte vieți. Putea să-i împiedice să ajungă în oraș, acolo unde oamenii se ascundeau înfricoșați în spatele obloanelor îndoite de fier, în timp ce pereții tremurau și scarabeii le rodeau ușile.

Alessa a ridicat o fortăreață în jurul fetei cu inima frântă care plângea înlăuntrul ei și s-a întors către cer.

Lupta îi era călăuzită de instinct. Două mâini, încă două. Alessa a trecut prin batalionul ei de Fonți, adunându-le și înmagazinându-le puterile, pentru a folosi cât mai multe daruri cu putință la fiecare atac.

Țipătul de disperare pe care nu-l putea elibera era canalizat într-o armă și puterea ei a devenit un crescendo al furiei și durerii, care a răbufnit într-un taifun de fulgere, foc și gheață. Până și oceanul i-a răspuns, opintindu-se în valuri uriașe, care-i înghițeau pe scarabei și îi târau în adâncuri.

Pas cu pas, cerul s-a limpezit. Sunetele au revenit.

O mână a eliberat-o. Apoi încă una. Kaleb s-a prăbușit și s-a întors pe spate, respirând greoi.

Țipetele și urletele de durere s-au amestecat cu strigătele de victorie. Alessa a amorțit, stoarsă, golită de energie, în timp ce darurile Fonților păleau.

S-a lăsat la pământ și s-a lipit de trupul lui Dante, ocrotindu-l în moarte, așa cum nu o făcuse în viață. Mâinile i-au alunecat în lungul gâtului, căutându-i pulsul, căutând până și cea mai mică urmă de respirație, orice semn de viață – nimic însă. Sub degetele ei nu a palpitat nimic, nicio urmă de respirație nu i-a mângâiat palma. Nimic.

Generalul făcea o plecăciune dinaintea ei, cu chipul plin de cicatrici, sânge și rămășițe de scarabeu, asigurând-o că soldații puteau să curețe ce mai rămăsese fără ea.

Alessa a clipit și Nina și Saida au ridicat-o de brațe, călăuzind-o în josul Crestei Finestrei, apoi pe drumul care urca spre oraș.

A cuprins-o panica și s-a luptat să se elibereze, întorcându-se să-l caute pe Dante.

Nu ar fi trebuit să fie singur. Nu puteau să-l lase singur.

— Îl aduc, a spus Nina, iar Alessa a avut senzația stranie că nu era prima dată când o asigura de asta. E chiar în spatele nostru, vezi?

Era adevărat: doi soldați pășeau în urma lor, purtând o targă, de care avea grijă Josef.

Porțile orașului s-au întredeschis și primul val al echipelor de curățenie a pășit afară, cu sulițele pregătite să scoată mațele scarabeilor care ar fi putut să se mai ascundă în umbră. Un bărbat, urmat de o femeie, apoi și alții. Cercetau cerul albastru și senin, restul peisajului. Rănit și mânjit cum era, Saverio rămăsese în picioare.

Una câte una, privirile s-au întors spre ea, pline de uimire.

Alessa s-a auzit declarând bătălia încheiată și în jur au izbucnit urale. Strigăte victorioase cărora ea nu putea să li se alăture. Strigăte de bucurie și ușurare, atât de departe de agonia care o sfâșia pe ea.

Alessa și-a păstrat privirea ațintită înainte, în vreme ce lumea se trăgea de o parte și de cealaltă, făcându-le loc să treacă salvatorilor, deși putea să simtă prezența lui Dante sau mai degrabă absența lui, în spate.

În golurile lăsate de durere mustea furia. Oamenii trebuiau să afle cine îi salvase, iar acea persoană nu era ea.

Alessa s-a oprit în mijlocul mulțimii.

— Acolo este salvatorul vostru. Numele lui a fost...

Alessa s-a adunat.

— Numele lui a fost Gabriele Dante Lucente.

Gabriele Dante Lucente. *Putere dăruită de zei și lumină dăinuitoare.*

Alessa s-a înecat cu un râset, printre lacrimi. Nu era de mirare că nu îi spusese.

— A crezut că este un monstru, pentru că noi i-am spus asta. A crezut că poate aduce doar întuneric pe lume pentru că noi i-am spus că are doar întuneric de oferit. Dar el a fost lumina. Și el *a dat totul* ca să vă salveze.

El dăduse totul și ea îl pierduse.

O mână mică și grijulie a dibuit umărul Alessei. Nina, cu lacrimile curgându-i pe obrajii pătați de sânge.

Apoi Kamaria, oprindu-se din mers.

Josef a făcut o plecăciune adâncă.

Mai departe, o mână a salutat milităreste de pe o targă. Kaleb.

Alessa trecuse de bătălie nu cu unul, ci cu mai mulți Fonți vii.

Armata ei de prieteni frânți, îmbibați de sânge.

Curând avea să-și vadă familia și avea să fie recunoscătoare că au supraviețuit și ei. Curând avea să-și amintească faptul că lumea nu era o singură persoană și că o moarte nu ștergea miile de vieți salvate. Curând avea să simtă că își făcuse datoria. Dar nu azi.

Alessa i-a instruit pe bărbații care duceau targa lui Dante să o urmeze în templu.

— Ești rănită! i-a spus Nina încetișor, în vreme ce soldații depuneau trupul lui Dante pe altar. Ar trebui să intri și să îi lași pe doctori să te examineze.

— Așa va face, a zis Kamaria. Las-o o clipă!

Saida a chemat-o pe Nina la ea.

— Hai, ajută-mă să o urc pe Kamaria pe scări!

Au ieșit, urmați de soldați, și Alessa a rămas singură în întuneric.

De trei ori îngenunchease în fața trupurilor depuse pe acest altar.

De această dată, lacrimile au venit ușor, dar lacrimile care îl aduseseră pe Dante în Cittadella la început și care îl ținuseră acolo nu-l puteau aduce acum înapoi.

Umezeala rece i-a pătruns până la oase, dar Alessei nu îi era frig, pentru că era într-altă parte. Undeva unde era cald, undeva cu nisip încins de soare sub tălpi și o mână aspră pe care o strângea în a ei.

Și-a închis încet ochii. Dante părea adormit, dacă cineva ar fi putut să doarmă pe o piatră rece.

Dacă cineva ar fi dormit în haine înmuiate în sânge.

Alessa și-a trecut degetele peste ale lui, atât de reci și de țepene.

Singură, în templul tăcut, a îngenuncheat dinaintea băiatului pe care îl iubea. Nu avea coșciug incrustat cu pietre prețioase, nici pat de catifea. Nici slujbă sau cor. Trecea în moarte așa cum trecuse prin cea mai mare parte a vieții – singur și uitat.

Dar niciodată de ea.

Cu mâinile tremurânde, și-a împreunat degetele, pentru a se ruga parcă, plecându-și fruntea ca să-și lase lacrimile să alunece, nestăvilite.

Oamenii de afară aveau nevoie de salvatoarea lor, oameni răniți și muribunzi, care meritau mulțumiri și binecuvântări, dar Alessa nu suporta gândul că ar fi putut să-l lase singur, fără nicio dovadă că fusese iubit și prețuit în viață.

Un dar.

Alessa și-a răsfirat degetele pe pieptul lui, cu inima bătându-i tare, cât pentru amândoi.

Nici nu ar fi trebuit să spere.

Era imposibil.

Dar așa cum făcuse pentru Hugo ultima oară, a îngenuncheat dinaintea altarului și a căutat în golurile ascunse dinlăuntrul ei.

La început nu era nimic.

Apoi, o scânteie.

Un ecou al darului lui Dante, bucățica pe care o furase – nu, partea pe care i-o dăruise el – când murise.

Încetișor, cu grijă, a tras puterea mai adânc, unde era mai aproape de partea aceea din ea pe care zeii o binecuvântaseră.

A strâns darul lui Dante.

Și i l-a oferit înapoi.

Capitolul 54

Piccola favilla gran fiamma seconda.
O scânteie mică aprinde un foc puternic.

Ușurare.

Durerea, zgomotele, lumina – au dispărut cu toate. Bătălia s-a evaporat și Dante nu a mai simțit nimic.

Nu pentru că i-ar fi amorțit trupul, ci pentru că nu... mai era.

Nu mai avea inimă, așa că pulsul nu-i mai bătea. *Cunoștea* frica, a recunoscut înțepătura metalică a avertismentului, dar nu așa cum o mai simțise înainte. Nu avea ochi, așa că al naibii să fie dacă știa cum de poate să vadă o văpaie în întuneric. Dar era acolo. Pretutindeni. O lumină caldă, trandafirie, concentrată într-un singur punct, crescând ca să-l întâmpine.

Ceva legat de acea lumină încerca să îl liniștească și *nu* funcționa.

După douăzeci de ani în care așteptase moartea la fiecare nenorocit de colț, tentându-i pe zei, iar și iar, provocându-i să *o facă odată*, acum era în cele din urmă mort. Și asta îl scotea din sărite.

Alesese să fie gardianul Alessei. Să urce creasta aceea urâtă. Să o vindece cu darul lui, știind că asta îl va ucide. Și ar fi făcut-o din nou.

Dar nici măcar nu i se oferea șansa de a vedea dacă funcționase? Dacă Alessa era bine? Dacă învinseseră? În sfârșit, se hotărâse și el să nu mai fie un măgar egoist, și

premiul lui era un spectacol de lumini și o durere de cap în absența capului?

Fanculo. La dracu' cu asta!

Nu se putea întoarce ca să identifice sursa sunetului, dar nu conta, pentru că nu se afla în spatele lui. Nici în față. Asta dacă în acel loc exista noțiunea de direcție. Sunetul venea dinăuntrul lui. Poate că și lumina. Sau, poate că așa ar fi fost dacă ar mai fi existat un *el* înlăuntrul căruia să se afle.

Sunetul nu era muzică. Nu exista un cuvânt pentru el. Avea însemnătate însă. Era un soi de limbaj sau poate că *era* limba în forma ei cea mai pură. *Miseria ladra**, i-ar fi pulsat tâmplele, dacă ar mai fi avut cap.

Moartea ar fi trebuit să fie o ușurare, sfârșitul suferințelor pământești.

Asta era un rahat!

Poate că, dacă ar fi avut la dispoziție o eternitate ca să asculte, ar fi înțeles ce încerca să-i spună lumina, dar pe el moartea nu-l binecuvântase cu răbdare.

Nu vorbesc limbajul culorii, nici al muzicii. Dante și-a îndreptat gândul spre cea mai strălucitoare parte a naibaștie-ce-chestie-era-aceea. *Alege o limbă pe care o cunosc sau termină! Am avut o zi lungă*.

Chestia a... râs? Tăcut. O bulă de râsete pline de afecțiune, dizolvată înlăuntrul lui.

Dante i-a trimis mental o frunte încruntată. *Te rog, spune-mi că nu vom face asta pentru toată eternitatea*.

Ceva s-a încordat. Degetele... lui? I s-au materializat dinaintea feței. Fața lui! Avea o față. Și un trup. *Slavă Deei!*

Literalmente.

— Păi, mersi! a spus el, ca să-și încerce vocea, care suna la fel. Dea?

---

* Înjurătură în limba italiană (n.t.).

Bula veselă s-a reîntors, mai caldă și mai strălucitoare, fără să-i confirme însă nimic cu precizie. Cel puțin de această dată senzația îi venea din piept, pentru că avea unul. Și haine, care erau inutile, deși aprecia gestul. Probabil că zeilor nu le păsa de nuditate, dar pentru el era un obicei greu de deprins.

— Deci... *ești* Dea? Sau nu ești?

Corect.

Cunoștea sentimentul. Asta nu-i răspundea însă la întrebare. Era și nu era Dea.

— Uite, nu vreau să sune ca și cum aș fi nerecunoscător, dar ai putea să-mi spui dacă a funcționat? Va fi bine?

Lumina a tremurat, aproape prinzând formă, dar nu întru totul, pâlpâind ca o lumânare lăsată la o fereastră deschisă.

Mirajul unei femei, înalte și subțiri, cu păr șaten, deschis la culoare, și aceiași ochi negri pe care îi vedea ori de câte ori se privea în oglindă.

— Mamă?

Mama lui – sau zeița care arăta ca mama lui – și-a întins mâna spre el, cu ochii plini de iubire și regrete, în același timp.

Nimic nu l-ar fi putut opri pe Dante să se întindă la rândul lui spre ea. Lumina i-a alunecat în lungul brațului, gâdilându-i pielea, impregnându-se în ea, ca să-l încălzească pe dinlăuntru. Primul val de emoții – mândrie, iubire, siguranță – a fost la fel de primitor ca un foc bun în vatră, după o ploaie rece, și Dante ar fi putut să se scalde în el pentru totdeauna.

Dar căldura s-a preschimbat în fierbințeală – arzând, trosnind, aprinzând – atinsă de o undă de regret că nu mai exista timp pentru ca lucrurile să fie făcute altfel. Aceasta era cea mai rapidă cale prin care putea să i se arate ce trebuia să știe. Și că nu avea timp de pierdut.

Mama lui a zâmbit, dar era cel mai trist zâmbet pe care îl văzuse vreodată.

Apoi ea a dispărut și lui i-a explodat mintea.

Un ocean vorace și întunecat a înghițit țărmul, izbindu-se de zidurile orașului, aducând cu el creaturi solzoase, cu colți și gheare ca niște coase. Nori cenușii înecau cerul deasupra râurilor de sânge, iar oamenii, oamenii de pretutindeni ardeau, ardeau, ardeau.

Cineva, întunericul întrupat, conducea atacul, luptând cu o armată de...

Viziunea l-a făcut să sară în sus și un țipăt i-a sfâșiat beregata, mistuindu-se în infern.

Capitolul 55

Chi mora mor, e chi camba cambe.
Morții cu morții, vii cu vii.

Alessa și-a plecat capul pe pieptul nemișcat al lui Dante, fără să-i pese de murdăria, de sângele și de ichorul scarabeilor care-i îmbibau cămașa.

Salvarea lumii era o victorie care răsuna a gol.

Cu ochii strânși, Alessa s-a luptat să închidă înlăuntrul ei toate amintirile pe care le avea cu el. Felul în care îi zâmbeau ochii negri, chiar și când buzele nu o făceau. Felul în care o privea, de parcă ar fi vrut cu disperare să se oprească, dar nu-și putea lua ochii de la ea. Cât de prețuită și ocrotită se simțise în brațele lui. Și cât de mult îi plăcea când îi spunea...

— *Luce mia.*

Alessa a tresărit.

Ochii plini de fantasme ai lui Dante i-au întâlnit pe ai ei.

Alessa a clipit din gene, dar iluzia nu s-a destrămat. Chipul îi era încordat de durere, dar era viu.

— Dante! i-a atins ea obrazul și el a oftat.

Alessa și-a retras imediat mâna și s-a ridicat pe brânci, alergând imediat pe coridor, țipând după ajutor.

A rămas în urmă, în vreme ce medicii se grăbeau să intre în templu. Trecuse de un război fără să i se facă rău, dar amărăciunea îi sfâșia acum gâtul, auzind țipetele lui Dante, cu dinții dezveliți în agonie.

Era viu. Viu. Cuvântul a devenit o incantație, apoi o rugăciune.

Medicii au împuns, au înțepat și au bandajat ore întregi înainte să îl urce pe Dante pe o targă, pentru a-l transporta la centrul de triaj al citadelei, dar era viu!

Aproape că și-a pierdut tot sângele pe drumul până acolo, dar până la răsăritul soarelui – sau apusul, Alessa nu era sigură – doctorii i-au spus că era stabil.

Stabil.

Nu avea să uite niciodată sunetele, nici mirosurile soldaților răniți ori muribunzi. Bătălia ei avea să intre în istorie drept una dintre cele mai scurte, dar numărul victimelor era mare, iar cei răniți erau prea adânc pierduți în durerea lor ca să le pese de locul pe care îl aveau în istorie.

Alessa încercase să stea lângă Dante, dar el își tot deschidea ochii și mormăia despre umbre care-i vorbeau și despre amintiri ale viitorului și părea atât de afectat să vadă că ea nu îl înțelege, încât când o asistentă îi sugerase să plece, pentru ca Dante să se poată odihni, o făcuse.

El nu era singurul care suferea. Alessa a străbătut rândurile nesfârșite de soldați răniți, oprindu-se să le mulțumească, ascultându-le ultimele cuvinte, aducându-le apă, supă și băuturi. Chema medicii când i se părea că există salvare și asculta ultimele cuvinte când părea să nu mai fie.

Începuse să creadă că uitase cum să se roage, dar acum se ruga alături de sute de oameni și fiecare cuvânt venea din inimă.

Protejează-i, Dea, și condu-i cu bine acasă. Fie în viețile lor de muritori, fie în lăcașul odihnei eterne, leagănă-i în brațele tale blânde și luminează-le calea cu dragoste.

Alessa își făcuse datoria și ei și-o făcuseră pe a lor.

În ciuda chipurilor care o priveau cu uimire, Alessa s-a făcut utilă pe cât de mult a putut în orele care se scurgeau încet.

În timp ce tampona fruntea unui soldat cu un prosop umezit, a auzit o voce subțire strigând-o:

— Cineva din salonul de răniți grav pare să aibă nevoie de dumneavoastră, a anunțat o asistentă, care nu părea să fie destul de mare pentru o astfel de responsabilitate.

Cu inima bubuindu-i în piept, Alessa s-a grăbit să se întoarcă în zona rezervată cazurilor cele mai serioase. Rănile lui Dante fuseseră *atât* de grave, dar îl văzuse vindecându-se și altă dată...

— Adrick? a tresărit ea, uimită să vadă un cap blond și cârlionțat lângă patul lui Dante.

Adrick era acolo, avea grijă de bolnavi. Era ajutor de spițer. Și fratele ei. Bineînțeles că venise.

Ochii lui Dante erau deschiși, dar el se holba la cer, nu la ea, palid la chip, cu maxilarul încleștat și mâinile lipite de corp, strânse în pumni.

Tânărul a clipit și ea a răsuflat.

Adrick a luat-o în brațe, strângând-o tare și ridicând-o de la pământ.

— Ai reușit, surioara mea!

— Lasă-mă jos, caraghiosule! l-a bătut ea ușor pe spate. Încă sunt periculoasă. Și, pe Dea, ești cu două minute mai mare ca mine! Exagerezi cu aiureala asta cu sora mai mică.

Adrick a râs și a lăsat-o jos.

— Nu vreau să ți se urce la cap, doar pentru că ne-ai salvat pe toți. Și acum spune-i demonului acesta chipeș să ia afurisitul de medicament, bine? E mai încăpățânat decât tine.

Alessa s-a lăsat în genunchi și și-a scos o mănușă.

— Dante...

Întregul lui corp s-a scuturat convulsiv când i-a strâns mâna în a ei.

— Îmi pare rău! a oftat ea și s-a retras, încercând să-și pună mănușa la loc.

Fata a înjurat în gând. Bineînțeles că încă era prea slăbit ca să-i tolereze atingerea.

— Nu vrei să iei medicamentul până când nu-mi spui mai întâi ceva, ei? l-a întrebat ea, zâmbind printre lacrimi. Vorbește atunci. Apoi ți-l voi turna eu însămi pe gât.

— Crollo, a șuierat Dante.

Din colțul ochiului i-a alunecat o lacrimă și Alessa a trebuit să-și înfrângă pornirea de a i-o șterge.

— Nu a fost înfrânt definitiv. Am văzut... Am auzit..., a bâlmăjit el, apoi s-a oprit ca să-și tragă suflul. Totul se leagă. Puterea ta. Sfârșitul. Nu s-a terminat.

Alessa a încercat să-l liniștească.

— Dar s-a sfârșit deocamdată, nu-i așa?

Dante a dat scurt și dureros din cap.

— Atunci, odihnește-te puțin, ca să te poți vindeca. Și, pentru numele Deei, Dante, ia medicamentul!

Adrick a măsurat o doză și l-a ajutat pe Dante să-și ridice capul cât să poată să înghită. Alessa s-a întors spre cel mai apropiat medic:

— Știi ce este el, nu-i așa? a întrebat ea, provocând-o pe femeia de vârstă mijlocie să îi spună dacă avea vreo problemă cu identitatea lui Dante.

Femeia a dat din cap, cu sprâncenele încruntate.

— Știu și aș fi fascinată să aud la ce ai fost martoră. Deocamdată este stabilizat, dar starea nu i se îmbunătățește. Lucrurile de felul acesta durează însă.

— Dar ai observat o ameliorare, nu? a insistat Alessa. Tăieturi mai mici care s-au vindecat, vânătăi care au dispărut?

Nu era ceva neobișnuit ca o persoană să se afle în pragul morții zile întregi și uneori chiar săptămâni după o rană gravă. Era însă neobișnuit pentru un ghiotte.

— Mi-e teamă că nu, Finestra. De altfel, starea i s-a înrăutățit la un moment dat, dar l-am redresat la timp.

Alessa s-a încruntat. Era încă timp. Și Dante *se întorsese* din morți. Era mult pentru un om. Nu prea avea de ce să se agațe, dar Alessa refuza să renunțe la acea fărâmă de speranță.

Capitolul 56

Tutto sapere è niente sapere.
Știi totul când nu știi nimic.

Dante s-a trezit brusc – singurul mod în care se mai trezea în ultimele zile.

— *Porca troia!* a blestemat el.

De fiecare dată când își închidea ochii, murea din nou, și de fiecare dată când îi deschidea, se simțea ca și cum s-ar fi născut din nou, din foc.

Adormit, treaz, nu conta. Nu exista alinare.

Zgomotul care nu înceta niciodată îi secera nervii. Respirații chinuite, gemete slabe, voci ascuțite. Dacă avea să mai petreacă încă o zi pe acel pat de spital, inhalând dezinfectant și trezindu-se înconjurat de suferința altora, avea să moară.

— *Puttana la miseria!* a mormăit el printre dinții încleștați.

Dottoressa Agostino i-a aruncat o privire sumbră.

— *Mi scusi**, a zis Dante, doar pe jumătate sarcastic.

Auzise lucruri mai rele de la pacienți în limba comună, zi de zi, dar asta o deranja?

Dante nu *simțea* durere, *era* durere. Fiecare firicel de păr de pe cap îl durea. Dar amânase destul. Înghițindu-și încă un geamăt, s-a ridicat.

Alessa i-a atras privirea ca un magnet. Așezată pe un pat, de cealaltă parte a camerei, chipul i s-a luminat de bucurie când l-a văzut.

---

* ***Mă scuzați*** (it.)

A sărit, și-a cerut scuze și s-a grăbit spre el, lăsându-l pe soldatul pe care îl îngrijea să se holbeze la ceafa ei. Dante s-a luptat să nu zâmbească. Așa făcea mereu, fugea de la o persoană sau de la o idee la alta, fără să-și dea măcar seama că nu toată lumea putea să țină pasul cu ea.

— Cum te simți?

Alessa a îngenunchеat lângă el și i-a strâns mâna: mănuși de mătase lipite de piele.

— Scoate-le, i-a cerut el blând.

Ochii ei, mai mult verzi decât căprui astăzi, s-au mărit, genele lungi fluturându-i în semn de neliniște.

— Mai târziu. Acum încă te recuperezi și...

— Te rog! a implorat-o el. Scoate-le!

Alessa a pălit. Mâinile i-au tremurat în timp ce își scotea mănușile și apoi când i-a mângâiat podul palmei cu vârfurile degetelor.

Dante s-a destins. Și-a mușcat buza, adânc. *Che palle*!*

Alessa a sărit în picioare, clipind des, ca să-și alunge lacrimile.

— E prea devreme. Ai nevoie de mai mult timp ca să te vindeci. Îi voi aduce pe Adrick și pe Josef. Au promis că te vor ajuta să urci scările, iar doctorul spune că ești pregătit...

Alessa a plecat grăbită, lăsându-și fraza neterminată.

Dante și-a lipit la loc capul de peretele din piatră și și-a ațintit privirea asupra metalului filigranat care străbătea curtea.

Nu avea rost să o nege.

Starea lui nu se înrăutățea, dar nici nu se îmbunătățea. Cel puțin nu mai repede decât a celorlalți răniți.

O asistentă a pășit spre el cu un bol în care se afla ceva aburind și un zâmbet pe chip, pe care nu avea cum să nu i-l întoarcă.

---

* *Ce păcat* (it.)

Îl tratau ca pe un om normal și, la început, crezuse că nu știau. Știau însă. Zeilor, se luptaseră între ei care să-l îngrijească pe *Fontele Ghiotte*. Titulatura l-a făcut să zâmbească.

Știau cu exactitate ce era.

Sau, cel puțin, ce *fusese*.

Capitolul 57

Traduttore, traditore.
Traducătorul, trădătorul. Toate traducerile sunt imperfecte.

La o lună de la Divorando, Alessa îi urmărea pe Kaleb și pe Dante ajutându-se unul pe celălalt să stea în picioare, legănându-se până când își găseau echilibrul. Bandajați și îmbrăcați în halate largi, arătau ca o pereche de pirați beți care își pierduseră pantalonii.

Dante a surprins privirea Alessei și ochii i-au alunecat de la ea puțin cam prea repede.

Trăgând aer pe nas, Alessa și-a înăbușit pornirea de a-l scutura, pe care o simțea adesea.

Sentimentele ei nu se schimbaseră. Dimpotrivă, ținea la el mai mult decât înainte, dar mândria lui Dante suferise o lovitură mai puternică decât cea pe care i-o primise trupul și demonii lui refuzau să-l lase în pace, șoptindu-i amenințări sau promisiuni pe care nu le împărtășea cu nimeni.

Poate că timpul nu putea să vindece toate rănile, dar era tot ce Alessa avea să-i ofere.

Kaleb s-a clătinat, pipăind aerul în încercarea de a găsi ceva de care să se țină, și Alessa a sărit imediat în picioare, gata să-l ajute. Dante l-a sprijinit înainte să apuce să o facă ea și cei doi bărbați s-au întărit, pregătindu-se să înceapă să meargă.

Ceilalți Fonți și soldații răniți se întorseseră la casele lor ca să se recupereze, dar Kaleb a pretins că se obișnuise cu luxul citadelei și nu mai putea să renunțe la el, plus că, teoretic, *el* era Fontele oficial al Alessei.

Dante nu avea o casă.

Așa că rămăseseră.

Kaleb croia pălării din bandaje și le cerea asistentelor să îi spună că este mai frumușel decât Dante. Se văita teatral că supa e prea apoasă, că prăjiturile sunt prea dulci până când îi aduceau altceva, apoi își mânca toată porția și fura și de pe tava neatinsă a lui Dante, până când Dante se enerva și mânca ceva doar ca să-i facă în ciudă.

Kaleb nu se dădea în spectacol în ciuda privirilor urâte ale lui Dante, ci pentru a și le atrage. Dante avea nevoie de ceva care să-i distragă atenția, iar Kaleb era acela care îi oferea asta.

Și, ce era mai important, Kaleb oferea genul acela de încurajări enervante, deghizate în insulte, de care Dante avea nevoie, oricât de straniu ar fi sunat asta. Fontele pe care Alessa și-l alesese și iubirea pe care o alesese își petreceau timpul scoțându-i din minți pe doctorii și pe asistentele care-i puneau să facă exerciții și le monitorizau recuperarea, în timp ce se șicanau unul pe celălalt într-o competiție bizară, pentru a vedea care dintre ei putea să își exprime suferința cu cele mai creative înjurături.

Dante, fiind bilingv, ieșea de obicei învingător.

Slavă Deei că abia îl atinsese când își deschisese ochii, la altar.

Dacă l-ar fi atins cu adevărat, ar fi putut să moară din nou.

După ce își folosise ultimele puteri vindecătoare ca să o salveze, Dante își luase cea mai mare parte a darului cu el și părăsise sfera existenței muritoare. Ultima urmă, ecoul, i se transferase ei când murise, iar Alessa îl folosise – cu ceva ajutor din partea Deei – ca să-i convingă trupul să revină la viață. Puterea lui Dante nu se întorsese însă odată cu el.

Înghițindu-și nodul din gât, Alessa i-a strigat câteva tachinări încurajatoare lui Kaleb, în timp ce acesta încerca să

facă un pas. Fontele a mormăit, inventând un nou blestem, care a făcut-o pe asistentă să chicotească isteric.

Privindu-l pe Dante cum stă agățat de tăblia de la patul ei, pierdut în gânduri, Alessa a ordonat fierbințelii care-i ardea gâtul să se stingă.

Era *viu*.

Nu putea să îl atingă, cel puțin nu încă, dar era viu.

Asta era tot ce conta.

Asistenta i-a spus ceva lui Dante și el și-a scuturat capul, cu maxilarul încleștat.

Alessa a surprins privirea lui Kaleb, care și-a dus mâna la frunte, prefăcându-se că leșină.

— Aveți milă! Asistentă, acest ghiotte încearcă să mă ucidă! Lasă-mă să mă odihnesc, bestie!

Dante și-a ascuns începutul de zâmbet, în timp ce Kaleb accepta ajutorul asistentei și părăsea legănat camera.

— Vrei să-ți aduc ceva? a întrebat Alessa.

— Nu, vino doar încoa! a mormăit Dante. Promit că voi fi cuminte.

Alessa s-a cercetat, ca să se asigure că nu era nicio bucățică de piele la vedere între mănuși și mâneci și apoi a pășit spre el.

— Am mai auzit eu asta.

Când a trecut pe dinaintea ușilor deschise de la balcon, mulțimea de afară a izbucnit în urale. Oamenii se strângeau în fiecare zi în piață, sperând că-și vor întrezări salvatorii pe balcon, așa că Alessa se supunea, în fiecare dimineață și seară, în vreme ce Kaleb insista să fie dus cu căruciorul la fereastră cât mai des, ca să-și salute susținătorii.

Dante refuza întotdeauna. Nu știa cum să accepte recunoștința și iubirea. Un alt aspect care urma să aibă nevoie de timp.

Alessa s-a cuibărit lângă el și a băgat de seamă cearcănele negre de extenuare pe care le avea sub ochi.

— Ai avut din nou vise.

I s-a umbrit privirea.

— Nu sunt convins că sunt *vise*.

Alessa s-a încruntat.

— Adică?

— Cred că ea încearcă să îmi spună ceva.

— Ea?

— Dea. Poate mama mea? Oricine ar fi. Era mândră, de parcă în sfârșit începusem să fiu cel care trebuia să fiu, sau așa ceva. Dar voia să știu că nu am terminat.

Dante și-a fixat privirea în tavan.

— Cu cât trece timpul, cu atât sunt mai puțin convins de ceea ce am văzut – auzit – nu știu cum să zic. Dar știu că ea încerca să ne ajute, să ne ofere un indiciu.

Alessa încă avea mănușile în mâini, așa că i-a mângâiat bucla brună de pe tâmplă.

Dante s-a lipit de palma ei, atingând mătasea cu buzele în timp ce vorbea:

— Cred că vrea să găsesc La Fonte di Guarigione.

Alessa s-a ridicat în capul oaselor.

— Există încă? Atunci voi pleca chiar acum și îți voi aduce apă înapoi. Te vei vindeca. Poate că vei putea să te întorci la...

— Nu, și-a scuturat Dante capul. Nu cred că așa merg lucrurile.

— De ce nu? Nu îmi pasă cât de departe trebuie să călătoresc, o voi face. Ai putea fi vindecat, ți s-ar putea reface puterile. Și, în caz că ai dreptate și Crollo plănuiește ceva și mai rău, avem nevoie de apa aceea pentru trupe.

— Cred că asta încearcă să îmi spună. Că trebuie să o găsim înainte ca el să trimită ce va fi plănuind.

— Păi, atunci, unde este? În Saverio?

Dante și-a închis ochii.

— Acum nu mai este în Saverio.

— Acum? a tresărit Alessa. Dante, cum poate un izvor să se mute?

— Nu este un izvor.

Alessa s-a strâmbat.

— Nu cunosc eu prea bine limba veche, dar știu partea cu: *ha dato loro una fonte di guarigione* – „le-a oferit o fântână vindecătoare".

— Accentul tău încă este îngrozitor, i-a spus cu un început de zâmbet Dante. *E quando arrivò il momento della battaglia, i combattenti sarebbero stati forti, poiché ha dato loro una fonte della guarigione*. Poate însemna fântână, însă un alt fel în care poate fi tradusă una *fonte* este *izvor – sursă.*

Alessa și-a șoptit cuvintele, încercând să le pătrundă cu noul înțeles pe care Dante i-l oferise.

Iar când va veni vremea bătăliei, luptătorii vor fi puternici, pentru că ea le-a oferit... o sursă de vindecare.

Alessa a rămas nemișcată.

— Vrei să spui că cel de-al treilea dar al Deei nu mai este în Saverio pentru că...

Dante și-a închis ochii.

— Pentru că i-am alungat.

Alessa a uitat să mai respire.

Pentru a putea supraviețui în fața a ceea ce plănuise Crollo pentru ei aveau nevoie de o armată de soldați aproape invincibili.

Dar mai întâi trebuiau să-i găsească.

Mulțumiri

Mi-am spus dintotdeauna povești, dar abia acum câțiva ani am încercat să le aștern pe hârtie. Vedeți voi, „adevărații" scriitori mi s-au părut întotdeauna niște suflete liniștite, solitare, iar eu... nu sunt așa. Cu toate acestea, de când m-am hotărât să devin scriitoare – sau mai bine spus: de când *mi-am dat seama* că asta hotărâsem, pentru că se pare că toată lumea știa, mai puțin eu –, viața mea s-a umplut de mai mulți oameni minunați ca oricând. Aș putea umple o sută de pagini cu mulțumiri și tot aș rămâne fără spațiu, dar voi încerca să păstrez lucrurile (întrucâtva) pe scurt.

În primul rând, recunoștința mea eternă agentei mele, Chelsea Eberly, cea mai grozavă susținătoare pe care și-ar fi putut-o dori o scriitoare. Îți mulțumesc pentru că ai crezut în această carte și în mine și pentru entuziasm, îndrumări și, per total, pentru că ești minunată.

Vicki Lame, *editor extraordinaire*, să lucrez cu tine a fost un vis devenit realitate. Îți mulțumesc pentru că ai văzut tot ce are de oferit această carte, pentru că ai muncit neobosit să o treci dincolo de linia de sosire și pentru că m-ai adăugat și pe mine listei tale incredibile de autori.

Toată gratitudinea mea tuturor celor de la Wednesday Books, lui Jennie Conway, Angelicăi Chong și Vanessei Aguirre, pentru răbdarea, bunătatea și atenția la detalii care m-au făcut să mă țin de program (în mare parte), în ciuda

întrebărilor mele fără sfârșit și a tuturor acelor dăți în care am uitat să apăs pe *reply all*. Jur că mă voi prinde până la urmă. Michelle McMillian, Melanie Sanders, Lena Shekhter, Anne Newgarden, Meghan Harrington, Alexis Neuville și Brant Janeway, vă mulțumesc pentru că ați muncit din greu în spatele scenei, iar lui Rhys Davies îi mulțumesc pentru frumoasele hărți. Mulțumiri speciale lui Kerri Resnick și Olgăi Grlic, pentru că au creat coperta incredibilă, și lui Kemi Mai pentru că a adus-o la viață. Sunt vrăjită. Nu aș fi putut să cer o echipă editorială mai bună decât St. Martin's Press și Wednesday Books și mă simt atât de onorată să lucrez cu voi toți.

Profunde mulțumiri criticilor parteneri, prietenilor, experților și cititorilor beta care au făcut tot posibilul să mă ajute să tratez just această distribuție de personaje, printre care se numără și Claudia Giuffrida, Amy Acosta, Anah Tillar, Iori Kusano, Anonymous și Irtefa Binte-Farid, care primesc puncte în plus pentru că au citit întreaga carte într-o singură noapte. Sper că v-am făcut mândri.

Lui Ron Harris, Kristie Smeltzer, Megan Manzano și tuturor celorlalți de la Writer House, vă mulțumesc pentru că mi-ați văzut potențialul înainte ca eu să știu că am vreun strop. Taylor Harris, prietena mea de la debutul local, iată-ne acum! Lui Alice, Naomi, Christine, Jess, Meghann, Chae-Yeon și tuturor membrilor familiei mele, vă mulțumesc pentru că m-ați ascultat bătând câmpii despre cărți. Autumn Ingram, îți mulțumesc pentru că m-ai învățat (și, extrapolând, ai învățat-o pe Alessa) cum să strecoare cu inocență aluzii senzuale în orice conversație.

Eliza, Melody, Ryan, Brook, Jeff, Emily, Kristine, Erin și restul brigăzii *No Excuses*, vă mulțumesc pentru că mi-ați citit ciornele de la început, în ciuda propunerii mele *teribile* dintâi, și în special lui Lyla Lawless, pentru că a disecat toate

acele rezumate. Margie Fuston, mi-ai salvat viața, iar tu ești singurul motiv pentru care această carte are o continuare. Îți mulțumesc pentru că ești îngerul (diavolul? îngerul diabolic?) de pe umărul meu.

În ciuda cotiturilor, a dezamăgirilor și a manuscriselor pe care le-am aruncat, drumul meu spre publicare a fost presărat cu praf magic mulțumită zânelor bune și mentorilor Brenda Drake și Alexa Donne, precum și comunităților de la Pitch Wars și Author Mentor Match, în special mentorilor mei, Molly E. Lee și Jamie Krakover. Pitch Wars, promoția 2017, aveți inima mea pentru totdeauna. Kylie Schachte, Jade Loren, Ipuna Black, Julie Christensen și mulți alții, vă mulțumesc că m-ați ridicat de la pământ când credeam că nu voi mai răzbi niciodată, și pentru că ați sărbătorit cel mai mult când am făcut-o. Mulțumiri speciale lui Shelby Mahurin, care m-a încurajat când am avut cea mai mare nevoie și m-a inspirat să scriu cartea pe care mi-aș fi dorit să o citesc.

Prietenilor mei dragi, lui Rajani LaRocca și Andreei Contos: sunt atât de recunoscătoare că scrisul v-a scos în calea mea. Anna Rae Mercier, sufletul meu pereche într-ale scrisului, partenera de podcast și cel mai răbdător critic de pe planetă – îți mulțumesc, îți mulțumesc, îți mulțumesc! Pentru tot.

Ayana Gray, Lauren Blackwood și Natalie Crown, nu mi-am închipuit niciodată că îmi voi face prieteni noi pe timpul pandemiei, dar sunt atât de bucuroasă că ne-am găsit unii pe alții. Lyssa Mia Smith și Sophie Clark, a fost o bucurie să vă fiu mentor și una încă și mai mare să devenim prieteni.

Tamora Pierce, Elle Cosimano, Sarah Glenn Marsh, Hannah Whitten, Lyndall Clipstone, Lauren Blackwood, Ayana Gray și Allison Saft, vă mulțumesc că v-ați făcut timp să citiți, precum și pentru laudele generoase pe care le voi prețui pentru totdeauna. Și fiecărui scriitor, cititor și librar

care le-a împărtășit entuziasmul îi mulțumesc din adâncul inimii pentru că i-a iubit pe Alessa și pe Dante.

Grazie mille Monica, Emma și Diletta pentru că m-ați inspirat, pentru că mi-ați împrumutat numele voastre și pentru că mi-ați corectat italiana când o masacram fără intenție și vă rog să mă iertați pentru dățile în care am făcut-o dinadins. Această carte cu siguranță nu ar exista fără voi. Dante este norocos că îi sunteți familie, la fel cum sunt și eu.

Nimic din toate acestea nu ar fi fost cu putință fără minunata mea familie. Mama, de la care am moștenit dragostea pentru cuvinte și hotărârea de a încerca să le fac să sune perfect, care încearcă în continuare, cu vitejie, să mă învețe gramatica italiană și cum să folosesc virgulele. Și tatăl meu, care m-a învățat să iubesc comediile romantice, literatura SF și filmele despre catastrofe. Sunt cea care sunt, iar această carte este ceea ce este mulțumită vouă.

Soțului meu, Brian, cea mai pragmatică persoană pe care o cunosc: ai ales să ai încredere nestrămutată în mine și în visul meu imposibil și asta înseamnă totul. Să fii căsătorit cu un autor *ar trebui* să-ți aducă niște beneficii foarte tari, dar vai, tu te alegi doar cu numele trecut la mulțumiri, o casă dezordonată, o viață întreagă în care oamenii te vor tot întreba ce personaj a fost inspirat de tine și iubirea mea. Și, în cele din urmă, copiilor mei! Vă mulțumesc pentru toate îmbrățișările și ideile oferite, pentru că mi-ați fost cei mai mari susținători și, în primul rând, pentru că sunteți persoanele minunate care sunteți. Voi sunteți lumina mea.

Tiparul executat de:
S.C. EVRIKA EURODIPS S.R.L.
Galaţi
E-mail: office@evrikagalati.ro

Amestecul perfect de umor și romantism, *Acest har necruțător* este un roman alert, plin de magie și replici senzuale. Pregătiți-vă să vă îndrăgostiți până peste cap de Alessa și Dante!

Allison Saft, autoarea romanului
A Far Wilder Magic

Îmbinând cele mai atrăgătoare elemente ale unui roman fantasy cu acelea ale unei comedii romantice, *Acest har necruțător* este o aventură încântătoare de la început până la sfârșit, cu o lume complexă, bogată și construită în detaliu, cu personaje în care oricine se poate regăsi cu ușurință.

Hannah Whitten, autoarea romanului
For The Wolf

Cartea aceasta este incredibilă! Discuțiile pline de sarcasm și ironie, povestea de dragoste, tensiunea dintre personaje! Nu mă mai săturam!

Lauren Blackwood, autoarea bestsellerului
Within These Wicked Walls

De la cadrul luxuriant la mize mari și conversații isteațe, *Acest har necruțător* este un roman plin de romantism și suspans, de neuitat.

Sarah Glenn Marsh, autoarea seriei
Reign of the Fallen

O poveste captivantă, pasională și întrețesută cu pericole!

Tamora Pierce, autoarea seriei
Song of the Lioness

STORIA BOOKS

storiabooks.ro

Un roman de neratat pentru fanii
seriei *Șarpe și porumbel* și ai filmului *The Bodyguard*.

Primul volum din seria *Ultima Finestra*

Trei nunți.
Trei înmormântări.

Darul oferit de zei Alessei ar trebui să amplifice magia partenerului ei, nu să îi ucidă pe toți pretendenții pe care ea îi atinge.

Acum, când doar câteva săptămâni o mai despart de lupta cu un roi de demoni înfometați, care vor devora tot ce se află pe insula-sanctuar Saverio, Alessa nu mai are prea mult timp la dispoziție pentru a găsi un partener alături de care să poată opri invazia. Iar atunci când un preot cu intenții ascunse îi convinge pe credincioși că moartea Alessei este singura lor speranță de supraviețuire, propriii soldați încearcă să o asasineze.

Cuprinsă de disperare, Alessa îl angajează drept gardă personală pe Dante, un renegat cinic care poartă pecetea cu care sunt însemnați criminalii. Dar, în vreme ce rebeliunea se dezlănțuie în spatele porților, secretele întunecate ale lui Dante s-ar putea dovedi cea mai mare trădare dintre toate.

El deține cheia care va asigura supraviețuirea Alessei, precum și cheia inimii ei, însă este oare Dante cel care o va ajuta să își controleze darul sau cel care o va distruge odată pentru totdeauna?

Acest har necruțător, debutul captivant și plin de romantism al lui Emily Thiede, îi va face pe cititori să întoarcă atât de repede paginile până la finalul devastator, încât vor aștepta cu nerăbdare continuarea!

STORIA BOOKS
COLECȚIA YOUNG ADULT
ISBN 978-606-9072-95-0
9 786069 072950
16+
storiabooks.ro